C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Charrette_Robert-Shadowrun_01-Nezacinejte_si_nic_s_drakem.PDB

PDB Name: Charrette-Shadowrun1-Nezačínejt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SHADOWRUN 1
ROBERT N.CHARRETTE
NEZAČÍNEJTE SI S DRAKEM

Paulovi za jeho přátelství na dlouhé a trnité cestě z Hawkmooru až do Šestého světa.

Poděkování
Předně bych chtěl jako obvykle poděkovat Liz za její nezměrné úsilí. Dále děkuji odbornému vedení a estetické policii ve FASA za jejich pověstnou schopnost řešit a vyrábět problémy. Zase jsme to jednou všichni přežili. Mé díky patří také Nixu Smithovi od něhož jsem si vypůjčil Castillana. A v neposlední řadě samozřejmě také původnímu týmu shadowrunnerů, bez nichž atd.

Robert N. Charrette: Never Deal with a Dragon, Volume 1
© FASA Corporation
© Blackfire games s.r.o., autorised user
Translation © Stanislav Kadlec
Illustrations © 1995 FASA Corporation

Úvod - NA CESTĚ DO STÍNŮ

2050

Jemné šumění přílivu pomalu nabývalo podoby lidských hlasů a tichého vrčení ventilátorů. Ostrý pach soli se změnil na štiplavý zápach dezinfekce. Jak se mu vracelo vědomí, začal si Sam uvědomovat bolest v hlavě. Mozek byl najednou příliš velký a tlačil se ven ze svých hranic jako balon, naplněný heliem jeden sáh pod vodou.

Zasténal a hlasy ihned umlkly. Ti, kdo patřili do světa za zavřenými víčky, zřejmě čekali na další, nesporný projev vědomí. Ale Sam ještě nebyl připraven jim vyhovět. Světlo mu působilo bolest i přes tenkou kůži jeho víček, a proto neměl ani v nejmenším chuť otevřít oči.

„Verner-sane," oslovil ho jakýsi hlas. Znělo to jako otázka, v níž se však skrýval i náznak rozkazu.

Přinutil se otevřít oči, ale hned je zase zavřel, protože světlo zářivky se mu bolestivě zabodlo až do mozku. Škubl sebou a zasténal, a jeden z přítomných okamžitě zareagoval. Světla se ztlumila a Sam se odhodlal k druhému pokusu. Mhouřil oči a prohlížel si čtyři návštěvníky.

U dveří stála žena v bílém laboratorním plášti a ruku dosud držela na regulátoru světla. Jeho lékařka. Vlídný úsměv na její tváři nepochybně znamenal, že je spokojena se svou prací. Kromě ní byli v místnosti ještě tři muži. Dva z nich Sam ihned poznal. Třetí byl zřejmě tělesný strážce.

Na pelestí seděl samotný Inazo Aneki, vládce rozrůstajícího se podnikového impéria Renraku. Přítomnost starého pána Sama překvapila, stejně jako starostlivý výraz jeho vrásčité tváře. Sam byl jen řadovým zaměstnancem Renraku a dosud podniku neprokázal žádné zvláštní služby. Ani to, že podstoupil implantaci, nebylo v jedenadvacátém století nic zvláštního. Bylo pravdou, že ředitel dostal Sama do společnosti, a říkalo se, že ho protěžuje. Přesto se starý pán se svým údajným chráněncem od krátkého vstupního pohovoru neviděl. Tím překvapivější bylo, že se Aneki-sama objevil zde, na lůžkovém oddělení pooperační péče.

Za Anekim stál Hohiro Sato, viceprezident a v současné době i ředitelův zástupce. Přítomnost elegantního Sata byla v jistém ohledu ještě pozoruhodnější. Úředník s pohublou tváří měl pověst člověka netečného k problémům svých podřízených, pokud tím nebyly dotčeny podnikové zisky. Po nepříliš častých setkáních s tímto mužem si Sam vždy odnášel mrazení v zádech z jeho odtažitých způsobů a strojené zdvořilostí.

Proč se tu sešli?

„Jsme rádi, že jste při vědomí, Verner-sane," řekl Sato ostře. Navzdory slovům si jeho oči se zlatými duhovkami značky Zeiss měřily Sama, jako nejaponce, pohrdavým pohledem, kterého se Sato před svými představenými málokdy odvážil. Odrážel-li jeho hlas nějaký cit, rozhodně to nebylo potěšení. Sato tu samozřejmě nestál u Samovy postele o své

vlastní vůli. Byl tu, aby zprostředkoval rozhovor mezi Anekim a níže společensky postaveným člověkem, protože to vyžadoval formální protokol. „Netrpělivě jsme čekali, až se vrátíte do bdělého stavu."

„Domo arigato," poděkoval Sam chraplavým hlasem. Chystal se vstát a poklonit se, ale lékařka mu v tom zamítavým posunkem zabránila, stejně jako Aneki zdviženou dlaní. „Nejsem hoden vaší pozornosti."

„Aneki-sama to nejlépe posoudí sám, Verner-sane. Lékařka ho ujistila, že implantace vašeho datajacku proběhla úspěšně a bez komplikací, ale chtěl vás vidět osobně."

Při zmínce o svém novém doplňku Sam pozvedl ruku a dotkl se obvazů. Hlava ten dotyk nezaregistrovala, avšak prsty nahmatały tvrdou bulku na pravém spánku. Z předoperační instruktáže věděl, co to je: jack z chromované oceli, do něhož bylo možno vložit standardní kolík počítačového rozhraní. Datajack mu měl umožnit rychleji nakládat s počítačovými soubory a vyhledávat údaje. Sam by byl raději pokračoval v práci pomocí terminálové klávesnice, ale pro jeho nové funkční zařazení u podniku byl datajack povinný. Sam se samozřejmě podvolil.

„Myslím, že se brzy vrátím zase do práce," uvažoval nahlas.

„Přibližně týden odpočinku by vám určitě prospěl, Verner-sane," pravila lékařka tiše. ‚A zpočátku si zvykejte pomalu."

„Užitečná rada," vložil se Sato. „Renraku investovalo příliš mnoho, než aby dovolilo předčasný návrat k běžnému pracovnímu vytížení. Ale všechno dopadne dobře. Na výzkumy vám už mnoho času nezbude, když se teď budete stěhovat."

Stěhovat? Sam nechápal. Neměl v úmyslu se stěhovat.

Sato ignoroval Samův tázavý pohled a téměř bez přerušení pokračoval: „Snad je to škoda, že se nemůžete hned vrátit ke své práci, ale doba propuštění z nemocnice se naštěstí kryje s vaším přesunem na projekt Pasáže v Seattlu —"

„Přesunem?"

Satova tvář se lehce zakabonila, když ho Sam přerušil.

„Vskutku je to tak. Chci vás ujistit, že Aneki-sama to nemíní jako degradaci. Stále si vás neobyčejně váží. Nicméně věří, že vaše schopnosti poslouží korporaci nejlépe právě v Seattlu.

Společnost si tam dovolila přesunout pronájem vašeho bytu. Všechny vaše věci, kromě těch, které budete potřebovat po zbytek pobytu v nemocnici, už jsou připraveny k odeslání." Sato přikývl, jako by mu cosi připomněla jeho sekretářka. ‚A vaše fenka už je na cestě. Je zcela v pořádku a karanténu by měla přestát bez úhony.

Jako výraz lítosti Aneki-samy nad vaším náhlým přesunem uhradí korporace Renraku veškeré výlohy spojené s cestou a stěhováním. Letenky na suborbitální let JSA do Severní Ameriky najdete mezi svými osobními věcmi. Odcestujete, jakmile lékařka potvrdí, že jste se dostatečně zotavil."

Sam byl ohromen. Jak je tohle možné? Když přišel před dvěma dny do nemocnice, byl vycházející hvězdou provozního oddělení centrály Renraku. Co bylo pravdy na těch pověstech, že Aneki pečlivě sleduje Samovu kariéru? Připadalo mu, že má před sebou skvělou budoucnost. A teď ho vyhánějí do severoamerické pobočky. Přestože důvodem byl vcelku prestižní projekt Pasáže, bude muset opustit centrálu, srdce podniku, Tokio, domov, který si zvolil. Bylo jisté, že vyjel... či spíše byl vytlačen... z rychlého jízdního pruhu. Čím to, že se znelíbil?

Urazil Aneki-samu? Letmý pohled do ředitelovy tváře prozrazoval jen soucit a zájem.

Zkřížil snad cestu nějakému protivníkovi nebo poškodil představeného? Myslí mu bleskově proběhlo, čemu se v poslední době věnoval a co plánoval, a pak zavrhl i tuto možnost. Všem vycházel zdvořile vstříc, často víc než se od něj čekalo. Chtěl tak vyrovnat skutečnost, že není rodilý Japonec. Po celou dobu svého pobytu v Japonsku se Sam nesetkal s ničím horším než byla běžná nedůvěra a nelibost, kterou domorodci věnovali všem nejaponcům. Svým chováním se jistě nijak neprovinil.

Ani odvedená práce nemohla zavdat příčinu k tomu, co si Sam, navzdory Satovým slovům, nemohl vykládat jinak než jako degradaci. Běžně zůstával dlouho přes čas a plnil své úkoly pečlivě a včas.

Čím se tedy znelíbil?

Odpověď hledal v Satově tváři. Pokud tvář toho muže něco naznačovala, pak to byla netrpělivost a nuda. Sama napadlo, že Sato se o nějakého Samuela Vernera osobně vůbec nezajímá a tuto návštěvu tudíž pokládá za vytržení z mnohem důležitější práce.

„Snad by ředitel mohl..." začal váhavě Sam, „kdyby byl tak laskav a sdělil mi, kde se stala chyba, snad bych ji mohl napravit."

„Vaše požadavky jsou nemístné," vyštěkl Sato.

Aneki se zjevně přestával cítit ve své kůži, protože se zvedl dřív, než mohli Sam nebo Sato pokračovat. Naznačil úklonu směrem k Samovi a zamířil ke dveřím, aniž si povšiml Samovy poklony, nejuctivější, jaké byl vleže na lůžku schopen, či hluboké formální poklony lékařky.

„Pořádně si odpočiňte," pravil Sato a následoval tělesného strážce ke dveřím. I on prošel kolem lékařky bez povšimnutí. U dveří se viceprezident krátce zastavil a otočil k Samovi.

„Je mi upřímně líto vaší nedávné ztráty."

„Ztráty?" teď už byl Sam dočista zmaten.

„Přece ta politováníhodná událost s vaší sestrou." Satova tvář byla neproniknutelná.

„Janice? Co se stalo s mou sestrou?" Sato neodpověděl a otočil se, avšak Sam ještě stačil zahlédnout škodolibý úsměv, který se usadil na jeho tváři, když si myslel, že se nikdo nedívá. Sato odkráčel po chodbě a Samovy marné dotazy už neslyšel.

Sam se pokusil vstát, aby ho následoval a odpověď si prostě vynutil, ale jakmile spustil nohy na podlahu, přemohla ho závrať. Ochable se zhroutil lékařce do náručí. Hlava se mu točila. Žena chvilku zápolila s jeho hmotností, ale nakonec se jí podařilo uložit ho do postele a přesvědčit, že by v ní měl raději zůstat. Chvíli ležel klidně a nechal si upravovat podušky, ale pak se náhle natáhl a popadl ji za ruku.

Lékařce taková troufalost vyrazila dech. „Jste unavený, Verner-sane. Musíte si v klidu odpočinout, jinak riskujete poškození jemných spojů, zavedených do vašich nervových obvodů."

„Čert vem obvody! Chci vědět, co se tu děje!"

„Hrubost a fyzické násilí nepatří mezi doporučené metody zdvořilého dotazování."

Sam věděl, že má žena pravdu, ale velmi se bál o svou sestru. Byla pro něj vším, od té strašné červencové noci roku 2039, kdy přišli o své rodiče a sourozence.

Povolil stisk a spustil ruku pomalu dolů. Snažil se ovládnout, ale celý se třásl. „Prosím, omluvte mé nepatřičné chování."

Operatérka si chvilku třela nadloktí a uhlazovala rukáv zářivě bílého pláště. „Prudká citová pohnutí mohou vést k nekontrolovanému chování, Verner-sane. Takové chování mezi špatnými lidmi a na špatném místě může mít katastrofální následky. To snad chápete."

„Ano, paní doktorko. Chápu to."

„To je dobře. Chtěl jste se na něco zeptat."

„Byla byste tak laskavá?" Čekal, až na znamení souhlasu přikývne. „Paní doktorko, nevíte náhodou, co měl Sato-sama na mysli, když mluvil o mé sestře?"

„Vím, bohužel."

Váhala, zda má pokračovat, ale Sam se to musel dozvědět. Ať už to mělo byt jakkoli zlé. „Povězte mi to, paní doktorko," vybídl ji. „Prosím."

Lékařka se na něj dlouze zadívala. „Před dvěma dny se u vaší sestry rozvinula kawaru. Mysleli jsme, že by nebylo dobré vám to říkat před operací."

„Bože, to ne." Sama polilo horko. Kawaru... Změna, jak to Japonci ze zdvořilosti opisovali. Anglicky mluvící svět používal slovo goblinizace a myslel tím změny, deformující.orgány a kosti normálních lidí do podoby metalidských druhů, známých jako orkové a trollové. Nešťastná oběť se někdy proměnila v něco ještě daleko horšího. „Jak je to možné? Je jí už sedmnáct. Kdyby se měla změnit, stalo by se to přece dřív. Už jí nic takového nehrozilo."

„Vy jste odborník přes kawaru, Verner-sane? To byste měl přednést referát vědcům z Císařského výzkumného institutu." Operatérka se zatvářila přísně. „Tajemství kawaru se snaží odhalit ti nejlepší z našich výzkumníků."

„Už třicet let," doplnil Sam.

„Necelých. Ale těm, kteří hledají lék, zatím ta dlouhá desetiletí přinesla jen zklamání. Pořád toho víme tak málo.

První vlna somatické mutace tehdy zasáhla asi deset procent světové populace, ale v nastalém chaosu neměl téměř nikdo možnost tento jev studovat či pochopit. Nyní jsme schopni provádět pozorování, avšak protože kawaru se v současnosti vyskytuje jen zřídka, máme k tomu méně příležitostí.

Případ od případu se dozvídáme víc a víc, ale stále tápeme v temnotách. Je tu tolik odchylek. Dokážeme nanejvýš určit ty, kteří by se mohli změnit. A i to jen po časově náročných genetických testech."

„Testujete něco, co jsme Janice ani já nikdy neměli."

„I kdybyste to měli, výsledky nejsou vždy zcela spolehlivé. Běžně se stává, že normální rodiče přivádějí na svět děti, které mohou prodělat kawaru."

„Pak tedy není žádná naděje."

„Nepřestáváme studovat biologické změny v podivných nových lidských rasách, kterým dala kawaru vzniknout. Jejich reprodukce a pokračující proces mutací zůstává záhadou i našim nejlepším mozkům. Jak je to možné, že někteří z Proměněných předávají svou formu i dalším generacím, zatímco jiní mají úplně normální lidské děti? A další mají potomky, kteří se narodí jako normální lidské děti a prodělají kawaru později, přičemž se mění na něco úplně jiného? Ani ta nejdůkladnější genotypizace nedokáže předpovědět, kdo bude zasažen, nebo čím se později stane."

„Pak v tom musí být magie," zašeptal Sam.

Jedna ze Samových prvních vzpomínek patřila tváři muže, který se objevil na obrazovce tridea a přesvědčivě hovořil o novém, Probuzeném světě. Muž řekl, že magie a magické bytosti se znovu vrátily na svět, aby bojovaly s technikou — nejen o světovou nadvládu, ale o samotné přežití Země. Muž vyzýval lidi, aby opustili svou techniku, vrátili se k půdě a žili prostým životem.

Samův otec však nikdy nepřijal způsob, jakým přicházející magie pokřivila spořádaný svět vědy k nepoznání. Vychoval svého syna v tradičním duchu a vyhýbal se téměř všem kontaktům s Proměněným světem. Dokonce ani při návštěvách zoologických zahrad rodina nikdy nevkročila do pavilonů, kde chovali ptáky Nohy, fénixy a další bytostí z legend.

„Magie?" otázala se operatérka pohrdavým tónem, jako by imitovala jeho otce. „Ve světě snad opravdu existuje určitá uvolněná magie, ale jen slabomyslný pošetilec by tím vysvětloval každou záhadu. Váš podnikový spis naznačuje, že nejste žádný prosťáček, který věří ve všemocnost magických zaklínadel a mystické energie. Jsou věci, které ani takzvaní mágové, co zamořili naše podnikové struktury, nedokážou. Snad dovedou obratně zacházet s energií, takže se zdá, že překračují fyzikální zákony objevené v minulém století, ale jejich údajné čarodějnictví musí mít nějaké hranice a časem všechno pochopíme.

Postupujeme jen pomalu. Mnoho cenných údajů se ztratilo, když došlo ke zničení výzkumných ústavů během masivního propuknutí kaxoaru. Jak mohli zanícení vědci zvládnout nepřirozené a nečekané události, když se kolem nich hroutil veškerý pořádek a celý svět zaplavil strach, hnus a nenávist z deformací mužů, žen i dětí? Ta doba zmatků je už za námi. Časem kawaru pochopíme, snad budeme dokonce schopni jí zabránit nebo ji zvrátit. Ale toho se dá dosáhnout jen vědeckou cestou. Jepicí život magie nenabízí žádné řešení."

Lékařka tlumočila víru, v níž Sam vyrůstal, avšak ta slova zněla hluše. Cítil prázdnotu, kterou do něj vymlelo zoufalství z toho, co se stalo jeho sestře. Otec se snažil chránit svou rodinu před zrůdnostmi Proměny, ale ta na ně teď

dolehla s prudkostí, která vymkla Samův a Janicin život z kloubů. Jakási perverzní síla spustila goblinizaci a vzala si jeho sestru. Jak se to mohlo stát? Sam potlačil výkřik úzkosti.

„Jak je jí, paní doktorko? Bude v pořádku?"

Lékařka mu položila ruku na rameno v soustrastném gestu.

„Těžko říct, Verner-sane. Prodělává dlouhou změnu. Má silnou vůli, ale její utrpení ještě zdaleka není u konce."

„Chci ji vidět."

„To bych nedoporučovala. Je v bezvědomí a svou přítomností jí nijak nepomůžete."

„To je jedno. Přesto ji chci vidět."

„To nezáleží na mně, Verner-sane. Císařská genetická rada povoluje vstup do oddělení pro kawaru jen ošetřujícímu personálu. Kdyby pacient náhle dokončil proměnu a propadl záchvatu zuřivosti, mohlo by to byt nebezpečné."

‚Ale vy byste mě tam přece mohla nějak propašovat," prosil. „Mohl bych se převléknout za zřízence... vydávat se za studenta medicíny."

„Snad. Ale prozrazení by mohlo mít nedozírné následky. Pro vás, pro mě i pro vaši sestru. Téměř jistě by to vedlo ke zrušení prostředků na její přemístění, pokud přežije. Už samo období přizpůsobení novému životu, který ji čeká, je těžké až dost. A vy byste určitě ztratil veškeré postavení, které ještě v podniku máte."

„Na mně nezáleží. Ona mě bude potřebovat."

„Bude potřebovat, abyste měl práci a nosil domů pravidelnou výplatu. Nejlépe jí pomůžete, když uposlechnete příkazů svých nadřízených. Tady v nemocnici pro ni nemůžete nic udělat."

„Nerozumíte mi..."

„Ne, Verner-sane, mýlíte se." Lékařka pomalu zavrtěla hlavou a v očích její objevil smutek. „Rozumím vám až příliš dobře."

Její podoba se mu před očima rozplývala. Sam si zpočátku myslel, že se mu oči zalily slzami nad sestřiným osudem, ale pak pochopil, že lékařka zřejmě vydala lůžku pokyn, aby mu byl vpíchnut tišící prostředek.

Jeho původní sen o oceánu se vrátil a neodolatelný proud ho vtáhl do zívající temnoty, kde se na něj šklebili trollové a skřítci. Ať proti tomu bojoval, jak chtěl, klesal stále níž a níž. Nová mdloba se vkrádala do jeho údů a pronikala až k mozku. Nestvůrné přízraky odcházely s jeho vědomím a zanechávaly po sobě jen jasný kruh bolesti, který se mu zabodával do spánku. Pak i to pominulo, pohlceno zapomněním.

Krajina se topila ve tmě už několik hodin, když elf vyšel ven, aby se trochu protáhl. Les, plný tichých zvuků, se přítomností osamělého elfa nijak nevzrušoval. Lehký větřík se točil kolem silných tmavých kmenů stromů a rozechvíval lístky do tichého šumu. Tentýž rozpustilý větřík laškoval s prameny elfových vlasů a hladil ho po tváři. Elf se s rozkoší usmíval.

Přestože tento les, na rozdíl od mnoha soukmenovců, nenazýval svým domovem, Vždycky cítil jeho mocné vábení. Zde, mezi čnícími lesními obry, vládl klid a mír, dokonce i v nočním boji o přežití, který probíhal všude kolem něj. Někdy si přál, aby tu mohl zůstat, ale ne příliš často. Práce pro něj byla důležitá a sotva ji mohl vykonávat zde.

Zdvihl oči k nebi a potěšil se pohledem na množství hvězd, které na něj zářily mezerami v mracích. Bylo jich spousta a všechny vyzařovaly do chladného vesmíru nejistý příslib nahromaděných univerzálních vědomostí. Jednou, sliboval jim, k vám přijdeme.

Elfovu pozornost upoutal jakýsi pohyb. Padající hvězda, pomyslel si. Když se však podíval lépe, poznal, že to není padající hvězda, ale letoun pohybující se po hvězdné obloze rychleji než nebeské objekty. Čas v pohybu.

Čas.

Ta myšlenka ho vytrhla ze snu a vrátila do normálního světa, kde vteřiny neúprosně běží bez ohledu na současnost, kterou představoval les. Letmý pohled na postavení hvězd mu prozradil, že ostatní už budou nejspíš čekat na místě. Vrátil se pod přístřešek a poklekl k nízkému malému stolku.

Do zástrčky na spánku vsunul operační ocelový jack a prsty přelétl po klávesnici svého kyberdecku Fuchi 7. Byl v Matrixu. Okolí se rázem změnilo na oslnivý elektronický svět analogického vesmíru, kde kybernetické funkce nabývají téměř hmatatelné reality. Proběhl elektronickými dráhami kyberprostoru až do satelitního spojení, a pak dál do Regionálního telekomunikačního systému Seattlu. Za několik vteřin už byl na schůzce se svými společníky v pasáži Renraku.

Světla mezinárodního letiště Tacoma v Seattlu zmizela za letadlem, vzápětí se však opět objevila před ním. Letadlo opisovalo kruh. Samovi to bylo chvilku divné, ale pak si řekl, že mu po tom nic není. Byl si jist, že kdyby se vyskytl nějaký problém, pilot by pasažéry informoval. Jeho vlastní život se rovněž pohyboval v kruhu a teď ho vracel do země, kterou tak ochotně opustil kvůli stipendiu na Tokijské univerzitě. Pořád se točil dokola ve snaze chytit sám sebe za ocas a nikdy to nikam nedotáhl.

Před třemi hodinami ho naposled odbyli, když se tento týden už bůhví po kolikáté pokoušel něco dozvědět o zdravotním stavu své sestry. Dokonce mu ani nechtěli přesně říct, kde leží. Když ho doprovod z Renraku vyháněl od telefonu a snažil se ho dostat do čekajícího raketoplánu JSA, přestal se ovládat. Příčinou toho výbuchu byl strach, že jakmile opustí Japonsko, ztratí s Janice veškeré spojení. Jeho průvodci, příslušníci proslulého bezpečnostního sborů Rudých samurajů, si jeho vzteklých výlevů nevšímali a podle svých rozkazů ho posadili do letadla.

Za dvě hodiny už Sam přistál na místě určení, kde ho přivítala zaměstnankyně Renraku v bundě ze syntetické kůže s třásněmi, kšiltovce a špičatých botách pošitých penízky. Oblečení bylo stejně nehorázné jako ženino příliš familiární oslovování a sprosté vtipy. Nejprve Sama provedla úskalím seattlovských celních a bezpečnostních kontrol, a pak ho odvedla na plochu, kde čekal Federated Boeing Commuter označeny logem Renraku. Žena ho ujistila, že tato

koleoptera představuje nejlepší způsob dopravy do Pasáže Renraku. Sam tedy vstoupil na palubu a vybral si sedadlo v přepychové kabině pro pasažéry, zatímco jeho společnice odešla předními dveřmi kamsi do kokpitu. Za několik okamžiků se stroj odlepil od země. Start byl v kabině doprovázen komentářem o drobných chybách v řízení. Sam se podvacáté — nebo už počtyřicáté? — pokusil přesvědčit sám sebe, že v současné chvíli vlastně nemá na vybranou. Aby se trochu rozptýlil, obrátil pozornost ke spolucestujícím. Stejně jako on měli všichni namířeno do Pasáže Renraku.

U baru seděla Alice Crenshawová. Při letu z Japonska měla místo vedle něj, ale moc toho nenamluvila, což Samově špatné náladě vyhovovalo. Crenshawová mu však přece jen sdělila, že byla rovněž přeložena do Pasáže. Ani ona tím nebyla právě nadšena a urazila stevarda, který její zdvořile zeptal na důvod jejího přemístění.

Crenshawová vstoupila na palubu Commuteru chvilku po Samovi, přítomné ani nepozdravila a ignorovala i jejich přátelské pokusy o navázání konverzace. Místo toho se ihned sháněla po bourbonu s vodou.

Na široké pohovce spolu tiše rozmlouval pár, který se Samovi představil jako Jiro a Betty Tanakovi. On byl Nisei, druhá generace Japonců narozených v Americe, ona pocházela z Kalifornského svobodného státu. Sam jim záviděl prosté radosti a starosti podnikového úředníka a jeho manželky. Pro mladého Jira znamenalo zařazení na funkci počítačového specialisty v Pasáži Renraku vlastně postup.

Posledním pasažérem byl pan Toragama. Znechucen Samovým rozčílením a pohrdáním Crenshawové, stáhl se do sebe a věnoval se svým manažérským starostem, a střídavě cosi ťukal na klávesnici přenosného počítače a studoval na obrazovce.

Sam otočil hlavu a zadíval se z okénka. Commuter už přestal kroužit kolem letiště a směřoval teď přes Seattle k zářícím světlům, která označovala srdce metroplexu.

Tam se tyčila masivní Pasáž Renraku, vedle níž vypadaly vysoké kancelářské budovy blízkého obchodního centra jako trpaslíci. Přestože některé části se dosud stavěly, Pasáž už měla asi tucet obytných bloků. V dálce za ní Sam spatřil oslnivý neon pyramidy Aztechnologie, důkaz arogance vlastníků podnikového státu Aztlan.

Commuter se naklonil a tiše klouzal podél svažujícího se jižního průčelí Pasáže. Stroj právě letěl nad Soundem a odlesk kosočtverců přistávacích světel se třpytil na řadách povrchových solárních sběračů a tmavé vodní hladině. Přestože hluk byl tlumen dokonale zvukotěsnou kabinou, cestující pociťovali vibrace způsobené změnou horizontálního letu na vertikální. Nad doky a skladišti, které už patřily k Renraku, stroj ubral výšku, vyhnul se vodní hladině a zamířil k jednomu z mnoha přistávacích polštářů.

Sam viděl, jak se přistávací světla blíží, ale polštář vypadal opuštěně. Nikdo tam nečekal a nepanoval tam ani obvyklý shon pozemní obsluhy. Těsně před přistáním se stroj mírně zahoupal, pak se ustálil a pomalu dosedl na polštář.

Cestující vyčkávali, avšak z pilotního oddělení se nic neozývalo. Tanakovi si z okna, z něhož byl výhled na Sound, navzájem ukazovali pozoruhodnosti stavby. Pan Toragama odložil počítač a od baru zacinkaly ledové kostky: to si Crenshawová míchala poslední drink. Sam seděl bez hnutí a zíral na vířící vrtule. Kabinou se rozlehlo ostré klapnutí závory vnějšího palubního průchodu.

„Bylo načase," poznamenala Crenshawová.

Poklop se otevřel a visuté schůdky se po zarachocení upravily do výstupní polohy. Do kabiny pronikl hluk zpomalujících se motorů Commuteru a slaná vůně moře, smíšená s ostrým pachem paliva, zahřátého kovu a plastů.

Náhlé hromobití výstřelů a záblesky automatické střelby je vytrhly z poklidu. Crenshawová upustila sklenici a chystala se sáhnout do kapsy od saka, ale masivní postava, která po hlavě prolétla tunelem a rychle se postavila na nohy, ji zarazila. Vetřelec byl mohutný ork, obalený svaly a brněním. Osvětlení kabiny odhalilo jeho žluté tesáky a krví podlité oči. Ocelová modř jeho automatické pušky HK227 dávala chladně najevo, kdo je pánem situace.

„Do se hne, toho zabiju," zavrčel ork téměř nesrozumitelnou angličtinou.

Ta slova snad nebyla příliš zřetelná, ale zívající ústí hlavně jeho pušky mluvilo jasnou řečí. Crenshawová spustila ruku dolů. Nikdo se neodvažoval ani pohnout. Betty Tanaková začala tiše skytat a Jiro, který se strachy celý třásl, se ji ani nepokoušel upokojit.

Ork byl spokojen, že je zastrašil, a opatrně vstoupil do letounu. Rychlým úkrokem přešel kolem zavřených dveří pilotního oddělení. Za ním vstoupili dovnitř ještě další dva útočníci, žena a muž. Zena měla na sobě kožený plášť s třásněmi, její společník v otrhaném oblečení z vojenského výprodeje byl indián. Sam měl sotva čas to vše obsáhnout, když vzduch prořízlo strašlivé vytí.

Sam v šíleném děsu strnul a zíral na obrovskou psovitou šelmu, která se skokem kolem indiána ocitla v kabině a se zavrčením dopadla k ženiným nohám.

Šelma po ní chňapla žlutými zuby, avšak zachytila jen třásně na levém rukávu jejího kabátu. Žena vrazila zvířeti paži hluboko do tlamy, takže nemohlo stisknout. Zvíře se pokusilo ustoupit, aby ji mohlo znovu napadnout, ale žena ho svou volnou rukou popadla za obojek pobitý hřebíky. Pes se vztyčil na zadních a vyzdvihl ji do výše.

Obojkem zvířete náhle probleskla jiskřící žlutá záře odhalující vyryté logo Renraku. Zvíře zuřivě zavylo, odskočilo od své protivnice a narazilo na přepážku. Pak se schoulilo a hryzalo vlastní tělo, jako by se chtělo čehosi zbavit. Nakonec zavylo, avšak tentokrát už to nebyl ten děsivý zvuk, který Sama a ostatní prve zcela paralyzoval. Zvířeti zbyla jen bolest a neuvědomělý strach. Svalilo se na podlahu, ještě jednou zavylo a bylo po něm. Kabinou se linul nesnesitelný zápach spálené srsti.

Zbavila se žena zvířete pomocí magie? Sam si tím nemohl být jistý, protože nikdy neviděl kouzelníka v akci, ale jiné vysvětlení ho nenapadalo.

Žena hlasitě oddychovala a měla zapadlé oči. „Zatracení pekelní psi," zašeptala jakoby pro sebe, „proč nejdou nikdy napřed po mase?"

Zvenčí se opět ozvaly výstřely a v kabině letounu bylo náhle smrtelně nebezpečno. Žena rychle zalehla na podlahu a muž se přitiskl k přepážce Commuteru. Zaměstnanci Renraku zareagovali pomaleji. Betty Tanaková se zapotácela pod

náporem kulek, které jí trhaly tělo. Jiro se zatočil a z ramene mu začala prýštit krev. Srazil se s Toragamou a oba pak upadli na podlahu. Sam sklouzl za své sedadlo právě v okamžiku, kdy se do čalounění a lehké hliníkové kostry zakously první kulky a proletěly mu nad hlavou. Crenshawová, která byla mimo palebnou linii, zůstala nehybně stát a sledovala orka. Toho bezpečně kryl výklenek přepážky.

Indiánský útočník se náhle vymrštil a otočil pákou uzávěru palubního průchodu. Podle té skoro nadlidské rychlosti, s níž se muž pohyboval, Sam pochopil, že jeho reakce musejí být vylepšeny kyberwarem.

Když se žena zvedala ze země, její plášť se rozevřel a odhalil atletické tělo, oděné snad jen do zbrojních popruhů a amuletů. Tiše zaklela, když sejí noha zapletla do jednoho z pouzder. Sam zíral na zbraň, která v něm byla. Přestože něco takového nikdy předtím neviděl, uhádl, že tento jemně zdobený předmět může být jedině magický meč. Poprvé ve svém životě stál tváří v tvář kouzelníkovi. Při té myšlence mu na čele vyrazil studený pot.

Pokud jeden z těchto lidí ovládal magii, pak všichni dohromady byli nanejvýš nebezpeční.

„Kde je pilot?" zeptala se žena orka.

Obludný tvor kývl hlavou směrem k předním dveřím. „Támdle skovanej."

„Tak ho rozhýbej. Tamti hračičkové z Raku se nebudou dlouho rozpakovat a vezmou na nás těžké dělostřelectvo. Musíme z téhle umělé hory co nejdřív zmizet."

Ork pokynul za sebe do kabiny. „Přece si je nenecháme za prdelí."

„Ohlídáme si je."

„Já bych je rači voddělal," procedil ork skrz své tesáky.

„Na to není čas. Jdi na pilota."

Ork zavrčel, ale žena, která se chovala jako vůdce bandy, byla neústupná. Ork se tedy podvolil, odjistil zbraň a rozrazil dveře. Nic se nedělo, a tak vklouzl do chodby. Jeho tělo bránilo Ve výhledu, alf Sam zaslechl slabý hlas palubního počítače, který stále dokola opakoval: „Sdělte prosím, zda si přejete vypnout motory."

Žena si prohlížela masakr, který následoval po jejím vstupu do Commuteru. V kajutě se vznášel těžký pach smrti. Betty Tanaková ležela natažena na široké pohovce v tratolišti krve, a další cákance stékaly po stěnách a oknech za ní. Vedle seděl Jiro, držel svou mrtvou ženu za ruku a plakal, nevšímavý ke svému vlastnímu zranění. Tělo pana Toragamy leželo bez života uprostřed uličky mezi sedadly.

„Nikomu se nemusí nic stát. Posaďte se a připoutejte se," řekla žena tiše. Protože se nikdo ani nepohnul, opakovala slova v úsečné japonštině.

Sama to ohromilo. Cožpak se zatím nic nestalo?

„A držte ruce tak, aby na ně bylo vidět," dodal muž lámanou japonštinou. Svůj záměr podtrhl mírným pohybem kulometu Ingram, který držel v levé ruce. Druhý kulomet v jeho pravé ruce stále mířil na Crenshawovou.

„Sme v háji," ozval se ork z kokpitu, „ta pilotka měla vodevřený vokno a dostala vodraženou střelu. Hodí se akorát tak do rakve."

Zena mrkla na indiána, který přikývl a vydal se za orkem. Když kolem ní procházel, sáhla pod svůj plášť a vyňala z pouzdra brokovnici s krátkou hlavní.

Sam se pokusil sledovat Crenshawovou. Samozřejmá pozornost, kterou jí útočníci věnovali, si náhle spojil s úctou, kterou obvykle prokazovali Rudí samurajové v Tokiu. Nejspíš byla zvláštní podnikovou agentkou, pro kterou senzacechtivé plátky vymyslely pojmenování podniková žena. Byl zvědav, zda se pokusí něco podniknout navzdory ztížené situaci. Kouzelnice vypadala vyčerpaně následkem mocného zaříkávadla, které usmrtilo pekelného psa. To jistě zpomalilo její reakce natolik, že by ostřílená Crenshawová mohla mít šanci. Avšak zdálo se, že namířená brokovnice drží Crenshawovou v šachu. Podvolila se totiž rozkazům, našla si poměrně čisté sedadlo a připoutala se.

Sam měl pocit zrady. Jediná Crenshawová tu mohla něco dokázat. Vycvičili ji přece na to, aby si s takovouhle bandou hrdlořezů poradila. Proč to tváří v tvář nebezpečí zabalila, místo aby chránila své kolegy? Co se tu od něj dalo ještě čekat? Rezignovaně odtáhl Jira od mrtvoly jeho ženy na nejbližší sedadlo. Snažil se ho nějak uklidnit, ale Jiro ho vůbec nevnímal.

Sam se právě připoutával, když indián z kokpitu zavolal: „Průšvih, Sally. Tahle zatracená věc má ovládání jen pro riggery."

„Já ti říkal, že máme vzít Raba," fňukal ork. „Moh nás vocaď dostat natotata."

„Rabo tu není," odsekla Sally. „Se zapnutým psím mozkem se s koleopterou přes hlídky nedostaneme."

Oba útočníci se vrátili do kabiny a přivlekli s sebou tělo pilotky.

„Tyhle lidi bysme mohli vzít jako rukojmí nebo živý štíty," naznačil ork se zlověstným úsměvem, když pokládal mrtvolu na pana Toragamu.

Sally mu věnovala pohrdavý pohled.

„A co elf?" zeptal se indián. „Nemohl by nás odsud dostat dálkovým ovládáním?"

„Nevím," pokrčila rameny. Vyňala z kapsy malou černou krabičku, odklopila obrazovku a vytáhla anténu, kterou zapnula do zdířky v komunikačním panelu. Pak vyťukala kód.

„K službám," ozvalo se z praskajícího reproduktoru. „Kde jste? Ten signál je hrozně slabý."

„Jsme obklíčeni v koleopteře a máme tu pár zaměstnanců Raku. Pilotka je mrtvá a ta zatracená mašina je jen pro riggery. Dokázal by ses dostat do autopilota a odletět s námi?"

„Ze srdce rád bych ti řekl, že to jde, má paní, ale oč žádáš, je nad moje síly. Jsem decker, nikoli rigger. Nemám dost drátů, abych dokázal ovládat letadlo.

Porozhlédněte se radši po jiném dopravním prostředku. A rychle. Jejich deckeři se už dali do pohybu a prekérnost mé situace každou mikrovteřinou vzrůstá. Povedlo se mi sice znemožnit pokusy o součinnost mezi vašimi pronásledovateli, ale obávám se, že bezpečnostní ústředí se o nekrytém prostoru brzy dozví. Už to, že spolu hovoříme,

představuje jisté nebezpečí."

„Jsi přece hvězda, tak pro nás něco udělej," naléhal indián.

„Jelikož jste zřejmě mimo ústupovou dráhu letadla, tak sotva." Elfův slabý hlas se na chvilku odmlčel. „Třeba najdete riggera mezi pasažéry."

Sam cítil, že veškerá pozornost se náhle obrátila k němu. Zraky útočníků padly na jeho datajack.

„Jak se jmenuješ, chlapče?" zeptala se Sally.

„Samuel Verner."

„Jsi rigger, Vernere?" pokračoval indián.

Měl snad lhát? Kdyby to udělal, mohla kouzelnice číst v jeho myšlenkách a zjistit to? Snad by mohl předstírat, že neumí řídit tento letoun. Kdyby dokázal ty bandity dostatečně dlouho zdržet, renracká bezpečnost by je dopadla. Zcela jistě by se to však neobešlo bez boje. Dva lidé už byli mrtví jen proto, že se k tomu zrovna nachomýtli. Sam pomalu zavrtěl hlavou. „Je to datajack. Já jsem výzkumník."

„Už jsi s něčím létal?"

„Jen na větroních. Míval jsem Mitsubishi Flutterer."

„Úžasný," zaúpěl ork. „Ten patří do hračkářství. Raci bych se spoleh na ten psí mozek."

Z reproduktoru se ozval slabý elfův hlas: „Poslyš, horo masa, ten hoch možná není rigger, ale aspoň už někdy létal. Jeho zkušenost by mohla přidat něco nahodilosti poměrně omezenému repertoáru autopilota. Není to sice pilot, ale třeba to s ním dokážete."

„To je fakt," ozval se indián. „Možná, že to dokážeme, kdyby se elfovi podařilo odclonit protivzdušnou obranu a odvést některé hlídky nesprávným směrem."

Sally se na okamžik zamyslela. „Tak co, Lišáku, zvládneš to?"

V reproduktoru zapraskalo. Elf si promýšlel svůj plán. „Mají pohotovost, takže to nebude snadné, ale vynasnažím se, má paní."

„Takže je načase, abychom vzlétli," oznámila. „Vernere, dopředu."

Sam se podíval na své kolegy z Renraku a hledal U nich podporu, jenže Jiro vytřeštěně zíral na mrtvé tělo své ženy a Crenshawová se chovala naprosto netečně. Bylo zřejmé, že mrtví mu nijak neporadí. Odepnul pás a povstal.

Kokpit páchl krví a výkaly stejně jako kabina. Sam se pokusil nemyslet na zakrvácené sedadlo pilota a sedl si do něj. Indián se usadil na sedadlo vedle něj.

„Někteří mi říkají Vyvolávač duchů," prohlásil. „Nejsem sice pilot, ale něco o tom vím. Nesnaž se nás podrazit, protože pak se budeme muset spolehnout na autopilota. Wakarimasu-ka?"

„Rozumím."

„Dobrá. Napoj se a jedeme."

Sam umístil drát do ovládacího panelu. Dosud neměl možnost absolvovat upravená seznamovací cvičení s datajackem, jak mu den po operaci doporučila lékařka. Měl strach. Slyšel, že rigger splyne se strojem a stane se mozkem, který ho řídí. Také slyšel, že někteří z nich nezvládnou přechodnou fázi a přijdou ve spojení s bezduchým strojem o rozum.

Tento stroj byl postaven tak, aby mohl být řízen výhradně riggerem. Taková arogance byla mezi piloty složité techniky obvyklá. Kdo neměl datajack, mohl pouze požádat autopilota o cíl a čas odletu. Rychlý únik tak sotva přicházel v úvahu.

Bandité od Sama žádali, aby se napojil a vyřadil funkce autopilota. Bez speciálních ovládacích implantátů, které by spojily pilotovu kůru mozkovou s ovládacími prvky stroje, mohl rozhodovat nanejvýš o směru, výšce letu a okamžiku startu. Samotný let by i nadále řídil autopilot. Bez Sama by se však Commuter spojil se střediskem vzdušné dopravy v Seattlu, podléhal by povelům některého z navigátorů a omezil by se na určené letové dráhy s bezrizikovým manévrováním a sníženou rychlostí. Útočníci však chtěli, aby jim usnadnil únik, a nezáleželo jim na tom, jaké následky to pro něj může mít.

Sam věděl, že toto napojení mu umožní pouze omezenou volbu ovládacích prvků, přesto však cítil, že se tím vystaví velkému nebezpečí. Ale protože muž vedle něj začínal být nervózní, pochopil, že kdyby se nenapojil, vystavil by se ještě většímu nebezpečí.

Při nasazení jacku do spánku pocítil Sam ostrou bolest, která však brzy odezněla. Jakoby zpětně se mu v mysli vybavila čísla a kontrolní informace, které mu do mozku vysílal optický nerv letounu počítače. Mohl otočit hlavu a „vidět" různé části imaginárního ovládacího panelu. Zahlédl pomocný panel, zamířil k němu a mentálně „stiskl" tlačítko. Počítač ho okamžitě informoval o základních funkcích letadla. Hlas stroje v jeho hlavě zněl chladně a cize, jinak než z reproduktoru. Neskutečná povaha spojení s Commuterem ho vyvedla z míry a pocítil bolest hlavy.

O pancéřovaný průzor kokpitu se rozprskla sprška kulek.

„Dělej!" nařídil indián.

Sam sáhl po ovládacím kniplu. Už nevnímal, zda jde o skutečnost nebo počítačovou simulaci. Vydal motorům pokyn, aby nastartovaly, a zatáhl za knipl. Lopatky dvojitých motorů Commuteru se roztočily na vyšší obrátky a stroj opustil přistávací polštář. Sam vydal Commuteru příkaz, aby se vznesl, zatímco skutečné řízení letu obstarával autopilot.

„Kam?" zeptal se Vyvolávače duchů.

„Na sever přes plex. Zatím."

Sam se podřídil.

Asi po pěti minutách letu Sam zjistil, že protiletadlové střely, jichž se obával, nepřijdou. Elf zřejmě splnil slovo. Sam aktivoval radar, ale nenašel nic, co by vypadalo jako pronásledování. Stejné překvapení mu připravila malá odezva

dopravních strážníků seattlovského metroplexu. Decker jim musel do počítačů nějak vložit i letový plán a zamíchat tak unesenou koleopteru mezi běžnou dopravu.

Když letěli nad předměstskou rezidenční čtvrtí, nařídil Vyvolávač duchů Samovi, aby vypnul světla a zamířil nad redmodskou Pustinu, opuštěné místo, plné polorozpadlých barabizen a prázdných baráků. Autopilot se pokusil světla znovu zapnout, ale Sam jeho povel vyřadil.

Osvětlených domů v rezidenční čtvrti podnikových zaměstnanců postupně ubývalo a místo nich se objevovaly křiklavé neony a mrtvolně šedá záře reklamních trideí. Blížila se Pustina. Mimo hranice komerční zóny už byla skoro tma.

Sam se ohlédl po indiánovi, který pečlivě zkoumal temnotu pod nimi. Zajímalo ho, zda si jeho únosce nechal zdokonalit zrak, aby odpovídal jeho reflexům. Tak to alespoň dělala většina dobrodruhů a svalovců, kteří sami sobě říkali pouliční samurajové. Tento Vyvolávač duchů byl zcela jistě jedním z nich.

„Níž," nařídil Duch.

Sam vydal Commuteru příslušný povel, avšak autopilot si postěžoval: „Letová hladina nebezpečně nízká. Máte v úmyslu přistát?"

„Vypni to."

Sam otočil spínačem a hlas v kabině utichl. „Přistáváme?"

„Ještě ne. Na severovýchod."

Sam upravil směr letu a oznámil autopilotovi, že přistání není v této chvíli v plánu a že nízká letová hladina je záměrná.

Během dalších deseti minut letu provedli několik změn směru letu, některé, aby se vyhnuli prázdným budovám, jiné pro uspokojení podivných přání Vyvolávače duchů. Když vydal samuraj konečně pokyn k přistání, Sam ochotně zapnul automat. Dlouhé minuty letu mezi potemnělými budovami ho vyčerpaly natolik, že by nerad přistával sám, přestože už letoun dost dobře znal.

„Sakra, zhasni to!" vyštěkl samuraj, když autopilot rozsvítil přistávací světla.

Vyděšený Sam světla ihned zhasl a vzápětí vypnul i autopilota, který mu vyčítal prohřešky vůči bezpečnosti a pravidlům letového provozu v Seattlu. Koleoptera rozháraně přistála na kamenité plošině, blízko obydlených domů. Samuraj vytrhl jack ze Samovy hlavy a vybídl ho, aby opustil sedadlo pilota. Sam se natáhl, aby vypnul motory.

„Nech to být."

Sam pokrčil rameny a opustil kokpit. V letounu už nikdo nebyl, s výjimkou mrtvých.

„Proč už nás nenecháte na pokoji?" slyšel Jira. „Řekněme, že je to taková malá pojistka," odpověděl Jirovi ork.

Zaměstnance Renraku nahnali do jedné opuštěné budovy a Commuter se znovu vznesl. Ve vchodu bez dveří se Sam nakrátko zastavil a sledoval, jak koleoptera míří přímo nahoru, bezpečně překonává nízké budovy a přepíná na horizontální let. Commuter se vyšplhal do nebes a svými obrysy zastínil i těch několik málo hvězd, které ještě bylo vidět mezi mraky. Bludný Holanďan, jehož posádku tvořili duchové.

Ve vchodu se nejprve objevil stín, a pak i skutečná postava samuraje. „Koleoptera je na cestě do moře," řekl, jakmile byl uvnitř.

„Myslíš, že byl na zemi moc dlouho?" zeptala se Sally.

„To brzy zjistíme," odpověděl.

Všichni se odmlčeli a Sam zaslechl, že ork vyměňuje ve své HK227 zásobník. Druzí dva únosci mlčky následovali jeho příkladu.

Ork přerušil ticho ani ne za minutu. „Hele, tydle lidi přece nemůžeme vodit po ulicích," namítl.

„Švindl sem posílá auto."

„A to tu máme jen tak čučet? Kruci! Jesli de po nás vejška nebo podnikový samurajové, tak sme nahraný."

„Bez auta naše hosty nemůžeme bezpečně převézt," oponovala Sally.

„K čemu nám sou? Dyť sme zpátky doma. Voni sou jen mrtvá váha." Orkův lehký důraz na slovo „mrtvá" nenechal nikoho na pochybách, jak by se nejraději rukojmích zbavil.

„Myslím, že podceňuješ jejich hodnotu."

„Udělali sme práci, za kerou nás zaplatili. A Duch má ty diskety. To nám stačí. Nezkoušej z toho vytřískat víc, než se dá."

„Musím uhradit jisté výlohy."

„Kvůlivá tvejm vejlohám nehodlám nastavovat krk."

„Chceš se trhnout? Tak mi dej kreditní hůlku a já tě rovnou vyplatím," řekla Sally a natáhla ruku. „Dostaneš samozřejmě jen desetinu, protože jdeš od toho dřív než to uklidíme."

Kouzelnice a ork si hleděli do očí a Sam cítil vzrůstající napětí. Ork nakonec sklopil oči. Pokrčil rameny a zamumlal. „Práce je práce."

Sally se usmála. „Buď bez starosti, Khame. Tohle dopadne dobře."

Ork se na ni nevrle podíval, jako by to už mnohokrát slyšel, a pak se s mručením odebral kamsi do temných zákoutí budovy.

Sam zatím utrhl kus vlastní košile a pokusil se ošetřit Jirovo zranění, jak nejlépe uměl. Úředníka zřejmě hluboce zasáhla smrt jeho ženy a vůbec nepromluvil. Když byl Sam hotov, zkřížil nohy a posadil se na zaneřáděnou podlahu. Topil se v myšlenkách černějších než temná místnost, v níž se nacházel.

Duch se znovu objevil ve vchodu a vylekal Sama, který ho neviděl odcházet.

„Auto je tady."

Sally pokynula brokovnicí: „Jdeme."

Venku na ně čekala prodloužená Toyota Elita, jejíž polymerová skla byla nastavena na tmavou clonu. Řidič, širokolící

Korejec, měl stažené okénko a vítal je úsměvem, který odhaloval mezeru mezi předními zuby. Otočil přepínačem a zadní dveře se otevřely.

Zaměstnanci Renraku vlezli dovnitř a usedli na plyšová sedadla, zatímco Sally a ork zaujali místa na sklopných sedátkách, aby měli zajatce na očích. Vyvolávač duchů si sedl dopředu vedle řidiče.

Jakmile se dveře zavřely, prohodil řidič cosi v pouličním argotu, z něhož Sam pochopil jen to, že se hovoří o jakémsi Švindloví. Sally přikývla a zapnula audiovysílačku. Z ní promluvil zvučný hluboký hlas.

„Výzva vašich přátel přišla na poslední chvíli, paní Tsungová. Právě mě odvolali z města za jistou neodkladnou záležitostí, ale ještě než odjedu, s radostí vám prokážu tuhle službičku. Řidič je můj stálý zaměstnanec. Na jeho diskrétnost se můžete spolehnout."

To bylo vše, ale Sally to zřejmě stačilo. Alespoň to, co pronesla k řidiči, znělo souhlasně.

Před Samem se spustil ochranný panel, který mu bránil ve výhledu na řidiče a směr jeho jízdy. Zatemněná okna zajatce odtrhla od vnějšího světa, a tak po celou cestu Pustinou plnou zatáček mlčeli. Jen jednou cosi těžce narazilo do pravého boku vozidla. Útočníky to však nevzrušilo ani v nejmenším.

Asi tak za hodinu auto zpomalilo a ochranný panel zmizel. Projížděli zaneřáděnou ulicí, kterou matně osvětlovala fialová neonová záře, blikající z křižující ulice.

Dveře auta se z obou stran otevřely, avšak auto bylo stále v pohybu.

„Ven," poručila Sally.

Pustili je? Sam tomu nevěřil. Crenshawová vyskočila z auta dřív, než se Sam stačil zvednout z měkkého sedadla. Trochu mu pomohla orkova noha, která ho vykopla ven do hromady smradlavých odpadků. Sam se sebral právě včas, aby spatřil Sally, jak bezpečně vyskakuje z auta, zatímco dovnitř se škrábalo pět stínových postav. Dveře Toyoty se zavřely a auto na křižovatce zabočilo doleva, kam světla neonů už nesahala, a zmizelo z dohledu.

Útočníci je tedy nepropustili ze své moci. Naopak jich přibylo. V ulici kolem nich se shlukl nejméně tucet mladých lidí, mužů i žen. V záblescích světla Sam rozpoznal, že mnozí mají na sobě oblečení s třásněmi a korálky. Všichni měli čelenky s péry. Nejmladší z davu poskakoval kolem pouličního samuraje. Neonový záblesk ozářil jeho rysy a odhalil jestřábí profil, stejný jako měl muž, kterého oslovil.

„Vítej, Duchu, jenž kráčí do sebe. Vítej doma."

Podle všeho by měl mít hlad, avšak chuť k jídlu necítil. Při pohledu na mísu krilových oplatek a sojových koláčů, které jim tu minulou noc nechali jejich věznitelé, se mu obrátil žaludek. Vak s vodou splaskl a byl téměř prázdný. Potřeboval se napít a vzal by zavděk i tím vlažným, odporným nápojem.

Byl parný den. Věznitelé je zavřeli v místnosti, jejíž okna byla zavařena neprůhlednými plastikovými fóliemi. Škvírou, kde se jeden z panelů odchlípl, pronikalo dovnitř trochu světla. Samovi to skýtalo výhled na kus pomalované cihlové zdi. Základní styl narážek a obranných sloganů mu byl povědomý, avšak symboly gangu mu nic neříkaly. Co viděl, však stačilo, aby poznal, že tohle místo zřejmě patří gangu indiánů.

Jiro se opět probudil a zasténal. Poslední hodiny trávil ve zvláštním stavu mezi spánkem a bděním. „Co se to děje?" zašeptal vyčerpaně. „Nechápu to."

„Přestaňte fňukat, jde mi to na nervy," zavrčela Crenshawová.

Její nedostatek jakýchkoli citů šel zase na nervy Samovi. „To, co se stalo, vám zřejmě není proti mysli."

„Už jsem byla v horších kaších."

„Co může být horší?" vzdychl Jiro. „Betty je mrtvá."

„Vy jste mohl být mrtvý místo ní," odsekla Crenshawová.

„Snad by to bylo lepší."

„Tak nemluvte, Jiro," napomenul ho Sam.

„Co na tom sejde?" řekl Jiro chabě. „Stejně nás tihle... tihle... teroristi zabijí."

„Teroristi!" ušklíbla se Crenshawová. „Chlapče, vy nemáte ani potuchy, co to slovo znamená. Tihle šašci jsou zahradní odrůdou shadowrunnerů. Jejich esem je pouliční kouzelnice, ale jinak jsou to jen troškaři, co se skrývají před velkým světem korporací a spokojí se s jeho odpadky. Lidské krysy."

„I kdyby to nebyli teroristi, prchají před zákonem," namítl Jiro. „Copak nás nechají odejít, když známe jejich tváře a jména?"

„To není důležité," zavrtěla Crenshawová hlavou. „Ta jména jim dala ulice a tváře se dají snadno změnit. Tihle běžci nemají v databankách žádný záznam, takže co byste chtěl vypátrat? Pustí nás, když nebudeme dělat potíže. Musíme počkat."

„Čekáme tu leda na smrt," řekl Jiro hluše. Pak znovu ulehl a za několik okamžiků už spal. Sam se divil, jak to ten muž dokázal. Crenshawová si vzala z talíře na podlaze sojový koláč.

„Měl byste se najíst, chlapče."

„Nemám hlad."

„Vaše škoda."

Crenshawová si vsunula koláč do úst, zhltla i pár krilových oplatek a nakonec důkladně vyprázdnila vak s vodou. Její sobeckost byla Samovi odporná. Náhle chtěl být někde úplně jinde. Jedno kde. Jenom aby se zbavil přítomnosti svých druhů, která ho dusila.

Vstal a začal přecházet Z místa na místo. Crenshawová ho chvilku pozorovala, ale brzo o něj přestala jevit zájem a zavřela oči. Krátce na to začala chrápat.

Touha uniknout byla silnější než kdykoli předtím.

Ze zoufalství stiskl kliku a překvapilo ho, že dveře jsou otevřené. Opatrně do nich strčil. Vnější místnost byla

podobně zpustošená jako vnitřní. U zdi ležela Sally a spala. Dveře do chodby byly otevřené a Sam spatřil dva bojovníky, kteří tam drželi stráž. Tiše spolu rozmlouvali jazykem, který neznal.

Okny této místnosti bylo vidět ven. Sam zatoužil po čerstvém vzduchu a zamířil k jednomu z nich, které bylo otevřené. Pod ním byl balkon, na němž byl položen požární žebřík. Už byl napůl venku, když tu si všiml, že na žebřinách stojí Duch a opírá se o zeď.

„Snad nás nechceš opustit?"

Sam vykoktal zápornou odpověď a překvapeně zjistil, že o útěku vlastně vůbec neuvažoval. Přestože se chtěl od svých renrackých kolegů vzdálit, neměl v úmyslu je opustit. „Chtěl jsem jen trochu na vzduch."

„Tady se ho můžeš nadýchat, co chceš." Samuraj se zase opřel o zeď a zasmušile hleděl kamsi přes vytlučené obytné domy, ozářené zapadajícím sluncem. Když se Sam postavil vedle něj, prohodil: „Ty jsi ale zvláštní."

„Jak to myslíte?"

„No, předně jsi nelhal, když jsi mi říkal, že nechceš utéct."

„Přece neuteču bez ostatních."

„So ka," přikývl chápavě Duch, „chceš zůstat věrný svým přátelům."

„Nejsou to mí přátelé," vyhrkl Sam. A když samuraj pozdvihl obočí, dodal: „Patříme všichni k Renraku."

„So ka. Kmenové svazky jsou ještě silnější.

Všichni ti podivínští etnologové, co sní o návratu k přírodě mimo plex, by nás nikdy nenazvali kmenem. Bílé pláště by nás spíš pokládali za gang. To ale neznamená, že nejsme rodina, kmen, který se umí sám o sebe postarat.

Nejsme jako ti rudoši, co žijí tam venku v Sališ-šihí. Ti snílci nechápou, že život dnes znamená město. Rudí muži musejí přivyknout betonu, tak jako kdysi přivykli koním, jinak zmizí z povrchu země.

Když přišli běloši, někdo s nimi bojoval, jiný je zas vítal. Nakonec to vyšlo nastejno. Ztratili jsme půdu a skončili v chudobě, zoufalství a beznaději. A pak nás vsadili do táborů, kde nám chtěli sebrat i duši."

Sam spatřil v mužově tváři bolest. Duch byl příliš mladý než aby tábory smrti, pokus prezidenta Jarmana o konečné řešení indiánské otázky, znal z vlastní zkušenosti, avšak mučivou úzkost, kterou tam příslušníci jeho rasy prožívali, bral velice osobně.

„Když se Vyjící kojot vrátil z hor s Velkým tancem duchů, rozhodně tím bělochy pořádně překvapil. Dal jim najevo, že rudoši už to dál nehodlají snášet. Rozbil jim techniku pomocí magie. Jenže to bylo tehdy. Teď mají magii i bílí, ale někteří z našich lidí to nechtějí vzít na vědomí.

Staří muži, kteří byli v čele Tance, dost dobře nepochopili jeho význam. Nezničil bílého muže, jak sliboval, ani černého muže, ani žlutého muže. Jsou tu pořád, stejně jako jejich města a továrny. Snad jsou oslabeni a zaskočeni silou magie a Probuzených, ale zdaleka nejsou poraženi. Tanec nám ve skutečnosti umožnil, abychom se svobodně nadýchli. Dal nám do ruky zbraň, jíž dokážeme porazit protivníka na jeho vlastním hřišti.

Nebude to snadné. Chce to opravdové válečníky, ale můj lid je připraven. Ukážeme jim. Nakonec zvítězíme. Ale abychom zvítězili, musíme přežít, a k přežití potřebujeme nuyeny. Když nemáš peníze, nikdo tě neposlouchá. Pro shadowrunnery je vždycky k maní spousta kreditních hůlek."

Duch zmlkl, jakoby vyčerpán dlouhým monologem. Sam netušil, co k němu toho muže přimělo, ale ta řeč mu dávala naději, že přece jen nepadli do rukou krvežíznivým zabijákům, kteří vraždí na potkání. Pomalu začínal věřit, že z toho vyvázne živý.

Duchova následující slova ho překvapila ještě víc než jeho předchozí sdílnost.

„Proč se s tebou vůbec bavím?" zabručel indián.

„Já nevím. Snad jste se potřeboval vypovídat."-

„Od nějakého angloúředníčka nepotřebuju nic," odsekl Duch nevrle. Naposled se zadíval na tmavnoucí nebe a pak pobídl Sama, aby se vrátil.

Náhlá změna samurajovy nálady způsobila, že Sam si opět nebyl jistý, na čem se shadowrunnery je. Zdálo se, že mu stále uniká pravý význam jejich slov. Co dávalo smysl v jednu chvíli, bylo v příštím okamžiku zcela popřeno, jako by byli z jiného světa. Nemotorně vlezl oknem zpět do polorozpadlé budovy, poněkud zmaten.

Zatímco Sam byl na balkoně, přibyl v místnosti jakýsi elf. Seděl se zkříženýma nohama v koutě, plně zaměstnán počítačem, který měl na klíně. Podle jacků v levém spánku Sam usoudil, že elf je tím deckerem, který se včera postaral o matrixové krytí.

Sally dosud ležela na pěnové podušce, která byla jediným kusem nábytku v místnosti, ale byla už vzhůru. Vypadala odpočatá a kolem očí už neměla včerejší kruhy od nadměrného vyčerpání. Duch odstrčil Sama ramenem, odhrnul závěs, který Sam považoval za pouhou dekoraci, a prošel do vedlejší místnosti. Samuraj se brzy vrátil s mísou studeného tou-fu a šálkem sojové kávy. Obojí podal Sally, která mu za to poděkovala smutným úsměvem.

„Už jsem na to moc stará, Duchu."

Zdálo se, že mu něco takového neříká poprvé.

„Vypij si tu sóju." Duch čekal, dokud nevypila polovinu šálku. „Ještě jsi nám neřekla, jaké máš plány s těmi věcmi z Raku."

„Zadrž, pane Svalovče," okřikl ho z kouta elf. „Než bude naše paní Tsungová znovu pokračovat v té špinavé práci, potřebuje si trochu odpočinout. Vy pouliční samurajové jste jeden jako druhý — žádný soucit, žádné pochopení pro křehké bytosti, ani smysl pro správně načasovanou akci.

Chcete si jen tužit svaly. Jen co nás ohromíte svými zdokonalenými schopnostmi, berete si krvavě vydělané peníze, abyste s nimi mohli zalézt do svých smradlavých děr."

Zpod nehtů na Duchově pravé ruce se vysunuly tenké, lesklé jehly. Sam se domníval, že elf zřejmě překročil hranice indiánovy tolerance a dotkl se jeho pohostinnosti. Sally položila samurajovi ruku na rameno, tak aby to elf neviděl.

Jehly se stáhly zpět.

„Zabrzdi, Lišáku," řekla. „Duch má pravdu. Musíme se nějak rozhodnout."

Elf se urazil, že ho Sally takhle odmrštila. Spokojený Duch přešel k oknu a hleděl ven, zatímco Sally odsunula mísu stranou a posadila se zpříma. „Takže, co je na těch disketách?"

„Spousta věcí, má milá," pravil elf věcným tónem.

V jeho hlase nebylo po nějaké nelibosti ani památky. „Výrobní postupy. Několik osobních spisů. Pár žádostí o patent. Slušná kořist, která by měla i značnou pouliční hodnotu, nebýt toho halasného závěru. Takhle budeme muset počkat, až se venku trochu ochladí."

„Chceš říct, že ty věci ztratily velkou část ze své hodnoty?"

„Samozřejmě."

„Tak to dostaneme zaplaceno jen za tu továrnu."

Sama to ohromilo. Chápal, že údaje, které ukradli, budou postupem časti ztrácet na hodnotě, až dosud se však domníval, že má co dělat s obyčejnými zlodějíčky. „Jakou továrnu?"

Duch začal cosi vysvětlovat, ale Sally ho přerušila.

„Trochu jsme obohatili zásoby čistících prostředků v oddělení počítačových výzkumů. Aerosolový přípravek přimíchaný do čistícího spreje. Spolu s čistícím rozpouštědlem se do vzduchu dostane i malý brouček zvaný Vigid. Po několika hodinách vypukne mezi námezdními otroky v Renraku epidemie a spousta z nich bude muset odejít domů. Několik dalších dní budou mít jisté obtíže, ale největší problémy to způsobí managementu Renraku, protože se tím nevyhnutelně naruší plán prací. Zatímco se z toho budou vzpamatovávat, náš klient Atreus Applications získá před svou konkurencí náskok. Ten by jim měl umožnit uvést na matrixový trh nový balík softwaru o celý týden dřív než Renraku.

To byl náš skutečný úkol. Atreus požadoval, abychom štípli pár prototypů, a utajili tak pravý důvod celé operace. Vzali jsme si ty diskety jako prémii."

Znělo to pravděpodobně — s ohledem na to, že podstata shadowrunu byla všechno jen ne poctivá. Ale něco tu Samovi nehrálo. Na způsobu, jak měl být rušivý biologický prostředek uveden v účinnost, bylo něco špatně. Ještě jednou se nad Sallyinými slovy zamyslel. Proč prostředek jednoduše nerozprášili? Mohli si přece vzít protilátku. Proč ho míchali s čistící tekutinou? Aby začal působit až za nějakou dobu? Přesně načasovaná samorozpadající se kapsle by posloužila stejně dobře. Proč ho míchali právě s čistící tekutinou, a bylo to vůbec důležité? Kdesi hluboko v paměti mu pomalu začínalo svítat.

„Odpusťte," řekl opatrně, „ale to rozpouštědlo v čistící tekutině. Bylo na bázi acetonu?"

„Kdopak ví," odtušila Sally. „Není to snad jedno?"

Sam se zhluboka nadechl. „Kdyby bylo na bázi acetonu, myslím, že Vigid by se zachoval trochu jinak, než si myslíte."

„Ech," mávl elf pohrdavě rukou, „sledujte, jak se zboží samo chválí rozsáhlými biotechnologickými znalostmi. Třeba za něj ještě strží me pěkně kulatou sumičku."

„Nejsem biotechnik," namítl Sam nazlobeně. „Jsem jen výzkumník. Ale mám dobrou paměť. Jednou jsem o Vigidu četl nějaký článek. Ve SKAS prováděl jakýsi vládní výzkumník pokus. Jeho asistent vylil při čištění laboratorních nádob na misku trochu acetonu. Aceton reagoval na proteinový obal viru, pronikl dovnitř a způsobil genetickou mutaci jádra na izomér."

„Takže brouček je jiný," protáhl elf.

„Je to smrtelně nebezpečný brouček. Laboratorní asistent zemřel. Při testu replikace třicet až čtyřicet procent laboratorních myší nakažených izomérem viru pošlo."

Sally při Samových slovech zvážněla. Zamyšleně odložila kávový hrnek na podlahu. „Na mokrou práci jsme se najmout nenechali."

„Vskutku, na to by byla pláce příliš nízká," souhlasil elf.

„Kašlat na pláci!" zavrčel Duch a jehly se mu pod nehty zablýskly. „Někdo nás nastrčil."

Sally pomalu přikývla. „Myslím, že dřív než půjdeme navštívit našeho zadavatele, musíme si o něm s někým promluvit."

Sam si nebyl jistý, proč ho runneři berou s sebou, ale nezdálo se mu taktické se na něco vyptávat. Předtím se k nim připojil i ork zvaný Kham, kterého fakt, že byli zřejmě nastrčeni, nesmírně pobouřil. Museli mu rozmluvit těžké zbraně, které si chtěl vzít s sebou na schůzku s dohazovačem.

Na místo spichu se šlo končinami, jaké Sam znal jen z tridea. Rušné ulice byly plné rockových fanoušků, pankáčů a čipíků. Zubožení squatteři bránili své průchody a výklenky před svalovci z gangů, zatímco břitváci neoblomně trvali na svých cenách. Ubožáci i požitkáři tu kráčeli ochromovaný bok po boku v ostrém světle neonů a veřejných trideoobrazovek.

Proplétali se hlučným davem, který se před nimi rozestupoval a zase se za nimi spojoval. I ten nejtvrdší pouliční samuraj a orčí rváč se jim raději vyhnul a nedělal problémy. Možná na ně působila kouzelnice, možná, že to byla jen Samova představivost.

Zastavili se na místě před opuštěným obchodem, kde už nebylo tolik lidí. Rozbitým okénkem Sam viděl jen to, že podlaha budovy byla znečištěná stejně jako chodník. Dokonce i zvenčí byl cítit intenzivní pach moči a hnijících odpadků. Když skupina vcházela dovnitř, nikdo na ulici tomu nevěnoval nejmenší pozornost.

Uvnitř čekali tři muži. Všichni byli vysocí a hranatí. Pevné svaly se jim rýsovaly všude tam, kde oblečení poodhalovalo holé tělo. Všichni byli samozřejmě ozbrojeni. Pouliční samurajové, domyslel si Sam, přestože na nich nebyl vidět žádný kyberware, který měl tento druh lidí v oblibě. Buď byli tak dobří, že vylepšení nepotřebovali, anebo

byly jejich modifikace velice jemné. V každém případě byli jistě nebezpeční.

Blonďák vlevo měl u nohy velkého psa, který byl alespoň z poloviny vlk. Zvíře mírně vrčelo, když Sam a runneři vcházeli dovnitř. Zatímco si ostatní vyměňovali úvodní zdvořilosti, Sam přidřepl a natáhl ruku směrem ke zvířeti. Zvíře se opatrně a nedůvěřivě přiblížilo a očichalo mu ji.

„Freya kouše," varoval ho jeden z dohazovačů.

„O tom nepochybuju," odpověděl Sam, aniž spustil z Freyi oči. Zvíře mu váhavě olízlo špičky prstů. Usmál se a pomalu natáhl druhou ruku, aby jí prohrábl srst na lícní části hlavy. „Je nádherná. Kde jste ji sebral?"

„Jednou šla za mnou až domů," řekl muž sarkasticky.

Za Samovými zády si kdosi odkašlal a Sam se otočil. Běžci už stáli tváří v tvář nově příchozím. Další dva ramenatí samurajové doprovázeli velkého muže. I bez světla, které sem svítilo z ulice, bylo poznat, že je tmavý. Jeho bohatě vyšívaný oblek se na toto místo vůbec nehodil, ale on se tu choval jako doma. Muž, zřejmě dohazovač, s nímž se tu scházeli, pokročil vpřed.

„Navazujete nová přátelství?"

Sam se domníval, že se dohazovač svým chraplavým hlasem obrací na něj, ale Sally ho s odpovědí předešla.

„Pořád. Vždyť víte, jak jsem společenská."

Pokud to dohazovače pobavilo, nedal to na své podobané tváři znát. Pouze si kouzelnici měřil svýma chladnýma očima.

„Jsem ráda, že jste si na ten spich vyšetřil trochu času," řekla. „Jsem si jistá, že se vám to vyplatí, Castillano."

Castillano pokrčil rameny. „Proč já? Jako spojení jste vždycky dávali přednost Švindlovi."

„Švindl není k zastižení."

Výraz dohazovačovy tváře se nezměnil. „Jsem první náhradník," řekl a jeho otázka zněla jako sdělení.

Sally se krátce zasmála. „Řekněme, že dnes večer jste byl tím nejlepším kandidátem."

„Potřebujete odborníka?"

„Teď právě nás nejvíce zajímají informace."

„Z okruhu?"

„Zadavatele."

Castillano si zamyšleně zamnul ruce. Kdyby jeho tvář vůbec něco vyjadřovala, Sam by teď pravděpodobně viděl obchodníka, který větří snadný prodej. Dohazovač pootevřel ústa a špičkou jazyka si přejel po dolním rtu. „Po informaci tohoto druhu je právě vysoká poptávka."

Shadowrunneři si vyměnili pohledy. „Stalo se něco, co nevíme?"

„Možná," zněla Castillanova vyhýbavá odpověď.

„Klidně nám to vyúčtujte."

Dohazovač souhlasně přikývl. „Usměvavej Sam a Johnny Novej."

Sally sklonila hlavu a ve tváři se jí objevil mírně otrávený výraz. „Zpráva o přestřelce u baru Za našincem se dá těžko pokládat za zboží. Plátky toho byly plné."

„Plátky se nezmiňují o pušce."

„Jaké pušce?" zeptala se se zájmem Sally.

„Arisaka KZ-977. Model pro ostřelovače. Bez tlumiče. Osamělá hvězda ji sebrala na ulici před domem, kde byli zabiti vaši dva známí."

„Nikdy nepoužívali nic velkého," vložil se do toho Duch.

„Jo," přisvědčil ork, „Johnny nikdá neměl rád nic hlasitýho. V tom von byl děsnej kus vola."

Castillano orka upřeně pozoroval.

„Vo co kráčí, Castillano?"

„Pan James Yoshimura zemřel na jedinou ránu do hlavy, právě když vycházel z bani Za našincem. Dva příslušníci Osamělé hvězdy ho viděli padnout a slyšeli výstřel. Zahlédli Sama a Johnnyho. Jeden z runnerů zpanikařil a vystřelil po strážnících. Strážníci střelbu opětovali. Puška spadla na zem a runneři zemřeli.

Balistické oddělení Osamělé hvězdy označilo pušku za smrtící zbraň. Odvozená dráha střely umisťuje střelce do prostoru, kde stáli oba runneři. Pušce pád na zem uškodil míň než Usměvavýmu Samovi."

„Žádní další svědci?"

„Žádní," potvrdil Castillano.

„Ti strážníci nejsou čistí," uzavřel Duch. „Sam a Johnny byli pokladníci a zahradníci. Nedělali mokrou práci."

„Možná. Ty Osamělé hvězdy mají čistý rejstřík. Zřejmě nepodplatitelní. Jen umějí rychle střílet."

„Tak potom byli Sam s Johnnym nastrčení."

Castillano pokrčil rameny.

„A vy o tom něco víte."

„To jsem nikdy neřekl. Šetření v této záležitosti bude nejspíš riskantní."

„Zdá se, že stínový provoz měl špatný týden. Na nás taky někdo ušil boudu."

„Hledáte spojitost?"

„Jestli tu je, něco s tím uděláme. Jestli ne, Sam a Johnny byli přece dospělí chlapi," prohlásil Duch.

„Co přesně chcete?"

„Začněme například s bioproduktem, kterému se říká Vigid."

„Přípravek pro potlačení nepokojů. Zneškodňovač s rychlým účinkem a výraznými následky, jež se podobají nepříjemné žaludeční viróze. K dodání jako aerosol. Kolik ho chcete?"

„Už sme ho dostali víc jak dost," zavrčel ork.

„Potřebujeme vědět, co se může stát, kdyby se látka dostala do acetonové lázně."

Pokud ta otázka Castillana svou nezvyklostí překvapila, nedal to na sobě znát. Přešel na druhou stranu pokoje a jakoby instinktivně se vyhýbal sutinám. Odklopil víko pultu a vyzvedl něco, co se podobalo plesnivé hromadě odpadků. Ukázalo se, že je to telekomunikační přípojka. Pak vytáhl kapesní počítač a zapojil ho. Pár minut na něm cosi vyťukával a pak oznámil: „To bude chviličku trvat. Kdy se chcete zase setkat?"

„Hledejte pod SKAS, Současná chemie, prosinec 2048," řekl Sam. „Není čas, abyste to teprve nechával replikovat."

Dohazovač si našel příslušný dokument. „Wilkins a Chung?"

„To je ono," potvrdil Sam a pokýval hlavou i směrem k runnerům.

Castillano si při četbě obrazovky přihladil knírek. „Vypadá to, že reakce Vigidu na aceton je zlá. Stává se vysoce toxickým."

„Teď už mi věříte?" zeptal se Sam runnerů.

Elf, který až dosud mlčel, mu odpověděl. „Vy jste nám poskytl ten odkaz, pane Podniku. Ten dokument může být falzifikát."

„Nepravděpodobné," odporoval Castillano. Dokonce i Sam se podivil, že se ho dohazovač tak netypicky zastal. „Měsíc udal špatně."

„Předpokládejme tedy, že ta zatracená věc opravdu mutuje. Kdo to vyrábí, Castillano?"

„Patent patří Genomicsu. Výhradní licenci na výrobu dal Serotechu."

„Serotech!" odplivl si Duch.

„Sakramentská věc!" zavyl ork.

Sally a Lišák vypadali znepokojeně.

„Co to znamená?" zeptal se Sam.

„V minulosti jsme s nimi měli několik nedorozumění," řekla tiše Sally.

„Takže si myslíte, že v tom mají prsty? Ze vás schválně podtrhli?"

„Nepochybně," vložil se do toho elf. „Atreus použili jen jako hejla, abychom nepojali podezření. A zřejmé se také postarali, aby se renracká bezpečnost dozvěděla o našem úkolu."

„Ale až potom, co jsme tam dali tu jejich špinavou hračičku," dodala Sally hořce.

„Co by jim pomohlo, kdyby vás dostali?"

„Voni nás nemaj v lásce, pane Vobleku," zahučel ork. „Většině lidí to jako důvod stačí."

„Ani se nemuseli snažit nás při ústupu oddělat," uvažoval Duch. „Kdyby někoho z nás chytili, stejně by nevěděl, že nás vlastně najali oni, takže se Serotechem by tu nebyla žádná přímá spojitost. Dále jsme nevěděli, co ten jejich brouček opravdu dokáže, takže jsme nemohli nic prozradit. Za prosté vloupání a krádeže těch prototypů bychom vyvázli jen s malým flastrem. Pokus o loupež a nedovolené vniknutí. Nic moc. Až dokud by nezačali lidé umírat. Z toho by vinili nás a oni zřejmě předpokládali, že ukážeme prstem na Atreus, a ten se v tom pak poveze s námi."

„Serotech by z toho vyšel čistý jako lilie," navázala Sally. „Zasáhli by svou konkurenci v Renraku a zároveň by dostali i nás. Každý, koho by neoddělali samurajové z Raku, by měl na krku masovou vraždu, protože nikdo by nám neuvěřil, že jsme nevěděli, co tam dáváme za věc. Serotech by tak zabil dvě mouchy jednou ranou. Možná, že tři, pokud mají pifku i na Atreus. Jistá megakorporace zase jednou zabodovala."

„Takže, co teď uděláme?" naléhal Sam.

„Budeme si lízat rány a držet se zpátky," povzdychla si Sally. „Serotech je špatný kšeft."

Sam byl zděšen. „A co ti lidé v Renraku? Nic vám neudělali. Nemůžete je jen tak nechat umřít."

„Proč ne?" zeptal se Duch.

Sam zrudl zlostí, otočil se k Sally a namířil na ni prst. „Myslel jsem, že neděláte mokrou práci zadarmo. To máte tedy hodně pružný smysl pro čest. Jakmile se vyskytnou potíže, hned to zabalíte. S potěšením se necháte vodit za nos. Co bude s vaší pověstí, až se celá ulice dozví, jak jste se nechali zneužít?"

„Dej se vycpat. To se nikdo nedoví," zabručel ork.

„Ort ano!" vykřikl Sam a ukázal na Castillana. Pak se rozmáchl v širokém gestu, které zahrnovalo všechny tělesné strážce. „A tihle také!"

„Hm, paní Tsungová," řekl tiše elf, „snad bychom se tam mohli vrátit a ty plechovky zase odnést."

„Je pozdě," namítla Sally. „Jistě je už začali používat."

„Mohli byste to oznámit Renraku," navrhl Sam.

„Nevěřili by nám. A pokud ano, pátrali by po nás, protože by se domnívali, že s tím máme něco společného. Měli by samozřejmě pravdu, a jakmile by začali lidé umírat, změnilo by se to v krevní mstu. Uděláme lépe, když se o tom nebudeme šířit."

„Počkejte!" vyhrkl Sam. „Castillano, pusťte mě k tomu počítači."

Dohazovač na něj mlčky hleděl a držel majetnicky ruku na klávesnici.

Sally si povzdychla. „Na náš účet."

Castillano uvolnil klávesnici.

Sam si s ní chvíli hrál a nadával na její pomalost. Kdosi se zlehka dotkl jeho ramene. Otočil se a zjistil, že elf mu nabízí svůj kyberdeck.

„Takhle to půjde rychleji," řekl Lišák.

Sam si prohlížel přístroj, který Lišák nosil ukrytý pod kabátem. Až na zvláštní funkční klávesy a nosný popruh vypadal jako obyčejná počítačová klávesnice. Odvážně se ho chopil.

Tohle nebude jako napojení do Federated Boeing Commuteru. Tohle je opravdová brána do Matrixu a nebude tu žádný autopilot, který by ho izoloval od strašlivé nádhery kyberprostoru.

„Jack je tamhle," ukázal elf.

Sam zavřel krycí panel a vytáhl telekomunikační spojovací kabel. Rychlou výměnou zástrček byl Castillanův počítač nahrazen elfovým kyberdeckem. Natáhl se pro datakabel, který ho spojí s děckem. V jedné chvíli si to málem všechno zase rozmyslel, ale pomyšlení na nevinné lidi z Pasáže, kteří budou trpět, pokud se jim, nikdo nepokusí pomoci, mu dodala odvahy. Vsunul zástrčku dovnitř a obrnil se proti očekávané bolesti.

Projela mu mozkem rychleji než předtím a zanechala po sobě vzdálené brnění. Sam se soustředil na svůj úkol. Ignoroval zářící věže a dráhy dat, které ho v kyberprostoru obklopovaly, a zamířil rovnou k masivnímu výtvoru Renraku. Pomocí podnikových hesel otevřel bránu do hlavní databáze.

Všude kolem něj ležely v hustých řadách a sloupcích třpytící se hvězdy. Každý světelný bod byl souborem dat a jeho zbarvení odráželo kategorii náplně. Sam nakrmil kyberdeck klíčovými slovy a spustil pročítací funkci. Jeho vidění se pohybovalo závratnou rychlostí podél řad. Při hledání se krátce zastavil u každého souboru, na nějž ho deek upozornil, a odkládal nepotřebné informace.

Zdálo se mu, že trvalo jen pár minut, než to našel. Načetl soubor a prchal zpátky na místo, kudy do Matrixu vstoupil.

„Existuje neutralizační činitel," oznámil kruhu starostlivých tváří, když vytrhl datakabel ze spánku.

„Jak se k němu dostaneme?"

„V tom je právě ta potíž. Nevyrábí se to. Je to jen ve stroji."

V místnosti se rozhostilo ticho. Sam cítil, že běžci se už rozhodli přidat na správnou stranu.

Castillano si odkašlal.

„Znám jednu biotechnickou laboratoř. Plně vybavenou počítači. Můžu vám sehnat doporučení. Standardní ceny."

Samovi se díky nové naději zlepšila nálada. Pohlédl na Sally, která tu stála s rukama přitisknutýma na prsa. Svaly na pažích měla napnuté a ruce se jí trochu třásly. Sam si poprvé všiml, že kouzelnici chybí na malíčku pravé ruky poslední článek. Prudce vydechla, aby se zbavila napětí.

„Tak to uděláme."

„Hezké od vás, že jste se zastavil," řekla Crenshawová se strojenou zdvořilostí, když Sam vstoupil do nevětraného pokoje. Venku už nebe šedlo, začalo svítat. Sam zavřel dveře. Puch, který se šířil z odpadků nahromaděných v koutě, byl nesnesitelný.

„Snažil jsem se pomoct společnosti."

„Tím, že jste šel těm kriminálníkům na ruku. Spíš jste chtěl pomoct sám sobě," zabručela Crenshawová. „Myslíte, že jste něco lepšího? Že se k vám budou chovat jinak, protože jim budete pochlebovat?"

„Vy si myslíte, že jsem si chtěl pro sebe vyjednat zvláštní výhody?" zeptal se nevěřícně Sam.

Crenshawová mu věnovala úsměv, který přesně vyjadřoval, co si myslela.

„Že se tak chováte vy, ještě neznamená, že se tak chovají všichni. Některým lidem opravdu záleží na ostatních."

„Jo, a já jsem svatý Mikuláš."

„Jste spíš na omylu, Crenshawová. Já se snažím zachránit životy."

„Počínaje svým."

„Ne. Počínaje životy několika kolegů v Pasáži." Sam jí pověděl, jak byla Sallyina skupina podvedena a jak se rozhodla s tím něco udělat. „Až tam ponesou ten neutralizační činitel, půjdu s nimi."

„Chcete si hrát na hrdinu?"

To Sama ani v nejmenším nenapadlo. „Potřebují mou pomoc."

„Hrdinové bývají zabiti, chlapče. Ti šašci už se tam jednou dostali. Není třeba, abyste to dělal za ně."

Sam si pomyslel, že má pravdu, ale renracká bezpečnost jistě najde a uzavře veškeré přístupové cesty, kterými se minule dostali dovnitř. „Třeba chci mít jistotu, že to opravdu udělají."

Zdálo se, že Crenshawovou příliš nepřesvědčil. „To vám nezbaštím, hochu. Dejme tomu, že jste mě přesvědčil o svém šlechetném srdci. Jakmile se začne střílet, stojí sentimentalita za vypálený čip. Nemáte na to výcvik. Je to nebezpečné."

„To je mi jedno." Sam byl překvapen, jak jistě jeho hlas zněl. „Musí se to udělat."

„Crenshaw-san má pravdu," zašeptal Jiro schoulený v koutě. Sam ani nezaregistroval, že je vzhůru. „Nechte to být. Ohrozí to vaše postavení u podniku."

„Takže už naočkovala i vás, Tanaka-sane," zavrtěl Sam smutně hlavou. „O svou pozici u podniku se nebojím. Oni pochopí, že mě k tomu vedla oddanost společnosti. Musím se postarat o to, aby shadowrunneři nezneužili dobu, kterou stráví v Pasáži, k něčemu jinému."

Crenshawová se uculovala a Tanaka zase mdle svěsil hlavu. Sam poznal, že je jeho argumenty nepřesvědčí. Taky dobře. Jeho krátká kyberprostorová zkušenost spojená s nedostatkem spánku ho vyčerpala. Potřeboval si odpočinout. K běhu mělo dojít příští noc a určitě bude nebezpečný. Musí být čilý. Sam se natáhl tam, kde stál, na tvrdá prkna. Za okamžik už spal.

Sama probudila ruka, kterou mu kdosi položil na rameno. Otevřenými dveřmi pronikalo do místnosti červené světlo ozařující Duchovu tvář, která se k němu skláněla. „Je čas, bledá tváři."

Sam se unaveně posadil a potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Na okamžik nic nechápal, ale ten puch mu všechno zase připomněl. Rychlý pohled mu prozradil, že je s indiánem v místnosti sám.

„Kde jsou ostatní?"

„Mysleli jsme, že bude lepší, když je přesuneme na bezpečnější místo, dokud se nevrátíme."

Sam přikývl. Duch neslyšně odešel. Snad mluvil pravdu. Možná, že runneři drželi jeho kolegy jako rukojmí, aby si zajistili jeho dobré chování. Nechtěl uvěřit tomu, že je zabili, aby je nemuseli hlídat, ale měl jisté obavy. Hlavou mu zněl

cynický hlas Crenshawové. Mohl těm lidem opravdu důvěřovat?

Sam přešel po skřípajících prknech ke dveřím. Ve vnější místnosti našel Sally, Ducha a orka. Všichni se oblékali do různých součástek výstroje a kontrolovali své zbraně.

„Kde je Lišák?"

Sally se na něj usmála. „Nebojte se. Je tam, kde se může nerušené napojit do Matrixu. Pojede v kyberprostoru, stejně jako minule."

„Ostatní jsou s ním?"

„Moc se nevyptávejte," poradila mu.

Duch zastrčil nůž do pochvy na botě, popadl balík ležící na podlaze a hodil ho Samovi. Sam se natáhl, aby ho zachytil. Jeho hmotnost ho překvapila. Černý papír skrýval objemný předmět. Sam ho roztrhl a spatřil cosi kovově lesklého. Pak rozbaloval dál.

„Šrapnelovka," informoval ho Duch. „Umíš s tím zacházet?"

Sam shlédl na zbraň, která se zlověstně blýskala. „Ne."

„Paráda," zahučel ork. „Dostane nás do průšvihu, Sally."

„Jestli ano, je v tom s námi až po uši," odpověděla. „Jste si toho vědom, Vernere?"

Byl. Až příliš. Pokusil se to říct, ale slova mu uvízla v krku. Místo toho přikývl.

‚A nezapomínej na to," zavrčel ork. „Já už si tě vohlídám."

Pod jeho pozorným pohledem odložil Sam pistoli opatrně na podlahu a natáhl si oblečení, jež bylo rovněž v balíku. Když zapnul všechny zipy, připnul si opasek a pouzdro, kterého si nevšiml v tom rozrušení, že dostal zbraň.

„A, koukněte na to," zvolal ork. „To je shadowrunner. Teď mám fakt nahnáno."

„Sklapni, Khame," nařídila mu Sally. „Když se trochu uklidníš, Verner to zvládne."

Upravila si zbrojní pás kolem boků, zabalila se do pláště s třásněmi a obrátila se k oknu. Sam vykročil za ní, avšak kdosi ho popadl za ruku. Otočil hlavu a spatřil Duchovu usmívající se tvář. Indián Sama dloubnul mezi žebra a přiměl ho, aby se podíval na zbraň, kterou držel. Sam ztěžka polkl. Nechtěl ji, ale pokud mu důvěřovali natolik, že mu ji svěřili, měl by zase on na druhou stranu důvěřovat jim, že to může být nezbytné. Vzal si zbraň a zastrčil ji do pouzdra.

Požární žebřík se pod hmotností shadowrunnerů třásl a skřípal. Sam měl strach, že se vytrhne z rozpadající se cihlové zdi a zřítí se s nimi do ulice. K jeho překvapení vratká konstrukce vydržela i poté, co po ní slezli až na zem.

V průchodu čekaly tři motocykly. Dva z nich byly elegantní Yamahy Rapiery, jejichž chromoplastiková karoserie byla hladká a nepoznamenána. Třetí stroj tabulka označovala jako Harley Scorpion. Těžká mašina se skládala z motoru, oceli a tajemných svorek a úchytů.

„Pojedeš se mnou," zabručel ork a usedl na velký Scorpion.

Sam se posadil za páchnoucího metačlověka. Kromě samotného orka se neměl čeho chytit a sotva to Sam udělal, Khamův motocykl vyrazil vpřed. Když vybírali zatáčku, Sam málem spadl. Benzinový řev motorů Rapierů se brzy připojil k vytí Scorpiona, a pak se rozjeli ulicemi Pustiny ve formaci V.

Jízda ulicemi ukázala Samovi tutéž tvář Seattlu, jakoví viděl při jejich pěší cestě za dohazovačem, alespoň dokud neopustili městskou část Pustiny. Jakmile se ocitli v civilizovanějších čtvrtích, lidí, hluku a oslnivých světel ubývalo. Runneři do tohoto prostředí docela zapadali.

Bylo tu i mnoho dalších motocyklistů v dlouhých kožených pláštích. Vedle ostrých hochů a děvčat, kteří zaplňovali ulice Pustiny, tu byli i obyčejní drobní úředníci, rodiny s dětmi a dělníci, kteří vyrazili za zábavou.

Seattle byl hraničním městem, izolovaným od zbytku pevniny divokým krajem Sališ-šihiské rady. Byl osamělou výspou Spojených kanadských a amerických států uprostřed pacifického světa. Sam si pomyslel, že se sem vrátily neklidné doby divokého západu, kdy muži a ženy často prosazovali zákon s pistolí v ruce.

Korporace však neměly rády nic, co by vážně ohrožovalo podnikání, a proto tu byli strážci pořádku. Soukromí policisté a hlídky Osamělé hvězdy dokázali udržet těžké zbraně mimo ulice a ochránit své chlebodárce. Co si lidé dělali navzájem, podniky nezajímalo, šlo jim jen o podnikový majetek a personál.

V porovnání s nařízeným klidem ve velkém Tokiu připadala Samovi tato rovnováha divočiny a civilizace zvláštní. Ta zvláštnost měla v sobě živoucí sílu, kterou japonská metropole při vší své kultuře, dokonalosti a dějinách postrádala. Seattle se mu začínal docela zamlouvat.

Čím víc se blížili k ústřední obchodní čtvrti, tím civilizovanější byla pouliční doprava. Elektrických au a veřejné dopravy přibývalo, zatímco motocyklů naopak ubývalo, relativně k počtu hlídkových vozů se znakem Osamělé hvězdy. Struktura lidí na ulicích se změnila ve prospěch podnikových pracovníků, avšak výstřední element nikdy zcela nezmizel. Kdesi v Samově vědomí to vytvářelo podivný dojem, něco, co na ulicích Tokia nikdy nezažil. Připadalo mu to osvěžující.

Hluboko v centru Seattlu zabočili na Aljašskou ulici a dali se po ní směrem na jih. Vpředu se nad okolními budovami tyčila Pasáž. Ze zastíněného místa na severním průčelí budovy chladně svítil modrý nápis Renraku v angličtině a japonštině, doplněný logem společnosti, jímž byla tečka a z ní se šířící vlnka.

Sama tyto symboly kdysi uklidňovaly, znamenaly pro něj domov. Když se teď vznášely nad Seattlem, vypadaly giganticky a nepřístupně. A zlověstně. Kruh, který měl být zdrojem komunikačních vln, mu teď připomínal talíř radaru a z něj se šířící obloukovité vlny vševidoucí energii pátrající po těch, kdo by mohli korporaci poškodit. Jeho původní nadšení vystřídal nervózní strach. Ačkoli byl na zaplněné ulici, připadal si nahý a ohrožený. Rudí samurajové už na ně určitě čekají.

Pokud tomu tak bylo, zatím nic nepodnikali. Runneři zabočili z hlavní do postranní uličky a prokličkovali si cestu průjezdy mezi přístavními skladišti. Když se blížili k nákladnímu přístavu Kinebec Transport, cíli své cesty, zpomalili, ale

těžká vlnitá vrata se ani nepohnula.

„Ten zatracenej elf to zase zmeškal," zamumlal Kham. Hlas se v řevu motoru jeho stroje téměř ztrácel. „Strčil si do huby pampelišku a zachrápal."

Duch naznačil, že by měli objet blok. Ork zaklel. „Budem nápadný."

„Nedá se nic dělat," snažila se Sally překřičet hluk své motorky.

Při druhém objezdu, právě když míjeli roh budovy, se třetí ze šesti vrat otevřela. Běžci vjeli dovnitř a vypnuli motory. Masivní vrata se s rachotem zavřela a oddělila je od zvuků a dění na ulici.

Duch je neomylně vedl ztemnělou budovou k panelu údržby. Po několika rychlých pohybech univerzálním nástrojem panel odstranil, takže mohli pokračovat dolů do nižšího poschodí po zrezivělém žebříku, přivařeném k nosné traverze. Asi po sto metrech přišli k dalšímu žebříku, po němž pro změnu vystoupili nahoru. Budova do níž vstoupili, voněla mořem. Sam slyšel slabé pleskání vody o kovové piloty.

„Tak, bledá tváři. Jsme v prvním přístavu obráceném na západ, jednu pláž od chirurgické kliniky Rychlého Freddieho. Teď je řada na tobě."

Sam neměl ponětí, kde je Rychlý Freddie, ale označení doku si vybavoval z plánů Pasáže. Vedl runnery na ulici, a pak přístavem směrem k Pasáži. Asi třicet metrů od okružní silnice, která vedla podél obvodových zdí budovy, našli branku vedoucí na stavbu. Než mohl Duch vytáhnout svůj nástroj, nalehl Kham na drátěnou branku ramenem, přetrhl slabý řetěz a odhodil visací zámek na zem.

„Spěcháme, ne?" omluvil ten nedostatek smyslu pro jemnou práci.

Sam je vedl kolem ztichlých strojů do sklepa nosníkové konstrukce. Po několika minutách našel, co hledal.

„Tohle je čerpací šachta, kam přijdou trubky tepelného výměníku, které povedou pod Pasáží. Tou bychom se měli dostat do nedokončené údržbářské stanice a přes ní do Pasáže."

„Jen abys měl pravdu, kámo. Tohle asi nebude žádná dětská prolejzačka."

Sam rovněž doufal, že má pravdu. Jeho plán vycházel ze tři týdny starého stavebního rozvrhu. Z tohoto dokumentu vyplývalo, že stanice už by měla být zkompletována a zabezpečena. Sam však spoléhal na to, že na stavbě Pasáže je téměř všechno zpožděno. Kdyby byli dělníci nečekaně výkonní, dovnitř se nedostanou.

Průlez beze zbytku naplnil orkovy obavy. Metačlověk, jehož objem byl oproti ostatním dvojnásobný, uvízl ve spojovací šachtě, takže si musel odepnout veškerou výstroj.

Po dvou vyčerpávajících hodinách v parném tunelu se propracovali až ke stanici. Slabé pracovní osvětlení ozařovalo nezahrazený vstup.

Sam si otřel čelo umazanou rukou. Nevěděl, co by s ním runneři udělali, kdyby byl průchod zablokován. Podle plánu našli umístění staničního terminálu. Sam ho zapnul a vložil do něj kód, kterým dají Lišákovi na vědomí, že pronikli do Pasáže.

Elf se jim ozval téměř okamžitě z terminálových reproduktorů.

„Máte zpoždění."

Sally potřásla hlavou, aby předešla jakýmkoli poznámkám přítomných. „Jsme všichni připraveni pro další krok?"

„Ovšem, má paní. Nájemní vrahové hlídkující podél vaší cesty byli instruováni, že mají očekávat skupinu opravářů. U hlavní recepce na podlaží alfa máte připravené časově omezené propustky, ale abyste si je mohli vyzvednout, musíte využít svých mimořádných schopností. Bohužel, nemám nezbytné kódy, abych je aktivoval, a neměl jsem dost času na to, abych vyrobil falzifikáty. Ten systém, co tu mají, je vskutku pozoruhodný. Velice rafinovaný."

„Obdiv si nech najindy, elfe," odsekl Duch. „Co s těmi kódy uděláme?"

„Nebuď hned nedůtklivý, pane Břitváku. Myslím, že tu je jedno řešení. Kdyby vznešený pan Podnik laskavě vložil do terminálu svůj vlastní kód, mohl bych ho zkopírovat na všechny karty. Věřím, že bych dokázal mnohačetné vstupy zamaskovat jako systémovou škytavku."

Runneři se s nadějí zadívali na Sama, který měl náhle sucho v ústech. Pokud Renraku po dobu jeho nepřítomnosti deaktivovalo jeho vstupní kód, plán byl předurčen k neúspěchu. Dojde-li k nejhoršímu, spustí se poplach. V každém případě poruší dohodu o zachovávání podnikového tajemství. Jako by ji už dávno neporušil tím, že sem ty lidi přivedl.

„Lišáku?"

„K službám, pane Podniku."

„Když tam dám svůj kód, přečteš ho, nebo ho zkopíruješ naslepo?"

„To mi tak málo důvěřuješ? Nejsem snad Lišák, čaroděj Matrixu? Co se týče dat, mohu si s nimi dělat, co si zamanu."

Ne, pomyslel si Sam, právě projevuji až trestuhodnou důvěru. Jen si moc nečechrej peří, když se chlubíš, jak jsi dobrý. „Nenecháš si, doufám, kopii pro příští běh?"

„Pane Podniku, teď jsi mě ranil. Samozřejmě, že ne. Osobní prospěch byl pohnutkou, kvůli níž jsem začal vést tento život. Decker mých kvalit pronikne kdykoli kamkoli."

„To rád slyším, Lišáku," odpověděl Sam. To snad dostatečně vyjadřovalo nesmíš to udělat. „Dávám to tam."

Zatímco Sam vkládal svůj kód do datastanice, Kham se Sally navštívili blízkou šatnu. Vrátili se odtamtud se čtyřmi pracovními oděvy používanými v Renraku a stejným počtem přileb. Runneři si je začali hned oblékat, ale Sani zůstal stát a držel soupravu, kterou mu Sally podala.

„Tohle nepůjde," řekl jim. „Sally a já bychom mohli projít, ale vy dva na první pohled nejste z Renraku."

„Copak Raku není rovnoprávnej zaměstnavatel?" zahučel ork.

„Ne, pokud má možnost se tomu vyhnout."

„Oblíkej se, bledá tváři. Nech to na Sally."

Sam se podvolil, protože stejně neměl na vybranou. „Jak se o to Sally postará?" zeptal se a oblékal si bílé oblečení přes černé, které mu dali předtím.

„Šalebné zaklínadlo," řekla. „Strážní uvidí to, co obvykle."

„Pokud dokážeš tohle, tak proč ty montérky?"

„Je to jednodušší. Čím míň toho potřebuju na jejich vidění změnit, tím snadněji je přesvědčím, že to vidí."

„Kdybys uměla takové věci, proč jsme tam nešli vrátnicí?"

„Kvůli trideu," oznámila mu. „Teď buď na chvilku zticha, abych se mohla soustředit."

Zavřela oči a položila levou ruku na jílec svého magického meče, který jí vyčníval z rozpárané kapsy. Pravou rukou provedla sled gest, a pak jí pohybovala pomalu před očima dopředu a dozadu. Sam nakrátko zahlédl, nebo si to alespoň myslel, slabou chvějivou záři, kterou za sebou zanechávaly její mystické pohyby.

Bylo to příliš zvláštní. Odvrátil se a spatřil napětí v Duchově tváři. Bylo něco špatně? Podíval se na orka a zjistil, že Kham fascinovaně hledí na Sally. Jeho ošklivá tvář vyjadřovala směsici obav a rozkoše. Pak dloubl Sama loktem do žeber.

„Strašně se mi líbí, dyž to dělá," zašeptal.

Sallyiny oči se zprudka otevřely. Zařikávadlo bylo hotové. Nařídila jim vzít brašny na nářadí, kam měli skrýt své zbraně. Jakmile to bylo provedeno, nastoupili do přepravního vozíku a svezli se k výtahům.

Strážný na poschodí alfa je přijal bez zájmu. Vydal jim propustky a ani se na ně nepodíval. Sam byl rád, protože Kham si strčil palec do nosu a když mu strážný vydával kartu, zkroutil prsty na své tlapě do neslušného gesta. Bylo k nevíře, že ani na to strážný nereagoval.

Jakmile byli na cestě k vyšším patrům v bezpečí další kabiny výtahu, Sam se naklonil a pošeptal Sally: „Khamovy šaškárny byly sotva slučitelné s chováním místního dělníka. Jak to, že strážný nezareagoval?"

Tiše se zachechtala. „Já už Khama znám. Dávám si na něm zvlášť záležet."

Kabina se zasyčením zastavila a vypustila je na promenádu. Ta byla téměř prázdná. Několik pozdních chodců je naprosto ignorovalo, jako by šlo o normální dělníky, kteří sem patří. Sam si náhle uvědomil, že i on dělníky vždycky ignoroval. Zajímalo ho, zda je tu Sallyino zařikávadlo vůbec třeba. Brzy došli na další strážné stanoviště a Sam byl rád, že zařikávadlo stále funguje, protože Kham na ženu za pultem vyplázl svůj fialový jazyk. Bez zájmu jim popřála hodně štěstí a obrátila svou pozornost zpátky k trideu, které na ni tlumeně blikalo mírně pod úrovní očí.

Čekaly je ještě tři další výtahy a dvě strážná stanoviště, než se propracovali do oddělení výzkumu počítačových systémů. I tam prošli kolem strážných bez jakýchkoli problémů. Jakmile se ocitli uvnitř, rychle se spojili s elfem, který jim signálem potvrdil, že všechno spí.

„Šlo to až příliš snadno," prohlásil Duch. Vytáhl z pracovní brašny své dva Ingramy, jeden si zastrčil za opasek a druhý držel pohotově v ručí. Kham a Sally se chopili svých zbraní. Zdálo se, že raději spoléhají na intuici samuraje než na elfovo hlášení o bezpečnostní situaci.

„Bezpečnost především, bledá tváři," vybídl indián Sama, který se neměl k tomu, aby si vzal svou zbraň. „Až budeme v úzkých, nebudeš mít čas se pro ni vrátit."

Sam si váhavě vzal šrapnelovku.

„Nesmíme otálet," řekla Sally a rozdala všem kanystry s neutralizačním činitelem, které jim dodala Castillanova biotechnická laboratoř. „Rozprašte to tu všude kolem. Nevíme, kolik už té věci použili a kde. Já zatím půjdu do komory a seberu všechno, co tam z těch špinavých hraček Serotechu ještě zbylo."

Rozdělili se.

Sam právě začínal s postřikem třetí místnosti, velkého pracovního oddělení pro systémový vývoj, když se Sally opět objevila.

„Mám to všechno," oznámila, a pak začala s postřikem vzdálenější části místnosti.

O minutu později se objevil strážný celý v červeném. Ten muž možná prováděl neplánovanou kontrolu, anebo šel zpátky na své stanoviště. Nevypadalo to, že spěchá, což dodalo Samovi odvahy. Po tolika úspěších považoval Sallyino zaklínadlo za dokonalé. Cítil se skoro v bezpečí. Když tu byla Sally, nemohlo se nic stát! Její zaklínadlo zabrání odhalení.

Když ho strážný míjel, pozvedl Sam paži, v níž držel zbraň a pozdravil. Muž odzdravil a šel si dál po svých. Už procházel dveřmi, když tu se náhle zastavil a s vytřeštěnýma očima se otočil.

„Pozor, paní," vykřikl na Sally a sáhl po zbrani. „Ozbrojený narušitel!"

„N... ne," koktal Sam a pozvedl šrapnelovku.

Strážný ho vůbec neposlouchal, sáhl do svého pouzdra a zaujal palebnou pozici.

Samův prst stiskl spoušť šrapnelovky. Zbraň mu tepala v ruce a rovnoměrně vypouštěla proud plastických flešet. Shluky jehliček letících téměř rychlostí zvuku vyšily do strážcových prsou a ramene karmínový vzor. Strážce se zapotácel, z úst mu vytryskla jasně červená krev, a pak se svezl na podlahu, kde zůstal nehybně ležet. Jeho zbraň vydala při dopadu čistý tón, který ohavně zazněl do náhle ztracených, krví potřísněných iluzí.

Sam upustil svou vlastní zbraň na podlahu, od níž se s ohlušujícím klepotáním několikrát odrazila. Samova střelba přivolala do místnosti Ducha s Khamem.

„A sakra! Co se stalo?" vyjekl ork.

„Strážný musel zachytit chybu v zaklínadle," odpověděla Sally.

Sam byl jako v mlze a poslední události se mu v hlavě promítaly znovu a znovu. Viděl, jak se strážný obrací s udiveným výrazem v tváři. Beze strachu. Bez zájmu. Byl jen udivený. Pak se jeho hnědé oči při pohledu na šrapnelovku rozšířily.

„Asi si všiml té zbraně."

Sally ze sebe vysypala několik slabik, které zněly jako kletba, a dupla nohou.

„Měl to vidět jako nástroj. Vjem nebyl správně zaměřen. Protože nejsi na šrapnelovku zvyklý, nemohl to vjem ani

pokrýt."

„Už se stalo, Sally," řekl Duch smířlivě a obhlédl tělo.

„Zastřelil jsem ho," hlesl Sam. Měl pocit, že se nemůže ani pohnout.

„Neboj, kámo," řekl Kham. „Podnik se nikdá nedoví, do to udělal."

„Ale on je mrtvý," namítl Sam.

„Není," odporoval Duch. „Ale bude —jestli ho nikdo neošetří. Když to někdo udělá, my budeme mrtví."

„Dokončíme to a vypadneme," řekla ostře Sally.

Nechali Sama s jeho obětí a pustili se znovu do práce.

Padlý strážný vypadal mladě, nebyl o mnoho starší než Sam. Zmařený život jen kvůli tomu, že magické zaklínadlo nepůsobilo tak, jak mělo, a protože zbrklý Sam zpanikařil. Bylo to nespravedlivé.

Tento strážný nebyl jedním z těch dobrodruhů z ulice. Nepatřil ani k těm anonymním Rudým samurajům, obrněným vůči kruté realitě dnešního světa. Tohle byl prostě chlapec, který dělal svou práci. Dokonce se pokoušel chránit Sally, protože předpokládal, že patří ke společnosti a že Sam byl jediným narušitelem. Strašlivá ironie osudu.

Proč si Sam vůbec tu zbraň od runnerů bral? Zdálo se nepravděpodobné, že by ji potřeboval. Potřeboval ji? Ať už ano, či ne, použil ji. Výsledek mu ležel u nohou. Jak mohly dobré úmysly vést k takovému výsledku?

Prošly celé věky, než Sam začal znovu vnímat okolí a uvědomil si, že Duch mu cosi říká. Zamrkal a zjistil, že už není v oddělení výzkumu počítačových systémů. Runneři ho bůhvíjak dostali výtahem do suterénu F. Tam měla jejich práce v Pasáži skončit. Elf měl za úkol zajistit vozidlo, kterým se dostanou ven.

„No tak, bledá tváři. Poslouchej mě," pravil Duch. „Elf zalarmoval stráže. Postarají se o něho. Jsi spokojen?"

„Spokojen?" Samův hlas zněl cize, jako by za něj mluvil někdo jiný. „Potřebuju vědět, jestli se z toho dostane."

„To se sotva dozvíš."

„Vy pokračujte. Já se tam vrátím a zjistím to. Už jste udělali dost, abyste si napravili reputaci. A už mě ani nepotřebujete! Jděte. Nechte mě tu."

„Nenecháme tě tu, abys moh zburcovat vojáky," zavrčel Kham.

„To neudělám," namítl Sam.

„To máš pravdu," řekl ork a namířil HK227 přímo na Samovo břicho. „Páč zůstaneš s náma."

Sam se podíval na Sally a Ducha, avšak střetl se pouze s chladnými pohledy jejich očí. Duch vytáhl šrapnelovku ze Samova pouzdra, kam se jakýmsi záhadným'způsobem vrátila. Sam svěsil hlavu a nechal se vést.

Když dodávka, které se zmocnili, ujížděla po Západní avenue, zaslechl Sam nad sebou kvílení sirén. Zvrátil hlavu a spatřil vzdušnou sanitku DocWagon, která právě dosedala u Pasáže na jeden z přistávacích polštářů. Netušil, jestli to ještě mělo nějaký smysl.

Z omámení, do něhož upadl, ho čas od času vytrhly střepiny dojmů a obrazů. Matně osvětlená budova a umouněná hromada bílých montérek mizející ve spalovně odpadků. Světla střídal stín. Ork smrděl. Sirény vřískaly. Vítr mu vanul do tváří a pod jeho sedadlem vibroval silný motor.

Náhle si uvědomil, že vítr ustal a motor přestal vibrovat. Seděl za Khamem a řev motoru Scorpionu vystřídalo mírné bručení volnoběhu. Ocitli se kdesi v Pustině.

„Tady si vystup, Vernere."

Sam přehodil nohu přes sedadlo a zjistil, že stojí uprostřed tří shadowrunnerů, kteří zůstávali na motorkách. Otočil se k Sally.

‚A co ostatní? Propustíte je?"

„Pustili jsme je už před půl hodinou," ozval se Duch. „Teď už budou nejspíš v Pasáži, pokud neměli strach z autobusu, který má stanici na Třetí avenue a projíždí Městem orků."

‚A co ty, Vernere?" zeptala se tiše Sally. „Vrátíš se s nimi do Renraku?"

„Jistě," odpověděl mechanicky Sam. „Přece v tom podniku pracuju."

Kham vyprskl. Sally po něm šlehla káravým pohledem, a pak se znovu zadívala na Sama. „To by bylo dost pošetilé."

„Nemyslím. Jsem si jist, že to pochopí."

„Trénuj skoky do rakve," zabručel ork, nastartoval mašinu a s řevem odjel do tmy.

„Hodně štěstí," zavolala Sally, nakopla svůj Rapier a odjela stejným směrem jako ork.

„Jsi velice věrný, bledá tváři. Doufám, že oni za to stojí," řekl Duch a hodil Samovi šrapnelovku. „Možná to budeš potřebovat, aby ses dostal domů, ale radši to zahoď dřív, než potkáš první policajty."

Pneumatiky indiánova Rapieru zaskřípěly o chodník, a pak i on odjel za hlukem strojů svých přátel.

Sam osaměl na ulici mezi prašivými psy a krysami hledajícími potravu v odpadcích. Položil si zbraň k nohám a usedl na obrubník.

Dlouhou chvíli ji pozoroval, a pak zjistil, že má společnost. Jeden z párů zanechal svého pátrání, usadil se vedle něj a pozoroval zbraň s ním.

„Ty taky nevíš, kudy kam?"

Pes zakňučel a pokusil se Samovi oblíznout tvář.

„Ale já pro tebe nic nemám."

Zvíře udeřilo ocasem o chodník, jako by naznačovalo, že na okolí nezáleží. Sam povstal a pes s ním. Pes poskočil pár metrů ulicí, a pak se zastavil.

„To mám s tebou běhat ulicemi?"

Pes naklonil hlavu na stranu.

„Ne. Alespoň dnes večer ne. Život ve stínech není nic pro mě."

Sam vykročil směrem, o němž si myslel, že ho zavede do přívětivějších končin Seattlu. Záře na nočním nebi slibovala,

že jeho volba byla správná. Pes se k němu po pár krocích připojil.
„Jdeš taky?"
Pes zavrtěl ocasem.
„Podívej, příteli," vysvětloval Sam psovi, který ho začal následovat. „Věrnost není žádná legrace. Ale myslím, že z toho strach nemáš. Přinejhorším zůstaneš věrný své povaze."
Muž a pes kráčeli mlčky dál. Na opuštěnou zbraň, kterou nechali ležet ve stínech daleko za sebou, začaly dopadat první kapky deště.

Část první

TO CHCE VÍC NEŽ JEN VÝPLATU, ČLOVĚČE

2051

1
Samuel Verner nikdy nevěřil pohádkám o fantomu mašiny.
Bizarní příběhy měly totiž vždy prozaické vysvětlení. Některé byly pouhými smyšlenkami, zatímco jiné jen nejapnými vtipy nedopečených deckerů či vyloženou lží neschopných zaměstnanců, kteří se jejich pomocí pokoušeli zaretušovat vlastní chyby. Pro přítomnost nadpřirozené substance v Matrixu chyběly důkazy.
Teď, pod elektronickým nebem Matrixu. Pasáže Renraku, si už nebyl tak jistý.
Do skladiště dat, v němž Samova projekce pracovala, vstoupila jakási osobní ikona. Jejím jádrem byl ctihodný, chromově zbarvený úředník, čili standardní renracký decker. Na levé straně prsou, na ramenech a řádní části saka pulzovalo modré podnikové logo. Od chromu se odrážela vířící čísla, která představovala vizuální podobu skladiště dat. Kolem ikony se rýsovala síť z křiklavě červených pruhů, které vypadaly jako ošklivá zranění či drsné světélkující lemování humanoidní podoby.
Síť připomínala karikaturu klauna kabuki. Každý milovník obscénního japonského divadla by poznal tuto patetickou postavu, která dokázala spolehlivě rozesmát všechny s výjimkou těch, kdo se stali přímou obětí jeho legendárních žertů. Sam tuto postavu z kabuki rovněž znal, dokonce i z Matrixu. Dutého klauna a jeho podnikové jádro převzal jako svou osobní ikonu Jiro Tanaka.
Jenže Jiro už byl nejméně tři hodiny mrtvý.
Těsně před začátkem pracovní doby Sam neoprávněně vstoupil do databanky nemocnice v Pasáži. Jirova karta byla uzavřená, ale dosud nezapečetěná. V kartě stálo, že Jirův mozek přestal pracovat v 6:03 místního času. Sam byl smutný, ale nepřekvapilo ho to. Zdravotní stav mladého podnikového deckera se od jeho nešťastného pádu z promenády v otevřeném nákupním středisku soustavně horšil. Pád ze dvou pater na beton mu zpřelámal kosti a způsobil vnitřní zranění. Lékařská prognóza zněla pesimisticky a mimo jiné se zmiňovala o možném poškození mozku a malé vůli přežít.
Ale Jirova osobní ikona se teď pohybovala po Matrixu a klestila si cestu bludištěm dat. Pohybovala se pomalu a váhavě, jako čerstvě vypuštěný duch, zvykající si na svou novou formu a schopnosti. I v reálném světě se duchové vyjímali dost zvláštně. Tím méně měli co dělat v analogickém světě Matrixu. Tato masová halucinace, používaná operátory k manipulaci s obrovským tokem dat v neuvěřitelných počítačových rychlostech, nebyla skutečným „světem." V žádném případě nemohla lapat a zadržovat duše.
Část deckerské galerky, jež zneužívala datové sítě, prohlašovala, že deckerova duše může zůstat uvězněna v Matrixu, pokud mu nějaké zabijácké protiopatření vypálí mozek z těla. Sam však přečetl příliš mnoho vědecké dokumentace, aby věděl, že takové pověsti jsou pouhými smyšlenkami. Osobní ikona byla jen zástupným symbolem, který označoval, v jaké části počítačového systému operátor pracuje. Neexistovala, přestože ji jiný operátor v téže části systému vnímal. Ikona nebyla součástí objektivní reality. Pouze naznačovala, kde je decker vázán, byla analogií jeho činnosti mezi datalinkami, optickými čipy a počítačovou strukturou, jakou je Matrix. V elektronickém světě neměla zjevení místo. Duše patřily Bohu, a jakmile tělo umřelo, podléhaly Jeho rozhodnutí. Žádná mašina Mu v tom nemohla zabránit.
Muselo existovat jiné vysvětlení. Sam hodlal tu hádanku rozluštit a nechal program běžet. Zatímco jeho ikona zůstala nehybně stát mezi hroutícími se alfanumerickými částicemi, které byly téměř průsvitné, protože jeho kyberterminál se věnoval „průtokovému" hledání, Jirova ikona proplula kolem něj. Vůbec nedala najevo, že si povšimla jeho přítomnosti, ani že by ho poznávala. Sam pocítil rozladění a úlevu zároveň. Ani Jirův duch by ho přece nemohl přejít bez pozdravu. Ať už Jirovu ikonu používal kdokoli, byl to někdo cizí.
Samovy prsty přelétly po klávesnici kyberterminálu. Uzavřel průtokový program a aktivoval jiný, který nazval Zavěsit. Jakmile terminál oživil funkci Zavěsit, jeho ikona se zatemnila a proměnila ve standardní ikonu úředníka Raku. Sam se postavil za Jirovu ikonu a sledoval vetřelce krok za krokem, obrat za obratem. Občas se Samova ikona bleskově „teleportovala" na jiné místo, aby se energie Zavěšení nedostala do zorného úhlu Jirovy ikony a nebyla spatřena jejím operátorem.
Teleportace byla jednou z programových funkcí, kterou Sam nechápal. Věděl, proč tak funguje, ale nevěděl jak. Ostatně, byl jen uživatel, nikoli programátor. Nemusel to vědět. Ta schopnost však byla Samovi v prvních měsících po únosu několikrát užitečná, a to mu stačilo.

Smrt ženy mladým deckerem Jirem těžce otřásla. Z kdysi otevřeného a společenského člověka se stal mrzutý samotářský podivín. Renraku stav jejího zaměstnance samozřejmě znepokojoval. Když Sam ohlásil změny, jež mladý decker provedl na své ikoně, podnikový psycholog rozhodl, že Jira je třeba pozorovat. Schválil podnikovým expertům, aby vytvořili program, který by jinému deckerovi umožňoval sledovat Jira v Matrixu. Do Jirova kyberterminálu byly vloženy hardwarové modifikace a příslušný software, který jeho ikoně znemožňoval pozorovatele spatřit.

Sam přesvědčil psychologa, že právě on je tím vhodným pozorovatelem. Konec konců, Sam byl jedním z mála lidí v pasáži, kteří o Jirovi něco věděli. Lékař dal Samovi za pravdu, že by mohl být schopen rozpoznat anomálie v Jirově chování a snad i určit motivy, které ho k tomu vedly. Sam se ve skutečnosti domníval, že lékařova ochota pramenila spíše z naděje, že plán byl dobrou terapií právě pro Sama. Samovi to bylo jedno. Ať už šlo o terapii nebo ne, chtěl dohlédnout na Jira. Jejich zkušenosti ze zajetí u shadowrunnerů, kteří unesli jejich letadlo, mezi nimi vytvořily jisté pouto. Sam nechtěl nechat Jira na holičkách, zvláště když viděl, jak snadno převzal nihilismus Alice Crenshawové, která jediná s nimi přečkala únos.

Jirova ikona opustila skladiště dat a pronikala hlouběji do systému. Náhlá změna perspektivy udělila Samovi pořádný štulec. Nebyl už zvyklý na nucený pohyb při zavěšení. Od té doby, co psycholog prohlásil, že Jiro je stabilní a nepotřebuje už dohled, uplynulo několik měsíců.

Sam setřásl chvilkový pocit ztráty orientace a zaměřil se na svůj úkol. Pokud to nebyl Jiro, pak musel někdo ilegálně vstoupit do renrackého systému. Žádný jiný oprávněný uživatel by nemohl pracovat s programovanou personou někoho jiného; chyběly by mu kódy a neznal by hesla, která by odemkla software. Sam měl vůči společnosti povinnost chránit systém před zneužitím.

Krátce zauvažoval o tom, že se odpojí a zavolá bezpečnost, ale pak tu myšlenku zavrhl, protože by tím ztratil kontakt s vetřelcem. Bezpečnostní deckeři z Raku by narušitele pravděpodobně rychle našli, ale zato by se nikdo nedozvěděl, co tu dělal. A až by ikonu dostihli, šarvátka by zřejmě vyhodila vetřelce ven z Matrixu. Tím by se ho sice zbavili, ale záhada, co se za tím vším skrývá, by zůstala nevyřešena. A Sam chtěl vědět, kdo se převlékl za jeho přítele.

Ikony klouzaly po datových linkách, některé uzly míjely, druhými procházely. Občas minuly podoby rudých neonových samurajů. Tyto postavy strážců byly součástí výbavy Matrixu Renraku, software, který obsahoval opatření proti nežádoucímu vniknutí, jemuž deckeři slangově říkali led. Strážci byli matrixovými obdobami elitních jednotek renrackých Rudých samurajů, i když ikony připomínaly spíš středověké japonské válečníky než skutečné strážce v neofeudálním tělesném pancíři. Jak Sam předpokládal, žádný ze samurajů se jim nesnažil zkřížit cestu. Hesla vložená do ikon potvrzovala, že jejich přítomnost zde je oprávněná. Ten, kdo pracoval s Jirovou ikonou, se právě na toto ochranné zbarvení spoléhal.

Na některých místech, kterými procházeli, bylo matrixové zobrazování poněkud kalné a ostrost kresby nedosahovala svého standardu. V prvních několika uzlech, kde se tento úkaz projevil, se Jirova ikona překvapeně zastavila. To byl další důkaz, že narušitel přišel zvenku, protože každý místní decker o těchto rozmazaných oblastech, které se šířily podél datových linek architektury Raku, věděl. Úkaz zamlžení zobrazování se vyskytoval nahodile po neurčitou dobu a zdálo se, že nemá vliv na výkon počítače. Žádný decker neznal příčinu těchto poruch a na hlášení reagovala vyšší místa jen nařízením, aby dotyčný decker zaznamenával všechna setkání s tímto úkazem.

Narušitel strávil něco času v nižných souborech dat, avšak ani jednou Sam nespatřil znehybnění a blikání, které si spojoval s nakládáním dat do paměti persony. Pokud ten, kdo ovládal Jirovu ikonu, sem nepřišel krást důležitá data, co tedy chtěl? Byl to snad pouhý „výletník," který zneužil Jirova terminálu, aby se mohl v Matrixu proběhnout?

Narušitel pokračoval dál.

Konečně stanula Jirova ikona před třpytivou bariérou, kterou podnikoví deckeři překřtili na Zeď. Šlo vlastně o beztvarý prostor prskající statické energie a šedých stínů, ostře kontrastujících s bledě modrou září, která zalévala strukturu Renraku. Na toto území nesměli ani deckeři z Renraku. Jirova ikona zůstala před bariérou dlouho stát, jako by si ji chtěla důkladně prohlédnout.

Byl snad tohle narušitelův cíl? Útok na Zeď? Sam odpojil program Zavěsit právě v okamžiku, kdy Jirova ikona vykročila vpřed, splynula se Zdí a zmizela z dosahu jeho vnímání. Než mohl Sam zapnout poplašný kód, ikona se zase vypotácela ven. Klaunovská podoba blikala, a pak se se syčením a praskáním zhroutila na neviditelnou „podlahu" Matrixu, po níž klouzala pryč.

V téže chvíli Zeď vytvarovala samuraje, hrozivou statickou postavu ze stejného materiálu, z jakého byla stvořena ona sama. Měňavé povrchové barvy rozmazávaly a zakrývaly skutečnou podobu samurajovy ikony. Samuraj vystoupil ze Zdi, tasil katanu a pokročil k Jirově ikoně. Čepel meče se zablýskla, když ji samuraj pozvedl nad hlavu.

Jirova ikona se před jejím prvním úderem odkutálela stranou a zanechala za sebou přízračné zobrazení sebe sama. Ikona samuraje přistoupila k přízraku. Když se duch namáhavě pokoušel vstát, samuraj zaútočil a jedním mávnutím katanou mu uťal hlavu. Hlava se ještě ani neoddělila od těla, když celá podoba ducha zmizela.

Samurajova ikona otočila hlavu na stranu a zaměřila se na Jirovu skutečnou ikonu. Přestože narušitel získal klamavým programem nanejvýš zlomek vteřiny, stačilo mu to, aby uvedl v činnost svůj útočný program. Vnitřní ikona držela nebezpečně vyhlížející pistoli, zatímco její kabukiovský obal vytáhl podle standardního útočného programu renrackého Matrixu prskající mušketu. Chromový úředník a síťovaný klaun pozvedli své zbraně a pálili na postupujícího samuraje.

Pistole střílela plně automaticky. Replika muškety pracovala tak, jak by to její prototyp nikdy nedokázal, a pálila ránu za ranou. V jakémsi neskutečně zpomaleném pohybu Sam viděl, jak kulky dopadají na samurajův prskající statický pancíř. Žádné poškození nebylo vidět.

Samurajova ikona dostihla svého protivníka a hrozivě se nad ním rozkročila. Katana vylétla nad samurajovu hlavu, kde zůstala před úderem na okamžik viset. Vzápětí meč projel vnějšími klaunovskými obrysy, avšak nezasáhl chromovou podobu, protože Jirova ikona uskočila stranou. Vnější síťovaná podoba praskla jako mýdlová bublina.

Samuraj udělal další krok vpřed a natočil tělo tak, aby získal oporu pro další úder, jímž zasáhl Jirovu ikonu, právě když se pokoušela vstát, a srazil ji zpět. Chromový povrch Jirovy ikony na místě dotyku meče zčernal.

Když katana opět vylétla nahoru, zmučený pozůstatek Jirovy ikony pozvedl paži v marném obranném gestu. Meč zasvištěl a uťal ji, a pak se zabodl do chromových prsou ikony.

Jirova ikona ihned zmizela. Samuraj zůstal chvíli v postoji, který zaujímal v okamžiku smrtelného výpadu, pak se rychle opět postavil do střehu. Jiskřící čepel nad jeho hlavou hrozivě syčela.

Sam zůstal stát, když se šedočerný samuraj otočil směrem k němu. To, co právě viděl, nebyla žádná počítačem řízená hra, školní cvičení či film na trideu. Zobrazení bylo sice virtuální, ale jeho. následky velice reálné. Narušitel ovládající Jirovu ikonu byl teď nejspíš mrtev, či přišel navždy o rozum, protože díky smrtícímu útoku počítačového samuraje u něj došlo k poškození vyšších mozkových funkcí. Sam se obával zkoumavého pohledu černých průzorů samurajovy pancéřované obličejové masky, avšak ikona strážce jen zasunula meč do pochvy. Pak se samuraj s povýšenou nadutostí obrátil ke Zdi a vstoupil do chvějivého pole statické energie. Postava splynula se Zdí a zmizela, jako by nikdy neexistovala.

Sam osaměl na planině před Zdí a uvažoval, co podnikne. Kdyby o tom incidentu informoval své nadřízené, musel by se přiznat, že Jirovu ikonu sledoval, místo aby vše ihned ohlásil. Zároveň by vyšlo najevo, že si prohlížel tajné vlastnictví Renraku a byl přitom svědkem použití nelegálního černého ledu.

Sama bolela hlava a v prstech, které visely nad klávesnicí, cítil chlad. Zíral na Zeď a na těkavém povrchu se mu promítaly útržky obrazů zkázy. Tady už nemohl nic dělat. Místo toho, aby se vrátil po svých stopách zpátky do skladiště dat, kde prováděl výzkum, odpojil se.

Jeho ikona zmizela z Matrixu a Samovo vědomí se opět vrátilo do pracovní kóje, v níž se jeho tělo sklánělo nad kyberterminálem. S povzdechem vytáhl zástrčku ze svého datajacku na levém spánku. Oběma rukama si mnul obličej ve snaze zbavit se úporné bolesti hlavy, která byla obvyklým průvodním jevem všech jeho výletů do Matrixu. Tupou bolest pak obvykle vystřídala běžná únava, avšak dnes mu v hlavě nepřestávalo hučet.

Černý led.

Ten chránil Zeď. Zabijácká protiopatření, která měla za úkol zneškodnit narušitelovo vybavení a velice pravděpodobně přivodit i jeho smrt. Přítomnost tohoto smrtelně nebezpečného softwaru znamenala, že za Zdí se skrývá něco, čeho si vedení Renraku velice cení, když se kvůli tomu nerozpakuje posílat po linkách elektrické impulzy, které vypálí mozek z těla každému, kdo neoprávněně vstoupí do jejich systému. Zabijácký led byl nelegální, avšak jeho použití úřadům nikdy nikdo nehlásil, protože byl namířen výhradně proti kriminálním .aktivitám. Podnikový svět jednadvacátého století spoléhal na starobylé rčení, že mrtví nemluví. Jenže tentokrát viděl zabijácký led v akci Sam a žil, aby o tom mohl mluvit.

Nikdy by nevěřil, že se Renraku sníží až k takovému brutálnímu pohrdání lidským životem. Jak to mohl Aneki-sama dopustit? Sam měl podezření, že starý pán ani neví, co jeho podřízení zde v Pasáži provádějí, a věřil, že je jeho povinností ředitele-samu o té strašlivé události informovat. Ale jak to má udělat? Samurajův poslední pohled podle všeho znamenal, že ti, kdo stojí za černým ledem, vědí, že Sam byl svědkem jejich zločinu. Kdyby se pokusil prozradit, co dnes viděl, použili by svou moc přinejmenším k tomu, aby zablokovali nebo pozměnili jeho hlášení. Pokud by se Sam rozhodl tuto informaci zveřejnit, třeba pouze uvnitř podnikové struktury Renraku, nadělal by si tím spoustu nepřátel. Mocných a nebezpečných nepřátel.

2

Obklopovaly ji špinavé, nenávistné tváře a škodolibě si ji prohlížely. Hrubé hlasy z ulice jí nadávaly a posmívaly se jí. Tváře s křivými zuby se smály a dráždily ji. Celý život se jim snažila unikat, protože nenáviděla jejich bezmocnost. Bezmocnost — kterou nenáviděla ještě víc než ty tváře.

Spodina. Po celém světě stejná, bezradná a ztracená, tísnící se ve stínech velkých metroplexů. Byli to lidé ulice, mazavkové, nádeníci a tuláci. Zlodějíčkové, pasáci, šupáci a kurvy. Někteří z nich si mysleli, že jsou něco víc než ti druzí, věční nespokojenci, kteří sami sebe nazývali shadowrunnery a hráli si na šlechetné idealisty. Jako by to vznešené jméno dokázalo zastřít, co byli doopravdy — zloději, šestákoví teroristé a paraziti na podnikovém těle.

Občas měla spodina navrch a oddělala někoho dřív, než jim stačil uniknout ve stavu, kdy ho podnikoví doktoři dokázali dát zase dohromady. Vždycky tu však byla možnost se pomstít, pokud měl někdo dostatek trpělivosti vyčkat na příhodný okamžik, a pak udeřit jako tygr ze zálohy. Tak to dělali profesionálové. Škodná se vždy dopouštěla chyb a profesionál jí mohl dát pořádně za vyučenou. To měla alespoň v plánu, kdyby ji nějaký usmrkaný zrádce neprodal, nenadrogoval a nevyměnil její tělesnou integritu za svou.

Letmé pohledy na zpocená chrochtající těla, která se občas vynořila ze tmy, ji naplňovaly zuřivostí. Špinavá páchnoucí místnost. Umouněné šátrající ruce. Úsměv plný zkažených zubů pod zrcadlovýma očima. Uslintaná ústa. Bolest.

Nenáviděla zrádce. Slabošské zvrhlíky, kteří prodali podnikové dědictví a kolegy pro svůj vlastní prospěch a své vlastní pohodlí. Nenáviděla křiváky, kteří za sebe nechali dělat špinavou práci, protože se báli o své čisté ručičky. Ještě víc však nenáviděla ty, kterým vždycky všechno prošlo, kteří v poklidu zalezli zpátky do své podnikové ulity, jako by se vůbec nic nestalo. Jako by nikoho nezradili.

Tváře se jedna po druhé měnily, jejich rysy se vířivě usazovaly na své místo, až dokud neměla každá z nich vše, co k ní patřilo. Široká špinavá tvář se zrcadlovýma očima, co patřila pouliční bestii. Pouliční lůze. Šupákovi. Na tu tvář nikdy nezapomene.

Škodolibá tvář se rozprskla jako skleněná maska, střepy spadly a pod nimi se objevila jiná tvář, jež klamala svou prostotou. Světlé vlasy přistřižené nakrátko tak, jak to nosí úředníci, v levém spánku pochromovaný ocelový datajack.

Hranatá brada. Rovný nos. Oříškově hnědé oči. Tu tvář také znala. Znala ji stejně dobře jako svou, znala všechny její vrásky a vady na kráse. Zrádcova tvář byla mírná, psí, důvěřivá, nevinná, jako by se vysmívala její bezmocnosti.

Nenáviděla ji.

Prásk!

V její pravé ruce zaburácel Ruger Super Warhawk a vystřeloval jedenáctimilimetrové kulky do výsměšné tváře. Žádný datajack.

Prásk! Prásk!

Žádné oříškově hnědé oči. Žádný oslnivě bílý úsměv.

Prásk! Prásk! Prásk!

Tváře se pod jejími kulkami tříštily na tisíc kousků a zrádce byl poslán na věčnost. Odplata za její hanbu.

Žádný zrádce. Žádná hanba. Kdyby ho tak mohla vytlačit ze své skutečné paměti stejně snadno, jako si dokázala představit jeho tvář na střelnici.

„Dobrá trefa, A. C."

Crenshawová se otočila a bez přemýšlení zamířila na cíl podle údajů, které jí předal smartlink pomocí indukčního polštářku ve dlani. Hlaveň pistole se neomylně ustálila na tváři mluvčího. Když tiskla spoušť, viditelně zbledl.

Ozvalo se klapnutí úderníku.

Hrůza v jeho tváři ji rozesmála. Spoj jí prozradil, že zbraň je prázdná, ale to on zřejmě netušil. Chtěla, aby si myslel, že je tak trochu divoká. Její pověsti to jen prospěje. Byla pomalejší než většina ostatních příslušníků renrackéjednotky zvláštního určení a její kyberware za nimi pokulhával přinejmenším o generaci. Pokud jí měl poskytnout výhodu strach, brala by to. Lepší nějaká výhoda než žádná. Bylo jí jedno, jestli si nějací žvanilové myslí, že je blázen. Lidé nahoře věděli, že splnila svůj úkol. A na těch záleželo, jedině jejich názor měl opravdovou váhu.

„Kruci, Crenshawová! Co to děláš?"

„Každý, kdo se chce ke mně připlížit, toho bude litovat, Saundersi. Na to nezapomínej, protože příště už bude zbraň nabitá."

Saunders udělal s vytřeštěnýma očima ve zkoprnělé tváři krok zpět. Crenshawová sňala chrániče sluchu a opustila palebnou čáru. U pultu hodila zbrojíři pistoli a ani se neobtěžovala pohledem, zda ji chytil. Po cestě do šatny popadla ručník.

„Jsi praštěná! Víš to, Crenshawová?" volal za ní Saunders. „Totálně vylízaná."

Poznala, že odvaha v jeho hlase je jen předstíraná. Usmála se.

3

Šťouchnutí Kiniruina mokrého čenichu obvykle stačilo, aby se Sam probudil, ale dnes mu akita musela položit jednu ze svých velkých tlap na břicho. Ze Samových plic byl okamžitě vytlačen všechen vzduch. Posadil se a lapal po dechu.

Kiniru měla na své obvykle zasmušilé tváři psí úsměv a dychtivě ho pozorovala. Pohled na stěnu, kterou vždycky nechával nastavenou tak, aby viděl ven, mu prozradil, že šedé nebe nad Pacifikem slibuje déšť. Ranní slunce brzy zaženou pochmurné mraky a den bude pro pohřeb jako stvořený. Chvatně popadl dálkové ovládání a obrazovka tridea se rozsvítila. Zatímco Zvídavé oko Heraldo Fonga přetřásalo fakta jakési senzační thaumaturgické vraždy, odhodil Sam pokrývky a nechápavě zakroutil hlavou, proč programový ředitel Pasáže vysílá takovou hysterickou slátaninu právě dnes ráno. Když Sam spustil nohy z pelesti postele, Kiniru vstala a poskočila vzad. Pelášila ke dveřím a nedočkavě na něj hleděla.

„Počkej. Musím si něco obléct."

Kiniru netrpělivě zaštěkala.

„Jdi si promluvit s Inuem. Ten moc dobře ví, že má být zticha."

Místo, aby Kiniru poslechla a připojila se k Samovu druhému psu, posadila se a tloukla ocasem o dveře. Sam si její nedočkavosti nevšímal, vypnul Fonga uprostřed tirády proti nekoncesovaným kouzelníkům, protože potřeboval obrazovku k domácímu počítači. Nečekaly ho tam žádné zprávy, a tak začal prohlížet odpovědi na poslední dotazy ohledně místa pobytu a zdravotního stavu své sestry. Zatímco se oblékal, obrazovka blikala a ukazovala, jak pokročil. Stejně jako včera — nijak. Sam ignoroval zářící symbol ze specializovaného systému, který monitoroval jeho domácí počítač. Věděl, co po něm chce, ale on stále ještě nebyl připraven odeslat zprávu, kterou sepsal pro Sato-samu. Už na tom možná ani nezáleželo, protože Sato měl přicestovat do Pasáže za několik dnů.

Kiniru se mu otřela hlavou o nohu.

„Tak dobře. Jdeme ven."

Inu byl přesně tam, kde ho Sam hledal, tiše usazen u dveří. Černobíle flekatý kříženec zaštěkal na pozdrav a vstal. Když Sam otevřel dveře, psi se kolem něj protáhli a odstrčili svého pána stranou. Sledoval je, jak se ženou po chodbě směrem k otevřenému areálu na jejím konci. Podlaží 82 mělo dost velký park, aby se v něm fenka mohla pořádně proběhnout. Protože ostatní nájemníci psy znali a měli je rádi, nikdy si nestěžovali, že je Sam nechává volně pobíhat. Inu se zastavil ve stínu chodby a vyčítavě se na Sama podíval.

„Jen běž, Inu. Já zůstanu tady."

Inu počkal, dokud Sam neudělal vyháněcí gesto, a až potom skotačivě vyběhl na slunce, aby se připojil ke Kiniru a několika dětem z tohoto podlaží, které si tam hrály na honěnou. Sam zatoužil, aby mohl být stejně bezstarostný jako on. Inu byl tím toulavým psem, který za ním té noci táhl až do Pasáže a našel si místo v Samově světě, jako by to byl samotný osud. Na rozdíl od čistokrevné Kiniru bylo toto zvíře z ulice téměř divoké, avšak rychle si zvyklo na život v Pasáži, jako by se tam bylo narodilo.

Sam občas přemýšlel, zda to není jen vnější slupka, psí verze jeho vlastní odevzdanosti. Když se Sam po únosu vrátil

do Renraku, očekával, že bude u podniku v nemilosti. Místo toho byl s Jirem poslán na přezkum, který měl potvrdit, zda je únos nějak nenarušil. Žádná obvinění ze zločinu. Vlastně o těch událostech nepadlo ani slovo. Ohromený Sam pokračoval v oficiálním úsilí, jež mu mělo usnadnit návrat do podnikového života, a současně žil v neustálém napětí, že bude obviněn strážným, kterého postřelil. K odsouzení nikdy nedošlo. Jako by se vůbec nic nestalo.

Ale to neznamenalo, že Sam dokázal zapomenout. Vždy tu byl po ruce Inu, aby mu to připomněl. Občas se budil ze spaní, hlavu plnou tváře strážného, a žalující hlas znovu a znovu opakoval: „Byl jsem Mark Claybourne. Tys mi vzal život." Překvapen tím, že Claybourne prohlédl iluzi Sally Tsungové, Sam zpanikařil. Vystřelil na mladého strážného v úmyslu ho pouze poranit. Samovo rozrušení a neznalost zbraní však způsobily Claybournovi tak těžká zranění, že moderní medicína měla co dělat, aby mu zachránila život. Přesto se však lékařům nepodařilo zcela obnovit jeho nervový systém a Claybourne spáchal sebevraždu. Claybourne si možná vzal život sám, ale vina padala na Samovu hlavu.

Ihned po návratu do Pasáže začal Sam zjišťovat jméno strážného a jeho zdravotní stav. Nebylo to vůbec snadné. Někdo zapečetil Claybournovu lékařskou zprávu, jako by se pokoušel zakrýt Samův skutek. Jakmile Sam tuto informaci získal, nastěhoval se Claybourne do jeho snů a strašil mu jako duch v myšlenkách. Sam nebyl schopen se s tím vyrovnat, dennodenně bojoval s pocitem viny, modlil se za odpuštění a pochopení a přísahal, že už nikdy nevztáhne ruku na život nevinné bytosti.

A co shadowrunneři, do jejichž machinací se zapletl? Cítili výčitky svědomí? Záleželo jim na tom, že udělali ze Sama vraha? To nebylo pravděpodobné. Stejně jako Inu byli téměř divocí a jejich způsob života se skoro ve všem lišil od Samova podnikového světa. Předpokládal, že ta banda tam venku stále někde je, uzavírá s někým další tajné dohody a provádí své stínové rejdy. Možná, že už na něho zapomněli. Byl pro nejen obyčejný podnikový slouha, který se nakrátko mihl jejich stínovým životem. Oni byli runneři a on podnik, vetřelec v jejich světě.

Renraku, jeden z podniků, který hýbal světem, se o něj a jeho sestru postaral po smrti jejich rodičů. Když Sam vyrůstal, považoval podnik za svou rodinu a svůj domov, proto byla jeho věrnost tak intenzivní. Události posledního roku ho však šokovaly. Jeho představa o společnosti jako rodině, kam patří, teď dostala další těžký úder. To, co viděl před dvěma dny v Matrixu, v něm vzbudilo palčivé otázky o etice a zodpovědnosti. Otázky, na něž nedokázal najít odpověď. Otázky, na které nechtěl ani pomyslet. Avšak obrázek, který si o Renraku poznenáhlu vytvářel, se stále méně a méně podobal jeho původním představám.

Budík vrátil Sama do reality a zatlačil znepokojivé myšlenky do pozadí. Brzy tu bude Hanae a on se ještě ani nenajedl a neosprchoval. Vrátil se do bytu. Právě když vyhazoval prázdné balíčky od snídaně do odpadků, ozval se zvonek U dveří. „Kdo je to, prosím," řekl mechanicky do domácího telefonu a současně zmáčkl přepínač, který poslal odpadky dolů do recyklátoru Pasáže.

„No né, ty jsi dnes ale formální. Jak chceš. Hanae Norwoodová, pane. Vzpomínáte si na mě? Vloni jsme se seznámili na oslavách Dne nezávislosti."

Sam otevřel dveře a spatřil hihňající se Hanae. Přilba vlasů černých jako uhel dávala vyniknout jejím ostře řezaným euroasijským rysům, zato upjatý šedohnědý kostým se k ní vůbec nehodil. Docela se hodil na pohřeb, ale do výrazných barev, kterým dávala přednost, měl pořádně daleko. Stoupla si na špičky^ políbila Sama na tvář a vstoupila dovnitř.

„Tohle by bylo mnohem jednodušší, kdybych tu včera zůstala přes noc."

„Chtěl jsem být sám."

„Nemluv tak ustaraně. Já to chápu," ujistila ho a hledala cosi v kabelce. „Mám tu někde pro tebe pásku."

Zamumlal své poděkování a vzal si černou pásku, kterou mu podávala. To byla celá ona. Věděla, že by na pásku pravděpodobně zapomněl, vzala na sebe odpovědnost, že nešlápne z hlediska podnikové etikety vedle. Jako dobrá pomocnice se vyznala v těch drobných detailech, které se zdály bezvýznamné, ale na cestě po podnikovém žebříčku znamenaly cenné body. Byla věrná, pozorná, ochotná pomáhat budovat jeho kariéru a v neposlední řadě okouzlující a hezká, zkrátka měla vše, co si úředník mohl u své ženy přát. Měl by jejich vztah formalizovat, ale něco ho od toho zrazovalo.

Hanae ho následovala do ložnice, aby překontrolovala svůj make-up, zatímco on si oblékal poslední svršky. Zrcadlo bylo blízko počítače. Příliš pozdě si uvědomil, že ho nevypnul. Zatímco si obouval boty, sledoval ji, jak si čte, co je na obrazovce napsáno.

„Ty jsi ještě pořád neposlal ten dopis Sato-samovi?"

Teď ne. „Nechci o tom mluvit."

„To bys opravdu měl," naléhala jemně.

‚A k čemu? Pokud si na mě Sato vůbec pamatuje, pamatuje si i naše poslední setkání v tokijské nemocnici. Tam mi dal dostatečně najevo, že se mnou jen nerad ztrácí čas, přestože Aneki-sama to za ztrátu času nepovažoval. Sato nemá gaidžiny v lásce, a ještě méně má v lásce ty, kdo by mohli ohrozit jeho postavení odčerpáváním pozornosti Aneki-sam)."

Vypadala zmateně. „Ale, tys ho nijak neohrožoval."

„Aneki-sama sledoval mou kariéru. To už pro někoho, jako je Sato, znamená dostatečné ohrožení."

„Přeháníš. Sato-sama je chytrý muž. Jinak by se nestal zvláštním zástupcem Aneki-samy. Ví, že prostý výzkumník nikdy nemůže ohrozit člověka jeho postavení. Určitě jsi špatně pochopil jeho úmysly."

„Špatně pochopil? Když mě přeložili do Pasáže, vypadal docela spokojeně. Každý ví, že lidé, kteří mají mít v Renraku nějakou budoucnost, pracují v mateřském podniku v Japonsku. Projekt Pasáže je možná důležitý, ale jde jen o jakousi vedlejší činnost."

„Samozřejmě, že je důležitý." Vypadala dotčeně, že si myslí opak. „Proto jsi tu. Aneki-sama zřejmě chce, abys tu získal zkušenosti, které využiješ později. Je to odrazový můstek, ne trest."

„Ty to vážně nemůžeš pochopit, že?" Sama popadl známý vztek, který způsobil, že na ni vyjel. „Viděl jsem Satovu tvář, když mi oznamoval, co se stalo Janice. Měl z toho radost."

„To je bezcitné."

„On byl bezcitný. Ne, krutý. Čerta se staral, co se stalo mé sestře. Potěšilo ho, že to zasáhlo mě. Ať už Janice bude žít, či zemře, prokázala, že Vernerova rodová linie je to, čemu oni říkají zatěžující. Jako by samotná skutečnost, že nejsem Japonec, nebyla pro lidi jeho typu dostatečně zatěžující. Jako všechno v Japonsku, kawaru zasahuje více lidí než jen toho, kdo se změnil. Může to zničit celou rodinu. Metalidská krev v žilách mé sestry je pro ně dostatečný důvod, aby mi bránili v postupu."

„Ale nepropustili tě přece," prohlásila Hanae, jako by tento fakt danou otázku jednou provždy uzavřel.

„To nedává moc smysl, že? Často jsem se sám sebe ptal proč. Už jsem slyšel o mnohých, kteří byli propuštěni za podobných okolností."

„Snad to byl vliv Aneki-samy. Byl tvým ochráncem a nechtěl tě opustit. Takže vidíš, asi tě sem poslal kvůli tomu, aby ses učil."

Její optimismus ho nepřestával povzbuzovat, zejména tehdy, když mu pomáhal znovu získávat víru ve svůj předchozí život. „Možná, že mě neopustil. Jenže i hlava velké nadnárodní korporace se musí sklonit před obrovskou silou japonských společenských konvencí. Tohle vyhoštění do Seattlu bylo zřejmě to nejlepší, co pro mě mohl udělat, snad výraz jeho lítosti nad nešťastným vývojem událostí."

Hanae se usmála. „Aneki-sama je dobrý muž."

‚Ať už byly jeho úmysly jakékoli, kvůli Renraku jsem daleko od Janice právě v době, kdy mě nejvíc potřebuje. Zabránili všem mým pokusům ji vidět."

„Je těžké uvěřit, že by Aneki-sama něco takového dovolil."

Sam už si tím díky svým novým pochybnostem nebyl tak jistý, ale druhá část jeho já stále ještě chtěla věřit, že Aneki je skutečně dobrý muž, že jsou to jiní, kdo rozvracejí Renraku.

„Za to určitě může někdo jiný," usoudila.

„Například Sato?"

„Myslím, že ne," řekla pevně Hanae. „Aneki-sama by ve své blízkosti takovou hanebnost nestrpěl."

I teď by tomu Sam rád uvěřil, avšak škodolibost v Satově hlase slyšel na vlastní uši, a kdo byl Aneki-samovi blíž než Sato? Sato mohl být ničema, ale také nemusel. Sam neměl žádný jiný důkaz než mužovo nepříjemné chování. Nemožnost zjistit, kdo má na tom vinu, Sama ještě víc rozzuřila a znechutila. „Ať už je za to odpovědný kdo chce, já trčím tady v Seattlu, uvázaný k Pasáži ‚z bezpečnostních důvodů'. To se povedlo! Od tajných dat mě drží na sto honů od té doby, co jsem přijel. Zaměstnávají mě triviálními výzkumy. Dělám svou práci a jsem hodný průzkumníček, ale pořád nevím co se stalo s Janice."

„Možná bys měl někoho najmout," navrhla.

„Za co? V Pasáži se platí nehorázné ceny. S mým nižším pracovním zařazením nemám dost prostředků, abych si najal detektiva, i kdyby mi dovolili se na nějakého obrátit."

„Pak bys to měl zkusit zjišťovat přes společnost."

„A co si myslíš, že jsem tu celý rok dělal?" odsekl Sam. „K ničemu to nevedlo. O Janice byly ve společnosti zlikvidovány veškeré záznamy. Vím, že jí poskytli obvyklý příspěvek na přemístění a dali jí do začátku i nějaké peníze, ale to je vše, co jsem zjistil. Japonská císařská vláda na tohle dbá. Metalidmi pohrdá, ale zakládá si na své světové image milosrdné vlády. Milosrdné! Metalidé jsou v Japonsku novými bunrakumin. Novou třídou vyděděnců, kteří jsou odsouzeni k zoufalství, chudobě a špinavé práci, jíž vyšší třídy opovrhují. Dokonce i bunrakumin se na metalidi dívají spatra. To je teď Janicin úděl."

Hanae couvala před Samovým hněvem a v očích měla strach. Protože vyrůstala výhradně v podnikovém prostředí, pořád ještě věřila v slavného ducha zaibatsu. Byla ještě lépe zaopatřena než býval Sam až do okamžiku, kdy mu krok do stínů ukázal, že není všechno tak, jak si myslel. Hanae skutečně nerozuměla, co sejí snažil říct.

Nemělo smysl to lámat přes koleno. On sám měl ve svých pocitech zmatek; bylo zbytečné, aby jí působil ještě větší starosti. Hodil na sebe sako. „Přijdeme pozdě," řekl chabě.

Hanae plaše přikývla a přijala ruku, kterou jí nabízel. „Později si o tom můžeme ještě promluvit, jestli budeš chtít."

Řekla to proto, že by mu ráda nějak pomohla. „Jistě. Později."

4

Vrata hangáru se pomalu otvírala a jejich elektrické motory kňouravě protestovaly proti nezvyklé práci. Na druhé straně stál drak, jehož zlaté šupiny se nádherně leskly v ranním slunci. Když byla vrata dokořán, přitáhlo zvíře svá velká blanitá křídla k tělu, protože byla příliš široká i pro tento otvor pro letadla. Drak stáhl krk a sklonil svou hlavu podobnou klínu, aby párem velkých rohů nezachytil o překlad nad vraty.

Katherine Hartovou velikost zvířete pokaždé ohromila. Západní draci byli největší z dračích forem, takže vypadali mocnější než jejich menší příbuzní. Když velké zvíře vcházelo do přítmí hangáru, formálně se uklonila. Svalnatý drak ji nevšímavě minul a odkolébal se po rampě do neosvětleného tunelu.

Zřejmě byl ve špatné náladě.

Štěstí, že drakovu rozmrzelost nezpůsobila ona. Hartová přišla včas, jak jí bylo nařízeno. Když se vrata zavřela a hangár potemněl, otočila se a následovala ho. Tunel, neosvětlený sluncem ani elektrickými zářivkami, byl ještě tmavší. Kovový zvuk parních trubek doprovázelo ve tmě jemné syčení. Stařičký klimatizační systém se snažil konat svou práci, zatímco vlhkost a teplota vzrůstaly a štiplavý zápach rzi přerazil dezinfekční prostředek.

To je dobře, pomyslela si Hartová. Snad to té staré ještěrce zlepší náladu. Jí samotné to příliš nepomáhalo. Neměla

ráda ten lepkavý vzduch, který drakům zřejmě vyhovoval, ale byla ochotná se s tím vyrovnat, včetně následků, které to mělo na její garderóbu, pokud pak bylo zvíře po jejím boku smířlivější.

Jakmile však udělala první kroky po podlahové krytině, bylo jí jasné, že ohledně zlepšení nálady si zřejmě dělá plané naděje. Draka rozčílí chlad a hladké dlaždičky, protože nesnášel tvrdý podklad a slabou přilnavost. Proč se odpovědný úředník pro hmotné zabezpečení lépe nepřipravil na drakovu návštěvu? Drakovy tlapy se do pečlivě naleštěného povrchu zarývaly jako dláta. Odpovědná osoba by si možná měla vzít z té zničené podlahové krytiny ponaučení a vyměnit ji za něco, co se bude drakovi více zamlouvat. Mohli chodbu alespoň vysypat pískem.

Zvíře podrážděně komíhalo ostnatým ocasem sem a tam. Ty ostny byly nebezpečné a mohly každou chvíli někoho vykuchat. Hartová kráčela zvířeti těsně v patách, čímž mu prokazovala náležitou úctu, avšak zároveň ji to nutilo být až nebezpečně blízko těch ostnů. Nezbylo jí, než doufat, že ta velká ještěrka nebude vyvedena z míry natolik, aby zapomněla, že jde za ní.

Po cestě k slabému světélku vpředu Hartová málem spadla do jednoho z půlmetrových žlabů, ale strach z šlehajícího ocasu ji udržel na nohou. Drakovi by bylo nepochybně líto, kdyby ji nešťastnou náhodou zabil. Konec konců, služby, za které už dostala zaplaceno, měla teprve dodat. Ať už by byl drakův smutek upřímný či neupřímný, život by jí zpátky nevrátil.

Z hlubin tunelu k nim probleskovala světla, jejich kyanové tóny vytvářely na zlatých šupinách jejího společníka třpytivou zeleň. Drak podrážděně říhl, avšak plameny zadržel, takže mu z čelistí unikl jen obláček kouře. Hartová si hlasitě oddychla. Kdyby to zvíře vypustilo silný proud ohně, uvedlo by do provozu požární systém budovy. Spršky vody by ho už doopravdy rozzuřily. Ji také. I bez toho potřebovala znovu upravit účes.

Ačkoli světlo draka obtěžovalo, nezajímal se ani trochu o jeho původ. Předpokládala tedy, že to byl pouhý průvodní jev činnosti na konci chodby nebo nějaký diagnostický paprsek. V každém případě drak usoudil, že světlo je neškodné. Anebo alespoň neškodné pro něj, opravila se. Přestože si žádal jejích služeb, neměla jistotu, že ji bude varovat před nebezpečím, které by ohrožovalo pouze ji. Uvrhnout ji v nebezpečí a prověřit tak její schopnosti by ostatně odpovídalo dračí logice.

Naštěstí jim nehrozilo nic a bez úhony došli tunelem až k páru vakuových dveří, které však byly v současné chvíli otevřené. Průchod dveřmi byl blokován stěnou zářivého zeleného světla, čili velmi silnou magickou bariérou. Hartová zavrtěla hlavou nad pošetilostí majitelů. Proč se tolik snažili toho draka rozčílit? Místo aby ho nechali čekat, měli ten kruh otevřít, už když se blížil. Tento drak nerad čekal, zvláště na ty, které považoval za méněcenné.

Oba zůstali dlouhou minutu stát, dokud zelená záře nezeslábla a nezačala se rozestupovat ze středu chodby jako kyselina rozežírající papír. Kruh chránil ještě jedny vnitřní dveře. Ty se otevřely dřív, než se magická bariéra rozestoupila natolik, aby propustila mohutné drakovo tělo. Za nimi je očekával jakýsi muž, který se ukláněl a sypal ze sebe omluvy a uvítací fráze.

Muž měl na sobě světle zelený laboratorní plášť ozdobený stylizovanými vzory. Kolem krku měl řetěz, na němž visely těžké stříbrné kotouče. Hartová poznala, že na nich jsou skutečné kabalistické symboly, nikoli jen hrubě načrtnuté ochranné runy, které nosili pověrčiví lidé. Symboly se velmi podobaly těm, jež používala ona sama, avšak s jemnými odchylkami, jejichž podrobné zkoumání by jí umožnilo určit mužovu magickou orientaci. Podle uspořádání a bohatství symbolů byl jejich nositelem mág, člen hermetického řádu. Tuto konkrétní skupinu neznala, ale o lidských magických řádech věděla dost na to, aby jí bylo jasné, že tento mág je nižším členem organizace.

„Vítej, lorde Draku," řekl člověk hlasitě. „Tvá přítomnost je pro nás ctí."

Drak pohrdavě mlčel.

Zvíře vyslalo vlnu emocí a Hartová zachytila, že je skutečně podrážděno na nejvyšší míru, jak se obávala. Zůstala stát mimo oblouk dveří, zatímco drak protáhl své velké zlaté tělo kolem muže. Když drak šlehl ocasem blízko její nohy, rychle uskočila. Špičaté ostny minuly její koleno o pouhé centimetry. Mág se stále klaněl a nebezpečí si vůbec nevšímal. Jaké bláznovství, normále. Z draka nikdy nesmíš spustit oči.

Špička ocasu ještě neprošla dveřmi, když si Hartová všimla, jak se drakovy ocasní svaly zavlnily. Slonovinově bílé ostny opsaly oblouk směrem k mágovi. Muž překvapeně vykřikl, když se mu ostny bolestivě zaryly do levého stehna a do břicha. Náraz ho zdvihl ze země a odhodil na stěnu. Sklouzl na podlahu a sténal.

„Příště už snad budeš rychlejší."

Drakova slova nedoprovázel žádný zvuk, ale Hartová věděla, že mág je slyší stejně dobře jako ona. Drak komunikoval pomocí kouzelného spojení mysli a magie. Bylo to něco víc než hlas a něco míň než telepatie. Bytosti nejprve musely dotyčný jazyk znát, než jim dokázaly „mluvit." Jejich „slova" byla prostá veškeré intonace, nicméně obsahovala podtóny emocí, které ke svému vyjádření nepotřebovaly žádný jazyk. Drakovu rozmrzelost a podráždění by dokázal vnímat i ten, kdo nerozuměl anglicky.

Zvíře kráčelo dál směrem k síni a nevěnovalo pozornost krůpějím krve, které mu kapaly z ocasních ostnů, a kvílení, jež spustila jeho oběť.

Hartová přistoupila k ležícímu mágovi. Zběžná prohlídka jí potvrdila, že jeho zranění jsou nad její síly. Sklonila se a položila křičícímu muži ruku na čelo. Využila bolesti, která jím zmítala, překonala jeho vůli a seslala na něj milosrdný spánek. Víc pro něj udělat nemohla.

Za sebou uslyšela rychlé kroky. Letmým pohledem se ujistila, že spolupracovníci už přicházejí mágovi na pomoc. Jedna z žen strhla z nástěnného držadla lékárničku a málem vrazila do šedovlasého chlapíka, oblečeného do nejskvělejšího pláště, který tu Hartová zatím viděla. Žena si chvatnými přípravami na poskytnutí světské první pomoci vysloužila jen nelibost nadřízeného, soudě alespoň podle zlobného pohledu, který jí věnoval. Hartová mu i musela dát za pravdu. Bylo přece nad slunce jasnější, že k záchraně zraněného mága nebude stačit jen srážecí činidlo a sprejové šití.

Hartová ustoupila stranou, aby se nově příchozí mohli postarat o svého kolegu. Když zpozorovala, že si na několika místech potřísnila šerpu mágovou krví, krátce zvážila její hodnotu jako materiální komponenty pro rituální účely, ale pak usoudila, že pro ni nemá žádný velký význam. Tento mág byl příliš hloupý, než aby ji bylo možno nějak upotřebit. Rozvázala uzel, kterým měla šerpu připevněnou kolem boků, a nechala pás s třepotáním spadnout na podlahu. Tisíc nuyenů navíc za výlohy,- ty stará ještěrko. To bylo pravé hedvábí a navíc přímo od Scaratelliho.

Hartová pustila zničenou šerpu z hlavy a prohlížela si síň. Byla velká, jako obrovské lůno v zemských útrobách. Strop se ztrácel, dokonce i jejímu zraku, v temnotách a mlze. Reflektory, posazené na visutých traverzách stavby, vrhaly na podlahu ostře ohraničené kužely světla. Hartová stála na nejvyšším podlaží, jakési plošině, z níž vedly dolu dvě identické rampy, každá na jinou stranu. Matně rozeznávala další plošiny, které vyrůstaly ze zdi v různých výškových úrovních pod ní. Síň tvořila obrovskou mísu, v níž všechna podlaží spirálovitě sestupovala až ke zcela zaplněnému dnu pečlivě hlídané svatyně.

Přesně ve středu, na plošině ze strojů a monitorů, byla posazena velká díže z jakési průzračné hmoty. Technici stáli ve vyhloubené jámě kolem válce, sledovali obrazovky řídících pultů a upravovali číselníky. Barvu jejich oblečení nebylo, díky duhové záři vycházející z díže, možné určit. Pohybům tmavé formy, která čeřila mléčnou tekutinu v nádrži, nevěnovali žádnou pozornost.

Hartová nepřestávala pozorovat ten shon a vydala se dolů po stejné rampě jako drak. Dostihla zvíře na velké, štěrkem vysypané plošině, která skýtala ničím nezacloněný pohled na jeviště. Než se k němu připojila, stačil se uhnízdit na drsném povrchu a ohnout krk do oblouku tak, aby mohl položit hlavu na zábradlí, jež lemovalo celý obvod plošiny.

V míse pod nimi se to hemžilo mágy a techniky, kteří svou činností vytvářeli směs organického smradu, technologického ozonu a štiplavého zápachu zaklínacích fermentací, jež stoupala vzhůru k návštěvníkům. Tohle prostředí se mu bude rozhodně víc zamlouvat, usoudila Hartová a ohlédla se na zvíře, které teď spokojeně leželo na štěrku.

„ Tohle mi vyhovuje daleko lépe," potvrdil bez dotázání drak.

Hartová a její zaměstnavatel chvíli mlčky přihlíželi, ale pak si Hartová povšimla, že kdosi přichází. Byl to nejvyšší čaroděj, který předtím ošetřoval zraněného muže, zatímco Hartová spěchala za svým zaměstnavatelem.

Mág se zastavil několik metrů od nich, nasadil potěšený

výraz a stoupl si na místo, kde ho drak musel spatřit. Hartová se opírala o drakovu šíji, takže spíš cítila, než slyšela, jak drak několikrát pobaveně zafuněl.

Hartové bylo jasné, že o vyčkávajícím mágovi ví. Nechal ho tam však stát několik minut, což se mu zdála být dostatečně dlouhá doba, aby dal mágovi najevo svou převahu. Pak drak otočil hlavu.

Člověk se usmál. „Přišel jste právě včas, lorde Draku. Vše je už téměř připraveno."

„Bude to mít žádoucí účinek, doktore Wilsone?"

„Ovšem. Poslední dva prototypy splnily všechny parametry. Mutabilní faktory přišly přesně tak, jak bylo předpovězeno, a stabilita nebyla narušena. Není nejmenší důvod se obávat, že jsme něco opomenuli nebo podcenili."

„Nuže, to byste opravdu neměli."

Wilson polkl a Hartová poznala, že má strach. Vůbec nepochybovala, že drak to poznal také. Nejspíš to ucítil.

„Tím jsem se vás nechtěl nijak dotknout, lorde Draku. Já, jako mág a vědec, pouze předpokládám, že všechny nové procesy budou provázeny jistými problémy. Je to jen přirozené. Tento projekt postupoval pod vaším vedením velice rychle. Jsem si jistý, že konečný produkt bude vyhovovat vašim požadavkům."

Drak si mírně protáhl křídla a přešel Wilsonovu poznámku bez povšimnutí. „Ukažte mi to."

„Jak si přejete, lorde Draku." Wilson si navlhčil rty růžovým jazykem, který pod jeho knírkem skoro nebylo vidět. „S vaším strpením, už to bude trvat jen pár minut."

Drak neodpověděl. Wilson se rychle otočil a zmizel ve tmě bočního tunelu. Za okamžik vyšel z chodby na nejspodnějším podlaží síně a chvilku se radil s kvartetem svých kolegů.

Hartovou zajímaly podrobnosti celé operace. Sáhla do kabelky pro brýle. Ťukla do rámu, aby upravila zaostření, a nasadila si je. To, co viděla na obrazovkách, bylo fascinující, přestože temným hermetickým formulím příliš nerozuměla, tím méně chemickým. Ze všeho nejraději by si pořídila záznam, který by mohla ve volném čase v klidu prostudovat.

Obrazovky však pohasly při prvním náznaku napětí vyvolaném skupinkou mágů, kteří začínali pronášet thaumaturgické zaklínadlo. Přenesla pozornost na dno mísy. Všichni technici, až na jednoho, zmizeli. Ten připevňoval jakousi hadici k nádrži opatřené koly. Druhý konec hadice tkvěl pevně v díži. Technik se přesunul k blízkému panelu, kde otočil několika knoflíky. Do díže začala proudit žlučovitá zeleň, jež dodala tekutině barvu rozpuštěného nefritu. Přitékající zelená látka způsobila, že pohyby tmavé formy v díži se postupně zpomalovaly, až nakonec ustaly docela. Zřejmě spokojen, technik zavřel panel a opustil plochu.

Jakmile byl z dohledu, zvýšili mágové hlas, aby zesílili moc zaklínadla. Čtveřice, která se připojila ke svému mistrovi, se rozdělila do dvou párů, z nichž každý zaujal místo z jedné strany nádrže. Jejich píseň zazněla ještě hlasitěji, když k rezervoáru přistoupil Wilson. Dvojice mágů se znovu rozdělily, přičemž jeden člen zůstal stát na místě, zatímco druhý obešel čtvrtinu obvodu nádrže. Jejich zpěv pak na okamžik přešel téměř do řevu, vzápětí se však ztišil v monotónní jednohlas.

Uvnitř hermetického kruhu provedl Wilson sled složitých pohybů. Rozmáchlá kola, která opisovaly jeho paže, se postupně zmenšovala, takže nakonec pohyboval jen. dlaněmi a prsty. Pak i tento pohyb ustal. O zlomek vteřiny později Wilson ustoupil. Pokynul pravou rukou a z temného stropu se dolů snesl nosný postroj. Do tekutiny, která znovu zneprůsvitněla, se jako ochablý pavouk po své síti spustily řemeny, jež se ovinuly kolem nehybné formy. Wilson zvedl ruku a postroj začal poslušně stoupat vzhůru.

Postava, která právě opouštěla nádrž, byla humanoidní. Přestože byla nahá, Hartová nerozeznala žádné pohlavní

charakteristiky, primární, či sekundární. Teď, když tiž postava nebyla pouhým stínem, Hartová viděla, že její pokožka má mléčně bílou barvu původní tekutiny, v níž byla před začátkem zaklínacího procesu ponořena. Měkké tělo bylo absolutně bez vrásek a pod kůží se nerýsovaly téměř žádné svaly. Vypadalo jaksi neurčitě.

Obrazovky počítačů na dně mísy náhle ožily a ukazovaly sloupce číslic, vzorců a diagnostických grafů. Hartovou čísla a obrázky nezajímaly. Její pozornost zcela upoutala ochablá figura, podmanivá a odpudivá zároveň. Zaujala ji s takovou silou, že její chladná profesionalita byla ta tam.

„Dost zvláštní, že?"

Hartová sebou trhla. Nevšimla si, že by Wilson opustil spodní podlaží síně, a jeho návrat na jejich plošinu ji překvapil.

„Něco takového jsem ještě neviděla."

„Nikdo to ještě neviděl. Částečně i proto je ta věc tak cenná."

„ Věnujte svou pozornost údajům o reakci, Hartová."

Vadilo jí, že ji zvíře před mágem oslovilo jménem, ale udělala, oč byla žádána. Prohlédla si obrazovku, která udávala fyzické dispozice, a hvízdla. Za ten přehled by se nemusel stydět účastník olympiády, žádný olympionik však nikdy nevynikal v tolika oborech. „Famózní,", uzavřela.

Drak spokojeně zabafal.

„ Velmi dobré."

Mág se uctivě uklonil. Na jeho tváři se objevil výraz pečlivě vyvážené kombinace pochváleného a uznalého sluhy, avšak Hartová poznala, že pod touto pokornou maskou se skrývá především úleva.

Drak vstal a napřímil krk, což znamenalo, že je spokojen. Společně s Hartovou opustili porodní síň. Jakmile se za nimi uzavřela magická i světská bariéra, drak pravil: „Domnívám se, že nadešel čas, aby pan Drake zahájil operaci Převlečenec."

Hartová cítila, že drak do té operace vkládá velké naděje.

5

„Povstali jsme z prachu této planety a jí také navrátíme svá těla, abychom naplnili věčný koloběh. Avšak zatímco naše světské ostatky znovu splynou se Zemí, naše duše se vznášejí v touze pochopit smysl našeho žití. Rozjímejme nyní nad lidským snažením, zejména pak nad naším bratrem Jirem."

Kněz se odmlčel, z různých stran několikrát zaznělo „amen", a pak už se v kapličce rozhostilo ticho. Sál byl zaplněn jen zčásti. Kromě Sama, Hanae a kněze tu bylo všeho všudy deset lidí. Jiro si za ten rok v Pasáži nenašel mnoho přátel. Účastníci byli většinou lidé, kteří s Jirem pracovali. Z Jirovy rodiny přijel pouze strýc.

Jedinou květinou byla větvička třešní, jejíž rychlené květy kvapem uvadaly. Jejich vůni přehlušil zatuchlý pach hliněné podlahy.

Sam zadumaně hleděl na lepenkovou rakev. Byla z levného odřezkového kartonu, což odpovídalo víře konzervacionisty. Papír byl na Severozápadě stále ještě relativně levný. Sam četl, že věřící v jiných oblastech používali plátěné pytle, anebo těla pohřbívali jen tak. Kněz zašustil bavlněnou róbou, aby mu shromáždění ještě jednou věnovali pozornost. „Bratři a sestry, my jsme dosud zde, živí na tomto světě. Náš bratr Jiro postoupil v nekonečném koloběhu o stupeň dál. Modleme se, aby dosáhl jednoty s velkým duchem života. Nyní pohřbíme jeho tělesnou schránku, nikoli do země, ale tak, aby mohla být slavně rozptýlena. Pozůstatky našeho bratra nechť jsou ku prospěchu nás všech."

Zatímco kněz mluvil, rakev sklouzla k vnitřní stěně kapličky a zmizela v temnotě. Když se rakev pohnula, Sam si povšiml, že v kolejích vedoucích na elektricky poháněnou plošinu, která pak rakev odnesla pryč, jsou slabé šmouhy špíny. Kdesi v té tmě pak zřízenci rakev sejmou a spustí ji po páse k recyklaci. Jakékoli použitelné části budou mezitím poslány do skladovacích bank. Zbytek bude rozebrán na molekuly. Konzervacionisté brali recyklaci vážně.

„Rodina mě požádala, abych ohlásil pohřební hostinu v Hsienově restauraci přírodních pokrmů na podlaží 144. Kdo chce přispět na památku po zesnulém, najde lístky s čísly účtů příslušných organizací v poličce u vchodu do kaple. Samozřejmě, že můžete přispět přímo i církvi Celistvé země. Všechny příspěvky jsou odečitatelné z daní. Děkuji vám, že jste přišli."

Kněz se uklonil a odešel kamsi do zadní části kaple. Sam s Hanae chvilku postáli, pak se otočili a chystali se odejít. Sam sebou trhl, když spatřil u dveří Alice Crenshawovou. Vůbec neočekával, že ta umíněná pracovnice bezpečnosti přijde. Vždycky tak ráda předváděla, jak je vůči všem citům okoralá.

Sama napadlo, že by si s Crenshawovou docela rád promluvil, a postrčil Hanae směrem k ní. Neudělali však ani dva kroky, když jim do cesty vstoupil jakýsi neduživý mužíček s porcelánovým datajackem v pravém spánku. Ten jack a ozdobná jehlice v klopě prozrazovaly, že jde o renrackého deckera.

„Jéžiš, není to zvláštní," začal muž bez obalu, „o lidech kolem sebe zjistíte spoustu věcí, i když jsou po smrti. To jsem nevěděl, že Jiro byl konzervacionista. Vy jo?"

„Ne," odpověděl Sam, otráven směšnosti toho chlapa.

„Hele, člověče, musíte mi prominout," naléhal muž. „Vy jste byl jeho nejlepší kámoš. Warner, že jo?"

„Verner. Nemůžu říct, že bych byl jeho nejlepší kámoš. Přátelili jsme se. Jiro si nikoho příliš nepouštěl k tělu od smrti své ženy."

„Aha. Myslel jsem, že byste ho moh znát líp než my z oddělení dat." Mužovy oči přelétly místnost. „Máte pravdu, že neměl moc přátel. Čekal bych, že sem přijde víc lidí z úřadu, i když byl spíš samotář. Duch zaibatsu a podobně. Ale myslím, že kdybyste chtěl toho ducha povzbudit, tak to chce víc než jen výplatu, člověče. Víte?"

„Tady v Americe nemá společnost žádné požadavky ohledně náboženství," poznamenal Sam a snažil se, aby jeho hlas zněl neutrálně. Pokládal to za nejlepší způsob, jak se zbavit otázek toho muže, aby si mohl jít po svých.

„Tady v... a jo, člověče, to je fakt, vy jste přijel z Japonska zhruba ve stejné době, že jo?" Muž nečekal na odpověď. „Tam to asi bude úplně jiný. Žádný rudoši, co vládnou vzdělanejm lidem. Slyšel jsem, že si ani nenechávaj poroučet od meťáků. Držej je v rezervacích, či co."

„To nevím," procedil Sam skrz zuby. Jeho nezaujatost byla ta tam. „Moc jsem se ven nedostal."

„O tom ostrově jste musel slyšet, tuším se jmenuje Yomi, tam vyvážej všecky orky a trolly?"

Sam potlačil vztek. Tento muž samozřejmě jednal necitlivě. Zbytečně by se s ním hádal a navíc nechtěl v kapli vyvolat scénu. „Byl jsem šajkudžin. Jako dobrý úředník jsem se nikdy příliš nevzdaloval z pozemku Renraku, pokud nešlo o služební cestu. Společnost má s takzvanými Probuzenými jen málo společného, takže jsem jich mnoho neviděl."

„Jako bych nevěděl, co tím myslíte! Měl jsem kamarádku, která byla fakt -dobrá jako mechanik. Casey, fakt dobrá holka, i když to byla trpaslice. Dostala v Renraku práci přes EEO. Neuběhlo ani šest měsíců a šéf si ji zavolal kvůli obvinění z nedbalosti. Samozřejmě, že to nemohla bejt pravda. Znal jsem Casey. Člověče, ta se starala o mašiny, jako by to byly její vlastní děcka, ale radši to zabalila, aby nemusela před soud. Slyšel jsem, že se chytla u Mitsuhamy. To jsou taky Japonci, ale tu asijskou nadřazenost si neberou tak k srdci, víte."

Sam viděl, že Crenshawová odchází. „Podívejte... ehm..."

„Addison," doplnil muž. „Billy Addison."

„Addison-sane, rád jsem si s vámi popovídal, ale teď už opravdu musím jít."

Sam popadl Hanae za loket a pokusil se Addisona obejít. Decker mu však položil ruku na prsa.

„Počkejte chvilku, člověče. Podívejte, já se vás chtěl jen na něco zeptat. Já... no... my z oddělení dat jsme chtěli jen něco vědět. Víte, vy jste byli s Jirem přátelé a... no..."

„No, co?"

Addison se nervózně ošíval. Zakroužil hlavou kolem, jestli je náhodou někdo nemůže slyšet. Když zjistil, že kaple se vyprázdnila, trochu se uklidnil.

„Povídá se... povídá se, že Jiro spadnul proto, že čipoval."

„Čipoval?" podivila se Hanae.

„Jo, víte, bral LaNýŽ."

Hanae si vyděšeně zakryla ústa dlaní. LaNýŽ znamenalo Lepší než život. LaNýŽové čipy měly produkovat zábavné simulace, které si někdo nasadil do hlavy prostřednictvím datajacku nebo speciální čipové schránky. „Uvolňovaly zážitky, jako by je dotyčná osoba dělala sama. Avšak ty zkušenosti byly více než realistické. Na rozdíl od běžných simsensových zábav byly všechny LaNýŽové smyslové dojmy elektronicky vystupňovány a posunuty za hranici běžné lidské zkušenosti. Zesílené dojmy měly být neskutečně vzrušující, smyslovější než cokoli, co mohl nabídnout skutečný svět. Sam nevěděl, jestli to byla pravda, ale věděl, že LaNýŽ je vysoce návykový. Uživatelé často opouštěli realitu a náruživě se oddávali čipovým zážitkům, dokud na svou nevšímavost nedoplatili smrtí.

Sam si náhle uvědomil, že uživatel, ztracený ve své falešné realitě, by mohl narazit do zábradlí a následným pádem si způsobit smrt. Byl to.Jirův případ? S nadcházejícím výročím Bettiny smrti mohla na Jira doléhat deprese. Bylo pravdou, že krátce po návratu do Renraku Jiro trochu čipoval, ale držel se zpátky od tvrdého zboží. Lékař mu to dokonce schválil, jisté čipy mu i předepsal a nazval to návratovou terapií.

Tohle vrhlo na celou událost jiné světlo. Sam to rozhodně neměl v úmyslu probírat s Addisonem, ani se o tom nechtěl bavit před Hanae. „Do toho nám skutečně nic není. Navíc na tom už vůbec nezáleží."

„No, Jirovi asi moc ne. Ale my jsme spíš měli na srdci pověst oddělení, víte, kdyby se rozkřiklo, že čipoval, a někdo se v tom začal rejpat. Víte, že sem přijede kansayaku Sato? Ten sekyrník, víte? Moh by..." Náhle se odmlčel a významně pozvedl obočí. „No, však víte. Měli jsme obavy."

Obavám Sam rozuměl, zvlášť pokud někdo z Addisonovy skupiny měl co skrývat. Ať už se chtěl Addison vyhnout jakémukoli problému, pro Renraku to sotva znamenalo materiální nebezpečí. Kdyby tomu tak bylo, Addison, nebo někdo jiný, kdo v tom byl namočen, by už dávno zmizel.

Zmínka o LaNýŽi mohla znamenat, že někdo v oddělení byl na čipování závislý. Spousta deckerů používala čipy pro zotavení, ale většina z nich dobře věděla, že s LaNýŽem není radno si začínat.

Domněnky, že by decker trávil svůj volný čas tak rizikovým způsobem, pro něj mohly znamenat černý puntík v záznamech a negativně ovlivnit plánovaný postup. A ne bezdůvodně. Žádná legální korporace by nesvěřila své matrixové tajemství závislému člověku. Případů vydíraných deckerů, kteří kradli soubory, anebo omámených matrixových numeru nabourávajících systémy, když se jejich falešné představy střetly s iluzorní realitou Matrixu, bylo už příliš mnoho. Decker, který čipoval, byl na nejlepší cestě k propuštění z práce a vyloučení ze společenství.

Na druhou stranu se však mohlo stát, že čipík už za svou chybu zaplatil. Pokud mu Addison nebo jiný z jeho kamarádů obstarával čipy, a pokud Jiro pod jejich vlivem spadl, byl by dodavatel obviněn přinejmenším ze zabití. Sam si nevybavoval žádnou zmínku o LNZ čipech v Jirově nemocničních záznamech, ale to nic neznamenalo. Kdyby někdo zařídil, aby Jiro dostal čip, mohla být táž osoba u toho, když Jiro spadl, a pak čip odstranit, dřív než dorazili zdravotníci. Taková osoba by se teď obávala vyšetřování, které by mohlo odhalit její spoluvinu.

Používal někdo z oddělení Jirovu ikonu, když se s ní Sam minulý týden setkal v Matrixu? Lidé z oddělení dat by věděli o Jírových zraněních a měli by i fyzický přístup k Jirovu kyberdecku. Deckera, s vyhořelým mozkem nelze skrýt, avšak dobrý týlový tým mohl být schopen někoho, kdo ikonu řídil, včas odpojit dřív, než ho dostal černý led. Zneužití cizího dečku se trestalo propuštěním z korporace a mastnými pokutami, ale ani to hackera často nedokázalo odradit. Ten, kdo používal Jirovu ikonu, si však zahrával se Zdí, což znamenalo ještě tvrdší sankce. Pokud by s Jirovou ikonou manipuloval někdo z Addisonovy skupiny a celá věc vyšla najevo, propustili by je všechny. Důvodů k zastíracím manévrům měli víc než dost.

„Nemějte obavy, Addison-sane. Myslím, že k vyšetřování ohledně LaNýŽe nedojde." Už při těchto slovech si Sam

uvědomoval, že by k tomu mělo dojít. Jiro v minulosti čipy skutečně zneužíval, avšak v jeho nemocničních záznamech nebylo o ničem takovém ani zmínky. Stejně tak by se měla vyšetřit Jirova nehoda. Na druhé straně, pokud byl Addison a jeho kamarádi součásti nějakého zastíracího manévru, ten decker by se tu takhle nervózně nevyptával. Za tím vším stál někdo jiný, a ten skrýval něco, čemu by vedení podniku mělo rozhodně věnovat pozornost. Crenshawová byla u bezpečnosti. Možná, že něco věděla. „Opravdu už musíme jít."

„Jo, jistě, člověče." Addison ustoupil a po jeho tváři přelétl nervózní úsměv. „Děkuju vám Warnere. Jste férovej chlap."

Sam vyběhl z kaple. Hanae se na nic neptala a snažila se s ním držet krok, ale po chvilce to vzdala. Sam uháněl vpřed, aby dostihl Crenshawovou. V parku ji nespatřil. Pak náhle vyš,la zpoza keře a kráčela po cestičce, kterou téměř nebylo vidět. Rozběhl se za ní.

Když žena zaslechla, že za ní kdosi běží, ohlédla se, ale pokračovala přitom v chůzi. Sam pozvedl ruku na pozdrav, ale ona se otočila jinam a zrychlila krok. U sochy náčelníka Sealthe odbočila na postranní cestu a zmizela za stromy.

Sam běžel za ní. Dech se mu začínal krátit. Byl příliš tlustý, příliš z formy. Na křižovatce cestiček ve snaze odbočit uklouzl. Překvapeně se nechal setrvačností donést až k soše, opřel se o podstavec a prudce oddychoval. Cestička, po které měla kráčet Crenshawová, byla prázdná.

Žádné odbočky, kterými by se mohla dát, než sem doběhl, tu nebyly. Musela sejít z cesty. Schválně mu unikla. Proč?

Dnes to zřejmě nezjistí. Neměl žádnou naději, že ji v parku vystopuje. Triků, jak se zbavit amatérského pronásledování, znala Crenshawová určitě víc než dost.

Byla u toho, když Betty Tanaková zemřela, a spolu s Jirem s ním sdílela zajetí. Jistá míra... čeho? Náklonnosti? Loajality? Zvědavosti? Něco zřejmě Crenshawovou přimělo, aby přišla na Jirův pohřeb. Sama viděla a určitě jí došlo, že s ní chce mluvit. Proč před ním utekla?

Nedávalo to smysl. Chyběly hmatatelné důkazy. Byly tu jen domněnky. Začínal sám sebe podezírat z toho, že snad ani nechce vědět, co je skutečnost a co její mírné vylepšení či vyložená lež. Vyrůstal v přesvědčení, že pravda je důležitá, ale začínal mít dojem, že skutečná verze by se mu ani trochu nelíbila.

Někdo skrýval fakta spojená s Jírovou smrtí. Pravděpodobně někdo, kdo byl rovněž zaměstnancem Renraku. Někdo, snad ambiciózní řídící pracovník, pomocí podvodů zneužíval podnik ke svým cílům, prosazování osobní moci.

Poslouchej. Mluvíš jako hňup týdne ze „Zpovědí podnikového muže" na Kanálu 23.

Sam by se rád sám sobě vysmál, ale nešlo to. Příliš mnoho věcí naznačovalo, že tu cosi smrdí. Jak velká část z toho, čemu věřil, byla ve skutečnosti podvod? Stále nad tím dumal, když ho dostihla prudce oddychující Hanae. Ve tváři byla červená, ale Sam poznal, že je to námahou, nikoli zlostí. Starostlivě svraštila čelo.

„Proč jsi Utekl?"

„Neutekl jsem. Viděl jsem Alici Crenshawovou. Chtěl jsem si s ní promluvit o Jirovi. Také ho znala. Snažil jsem se ji dohonit, ale ona se mi schválně vyhýbá. Věděla, že s ní chci mluvit, ale ztratila se mi. Vyhýbá se mi, jako zbytek společnosti."

„Já se ti nevyhýbám, Same," namítla Hanae tiše.

Mluvila pravdu. Hodná Hanae byla vždycky nablízku, aby ho utěšila. Proč stále pochyboval o svých citech k ní? Jako vždy, když se chtěl zbavit starostí, ji objal. Hanae se k němu přimkla, spokojená ve fyzickém bezpečí jeho náruče. Nevšimla si, že se zdaleka nezbavil napětí tak, jako ona. A pokud přece ano, připisovala to nejspíš neklidu, který se ho držel, co ho znala. Sam si na to alespoň často stěžoval.

„Můj život je jak slepá ulička," řekl a okamžitě si uvědomil, že je to obehraná písnička.

„Takhle nemluv, Same." V jejím hlase byla cítit úzkost. „Renraku je náš domov."

„Jakýs takýs domov. Zavřeli mě do ohrady. Nikdy mi nedají pořádnou práci. Snížili moje bezpečnostní hodnocení. Je to slepá ulička."

Cítil, jak v jeho náručí znejistěla. Vždycky říkala, že ho má nejraději, když je šťastný, a že udělá všechno pro to, aby se tak cítil napořád. Chtěl tomu věřit. Ještě víc chtěl věřit tomu, že to dokáže. Když toužil, aby ho utěšila, chtěl se zároveň stát takovým mužem, jakého si přála mít.

„Všechno bych to dokázal překousnout, jen kdyby mě pustili za Janice. Vědí, co se s ní stalo. Proč mi to neřeknou?"

„Určitě k tomu mají dobrý důvod."

Sam si tím nebyl vůbec jistý. Už ne.

Nereagoval, ale zdálo se, že Hanae si toho nevšímala.

„Až přijede Sato-sama, uvidíš, že se všechno změní. Bude tě potřebovat, aby se projekt pohnul kupředu, a určitě ti pomůže. Konec konců, je asistentem Aneki-samy a Aneki-sama je tvůj učitel. Renraku se postará. Všechno, čím jsi prošel, mělo jistě nějaký smysl. Sato-sama ti pomůže."

Jako v Tokiu? „Tomu nevěřím."

„Musíš to aspoň zkusit."

Sam se přinutil k úsměvu. „Tak dobrá."

6

Alice Crenshawová zavřela dveře přední kanceláře. Na protesty sekretářky bezpečnostního ředitele se neohlížela. Tvářila se mírně podrážděně, aby se ředitel nemohl ohradit, že k němu takhle bez ohlášení vpadla.

Ředitelův pobočník Jhoon Silla stál na půl cesty mezi dveřmi a ředitelským stolem, takže Crenshawové zakrýval pohled na svého pána. Silla byl jako obvykle oblečen do čisťounké červené kombinézy. Na límci mu zářilo zlaté logo Renraku a kapitánská hvězda. Jeho bílý opasek se ve světle, jež ozařovalo bohatě zařízenou kancelář, slabě leskl. Mohutný mladý muž stál toporně, jako by se chystal zasáhnout. Ruku držel pod otevřeným pouzdrem na pažbě pistole.

„Jste dobrý ochránce," prohlásila, když vstupovala dovnitř. „Ale pomalý. Měl jste být u dveří dřív, než jsem je stačila zavřít."

Když obcházela Sillu, Tadashi Marushige se opřel o opěradlo. Bezpečnostní ředitel složil ruce na stole a bezvýrazně se na ni díval. I on měl na sobě pracovní uniformu podnikové armády. Na jeho límci se skvěly insignie vysoké hodnosti generála ozbrojených sil Renraku. Crenshawová nikdy Marushigeho v pracovní uniformě neviděla, kromě připadli, kdy konal přehlídku elitních jednotek Rudých samurajů. Když měl Marushige militaristické choutky, obvykle vyměnil honosnou uniformu za polní.

„Jdete brzo," poznamenal Marushige, když se Crenshawová usadila v křesle nalevo od stolu.

„To je užitečný zvyk."

Marushige jí věnoval přiměřeně jedovatý pohled.

„Nenechte se rušit," vybídla ho. Byla si vědoma, že ho její neomalenost rozčílila.

„To je v pořádku," řekl chladně. „Už jsem stejně končil."

Pokynul Sillovi. Pobočník začal sklízet mapy do šanonu. Zpod vzdálenější části stolu vytáhl kufřík a vložil plné desky do jedné z přihrádek. Crenshawová tiše seděla a sledovala Sillu, který přešel po místnosti, položil kufřík na podlahu a zaujal místo u dveří. Všimla si, že za Sillou visí vojenské čepice a svrchníky. To znamenalo, že na obzoru je operace mimo objekt Pasáže. Zvláštní. Rozhodla se, že ihned po schůzce prověří vlastní zdroje.

Otočila se zpět. Marushige tiše vyčkával a pozoroval ji svýma velkýma hnědýma očima. Mlčel. Nakonec se sklonila před jeho trpělivostí.

„Nejsem dnes jediná, kdo předbíhá jízdní řád." Ředitel odpověděl neartikulovaným zavrčením, které pochopila jako pobídku k vysvětlení. „Myslela jsem, že by vás mohlo zajímat, že vaše schůzka v jedenáct se posunuje. Naši přátelé ze zvláštního ředitelství už jsou na cestě."

„Zajímavé." Pokud byl Marushige překvapen, nedal to najevo. Na Crenshawovou to dělalo dojem, že ho nejnovější vývoj příliš nezajímá. Jistě byl zabrán do plánovací porady se svým pobočníkem a vydal rozkazy, že nechce být rušen. „A protože jste věděla, že budu chtít, abyste se té schůzky zúčastnila, musela jste všeho nechat a běžet za mnou."

Crenshawová ignorovala sarkasmus v ředitelově hlase. „Samozřejmě."

„Velice chvályhodné."

Ocenění, přestože udělené sarkasticky, bylo neobvyklé. Crenshawová se tvářila vyrovnaně a nedávala na sobě znát překvapení. Sáhla do kapsičky a vytáhla pouzdro na cigarety. Nonšalantně z něj vyňala jeden z hnědých válečků a zapálila rozžhaveným bodem ve výztuze pouzdra.

Marushige se během celé té operace upjatě usmíval. Když Crenshawová poprvé vyfoukla kouř, vytáhl z šuplíku křišťálový popelník a postavil ho na stůl.

„Všechny vaše záznamy po dobu působení v Pasáži jsou vlastně chvályhodné," řekl tiše. „Líbí se vám v Seattlu?"

„Tokio to není."

„Ano, ovšem. Většinu své dlouholeté kariéry jste strávila v Tokiu."

Crenshawová se raději nestarala, proč položil důraz na slovo dlouholeté. Znělo to příliš jako řeč před odchodem do důchodu. „Oba známe moje záznamy, tak o co jde?"

„Právě o vaše záznamy, Crenhaw-san. Vaše zdejší výsledky a předchozí zkušenosti z Japonska vás přímo předurčují pro vysoce 'specializovaný úkol."

Houby! Ten mizera pro mě konečně našel úkol, z kterého se už nevykroutím. Má z toho takovou radost, že půjde nejspíš o sebevražedný běh. Dlouze potáhla z cigarety a nechala suchý žár proniknout plicní tkání hluboko do těla. Nikdy by mé nenapadlo, že k tomu najde dost odvahy.

„Jak už nepochybně víte, jeden z členů nejvyššího vedení Renraku, kansayaku Hohiro Sato, hodlá poctít Pasáž v Seattlu svou návštěvou. Bude tu shromažďovat podklady pro ústředí a provádět audit. Bezpečnost bude přirozeně prvořadou záležitostí. Kansayaku bezpochyby očekává ochranu na nejvyšší úrovni, kterou já, kvůli jiným naléhavým povinnostem, nemohu osobně plně zajistit. Proto vás chci pověřit funkcí prostředníka mezi mnou a kansayaku Satem. Zároveň budete odpovídat za kansayakuovu osobní bezpečnost."

Crenshawová pocítila zároveň úlevu i podezření.

Samozřejmě, že se jí nechtělo jít do venkovní operace. Na takové nesmysly už byla moc stará a její zdokonalení byla přinejmenším o generaci pozadu za vrcholnými schopnostmi protivníků. Úkol, který nabízel Marushige, sice obsahoval vysoce rizikový faktor, ale pravděpodobně ne fyzické povahy. Se vším, co mělo Renraku k dispozici, by sem jen sotva mohl proniknout nějaký nepřítel a vystřelit na Sata. Jenže s členem vedení, který byl proslulý tím, že se mu nikdo nezavděčil, byla v sázce její kariéra. Pokud se před pozorným zrakem kansayakua dopustí sebemenší chybičky, může se rozloučit se zaslouženou penzí. „Co kdybych odmítla tu... čest?"

„Vaše přání jsou v tomto ohledu do značné míry irelevantní." Marushige pohlédl na stolní počítač. „S tou časnou schůzkou jste měla zřejmě pravdu. Dva lidé ze zvláštního ředitelství právě dorazili."

Stiskl knoflík a sdělil své sekretářce, aby uvedla hosty.

Vanessa Cliberová ohlásila svůj příchod tím, že rázně rozrazila dveře. S třesknutím narazily do staroživotné skříně dřív, než je stačil Silla zachytit. Z drdolu jí splývalo několik neposlušných pramínků vlasů až na límec. V červené tváři měla umíněný výraz. Hřmotně přistoupila ke stolu a mrštila po řediteli bezpečnosti stoh disket. Kazety se rozlétly na všechny strany. Většina se zarachocením dopadla na stůl, ale několik jich skončilo až na podlaze.

Crenshawová vrtěla nevěřícně hlavou nad nedostatkem sebeovládání Cliberové. Tímhle si Japonce rozhodně nezíská.

„Co má tohle znamenat?" dotírala. „Sherman z toho dostane mladé."

Marushige zůstával klidný. Povstal, a než začal vysvětlovat, formálně se uklonil. „Dobrý den, ředitelko Cliberová.

Vaší narážce na prezidenta Huanga zcela nerozumím, ale zřejmě chcete naznačit, že bude stejně znepokojen jako vy."

„To se sakra spolehněte."

„Nuže, než posbíráme ty diskety, které jste mi tak energicky doručila, snad byste mi mohla říct, co vás na nich tak znepokojuje."

Marushige se posadil a Silla přisunul Cliberové křeslo. Cliberová si toho nevšímala. „Zatraceně dobře víte, v čem je problém."

Bezpečnostní ředitel pokrčil rameny. Obrátil pozornost k druhému příchozímu.

„A, doktor Hutten. Prosím, omluvte mou nezdvořilost. Váš příchod zůstal jaksi ve stínu. Sillo, nabídněte přece doktorovi křeslo."

Hutten poděkoval pokývnutím hlavy, a pak cosi zašeptal Cliberové. Trochu sebou trhla, zhluboka se nadechla a posadila se. Jakmile Silla donesl další křeslo, Hutten udělal totéž.

„Omluvte, prosím, Vanessu, generále Marushige. Posledních několik dní skoro nespala. Měli jsme vážné problémy s integrací sekvensorů."

Marushige pokýval chápavě hlavou. „Úplně vás chápu, doktore. Jelikož jste přišli dříve, cítím, že obvyklé zdvořilostní fráze byste rádi vynechali. Takže přejděme rovnou k věci. Čím vám mohu být nápomocen?" Cliberová pohrdavě zasupěla. „To byste měl dávno vědět. Co jsem se vám jen naposílala zpráv. Vaši lidé však nedělají nic."

„Ach ano. Paní ředitelko, ujišťuji vás, že všechny vaše zprávy se mi dostaly na stůl. My z bezpečnostního ředitelství v té věci postupujeme tak rychle, jak jen to je možné."

„Pak jsou všichni vaši podřízení zatracené želvy," odsekla Cliberová.

„Vanesso!"

„Promiň, Konráde," řekla omluvně Huttenovi, a pak zřejmě počítala do dvaceti, než se odhodlala pokračovat.

„Bezpečnost nám za posledních několik měsíců neschválila ani jednu žádost o posílení personálu. Máme zoufalý podstav. Potřebujeme lidi. Když už nám nemůžete povolit počítačové odborníky, dejte nám aspoň pár techniků. I výzkumníci by nám pomohli."

„Ano, to je pravda," potvrdil Hutten. „Od posledního balíku personálních žádostí jsme si dost slibovali. Zajímáme se zejména o Schwartze, Vernera a Chua."

Crenshawová zdusila cigaretu v popelníku, který si položila na opěradlo křesla. Silou pohybu ho převrátila, takže spadl a jeho obsah se vysypal na koberec.

„Vezměme si kupříkladu toho Vernera," řekla Cliberová odměřeně. „Ten chlap dělal léta v Tokiu. Na vysoké úrovni, předurčen k rychlému postupu v operačním oddělení. Má dokonce doporučení od Anekiho. Co všechno se musí stát, aby se vaši lidé odhodlali někoho schválit?"

„Časy se mění, lidé se mění," zavrčela Crenshawová.

„Co tím myslíte?"

„Verner je zařazen mezi nespolehlivé."

„Domnívám se, že v jeho kádrových materiálech nic takového není," podotkl Hutten.

„Povídám, že je nespolehlivý," vychrlila Crenshawová. Nikdy neměla ráda, když jí ti změkčilci z výzkumu kladli otázky. Předpokládala, že se vyznají ve své práci, a očekávala, že k ní budou přistupovat stejně. Proč ještě pochybovali o jejích slovech?

Marushige promluvil dřív, než na to mohla Cliberová zareagovat. „Není třeba zabíhat do detailů. Ředitelko Cliberová, doktore Huttene, vaši formální stížnost beru na vědomí."

„A Shermanovu také."

„A stížnost prezidenta Huanga také. Bohužel mám v této záležitosti do značné míry svázané ruce. Zvláštní ředitelství je zodpovědné za vývoj rozumné umělé inteligence. Pokud se to podaří, bude to čin, který změní svět. Nesmíme však dopustit, aby nám konkurence ukradla výsledky usilovné práce."

„Máme před nimi náskok mnoha let."

„To říkáte vy, doktore. Ale co když jejich vlastní výzkumné programy uvízly v nějakém bodě, který jsme my už rozřešili? Nemohl by jim pak nějaký špión klíčové informace předat?"

„Nikdo není tak daleko jako my," prohlásila Cliberová.

„Možná, že to tak je, paní ředitelko. Vy si toto přesvědčení můžete dovolit. Já ne. Bezpečnostní ředitelství je zodpovědné za to, že samotná existence výzkumného programu umělé inteligence zůstane utajena konkurenci. Většina našich lidí o tom nemá ani tušení. Nemohu si dovolit, aby byl do projektu zasvěcen nějaký agent."

„Minulý týden se vám příliš nedařilo," pravila jízlivě Cliberová.

„Zřejmě máte na mysli neoprávněné užívání Tanakova programu persony."

„Co jiného? Nebo snad ve svém oddělení tutláte ještě další bezpečnostní poklesky?"

Marushigemu zamrzl úsměv na tváři. Pohled mu ztvrdl, ale hlas zůstal i nadále zdvořile jemný.

„Samozřejmě, že ne, paní ředitelko. Mé oddělení zásadně žádné poklesky netají. O tom incidentu jsme vás neprodleně informovali, není-liž pravda?"

„To jistě. Jenže od té doby ticho po pěšině."

„Nebylo nic, co by stálo za hlášení. Sama víte lépe než kdo jiný, jak složitá musejí naše matrixová opatření být. Většina našich bezpečnostních deckerů pracuje v přísně vymezených oblastech a nejsou si ani plně vědomi, co vlastně hlídají. Někteří hlásí bezvýznamné události, o nichž si myslí, že jsou důležité, zatímco jiní nejspíš neohlásí právě ty údaje, které potřebujeme. Naši operátoři bezpečnostního stupně Zeta si jsou vcelku jisti, že žádné údaje nebyly přestěhovány, ale zatím jsme nepostoupili ani o krok v pátrání po uživateli Tanakova programu."

„Má Vernerova účast co dělat s tím, že jste ho označila za nespolehlivého, Crenshawová?" otázal se Hutten.

„O čem to mluvíte?"

„Byl v tom uzlu, když se narušitel střetl s naším ochranným systémem."

Crenshawová pohlédla krátce na Marushigeho. Ředitel se tvářil nepřístupně. Pokud to věděl, rozhodně jí to neřekl. Z toho vyplývající důsledky se jí vůbec nelíbily.

„Paní Crenshawová má na starosti personální aspekty problému," prohlásil Marushige. „O Vernerově účasti na pokusu proniknout do projektu AI neexistují důkazy, o něž by se dalo opřít. Ujišťuji vás, že bezpečnostní ředitelství dělá všechno pro to, aby odhalilo pachatele."

„Jako když nám povolujete potřebný personál?" zeptala se uštěpačně Cliberová.

„Toto neoprávněné užívání persony je jedním z příkladů, jakým těžkostem musíme čelit. Samozřejmě, že pokud by byl někdo jako Verner zapojen do pokusu podvracet bezpečnost našich počítačových systémů, nerada byste ho viděla ve funkci, která by mu usnadňovala krást naše tajemství. Že ano, paní ředitelko?"

Cliberové se zúžily oči. „Jestli je Verner nespolehlivý, vykopněte ho. Jestli ne, dejte nám ho."

„To by představovalo riziko pro bezpečnost projektu a já jsem za bezpečnost zodpovědný, paní ředitelko."

„A já jsem zase zodpovědná za to, že tento projekt bude postupovat podle plánu." „Pak jistě chápete míru zodpovědnosti a potřebu bezchybného plnění úkolů."

„Vím, co chcete udělat," prohlásila Cliberová. „A postarám se, aby to věděl i Sato."

„Kansayaku Sato provede své vlastní šetření, z něhož vyvodí své vlastní závěry, paní ředitelko," odpověděl klidně Marushige.

Cliberová mu věnovala nasupený pohled. „Pojďme pryč, Konráde. Tady ničeho nedosáhneme."

Prudce vstala a zamířila ke dveřím. Hutten se nemotorně zvedl a na tváři měl náznak bolestného úsměvu. Naznačil úklonu, a pak následoval svou nadřízenou.

„Sillo," řekl tiše bezpečnostní ředitel. „Dejte přistavit auto." Jakmile se dveře za jeho pobočníkem zavřely, Marushige se obrátil a podíval se na Crenshawovou.

„Hovoříte příliš otevřeně o svém nepřátelství, Crenshawová. To, co jste řekla o Vernerovi, by mohli hlásit."

Byla ještě rozčilena jeho předchozími úhybnými manévry a neměla nejmenší chuť hrát si s ním na schovávanou. „Tak ať to udělají."

„To byste neměla brát na lehkou váhu," varoval ji. „Jde o vaši kůži."

„Starejte se o svou. Jestli se na moji kůži někdo dostane, předhodím vaši kůži psům. Proč jste tu věc s Vernerem nedal do bezpečnostních záznamů? Věděl jste, že byl u toho, když se někdo pokusil narušit Zeď." Marushige zkameněl, což jí prozradilo, že ťala do živého. Věděl to. Usmála se na něj, připravena otočit nožem v ráně, aby mu připomněla, kdo má v jejich vztahu navrch. „Tentokrát se nebudete moct vymlouvat, že vám selhala pumpička s lékem."

Marushigemu se rozšířily nosní dírky, jako vždycky, když vytáhla tu ostudu, o níž někteří dobře věděli. Marushige měl implantovaný automatický monitorovací systém na odměřování dávek speciálních chemických psychoaktivních léků na tlumení mozkové dysfunkce, která občas vyústila v prudké záchvaty vzteku. Před implantací byl otrokem svých impulzů a korporace už ho chtěla propustit. Léky ho zbavily potíží, avšak jisté nepřesnosti čipu při odhadu dávek čas od času vypouštěly pana Hyda. Marushige se zoufale snažil zachránit své postavení v Renraku a ze všech sil se pokoušel tyto chyby zakrýt. Díky jeho handicapu nad ním měla pořádně navrch.

„Nezapomínejte, kdo má pásku, na níž týráte zesnulého a všeobecně oplakávaného Claybourna. Ten kluk by nikdy nebyl zmrzačen, kdybyste ho tak ošklivě nenakopl."

„Neměl se nechat zastřelit," procedil Marushige skrz zuby.

„To je jedno, co měl nebo neměl udělat. Vy jste ho neměl nakopnout. Je spousta způsobů, jak se chovat jako zatracený blázen. Vy jste mu poškodil míchu."

„Byl neschopný."

„To o vás řeknou vaši nadřízení, pokud se dozví, že jste zchromil podnikového zaměstnance."

„Pásky se dají zfalšovat. Bude to vaše slovo proti mému."

‚Asi vám z toho začíná být pěkně horko, Marushige. Už jsme o tom jednou mluvili. Ta páska se ukáže jako čistá, i když projde všemi testy, na jaké si jen vzpomenete."

„Jestli to vytáhnete, obviníte sama sebe z vloupání. Mohla jste ty shadowrunnery zastavit na ulici."

„To nebylo v mé smlouvě."

„Kansayaku se na to nemusí dívat stejně," řekl Marushige. „Říká se, že klade důraz na osobní iniciativu."

„Proto jsem tam, kde jsem. Dostala jsem se zpátky do bezpečnostního centra Pasáže. Dostala jsem se k velice zajímavé trideonahrávce. Jak vidíte, iniciativa mi nechybí," řekla s chladným úsměvem, „ale věřím, že je potřebné ji používat jen k osobním cílům."

Marushige se ve svém křesle zaklonil, sevřel pravičku v pěst a přikryl ji dlaní levé ruky. „Za svou mlčenlivost ohledně Claybourna už jste byla odměněna. Přes vaše odporné metody, jak přijít k funkci, jste schopným náměstkem. Dál už se v této záležitosti zatlačit nenechám, Crenshawová. Dejte si pozor, abyste nepřestřelila."

Marushige si přejel palcem po klikaté jizvě na levé tváři. Po chvilce řekl: „Dokud tu bude Sato, bylo by moudré, kdybyste zapomněla na tu svou posedlost Vernerem. Kansayaku je v úzkém spojení s ředitelem Anekim a Verner býval jakýmsi mazlíčkem starého pána. Ani jeden z nás jistě nechce mít potíže."

„Vaše péče mě dojímá," protáhla Crenshawová. Marushigeho zajímaly její rozpaky méně než nebezpečí, že Sato se začne o jisté věci zajímat a objeví, že bezpečnostní ředitel manipuloval se záznamy. Nejspíš by se mu ulevilo, kdyby to zmršila a dostala vyhazov. Tak by se jí zbavil. „Myslím, že se není čeho obávat. Sato nemá Vernera o nic raději než já."

„To je smělé tvrzení a zajímavé, pokud je pravdivé," poznamenal Marushige. „Odkud to víte?"

„Pořád mám v podniku pár známých," zasmála se Crenshawová.

Marushige roztáhl tvář do širokého úsměvu, ale pohled měl zamyšlený a ustaraný.

7

Sam byl nervózní. O tom nebylo pochyb. Dlaně měl vlhké a potřeboval si zajít na záchod. Kdyby ho v nejbližších několika minutách nevolali, mohl by odejít a zase se včas vrátit.

Sam se pokusil upoutat pozornost strážníka v rudé uniformě, který ho doprovázel od chvíle, kdy vystoupil z výtahu, jímž se nechal vyvézt do vyšších pater Pasáže. Muž však hleděl upřeně vpřed, stejně jako po celou dobu, co se usadil do koženého křesla naproti Samovi. Jeho posed byl téměř stejně upjatý a toporný jako jeho chování. Snažit se s ním komunikovat nemělo žádný smysl.

Sam se rozhodl a zvedl se z lepkavého objetí pohovky. Než se stačil narovnat, strážce stál vedle něj a s bezvýraznou tváří čekal na Samův další pohyb. Samuraj byl nepochybně připraven konat funkci popravčího, stejně jako doprovodu. Sam doufal, že toho muže příliš nezneklidňuje tím, jak se loudá k recepčnímu pultu.

„Promiňte," usmál se zdvořile, když žena vzhlédla od svého počítače. „Bude to trvat ještě dlouho?"

Její předchozí vřelý úsměv byl ten tam. Nějakou dobu mlčela a její pohled i rysy ztvrdly, takže veškerá krása z jejího obličeje zmizela. Překročil meze očekávané slušnosti a ona měla v úmyslu mu to dát najevo. „Sato-sama vás dá zavolat, až bude připraven, Verner-sane."

„Ale já jen..."

„Posaďte se, prosím," přerušila ho ledově.

Nedostatek zdvořilostních tvarů měl Samovi naznačit, za jak hrubého ho pokládá. Než aby se vrátil do lepkavého zajetí svého sedadla, hodlal na sebe upozornit délkou svého čekání. Prošel kolem puku a vkročil do druhé poloviny prostorné místnosti, ačkoli věděl, že vstupuje do míst vyhrazených daleko vyšším šaržím. Recepční na tento přestupek nereagovala, ale Sam si byl jistý, že to zaznamená. Ať si. Ta malá vzpoura proti náležité etiketě mu dala pocit, že má situaci aspoň trochu pod kontrolou.

Druhá část přijímací místnosti nebyla o mnoho prostornější než první, jen zařízení bylo lepší a stylovější. Po obou stranách těžkých dřevěných dveří vnitřní kanceláře stál na stráži Rudý samuraj. Na pohovce u stěny seděli další dva muži. Jeden z nich zřejmě podřimoval, ale druhý se ohlédl, jakmile Sam vkročil na perský koberec. Ačkoli oči nebylo za implantovanými chromovými čočkami vidět, byl si jistý, že si ho pečlivě měří.

Sam si vybral křeslo potažené látkou. Nepotřeboval se potit ještě víc, než bylo nutné. Navíc si chtěl prohlédnout muže s chromovými čočkami, avšak napadlo ho, že by bylo nerozumné udělat to přímo. Otočil se k zasklené části za recepčním pultem a předstíral, že ho zajímá skupina úřednic, které tam tvrdě pracovaly. Pohled mu občas zabloudil směrem k Rudému samurajovi, který s ním sdílel čekárnu.

Ukázalo se, že samuraj není až tak zajímavý. Běžný typ, tvrdý, schopný, praktický, stejně jako rudý stín, který sem Sama přivedl. V boji by byli nebezpeční, ale dobrého zaměstnance, jakým byl Sam, nijak neohrožovali.

Druzí dva byli jiní. Na klopách měli podnikové odznaky, v jejichž tvarech šířící se vlnky snadno rozpoznal logo Renraku. Přes tyto symboly příslušnosti ani jeden z nich nedělal na Sama dojem typického renrackého úředníka.

Sam s mírným úlekem zjistil, že ty muže zná. Nebo lépe řečeno, věděl o nich. V týdnu mezi příjezdem Hohira Sata do Seattlu a udělením tohoto interview se Sam ve volném čase zabýval jedním výzkumem. Domníval se, že čím víc toho o Satovi bude vědět, tím lépe při tomto nečekaně uděleném slyšení dopadne. Dozvěděl se, že Sato vždycky cestuje s doprovodem, což odpovídalo jeho postavení v nadnárodní korporaci. Kromě obvyklého zástupu úřednic, strážců, pobočníků a šoférů se však kansayakuových cest zúčastňovali i lidé poněkud záhadnějších funkcí.

Podle obrázků v příslušných souborech Sam v muži s chromovýma očima poznal Kosuke Akaba, specialistu na vztah s veřejností. Pokud byl opravdu tím, co naznačovala jeho funkce, vztahy, jimiž se zabýval, byly poněkud odlišné od těch, které mívá podobný funkcionář obvykle na starosti. Byla v něm hrozba ukázněného dravce, do značné míry podobná tomu, co vyzařovalo z Rudých samurajů. Akabův dobře padnoucí šedý oblek byl střižen z velmi drahého materiálu, příliš nákladného na běžného úředníka, přestože styl napodoboval současný módní trend. I Samovo netrénované oko bezpečně poznalo, že Akabo byl něčím víc než pouhým inkoustem.

Akabo byl klidný, ale ve střehu, seděl bez hnutí, avšak neprojevoval onu strnulou bdělost samurajských strážců. Vypadal jako muž, který si je bezpečně jistý, že okamžitě rozezná jakékoli nebezpečí. Snad i oprávněně. Jeho zrak byl viditelně technicky zdokonalen a stejně tak tomu pravděpodobně bylo i u ostatních smyslů.

Sam pátral po náznacích modifikací, avšak kromě chromových čoček neviděl žádné zřejmé kybernetické dodatky. Ani to však neotřáslo jeho přesvědčením, že ten muž v šedém obleku je více modifikován, než leckterý pouliční samuraj, jehož pověst závisela na viditelném chrómu stejně jako na bojovém umění. Akabo byl bojovník, ochranou svého pána. Tím si byl Sam jistý.

Ten druhý nemohl být nikdo jiný než Harry Masaniba, protože na seznamu Satova doprovodu byl jen jeden černoch. Složka Masambu označovala za specialistu na organizaci času, ale neuhlazené chování a klobouk posetý odznaky stažený přes tvář prozrazovaly jeho pravé povolání. Žádný ctihodný úředník by si nedovolil usnout v kanceláři svého šéfa. Masamba byl mág. Snad jen proto, že jeho schopnosti byly stejně výjimečné jako cenné, si mohl dovolit takové chování.

Sam o kouzelníkovi chvilku přemýšlel. Byl vychováván ve víře, že většina z nich jsou šarlatáni, kteří zneužívají důvěřivosti druhých. Avšak na rozdíl od svého otce už Sam vyrůstal ve světě, který lidé jako Masamba nazývali Šestým. Bylo tu příliš mnoho důkazů, než aby bylo možno existenci magie popírat. Přesto však nedůvěřoval těm, kdo ji provozovali.

Ne všichni ovšem uvažovali stejně. Podnikový svět přijal magii a kouzelníky s otevřenou náručí, ani ne tak kvůli zisku, jako spíš kvůli ochraně. Kouzelníci byli příliš vzácní a nespolehliví, takže nemohli pracovat ' u montážních linek,

avšak nabízeli jedinečné možnosti v oblasti průmyslové špionáže. A kde byla magie v útoku,tam bylo třeba i magické obrany, takže kouzelníci se stali v podnikové bezpečnosti všedním jevem. Téměř všechny hlavy nadnárodních korporací měly v osobní ochrance kouzelníky. Nižší vedoucí pracovníci se museli spokojit s podnikovými námezdními kouzelníky, protože lidí s magickými schopnostmi bylo příliš málo, než aby se s nimi mohlo lehkovážně plýtvat. Satův vlastní mág byl zároveň znakem jeho moci.

Moc byla něčím, čeho měl Sato v Renraku dostatek. Byl držitelem titulu kansayaku, avšak přitom byl něčím daleko víc než jen auditorem finančních výkazů. Auditoroval i lidi a očišťoval podnikový strom od uschlých větví a nonkorformistů. Měl obávanou reputaci sekyrníka. A teď přijel do Seattlu, kde byl projekt Pasáže v chronickém skluzu.

Sam osobně neměl ze Satova zájmu o Pasáž obavy. Nepracoval na žádných úkolech, které by mohly být přímo spojovány se zpožděním projektu, a jelikož byl v souvislosti s vyhoštěním z Japonska zároveň vyloučen z operačních týmů, nebyl ani ve styku s odpovědným managementem. I kdyby byli tito lidé i se svým personálem vyměněni, on by pravděpodobně zůstal a dál by kontroloval soubory a ověřoval údaje.

Avšak odpověď na jeho dopis, jímž žádal o povolení setkat se se svou sestrou, byla znepokojivá. Neviděl jediný důvod, proč by s ním měl Sato mluvit osobně. Cožpak se k němu kansayaku nechoval při jejich posledním setkání přezíravě? Na změnu názoru se nedalo spoléhat, přestože Hanae věřila, že právě takovýto šťastný obrat si Sam může od tohoto setkání slibovat. Jenže Sam v poslední době nahlédl příliš hluboko pod povrch věcí a její optimismus příliš nesdílel.

Recepční zavolala jeho jméno a odsunula tak jakékoli další úvahy stranou. Ať už chtěl Sato Samovi pomoci nebo ho potrestat, Samovi rozhodně neprospěje, když ho nechá čekat. Povstal, narovnal si sako a vykročil vpřed sledován Akabovým chromovým pohledem. Samův rudý stín se ani nepohnul.

Ve srovnání s vnitřní kanceláří se zdálo, že ta vnější je zařízena z odložených kusů nábytku. Práh ve dveřích byl okázale vysoký. Za nádherně vyzdobenými stěnami U vchodu se místnost rozprostírala do šíře, která mnohonásobné překonávala kancelář, již Sam sdílel s tuctem spolupracovníků. Přestože nábytek měl úctyhodné rozměry, dlouhá obvodová zeď jej opticky zmenšovala. Pohled na Seattle, který se nabízel z oken přes celou stěnu, působil na Sama po té dlouhé izolaci v Pasáži poněkud rušivě.

Uprostřed mezi vchodem a oknem stál na pódiu z tmavého hustého dřeva samostatný stůl. Za mramorovou deskou na chromových nohách seděl v sametovém křesle pečlivě upravený a oblečený muž.

Sato.

Když Sam vstoupil do hlavní části místnosti, Sato povstal, sestoupil z pódia a obešel stůl.

„Koničiwa, Verner-sane."

„ Odiama šimasu, Sato-samo," odpověděl Sam s formální úklonou. Pomyslel si, že bude moudré, když bude extrémně zdvořilý.

„Posaďte se, prosím," vybídl ho Sato a pokynul k výklenku u okna.

Sam si vybral křeslo zády k pohledu na město. Etiketa od něho naštěstí žádala, aby nabídl svému hostiteli místo s malebným výhledem. Nechtěl být ničím rozptylován.

Sato se posadil a utrousil poznámku o současném postavení Sonics v tabulce, která trapně odhalila, že kansayaku nemá o basketbalu ani ponětí. Sam nekazil hru, protože věděl, že je to jen úvod, zdvořilostní fráze, které měly účastníkům konverzace umožnit vzájemně odhadnout náladu toho druhého.

Jakási žena přinesla šálky čaje a sladké sušenky. Teprve když začala nalévat čaj, všiml si Sam, že je to Alice Crenshawová. Crenshawová se na něj usmála a Sam náhle pocítil chlad.

„Paní Crenshawová mi podrobně vyprávěla o všem, co jste tady v Seattlu od svého příjezdu dělal," oznámil mu Sato a zanechal váhavých zdvořilostí. „Nanejvýš zajímavé."

Sam nevěděl, co na to říct. Jak by to mohl vědět? Neměl tušení, co Crenshawová Satovi řekla. Sebemenší poznámka by mu mohla způsobit potíže.

„Nemáte k tomu co dodat?" Satův úsměv Samovi připomínal žraloky z veřejného akvária na podlaží 2. „Myslel jsem, že budete chtít přece jen něco vysvětlit. Třeba uvést nějaký důvod, který vás k tomu vedl?"

Sam si odkašlal. Sato mu dosud neposkytl žádný klíč co do povahy tohoto testu. „Renraku pro mě vždy bylo na prvním místě. Nevěřím, že bych kdy provedl cokoli, co by bylo neloajální."

„To je mechanická odpověď, Verner-sane," poznamenal Sato. „Nejsme na ranním shromáždění, takže mi tu nemusíte opakovat šakun. Ujišťuji vás, že znám podnikové zákony nazpaměť."

„Nechtěl jsem se vás nijak dotknout, kansayaku."

„Pak se tedy nemám proč urážet." Sato položil svůj šálek na talířek. „Zatím."

Sam rovněž odložil šálek. Porcelán mírně zarachotil o lakovaný povrch. Sato pak promluvil tak potichu, že ho Sam téměř neslyšel.

„Nejste snad spokojen se svou prací?"

„Sloužím korporaci, kansayaku" ohradil se Sam. „Snažím se pracovat co nejlépe na každém úkolu, který je mi uložen."

„Ano. Zdá se. Na vaši práci nebyly žádné stížnosti." Sato poklepal na opěradlo svého křesla. Sam se domníval, že zaslechl náznak zklamání. „Ale vy nejste spokojen."

„Působí mi starosti, že je přede mnou utajován osud mé sestry."

„Mám informace, že byla v pořádku přemístěna. V tomto ohledu Renraku vždy plní své závazky. Byl jste o tom zpraven úřední cestou."

Sam si vybavil dvouřádkovou zprávu, která přišla elektronickou poštou. „Věřím, že korporace učinila vše, co považuje za svou povinnost. Ale přesto tomu nerozumím. Proč se s ní nemůžu setkat?"

„O čem to mluvíte?"

„Opakovaně jsem žádal o adresu své sestry. Odmítli mě. Nedali mi ani poštovní kód přemisťovacího centra."

„To zní neobvykle."

„To jsem si také myslel, ale nechtěl jsem svou záležitost předávat arbitrážní komisi smluvního práva."

„Můj počítač," poručil přísně Sato.

Crenshawová ho přinesla, položila na stůl, vysunula obrazovku a zapnula ho. Teprve potom ho přisunula k Satovi. Ten asi minutu cosi vyťukával na počítači.

„V souborech o těchto žádostech nejsou žádné záznamy."

„Jak je to možné?" ptal se nevěřícně Sam.

„Vskutku," přisvědčil Sato měkce. „Jak to?"

Sam zvětřil nebezpečí. Sato mu právě sdělil, že o Samových pokusech kontaktovat Janice neexistuje úřední záznam. Jakákoli stížnost o nehumánním jednání korporace nebude podpořena podnikovou korespondenční databází Renraku. Budou ho nejspíš nutit, aby nechal celou věc plavat. Nikdy. Nikdy se nevzdá své sestry. Byla poslední z rodiny, kdo mu ještě zbyl.

Samovy obavy potvrdila i Satova slova: „Teď za mnou přicházíte na soukromou schůzku a ptáte se na svou sestru. Řekl jsem vám, že Renraku se o ni v jejích těžkých chvílích dobře postaralo. Dostalo se jí veškeré péče, která jí dle zákona náleží. Budete pravidelně dostávat zprávy, a budete moci i odesílat korespondenci přes osobní oddělení. Není důvod, aby vaši nadřízení byli touto záležitostí nadále obtěžováni."

„Rozumím," lhal Sam.

Ve skutečnosti vůbec ničemu nerozuměl, ale jedna věc se rýsovala zcela jasně. Z jakéhosi důvodu byl záměrně oddělen od své sestry a Sato v tom měl prsty.

„Jsem rád, že si rozumíme, Verner-sane," Sato náhle povstal a vzdálil se dřív, než se Sam stačil napřímit. „Můžete se vrátit ke svým povinnostem."

Sam se uklonil směrem k Šatovým zádům. „Omlouvám se, že jste mi musel věnovat tolik ze svého cenného času, kansayaku."

Protože rozhovor skončil, neměl Sam jinou možnost, než odejít. Když kráčel kolem posledního obrazu u vchodu, odhodlal se k nezdvořilému ohlédnutí přes rameno. Sato se vrátil ke svému stolu a zabýval se už něčím na obrazovce svého počítače. Crenshawová stála těsně u pódia a na tváři měla spokojený úsměv. Vypadala potěšené. Co provedl, že si vysloužil její nepřátelství?

Jeho strážný na něj čekal, aby ho doprovodil k výtahům. Po cestě dolů na nižší podlaží si Sam znovu přehrál celou schůzku. Byl si jistý, že tu bylo několik významových rovin, které mu unikly. Ať se snažil sebevíc, nedokázal si přebrat všechna proč spojená s celou situací.

Hanae na něj čekala v hale podlaží 200. Stála tiše za bariérou, zatímco samuraj ze strážní stanice připevňoval Samovi na zápěstí houkačku. Varovala by bezpečnost, kdyby zabloudil do těch částí Pasáže, které nebyly v souladu s jeho funkčním zařazením a bezpečnostním hodnocením. Měl zakázán vstup do vyšších poschodí, až dokud tam nebude znovu předvolán. Jakmile prošel bezpečnostním obloukem, rozběhla se Hanae s tváří plnou očekávání k němu.

„Jak to šlo?"

Nechtěl ji zklamat, ale zároveň neměl nic, čím by splnil její naděje. „Řekli mi, že mě budou periodicky informovat o tom, jak na tom Janice je. Můžu jí i psát, ale nemám si už dál stěžovat. Aspoň, že mi nezakázali se za ni modlit."

Pátravě se mu zadívala do tváře. „Ty si ve skutečnosti nemyslíš, že to společnost dotáhne do konce, že ne?"

Sam neodpověděl. Pokud Hanae dokázala číst z jeho tváře a postoje, znala odpověď, aniž se musela ptát. Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře, a pák se mu vrhla kolem krku. Její teplo bylo uklidňující.

„Měl by sis s někým promluvit."

„Nepotřebuju cvokaře."

Nervózně se zasmála. „Ne, tak jsem to nemyslela. Myslím, že by sis měl promluvit s někým, koho jsem potkala dole ve veřejném nákupním středisku."

„Hanae, já opravdu nemám náladu na klábosení s někým, koho ani neznám." Její přátelé mu nikdy nepřipadali ani trochu zajímaví, a navíc teď chtěl být sám.

„Nemusíš to udělat hned. Kromě toho musím stejně napřed domluvit schůzku."

I když zpráva, že k tomu nemusí dojít okamžitě, byla jistou úlevou, její poznámka v něm vzbudila podezření. „Kdo je ta osoba?"

Hanae se nervózně rozhlédla kolem. „Radši bych tu neříkala její jméno. Ona je… hledač talentů."

„Já nechci do tridea."

„Ne. Odtamtud není. Je z podniku."

To byl zajímavý vývoj. Hledači talentů navštěvovali nespokojené zaměstnance, kteří by mohli mít zájem změnit podnik. Hanae měla takovou starost, že se odhodlala k rozhovoru s lovcem mozků. Něco takového se k ní vůbec nehodilo. Byla loajální příslušnicí podniku. Uvědomil si, že i on se chová jinak než obvykle. Začal o té možnosti vážně uvažovat.

8

Veřejné nákupní středisko bylo plné lidí, zvuků, světel a života. Ve srovnání se spořádanými chodbami omezeného sektoru Pasáže připadaly Samovi světla, zvuky a vůně veřejného sektoru jako něco, na co si musí nejprve zvyknout. Ze všeho nejhorší byla záře veřejných trideoobrazovek, které nabízely nejnovější výrobky v přestávkách mezi zprávami o právě probíhající podnikové válce a přenosem sportovního utkání v městském boji. Výstřednímu prostředí na prvních pěti podlažích Pasáže se obvykle vyhýbal a dával přednost podnikovým střediskům a obchodům, které byly

roztroušeny po obytných podlažích. Tam si alespoň nepřipomínal, že nesmí opustit podnikový svět Renraku bez příslušného podnikového doprovodu.

Dav mu nečinil žádné potíže. Lidé v Seattlu mu připadali zajímaví a směs typů osvěžující. Mezi návštěvníky, kteří tu bok po boku procházeli hlavní třídou, byli Asiaté, kmenoví příslušníci z okolní Sališ-šihíské rady, lidé z místních poboček nadnárodních korporací, občané SKAS od boháčů až po pouliční vandráky, a tu a tam i elf, trpaslík, nebo skupina orků. Samův neklid byl zanedlouho pryč a mohl uvolněně sestoupit mezi dav: Být součástí nějaké skupiny Sama vždycky uklidňovalo, ale v poslední době k tomu měl jen málo příležitostí.

Když poprvé přicestoval do Pasáže, vyrazil si několikrát do vnějšího světa metroplexu, avšak tyto výlety se brzy staly oslavou samoty a zklamání. Samovi průvodci mu v jakékoli skutečné zábavě bránili. Lidé na ulicích se málokdy dávali do řeči s někým, kdo měl s sebou podnikovou eskortu a strážci samotní jen zřídka stáli za rozhovor. Po několika týdnech s vycházkami přestal a spokojil se s tím, že se o Seattlu a jeho obyvatelích dozví víc z Matrixu, tridea a cestopisných filmů.

Hanae kráčela vedle něj s tmavými panoramatickými chromovými brýlemi na nose, předstírajíc, že si musí chránit oči před filtrovaným slunečním světlem, které pronikalo do střediska. Vlasy si učesala jinak, na sebe si vzala novou blůzu a džínsy, které sice poznával, ale které nosila jen zřídka. Svou roli spiklence se snažila hrát opravdu dokonale. Doufal, že její zjevná nervozita neupoutá pozornost procházejících renrackých strážÍ.

On pro utajení své totožnosti neudělal nic. Jaký by to mělo smysl, když má stejně na Zápěstí houkačku? Každý strážný, který by se rozhodl zajít do ústřední bezpečnostní databanky, mohl ve vteřině zjistit jeho totožnost. Jediné, na co se mohli spolehnout, byla nevšímavost strážců vůči těm, co „sem přišli nakupovat".

Hanae ho přemlouvala asi týden, než se nechal přesvědčit ke schůzce s její tajemnou novou přítelkyní. Sam stále váhal, protože věřil, že každý kontakt s vnějším lanařem, jakkoli nezávazný, by byl neodvolatelným krokem. Hanae mu vyvracela jeden argument za druhým, takže nakonec ustoupil. Teď, dva dny na to, ho odtáhla do veřejného obchodního střediska na schůzku.

Ventilační systém se obrátil jejich směrem, takže na ně dopadla sprška vody. Ta vlhkost jim připomněla, že vodopád byl skutečný a nespadal mezi výtvory z oblasti holografie. Voda se řítila dolů ze skrytého ústí ve třetím patře po stupních z velkých křemenů dovezených z Madagaskaru. Kameny obklopovala bujná tropická zeleň, jež ještě zdůrazňovala průzračnost vody. V prvním patře už spád nebyl tak prudký a měnil proud v rychle tekoucí bystřinu, která měla svůj konec v lagunovém parku, v němž se Sam s Hanae právě nacházeli. Kolem laguny létali tropičtí ptáci a hmyz. Prostředí parku neopouštěli, jednak kvůli vlastním dispozicím, jednak kvůli ultrazvukové bariéře na hranicích.parku.

Na jednom ze stromů Sam zahlédl něco, co považoval za opici s velkýma očima. Kolébavé pohyby té bytosti ho rychle vyvedly z omylu. Zůstala stát na jedné noze a zadívala se na něj. Její oči byly velké, tmavé a kalné. Ty oči upoutaly jeho pozornost svým podmanivým pohledem. Za okamžik si Sam uvědomil, že už se do nich nedívá. Zvíře bylo pryč. Prohlížel všechny stromy, ale nenašel po něm ani stopy. Když o tom pověděl Hanae, zasmála se. „Lemuří duch. Prý jich tu v parku mají několik, ale já ještě žádného neviděla. Víš, že jsou magičtí?"

Jak by nevěděl? Ta bytost mu zmizela před očima. Otřásl se odporem. Kdykoli se magie dotkla jeho života, stalo se něco strašného.

Hanae ho vedla pryč od místa, kde spatřil to tajemné zvíře. Přešli po mostě přes lagunu a vkročili na chodník, který vedl podél korálového útesu. Sam znovu začal vnímat krásy parku, když tu ho Hanae popadla za ruku a táhla ho za sebou po chodníku. Před nimi byl vchod do Korálové kavárny, oblíbené restaurace, jejíž umístění nabízelo pohled na korálový útes pod hladinou.

„Tamhle," vybídla ho Hanae. „To je ona."

Žena, kterou mu Hanae ukázala, byla úchvatná. Od platinových vlasů po černé kožené boty, pobité zlatými cvočky, byla každým coulem obraz z příštího vydání Mode Moderne. Šaty, které měla na sobě, byly odvážné, avšak sloužily pouze k zvýraznění její postavy. Byla vysoká a štíhlá a pohybovala se se smyslnou grácií.

Na křiklavém límci dlouhé splývavé vesty zářila zlatá legitimace Renraku. Sam ani na okamžik nezapochyboval, že je falešná. Když se k ní blížili, prohrábla si dlouhé vlasy, které se jí vlnily kolem pravého ramene. Na okamžik bylo možno zahlédnout jemně zašpičatělé ucho.

Elfku Sam nečekal. Elfové byli nejčastěji se vyskytujícími metalidmi v korporacích, přesto však byli vzácní a jen zřídka zastávali zodpovědné funkce.

Teď už to všechno dávalo smysl. Její štíhlá vysoká postava, jemné rysy — to vše.bylo pro tento typ metalidí, známých jako elfové, typické. Napadlo ho, jak je asi stará. Jakmile elfové dospěli, jejich vzhled vykazoval jen malé příznaky stárnutí, takže jí ve skutečnosti mohlo být klidně jen kolem dvaceti, přesně tolik, na kolik vypadala. Na druhou stranu mohla patřit k prvním dětem zrozeným z chaosu, což by znamenalo, že je jí asi čtyřicet.

Lékaři po celém světě zavedli pro zvláštní děti, které se narodili zdravým rodičům, pojem Nevysvětlitelný genetický úkaz. Avšak anglická zkratka UGE byla ve skutečnosti jen prázdným pojmem. Když bylo zřejmé, že z dětí vyrůstá něco, co se podobá elfům z pohádek, nazývali vědci tvrdošíjně ošklivým jménem i tyto nádherné děti. Nová generace neměla s pohádkovými bytostmi samozřejmě nic společného, avšak tisk na to nebral ohledy a začal jim dávat mytické názvy. Názvy se vžily, ale děti, přejmenované na elfy a trpaslíky, zůstávaly lidmi. Staly se sice novým poddruhem homo sapiens, nicméně patřily do lidského rodu. Našli se i tací, kteří odmítali fakt, že metalidé jakéhokoli druhu mají lidskou podstatu. Tento postoj Sam nikdy nechápal. Dokonce i jeho otec přes všechny výhrady k „lacinému podvodu toho magického nesmyslu, kterému říkají Šestý svět," uznal, že metalidé jsou „biologicky řádným projevem genů." Samovi nikdy nepřipadalo, že by špičaté uši a bílé vlasy vypadaly méně lidsky než černá či rudá barva pleti.

Na všechny tyto úvahy zapomněl, když se k nim ta žena obrátila a Hanae je vzájemně představila.

„Same, tohle je Katherine Roeová. To je ta žena, s níž se máš setkat."

„ Telegit thelemsa," pozdravil ji.

„Siselle. Thelemsa-ha," odzdravila a lehce se zasmála. „Vaše výslovnost je dokonalá, Same, ale prosím, mluvme anglicky. Přece byste mě nechtěl uvést na veřejnosti do rozpaků, že ne?"

„Pročpak?"

„Až na ty, kteří vyrůstali v enklávě, jen málokterý elf ten jazyk ovládá. Konec konců, všichni jsme vyrůstali v jistém prostředí."

„Chtěl jsem jen navodit přátelskou atmosféru," zamumlal Sam omluvně. „To je asi tak všechno, co ze sperethielu znám."

„A já jsem vás za to vypeskovala. Takže vidíte, že jste mě opravdu přivedl do rozpaků." Tvář Roeové na okamžik zrudla uraženou pýchou. Pak se však znovu rozzářila úsměvem. „Jak jste vůbec přišel k tomu sperethielu?"

„Víš, Katherine, Sam zná spoustu věcí. Je jedním z nejlepších výzkumných pracovníků korporace."

Sam pocítil, že mu Hanaeino nadšení vhání krev do. tváří. Na zdvižené obočí Roeové odpověděl: „Říká se, že mám dost dobrou paměť."

„To je pro výzkumníka určitě výhoda," přisvědčila Roeová.

„Pro každého," ujišťovala ji Hanae. „Jsem si jista, že vy dva si máte o čem promluvit, takže já zatím půjdu nakoupit pár věcí. Ve dvě hodiny před Pověšeným lordem?" zeptala se.

Přikývl a ona ho políbila na tvář a odešla. Roeová ho vedla do Korálové kavárny, kde měla rezervovaný stůl. Bez dlouhých okolků přešla rovnou k věci.

„Možná, že bych vám mohla pomoci."

„Co máte přesně na mysli?"

„Opatrnost je zcela namístě, Same. Neznáte mě, ale, já toho o.vás vím poměrně dost." Vypadala upřímně, když natáhla ruku a položila ji na jeho předloktí. „To, co vám teď povím, je důvěrné, ale vy vypadáte jako muž, který umí držet jazyk za zuby."

Čekala na jeho odpověď. Sam váhal. Její zájem a otevřenost vypadaly upřímně. Přesto měl obavy. „Nemůžu vám zaručit diskrétnost, aniž bych věděl, o čem mluvíte."

Z jejího úsměvu Sam vyčetl úlevu a uspokojení.

„To je odpověď muže, který bere svůj slib vážně," odvětila. „Dobrá. Kdybyste měl pocit, že cokoli řeknu by bylo v rozporu s vaším přesvědčením, běžte a oznamte to svým nadřízeným. Ale co si pomyslí o někom, kdo se stýká s takovým zločincem, jako jsem já?"

Lehkost jejího tónu nijak nezmenšila Samovy náhlé obavy. Kdyby se někdo dozvěděl, že se s Roeovou stýká, vyvolalo by to jisté reakce. Všechny jeho mlhavé představy o podnikových sankcích by se nepochybně naplnily. „Určitě by to nenechali jen tak."

„Já jim o tom nepovím. Proč byste to měl udělat vy?" Protože nic neříkal, pokračovala. „Vynechám všechna jména. To by mělo ulehčit vašim starostem, že byste měl cokoli hlásit. Mimochodem, k takovýmto věcem dochází velmi často. Copak se nedíváte na ‚Zpovědi podnikového muže'?".

„Trideo moc nesleduju. A zvlášť ne fikci."

„Fikci?" podivila se tlumeným hlasem. .„Zpovědi jsou čistá pravda. Říkají to na začátku každé epizody."

„Jestli je to skutečnost, tak mi vysvětlete, jak to, že ani jednu z těch společností nenajdete na světových burzách?"

„No ne, to máte pravdu. Otřásl jste mými iluzemi," prohlásila Roeová se strojenou vážností.

„Jaksi o tom pochybuju." Chtěla, aby se uvolnil, a Samovi se začínala docela líbit.

Usmála se, zanechala frivolností a náhle zvážněla. „Ale teď doopravdy. Společně s mým kolegou, panem Drakem, připravujeme extrakci. Pak už nebude těžké vás odsud ve stejné době dostat."

„Neznám vaše nadřízené- Jak mám vědět, že pro ně budu chtít pracovat?"

„To není třeba."

„Mám věřit, že vy a ten pan Drake to děláte z dobrého srdce?" zeptal se skepticky Sam.

„Samozřejmě, že ne," usmála se Roeová sebevědomě. „Máme k tomu důvody, jako každý. Naši nadřízení platí přepravu extrakce. Pokud vás tam přidáme, aniž by o tom věděli, dostanete se ven zadarmo. Pak s panem Drakem zapracujeme na tom, abyste obdržel podnikovou umístěnku v jiném městě, řekněme v San Francisku. Jakmile vám zařídíme nový útulný domov, od korporace, v níž nastoupíte, obdržíme odměnu nálezce. Váš to nebude stát prakticky nic."

„Nechci kompromitovat Renraku," řekl Sam.

„Nebudete muset. Dáme to do náborové smlouvy. Celý prodej to sice trochu ztíží, ale půjde to. Možná se budete muset smířit s mírným snížením životní úrovně."

Sam náhle zjistil, že se už rozhodl a má v úmyslu své rozhodnutí také uskutečnit. Budoucnost byla otevřená. „Pokud mi to pomůže změnit život, stojí to za to."

„Takže jsme se dohodli?"

„Ne tak rychle. Chci se setkat s tím panem Drakem."

Zaváhala, ale Samovi to připadalo vypočítané na efekt. „Jistě. Domluvím vám schůzku, hned jak se odsud budete moci dostat."

„Hanae vám neřekla, že se nesmím bez strážce vzdalovat z Pasáže?" Poklepal na plastickou pásku, která obepínala jeho zápěstí. Pod průhledným povrchem houkačky se zřetelně rýsovaly jemné dráty a ploché čipy. „Pokud překročím hranice, zakódované v její paměti, bezpečnost to ihned zjistí. Nedá se to odstranit, aniž by se strhnul poplach, a ‚vypínač' kontroluje bezpečnostní ředitelství Renraku. Váš pan Drake bude muset přijít sem."

„To nepůjde," řekla a zavrtěla slabě hlavou, „Velké zvíře nemůže přijít. Setkat se s ním můžete jedině venku."

Její chování se změnilo a Sam vycítil, že o té záležitosti se nedá vyjednávat. „To není žádná rozumná argumentace."

„Chcete odsud, nebo ne?"

Chtěl. Zašel už příliš daleko, než aby se z toho dalo vycouvat. Jenom si nebyl jistý, že dělá správnou věc. „Ještě si to rozmyslím."

„Ať vám to netrvá moc dlouho," varovala ho. „Musím se držet jistého časového plánu."

9

„ Už je čas ?“

„Ne."

„Ale já začínám mít hlad." V těch slovech zazněla netrpělivost.

„Už brzy, Tessiene."

Když se had stáčel do klubíčka, jeho duhové chmýří, které Hartová viděla v noci jednobarevně, se zachvělo. S křídly složenými podél boků a velkou hlavou s jedovými zuby pod levou perutí to stvoření připomínalo jen nesouměrnou hromádku peří. Rozhodně to nebylo maskování. V uličce mezi přístavními skladišti United Oil na Puget Sound byla taková hromádka ještě nápadnější než dračí forma.

Navzdory své netypické netrpělivosti byl i Tessien dračí formou, jednou z mnoha druhů bytostí, které o sobě prohlašovaly, že mají schopnosti legendárních draků.

Tento tvor — Hartová si nebyla jista jeho pohlavím — patřil k opeřeným hadům, nejběžnějšímu druhu, který se vyskytoval na západní polokouli. Natažený by představoval deset metrů dlouhý sval obalený peřím a stejné bylo i jeho rozpětí křídel. Tessien byl nebezpečné zvíře a už čtyři roky jí pomáhal ve stínovém podnikání.

Skoro mu důvěřovala.

Tiché zapípání krabičky, kterou měla v kapse, ji upozornilo, že kdosi porušil jeden z nastražených senzorických paprsků. Další zapípání v jiné tónině jí udalo vektor, po němž se cíl pohyboval. Vsunula ruku do kapsy a vypnula přijímač. Jeho zvuk by je mohl prozradit dřív, než by mohli uskutečnit svůj záměr. Žádné další informace, které jim mohl senzor dát, za to nestály.

Pohlédla do zrcadla, které vztyčila přes cestu, aby viděla na hlavní sklad. Od budovy prchaly čtyři postavy směrem k Hartové a Tessienovi. Podle jejich obrysů usoudila, že jde o shadowrunnery. Tři muži a žena. Od vůdce skupiny k ní doléhalo vzdálené cinkání amuletů a talismanů, které mu narážely na prsa a prozrazovaly, že jde buď o mága nebo velice pověrčivého chlapíka.

Vzdálené zvuky zanikly v hluku způsobeném skupinou bezpečáků United Oil, kteří se vyhrnuli ze skladiště. Chvilku bylo slyšet jen dupot těžkých bot po betonové cestě, avšak i tento rytmický zvuk brzy přehlušil jekot páru kokatric vypuštěných z kotců.

Kokatrice byly okřídleným paradruhem, který nacházel uplatnění v bezpečnostních službách. Pouhý dotek zvířete dokázal přivést nervový systém oběti ke kolapsu, takže se narušitel nemohl hýbat a chovatel parazvířete ho mohl pohodlně zajmout. Chovatel musel samozřejmě nejprve kokatrici odtáhnout, aby bezbrannou oběť nepozřela. Nadnárodní společnosti si však se zabitými nebo zmrzačenými vetřelci nikdy nedělaly velké starosti. Alespoň pak bylo vetřelců méně. Parazvířata dychtivě třepotala křídly, natahovala dlouhé paťáty a každým mávnutím zkracovala vzdálenost mezi nimi a shadowrunnery.

Vedoucí kokatrice se už přiblížila poslednímu shadowrunnerovi na dosah. Před útokem se vznesla výš, aby mohla muže šlehnout dlouhým šupinatým ocasem. Jediný dotek stačil, aby ho paralyzovala a mohla pak zarýt do bezvládného těla své kruté paťáty. Běžec uskočil vlevo a ocas, který švihl přímo vpřed, ho jen o vlásek minul.

Hartová se domnívala, že půjde o břitváka, jednoho z těch mizerů vyhoněných kyberwarem, kteří si nechávali říkat pouliční samurajové a zpravidla představovali údernou sílu shadowrunnerského týmu. Tak rychlé reakce a úhybné manévry obvykle nebyly bez vylepšení nervového systému možné.

Ocelová čepel, která se vysunula z mužova předloktí a zableskla se v měsíčním světle, jen potvrdila, co už Hartová uhádla. Samuraj se v pohybu otočil a vnořil zbraň do těla zvířete. To zavřeštělo a dopadlo na zem.

Druhé zvíře si vybralo jiného z runnerů, ženu, která se zoufale bránila jakousi krabicí, v níž Hartová poznávala kyberdeck. Takhle by se sakra nemělo zacházet s drahou technikou.

Samuraj však přispěchal na pomoc dřív, než mohla kokatrice rozpoltit zobanem chatrnou ochranu zoufalé runnerky. Vystřelil na tvora několik dávek z plně automatické zbraně, a pak touž zbraní provrtal útroby původního útočníka, který se začínal znovu zvedat.

Hartová si všimla, že samuraj svou partnerku nezasáhl, přestože se ocitla ve směru palby. Smartlink, domyslela si.

„Tamhleten je rychlý, Tessiene," poznamenala Hartová a ukázala na pouličního samuraje. „Toho napřed."

„Moc kovu. Nebude mi chutnal."

„Ostatní nedostaneš, pokud tě břitvák rozpáře. Já se zatím postarám o mága. S tím dělostřelectvem a bez pancíře bude pěchota snadným soustem."

„Pravda." Vyčkávání. „Máš pronikavý smysl pro taktiku, maličká."

Vsunula ruku pod chomáč peří a podrbala Tessiena na obratli mezi hlavou a krkem. „Ty to vážně s děvčaty umíš, příteli. A teď na ně."

Tessien zašustil peřím, dychtivě se vznesl a s rykem se vrhl na runnery. Prudce se zastavili, na okamžik strnuli, ale pak se odhodlali k protiútoku, jako by s touto eventualitou počítali. Pravděpodobně s ní skutečně počítali, jak zjistila. Stalo se totiž veřejným tajemstvím, že šéfem seattlovské bezpečnosti United Oil je západní drak Hässlich.

Hartová pocítila sílu, která se soustřeďovala kolem mága. Při prvním náporu dračí formy runneři spoléhali jen na jeho zaklínadla. Přesně tak to očekávala.

Modročervené plameny začaly proudit z mágových natažených prstů a zalily opeřeného hada svou září, která vrhala odlesky na noční nebe. Hartová zachytila pohledem bezpečáky z Uni Oil, jak se před runnery vrhají do nejbližšího úkrytu.

Tessien se na okamžik rozvinul a Hartová si všimla, že mág se usmívá. Úsměv mu však zamrzl na rtech, když jeho zaklínadla zablikala a odumřela, aniž by hadovi ublížila. Drak se vznesl výš. Snadnost, s jakou se společně s Tessienem ubránili magickému útoku, dodala Hartové odvahu, aby vystoupila ze stínu přímo před mága.

„Máte potíže?"

Jeho oči se zúžily, a pak přikývl, jako by chápal, o co jde. Sáhl po jednom ze svých amuletů.

Třemi náboji ze své pistole Atchison ho zasáhla přímo do břicha. Odhodilo ho to dozadu, zbroceného krví a kousky vnitřností. Kolem se rozlétly kousky neúčinné protiflakové vesty.

Vzduch naplnil kysely pach, který vzápětí odnesl horký plamen, jímž Tessien zasáhl pouličního samuraje. Ze svalové tkáně se vypařila všechna voda a maso se začalo vařit. Na beton upadla jen hromada ožehlých kostí, roztavené oceli a spečené umělé hmoty.

Tessien kroužil okolo zkrotlých běžců, kteří přežili, a Hartová je vyzvala, aby se vzdali.

„Odhoďte zbraně a nic se vám nestane."

Odpovědí jí bylo rachocení kovu o beton.

Tessien se snesl za ni a usedl na zem. Hlavu na hadovitém krku naklonil tak, aby mohl sledovat situaci, zatímco bezpečáci United Oil vystoupili z úkrytu a obklíčili je. Strážní pozorovali Tessiena a Hartovou s větší nervozitou než shadowrunnery. Všichni měli prst na spoušti.

„Kdo jste?" zeptal se jejich velitel.

Hartová si přečetla visačku s jeho jménem. Major Fuhito. So-ka, Hässlichův zástupce. „Jsme vaše záloha, majore."

„Co se týče této akce, o žádných zvláštních opatřeních jsem nebyl informován. Myslím, že jste vetřelci, kteří jen využili příležitosti. Také si myslím, že budete mít veliké problémy."

Noční vzduch rozvířila křídla. Dračí křídla. Hartová vzhlédla a spatřila známé obrysy. Ulevilo se jí. Problémy s horlivými prsty na spoušti byly pryč.

„Co se tu děje?" zahřímal západní drak a snesl se na zem.

Fuhito se drakovi poklonil. „Hässlich-samo, dopadli jsme tyto dva shadowrunnery, kteří byli ve sporu s týmem, jenž napadl naše zařízení. Tvrdí, že měli podporovat můj tým, avšak v rozkazech, které jste vydal, nic takového nestálo. Pravděpodobně jde o zoufalé runnery, kteří se obrátili proti svým druhům, aby zachránili vlastní kůži. Chátra."

„Fuhito, vážně nevím, proč jsem vás ještě nevyrazil. Pošlete muže zpět a řekněte jim, ať odvedou skutečné vetřelce."

„Takže had a ta žena opravdu pracují pro vás," řekl Fuhito škrobeně.

„Samozřejmě. Byl jsem zpraven o tom, že tito runneři nás dnes v noci přepadnou. Také jsem věděl, že jsou poměrně dobří a že by vám pravděpodobně proklouzli mezi prsty. Museli jsme je zadržet a já si nebyl jist, jestli tu práci budu moci vykonat sám."

„Mohl jste mi to říct."

Drak vyjádřil své pohrdání.

„Dle rozkazu, Hässlich-samo." Fuhito se hbitě uklonil. Pak se obrátil a zastavil se u deckerky, která se na něj uculovala. Udeřil ji tak, že upadla na chodník. „Vetřela jste se sem se zločinnými úmysly. Ten smích vás brzy přejde."

„Váš smích je na mě moc silný," procedila žena přes rozbité rty. „Tohle vám u podnikových bossů neprojde, pane Oplechovaný. Zažaluju vás za brutalitu."

„Vniknutím na území United Oil jste sama porušila zákon," řekl jízlivě Fuhito. Šlápl jí těžkou botou do tváře, až upadla do bezvědomí. Dvojice silných strážců měla co dělat, aby zadržela jejího společníka. „Vezměte je oba k výslechu."

Když strážci odešli, Hässlich zafuněl. „Obdivuhodná výkonnost, Hartová."

„Pošlu vám účet. Tohle nebylo ve smlouvě."

„Účtujte si příplatek," poradil jí pobaveně Hässlich. „ United Oil to zaplatí."

„Ujednáno," souhlasila Hartová. Stejně to měla v úmyslu. Příplatky za „zvláštní služby" měla ostatně ve smlouvě.

Drak se usadil na kyčlích. „A teď mi řekněte, jak jste daleko s tou operací, na kterou jsem vás najal. Je vše dohodnuto?"

„Zdá se, že ano. Holub stále ještě vrká na střeše, ale jsem si jista, že ho máme prakticky v hrsti."

„ To doufám. Nechci, aby byl narušen plán." V drakových slovech zazněl výhružný tón.

Tessien zasyčel, avšak Hartová ho rychle ukonejšila. Teď nebyl čas se přít.

„Za svou práci ručíme," ujistila Hässlicha.

10

Sam se mrzutě nimral v jídle. Polední návštěvníci v kavárně U Garrelsena, která patřila k nákupnímu středisku, byli jaksepatří hluční. Přestože si vybral stůl u zdi a stranou od kolemjdoucích, hluku za ohrádkou neunikl. Čas od času se u něj zastavila číšnice a poptávala se, zda mu chutná, čímž se ho snažila přimět, aby si pospíšil a uvolnil místo dalším platícím zákazníkům. Jejímu chvatu nevěnoval nejmenší pozornost.

Roeová měla zpoždění.

Ponechala ho svému osudu? Dopadla ji renracká bezpečnost? Chystali se ho Rudí samurajové zatknout pro spiknutí a porušení pracovní smlouvy? Nebo chtěla Roeová jen vyzkoušet jeho nervy?

Bylo to vlastně jedno. Už se pevně rozhodl. Pokud se Roeová neobjeví, bude se muset z Pasáže nějak dostat sám. To bude těžké, ale kdyby zůstal, měl by to ještě těžší. Bylo nad slunce jasnější, že o Janice se nic nedozví, dokud ho bude

mít Renraku pod palcem, a on už nedokázal jen tak sedět se založenýma rukama.

Kdyby ho chytili... nuže, i to by vyřešilo jeho problém.

Nenechal za sebou téměř žádné resty a pracoval i přes čas, aby splnil veškeré pracovní povinnosti. Nikdo nebude moci Samuela Vernera obvinit ze zanedbání povinností, jakkoli triviálních. Jediná potíž byla se psy, protože ti mohli jen sotva být součástí extrakce. Bez pána nemohli v Pasáži přežít, avšak paní Haramotová z chodby B je měla zřejmě ráda a ihned souhlasila s tím, že se o ně postará, pokud by Sam musel odcestovat na služební cestu. Jelikož se z této „služební cesty" neměl nikdy vrátit, doufal, že si je zamiluje tak jako on. Na svém majetku nikdy příliš nelpěl.

Zbývala už jen Hanae. Sladká Hanae, vždy připravená utěšit. Přestože v jejich vztahu leccos skřípalo, nemohl ji opustit. Pomohla mu, aby se k tomuto kroku odhodlal, a on se už dlouho necítil tak dobře, jako v posledních dnech. Byl rád, že může něco podniknout, místo aby čekal, až to někdo udělat za něj. Hanae se na té změně podílela, a proto byl jejím dlužníkem. Možná to nebyl nejlepší základ pro dlouhodobý vztah, ale někteří lidé si ho dokázali vytvořit i z horších pohnutek. Postará se o ni.

Postará. Přemýšlel tu o tom, že Hanae vytáhne z ochranné ulity podniku, která ji po celý život chránila, a přitom ani nevěděl, jak se má postarat sám o sebe. Události, do nichž se zapletl hned první den co dorazil do Seattlu, mu názorně předvedly, jak je svět mimo korporaci jiný. Cekalo tam násilí, možná i smrt. Hanae byla pro ten svět pravděpodobně připravena ještě méně než on, ale byl si jistý, že se od něj nebude chtít odloučit.

Číšnice tu byla zas, ale ještě než mohla začít otravovat, spatřil za jejími zády Roeovou, která vzápětí vklouzla do křesla naproti němu. Roeová si bleskově objednala domácí salát a mrkvový džus a zahnala zmatené děvče pryč.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Měla jsem trochu problémy s dopravou. Rudí skauti a Klasici uspořádali na Západní avenue malé setkání. Typická gangová pitomina. A jak vy jste daleko? Už jste se rozhodl?" Ruměnec v tváři, způsobený spěchem, rychle vystřídala typická bledost, s níž se do její řeči navrátil i obvyklý uhlazený tón.

„Hodně jsem přemýšlel."

„To ráda slyším, Same. To by měli dělat i mnohem úzkoprsejší podnikoví úředníci."

Považovala ho snad za úzkoprsého podnikového úředníka? Doufal, že ne. Nemyslel si to o sobě a trochu ho znepokojilo, že by si to o něm mohla myslet ona. Pak si připomněl, že mu jde jen o její dovednosti a konexe, nikoli o dobré mínění. Teď bylo nejdůležitější dostat se z Renraku.

„Rád bych se pustil do té extrakce."

„To slovo, začínající na E radši neříkejte nahlas," varovala ho Roeová s prohnaným spikleneckým úsměvem. „Dokonce i takovéhle veřejné místo má dlouhé uši."

Její poučování šlo Samovi na nervy, přesto věděl, že má pravdu. Měl použít nějakou opisnou frázi, která mohla zároveň znamenat i něco naprosto nevinného. Opisná pojmenování její branže byla ještě nesrozumitelnější než podnikový slang. On však chtěl mluvit na rovinu a vzít všechno z jedné vody na čisto. Ještě neskončil. „Hanae musí jít se mnou."

Přívětivý úsměv se Roeové okamžitě vytratil z tváře. „Tak v tom bude jistá potíž."

Polkl. Bylo to tady, přišel čas, aby licitoval. „Půjde se mnou, nebo nejdu ani já."

Roeová na něj pohlédla. Pocítil pronikavost jejích bronzových očí a snažil se zachovat netečný výraz. Doufal jen, že se mu podaří dostatečně zakrýt obavy z toho, že dohodu odvolá. Zřejmě byla s jeho rozhodnutím srozuměna.

„Máte štěstí, že mám dobré srdce, kámo. A teď poslouchejte. Tohle je náš plán."

11

Sam odvrátil zrak od nástěnné obrazovky a ještě jednou se rozhlédl po místnosti. Tento byt byl více než rok jeho domovem, a přitom tu po něm zbylo jen pár tretek, několik fleků na koberci, které způsobili psi, a ručně vyrobená mísa od Hanae. Ostatní patřilo podniku, včetně obrazů na zdech.

Měl v úmyslu tu nechat i své oblečení, protože kufr by byl moc nápadný. Musel vystačit jen s tím, co měl na sobě, a s tím, co mu Roeová slíbila, jakmile se dostane ven. Na stolku u pohovky se válela alba fotografií. Většinu noci strávil jejich prohlížením a vybral z nich pár snímků, které pro něj něco znamenaly. Výběr následně zúžil na dva tucty, jakousi minihistorii své rodiny. Janice a on v Kjótu, její promoce na Tokijské univerzitě a jeho vlastní na Columbii, několik momentek z posledního rodinného výletu, než s Janice osiřeli, otec v staré uniformě amerického námořnictva, matka jako hostitelka pravidelné karetní party, namátkový výběr snímků z dětství, svatební fotografie rodičů a prarodičů a nakonec ferotypie Thaddeuse Samuela Vernera, prvního z rodiny, který se přistěhoval do Ameriky. Budou představovat jeho spojení s minulostí, vzpomínky příliš vzácné, než aby je jen tak hodil za hlavu.

Zrak mu padl na knihovnu. Mezi různými předměty a drobnou elektronikou bylo několik knih. Nikdy nebyl skutečným milovníkem knih jako jeho sestra nebo otec. Držet v rukou opravdový výtisk pro něj mnoho neznamenalo. Vždycky ho zajímal hlavně obsah, nikoli forma. Jedinou knihu, kterou chtěl, byla Bible. Bohužel i ta, podobně jako kufr, by vzbudila podezření.

Bez její útěchy však nezůstane. Pouzdro s čipovou kopií už měl bezpečně v kapse. Spolu s elektronickou biblí tam měl ještě několik čtecích čipů. Většinou to byly slovníky, avšak měl i kopii otcova deníku a záznam jeho korespondence. Z náhlého popudu přibalil i instruktážní příručku svého nedokončeného kursu létání. A pak měl ještě čtyři šedé čipy.

Tyto čipy obsahovaly programy persony z jeho kyberterminálu. Vzít je s sebou byla technicky vzato krádež, ale programy byly upraveny výhradně pro něj, a jakmile by se někdo pokusil dostat do jeho terminálu, byly by automaticky zničeny. Pro nové pracovníky se vyplatilo obětovat novou sadu. Čipy neobsahovaly žádné údaje a byl si jistý, že mu nový zaměstnavatel dodá čerstvé čipy upravené pro jejich systémy. Bylo to spíš symbolické. Jeho matrixová přítomnost zmizí společně s fyzickým tělem. Možná i proto se rozhodl vzít tu leteckou příručku. Snad to bylo symbolické vyjádření jeho letu z hnízda psychologické závislosti. Nebo to možná souviselo s tím letem, který před

rokem podnikl s shadowrunnery. Právě se chystal nastoupit novou cestu plnou nebezpečí a dosah svého jednání si zatím nedokázal představit.

Pohlédl na hodinky.

„Už je skoro čas," zavolal na Hanae, která stále ještě byla v koupelně.

„Za minutku."

Doufal, že to nebude jedna z jejích čtvrthodinových „minutek". Procházel se po bytě a nevědomky sledoval trasu, kterou chodívala Kiniru, když čekala, až ji Sam vezme ven.

Hanae opustila koupelnu po několika minutách, oblečená daleko rozumněji, než se Sam obával. Měla na sobě splývavé šaty volného střihu z pevného materiálu. Přes jedno rameno si přehodila naditou kabelu.

„Není ta taška na výlet do klubu trochu velká?"

„Je velká," připustila váhavě, „ale to nevadí. To se teď tak nosí. Samá kůže, korálky a třásně."

„Doufám, že není moc těžká. Budeme muset rychle přeběhnout z klubu do letadla."

„Když zruší signál na houkačkách, měli bychom se k letadlu dostat bez potíží. Konec konců, lidé tamtudy běžně odcházejí."

„Ale ne do DocWagonových vzdušných ambulancí."

Pokrčila rameny. „Kdyby to bylo těžké, pomůžeš mi. Zvládneme to."

Modlil se, aby to byla pravda. Už nebyl čas se s tím zdržovat.

Přes Samovy pochybnosti dorazili do klubu Čtvrť na podlaží 6 bez potíží. Páru, který si vyšel večer do Pasáže, nevěnoval nikdo pozornost. Chodby Čtvrti už byly téměř zaplněné, přestože bylo ještě brzo. Hudba všech možných stylů tu a tam pronikala z odzvučněných klubů a vytvářela směsici nesrozumitelných zvuků. Lidem to zřejmě nevadilo. Mnozí tancovali přímo na chodbě, I nebo aspoň pohybovali hlavou do rytmu. Někteří čistě podle své fantazie, jiní měli ve spáncích zasunuté čipové hůlky nebo si nesli simsensový přehrávač, který jim dodával hudbu přímo do mozku.

Vyhlášený klub U Dupynožky našli snadno. Roeová tam ještě nebyla, zato se tu tlačily stovky nadšenců v marné naději, že se dostanou dovnitř.

„To jsem nepředpokládala," řekla Hanae, když spatřila tu spoustu lidí.

„Rád bych věděl, jestli to předpokládala Roeová."

„Pokud ano, pak je to určitě součástí plánu." Hanaein třesoucí se hlas se k sebejistým slovům příliš nehodil.

„Asi bychom se měli postavit do fronty."

Po deseti minutách Hanae popadla Sama za loket a přitiskla se k němu. „Co když už je uvnitř? Co když odletěla bez nás?"

„Neboj se," ujistil ji Sam a pokoušel se zakrýt vlastní vzrůstající obavy. „Ona svoji část dohody splní."

Po třiceti minutách byli stále ještě ve frontě, ale vpředu už aspoň viděli klubové dveře a dokonce i dveřníka. U Dupynožky, stejně jako v mnoha jiných klubech, zaměstnávali za tímto účelem trolla. Byl příliš dobře oblečen, než aby se mu dalo říkat vyhazovač, ale jeho velikost a vystupování nenechávaly nikoho na pochybách, že svou funkci dokáže zastávat velmi dobře. Téměř třímetrový svalovec s tlustou kůží stačil samotnou svou přítomností zastrašit každého, až na ty nejhulvátštější návštěvníky. Ke kýženému cíli jim stále ještě zbývalo dobrých deset metrů, když se objevila Roeová.

„Takhle to nepůjde," prohlásila. Vzala je každého za jednu paži a vedla je přímo k dveřníkovi. V pravé ruce točila třpytivou kreditní hůlkou. Čtyři černé pásy na jejím konci značily, že je tam nejméně sto nuyenů. Hodila hůlku trollovi. „Tady mí přátelé tu mají rezervovaný stůl a trochu se opozdili."

Otočila se k nim. „Giacomo se o vás postará, takže nemějte obavy. Všechno je v nejlepším pořádku, ale musím si jít zavolat, abych se ujistila o dalším členu naší společnosti. Uvidíme se asi tak za půl hodiny. Dobře se bavte."

Sam ji sledoval, jak kráčí podél řady lidí zpět a dává se do řeči se čtveřicí otrhaných mužů a žen. I na tu vzdálenost rozeznal, že největší z nich byla orčka. Na klech měla stříbrné korunky, které se v osvětlení chodby studeně leskly. Se samozřejmou lehkostí, jež vyplývala z její olbřímí síly, si pohrávala s jakýmsi velkým pouzdrem.

Společníci Roeové byli zcela jistě shadowrunneři, tým, který pro extrakci najala. Vypadali tvrdě a zkušeně. Skoro až opotřebovaně, pomyslel si Sam. Neměl s těmito věcmi téměř žádnou zkušenost, ale od Roeové čekal, že se tu ukáže s týmem, který bude o něco víc... Co měl ten tým vlastně mít? Měl být impozantnější? Hrozivější? Měl se chovat v klubu Čtvrť o něco nenuceněji? Měl se víc podobat Tsungové a jejím runnerům? Úvahy o jejich schopnostech mu na klidu zrovna nepřidávaly.

Roeová a runneři se vydali podél řady, ale před koncem odbočili do jedné z chodeb, která vedla od Dupynožky pryč. Minuli Sama a Hanae a bližší pohled na ně jen rozmnožil Samovy obavy. Hra světel a stínů na klubové chodbě upozornila Sama na osobu kráčející uprostřed skupiny. Byla pořád ve středu, ačkoli ostatní se kolem ní různě přesouvali. Vypadalo to, jako by té postavě v tmavém razili cestu davem.

Dlouhý kabát utajoval pohlaví osoby stejně dobře, jako skoro všechno ostatní. Sam zahlédl jen bledý obličej mezi vyhrnutým límcem a staženou krempou klobouku. Pleť byla měkká a jakoby dětská, bez vrásek. Oči byly skryty za velkými brýlemi. Osoba nakrátko otočila tvář a Sam zřetelně pocítil, že se na něj dívá. Pak tvář opět zmizela v davu. Bezpohlavní pravidelnost rysů nehyzdilo žádné poznání, nenávist, zájem, ani jiná emoce. Ať už byl tou osobou kdokoli, Sama albínův zjev v tmavém plášti zneklidňoval.

„Same, kam to civíš?" napomenula ho šeptem Hanae. Nahlas řekla: „Pojď, drahoušku. Tento hodný pan Giacomo už našel naši rezervaci."

„Myslel jsem, že vidím jednoho známého," zamumlal a nechal se odvést do klubu.

Vyzvednutí trvalo kratší dobu, než předpokládala. Pan Cíl — zjistila, že sejí o něm snáz uvažuje, pokud ho takto překřtí — už na ni čekal v tichém malém baru, přesně jak bylo dohodnuto. Opozdila se a on se asi domníval, že nepřijde, takže začal pít. Když dorazila, měl už pořádný základ. Brunátná tvář ještě zvýraznila stříbrný datajack v jeho spánku.

Mezi úlevou, že opravdu přišla, a nervozitou z toho, co bude následovat, se nechal snadno přemluvit k dalším několika skleničkám. Čím více alkoholu bude mít Cíl ve svém tělesném systému, tím méně bude vnímat případné anomálie kolem sebe. Roeová si se svým drinkem jen pohrávala a čekala na vhodnou příležitost, až bude moci navrhnout, aby šli nahoru do apartmá pro vedoucí pracovníky. Překonat jeho společenský odstup a přirozenou ostražitost bylo až dětinsky snadné. Tolik mozkových buněk, a tak snadno se nechají ovládat hormony a zvířecí touhou po ukojení.

„Doufám, že s tebou tolik problémů nebude, Kathy," řekl jí s žádostivým pohledem zatímco se podruhé pokoušel vecpat svou kreditní hůlku do zdířky. Jeho podnikové zařazení otevře dveře, jakmile si magický zámek přečte identifikační kartu umístěnou na kreditní hůlce. Ze všeho nejdřív se však musí strefit do zdířky.

„Počkej, já to zkusím." Políbila ruku, z níž brala kreditní hůlku a pak ji bez problémů vsunula dovnitř. „Obvykle dokážu dát věci tam, kam patří."

Když se dveře otevřely, proklouzla rychle kolem něj. Přejela mu šátkem po rameni, ustupovala do pokoje a vyzývavě se na něj usmívala. Byla si naprosto jistá, že Jenny místnost sleduje a výsadkový tým už zaujal určená místa.

Pan Cíl za ní vstoupil dovnitř. Trochu se zapotácel, jako by udělal příliš dlouhý krok. U někoho, kdo byl tak z formy jako on, to nepřekvapovalo. Nebyl přímo otylý, ale snadný podnikový život způsobil, že svaly mu změkly. Pochybovala, že někdy vystrčil paty z Pasáže, což bylo dobře. Když se s ním seznamovala, byl díky tomu o to přístupnější.

Po dvou krocích se zastavil a obrátil se zpátky ke dveřím. Zneklidněla a už se ho chystala vtáhnout zpátky, ale když viděla, že sahá po kontrolním panelu, zase se uklidnila. Při vkládání kódu do klíčové destičky se k ní otočil s dětinským úsměvem.

„Nerad bych, aby nás někdo vyrušoval. Musím dbát na svou pověst."

„Jistě," zavrněla. „Určitě nechceme, aby nás někdo vyrušoval."

Hrála svou roli dál a prohlížela si byt s vykulenýma očima.

„Jé," vykřikla a snažila se do svého hlasu vpravit veškerý úžas, který cítila, když viděla byt poprvé. „Tady je to senzační. To je paráda." Pouliční slang se k popisu rozmařilého pokoje nehodil. Byl zařízen jen těmi nejdražšími a nejvybranějšími předměty, od různých kožešin vyhynulých a ohrožených druhů a vzácných paranormálních zvířat, které ležely na podlaze z červeného dřeva, přes mistrovská výtvarná díla na zdech či pečlivě nasvícených podstavcích, až po velké trideové plochy věrně zobrazující oceán a les. Chromové rámy a střídavě posazené průzračné a černě lakované panely nabízely standardní drobnou zábavnou elektroniku, od simsensových sluchátek a trideoobrazovek po krabičky se snovými čipy a nelegálními kabelovými kanály. Všude byla spousta drahých likérů, bylin a exotických lahůdek. Ve středu místnosti stála obrovská postel, jejíž hedvábné povlečení se měňavě lesklo. Bylo to více než požitkářské. Bylo to výstředně dekadentní.

„Renraku se dobře stará o lidi, na nichž mu záleží.“ Přehodil kabát přes kožené křeslo ve stylu Ludvíka XV. s gestem nedbalého vlastníka. „Na tomto podlaží máme takových malých zapadáků hned několik. Hodí se k soukromým schůzkám s výjimečnými hosty."

„Tady si opravdu připadám výjimečná."

Na okamžik spatřila na jeho tváři pochyby. Předtím si jí postěžoval, že lidé ho mají rádi jen tehdy, když pro ně může něco udělat. Musela zabránit tomu, aby se cítil defenzivně.

„Ale já si vždycky připadám výjimečná, když jsem s tebou."

Usmál se. Stále na něm byla zřejmá nervozita, ale aspoň se už nechoval podezřívavě. Stal se z něj znovu dychtivý nápadník, který zvedl hlavu, aby udělal dojem na svou vyvolenou. Jindy a jinde by ji jeho naivita možná dokázala i okouzlit.

„Počítači, pozor," řekl. Povel byl vydán navyklým způsobem, avšak další slova už nezněla tak sebejistě. „Chtěli bychom hudbu. Bolero, myslím. Proveď."

Sotva pokoj naplnily úvodní tóny, přistoupil těsně k ní a nezkušeně ji začal osahávat. Byl neohrabaný a zaměřeny na své vlastní potřeby, což u muže, který byl natolik pracovně vytížen, že měl na lidi jen málo času, ani nepřekvapovalo. Obratně se mu vyvinula, ale ještě předtím ho významně pohladila po tváři. „Ouha. Zpomal. Jsme spolu poprvé a já chci, aby to bylo výjimečné. Musím se jít upravit."

„Mně se líbíš tak, jak jsi." V jeho hlase zazněla dychtivost a zklamání.

„Nebude se ti líbit, když tě celého počurám. Můj měchýř je zatrápeně plný. Nechci, aby mě něco rozptylovalo."

Po tváři mu přelétla grimasa rozmazleného dítěte. Zanedlouho ho však znovu ovládl chtíč přiživený vypitým alkoholem. „Tak běž. Já tu počkám."

Začal si rozepínat košili. Roeová zatím přešla ke dveřím do koupelny, položila dlaň na dveře, a jakmile se pootevřely, vklouzla dovnitř. Poslala mu mnohomluvný polibek a zavřela za sebou. Pak teprve rozsvítila. Koupelna byla obrovská, větší než celý byt, který si držela v Bellevue. Lesklému mramoru a zářivým kovovým konstrukcím však nevěnovala nejmenší pozornost. Vnímala jen tělo, které leželo na dlaždicích úplně nahé až na datajack ve spánku. Oboupohlavní postava byla bledá a bez chlupů a vypadala necudně jako slimák na talíři. Vůbec jí nepřipadala jako dravec, jímž měla být.

Hartová poklekla a ujistila se, že postava stále dýchá. Celá operace by skončila ztrátou, kdyby ta věc nějak nepatřičně reagovala na drogy ve svém těle. Operační tým jí podal nějakou látku, aby ji oživil. Ta směs zároveň obsahovala něco, co ji udrží ve stavu znecitlivění, dokud jí Hartová nepodá stimulant. Hartová však měla z tohoto křížence vědy a magie

trochu obavy. Viděla statistické tabulky té věci a nebyla si jista, zda se dá věřit Wilsonovu ujištění, že oživení bude postupovat přesně podle časového harmonogramu. Živé bytosti jen zřídka fungovaly tak přesně jako stroje. Ani v nejmenším nepotřebovala, aby se ta věc probudila dřív, než ji bude možné nasměrovat na Cíl. Mohla by se místo toho zaměřit na ni samotnou.

Vstala a začala si svlékat šaty. Byly příliš drahé a ona o ně nechtěla přijít, kdyby se něco strhlo. Náhrdelníky a cinkající šperky sundala také a všechno vložila do brašny, která pro ni byla připravena na toaletním stolku. Pak, oblečená jen do spodního prádla a bot, promluvila k mikrofonům, o nichž věděla, že naslouchají.

„Jenny?"

„Slyším, šéfko." Jennin hlas se ihned ozval z reproduktoru zvukového systému koupelny.

„Jste všichni připraveni?" Hartová vytáhla z brašny černou krabičku, otevřela ji a položila na toaletní stolek.

„U mě vše v pořádku, šéfko. Matrix je čistý. Když jste se ukázala na chodbě, začala jsem místní zámky krmit statickým bezpečnostním obrázkem. Vaše apartmá i sousední se lidem u kontrolních obrazovek jeví jako prázdné. Nevědí o nás."

‚A jak si vedou naši externisté?" Vyňala z tašky jehlu a připojila k ní stříkačku.

„Přímo skvěle. Kurtův ptáček už létá. Chin Lee čeká na pokyn, ale ti vaši se vedle v pokoji nechovají zrovna disciplinovaně. Greta si otevřela flašku a Sloan sjíždí nějaké čipy."

„Zatracení amatéři." Hartová zasunula krytku jehly do krabičky. „Uprav inventář pokoje tak, aby po nich nic nechybělo a zůstaň na příjmu. Chci, abys to poslouchala. Jestli to vybouchne, řekneš Tessienovi, aby počkal aspoň týden, než půjde po panu Drakovi."

„Provedu, šéfko."

Hartová znovu poklekla vedle bledé postavy. Mírně se zachvěla, když jí zapíchla jehlu do krční žíly a vstříkla jantarovou tekutinu do jejího krevního oběhu. Vstala, rychle uklidila jehlu do krabičky a dala vše zpátky do brašny. Zhasla světlo v koupelně a nahlas řekla: „Otevři dveře za deset vteřin, Jenny."

„Rozumím," ozvalo se. Hartová se otřásla a bylo v tom cosi víc, než pouhý chlad z toho, že byla bez šatů. Dokonce i důvěrně známy Jennin hlas nabýval děsivého zabarvení, když se tu ocitla sama ve tmě s tou věcí. Bohužel už neměla čas natáhnout na sebe uniformu, kterou měla v brašně. Každé zdržení představovalo nebezpečí, že pan Cíl pojme podezření. Vklouzla do sprchového koutu a zasunula za sebou panel. Posadila se na okraj vany a opřela se o chladivé dlaždičky. Co nevidí, nebere, tvrdil Wilson. Jen aby měl pravdu.

Sotva Hartová začala provádět uklidňující dechové cvičení, které mělo zároveň znemožnit, aby byla objevena běžnými smysly, uslyšela ve tmě zaškrábání. Kruci! Ta věc už byla vzhůru, ale dveře vedoucí k zamýšlené oběti se dosud neotevřely! Droga buď zrušila účinek uspávacího prostředku předčasně, anebo byl její metabolismus rychlejší, než si Wilson myslel. V každém případě na tom bude hodně zle, pokud se dveře od koupelny co nejdřív neotevřou.

Slabé zabzučení dveří se ozvalo v pravý okamžik. Panel se začal odsouvat, ale pak se se zaskřípěním zasekl. Bytost znejistěla. Z reproduktoru v koupelně se ozvala Jennina nadávka, která zněla jako zapraskání statické elektřiny. Bledý lovec si toho zvuku nevšímal a setrvával strnule ve střehu. Světlo, které sem proudilo mezerou, nestačilo k osvětlení celé koupelny, ale Hartová dokázala svým zrakem rozeznat přikrčenou postavu uprostřed. Tělo stále postrádalo zřetelně se rýsující svaly, přesto však nebylo pochyb, že patří dravci. Dravec pohazoval hlavou sem a tam a větřil. Neuspořádané pohyby hlavou se pomalu ustálily na sprchovém koutu. Dravcovy pysky se ohrnuly nahoru a odhalily jednolitý, slonovinově bílý hřeben zubů. Když opatrně vykročil směrem k její skrýši, vypadalo to, jako by se mu v očích zeleně zajiskřilo:

„Kathy?"

Lovcovo tělo znehybnělo, zatímco jeho hlava se prudce otočila za zvukem. Chvilku se nic nedělo. Pak lovec zřejmě usoudil, že Hartová je bližší a tudíž jistější kořistí, než nějaký vzdálený hlas, obrátil svou pozornost opět ke sprchovému koutu a udělal další krok vpřed.

Uvažovala, jaké má možnosti. Kdyby se pokusila o zaklínadlo, ta věc by po ní skočila dřív, než by ho stačila dokončit. Její pistole zůstala v brašně a ta věc stála mezi ní a toaletním stolkem. Jedinou zbraní, kterou měla u sebe, byl nůž v pravé botě. Sáhla po něm a pevně sevřela rukojeť. Patnáct centimetrů oceli proti té věci mnoho nezmůže, ale musela se o to pokusit. Kdyby se jí podařilo ji zranit, možná by se stáhla zpět a ona by tím získala čas na zaklínadlo. Nebo by se alespoň mohla pokusit dosáhnout na pistoli a odjistit ji. Plán bude tím pádem v pekle, ale na tom jí v tomto okamžiku pramálo záleželo.

Věc přitiskla sinalou ruku na průzračný umělohmotný odsouvací panel. Hartová napjatě čekala, co se bude dít, a připravila si nůž. Jinak si netroufla ani pohnout, takže nebyla v dobré pozici pro jistou ránu. Jedinou výhodou, kterou měla, bylo, že ta věc zřejmě jaksi nevěděla o její přítomnosti. Kdyby si byla jistější, pohybovala by se daleko rychleji. Přestože Hartová měla na své straně moment překvapení, věděla, že musí zasáhnout hned napoprvé. Věc byla na ni příliš rychlá.

Bytost přitlačila své měkké dlaně na umělohmotný panel a začala ho pomalu odsouvat.

„Kathy, chceš si hrát na nedostupnou?"

Hartovou na okamžik oslepila záplava světla. Zaslechla, jak bytost zavrčela, vrhla se na pana Cíle a vtlačila ho do obývacího pokoje. Ozval se temný úder. Hartová vyběhla ze sprchového koutu a snažila se nahmátnout pistoli. Její oči stále ještě neuvykly prudkému světlu. Jakmile našla pistoli, zaslechla řev.

Vstoupila do pokoje právě ve chvíli, kdy se pan Cíl vytrhl té věci z náruče. Z paže, za niž ho věc popadla, mu prýštila krev. Vyděšený podnikový úředník mrštil po útočníkovi šedou kožešinou. Ten se jí snadno vyhnul a opět skočil na svou oběť. Oba upadli na podlahu. Po krátkém boji se té věci podařilo uchopit pana Cíle oběma rukama za hlavu. Zvedla se na kolena a přinutila ho, aby se zvedl s ní. Bušil do ní pěstmi, ale ona na to nereagovala.

Pokožka bytosti se začala barvit do růžová a na holé lebce jí rašilo tmavé strniště. Kůže sejí na různých místech

vzdouvala, jako když malí krtci ryjí své chodbičky do měkké půdy. Bytost se křečovitě stáhla a její kůže se pak napnula. Tam, kde ještě před chvilkou bylo měkké maso, se začaly zřetelně rýsovat svaly.

Bytost uchopila muže za tvář. Na místě předchozího stisku zůstaly po jejích prstech červené důlky. Palci mu násilím otevřela ústa a vyplázla děsivě dlouhý rudý jazyk. Pak něžně přitiskla své rty k mužovým v nechutné parodii polibku.

Muž se začal zmítat ještě víc.

Z těla té věci začaly vyrůstat tenké, průzračné úponky. Vlnily se jako slepí červíci tápající ve světle. Kdekoli se dotkly mužova těla, zachytily se a zavrtaly do masa.

Proužky se brzy zbarvily do růžová, a pak do červena. Muž řval, jako by mu vysávaly z těla duši.

Pokud Hartová věděla, přesně to se právě dělo. Přemohla ji hrůza a musela se opřít o zeď. Jakmile se její záda dotkla hladkého povrchu, nohy jí podklesly a ona se zhroutila na podlahu. Omámeně zírala na ty dvě postavy, které tu stály ve zhoubném objetí.

Když křik ustal, bytost pustila svou oběť, která padla na postel a snažila se zbavit všech úponků, jež ji poutaly k útočníkovi. Tyto měkké, masité cévy byly na pohmat ochablé a věc je přijímala zpět. Hladila se rukama po těle, na kterém se náhle objevily vrásky. Pak se zatočila na jedné noze a padla naznak do postele. Hartová civěla na obě postavy rozvalené na posteli. Zrcadlo nad nimi odráželo dvě tváře a dvě těla. Bylo těžké je od sebe rozlišit. Jedno z nich mělo na sobě spodky a tmavomodré ponožky. Druhé, kypící zdravím, bylo nahé. Wilson už mohl za to stvoření vystavovat fakturu. Stalo se živou kopií muže, kterého sem ona zavedla.

Dvojník.

To bylo jméno, jež mu dal Wilson. Bytost, která mohla nabývat identity někoho jiného. Z toho, co viděla, Hartová pochopila, že její obavy byly namístě. Z celého srdce doufala, že se nikdy nestane kořistí něčeho podobného.

Pevně se opřela o zeď a přinutila se vstát. Překonala ochablost v kolenou a váhavě přistoupila k posteli. Dvojník se nehýbal.

Bezpohlavní věc už nebyla středního rodu a stala se rozhodně mužem. Pokožka byla prokrvená a hruď se při dýchání pravidelně zdvíhala. Věc ji malátně pozorovala přivřenými víčky. Svlékla muži spodky a ponožky. Protože se k dvojníkovi nechtěla přibližovat, zmuchlala prádlo do koule a hodila mu je.

Jeho ruka vystřelila vzhůru a zachytila ponožky i spodky ve vzduchu. Ospalý dravec je nejprve očichal, a pak je odhodil na postel. Usmál se na ni a místo dvou slonovinově bílých řad odhalil chrup, který se dokonale shodoval s uspořádáním zubů své oběti. Ukradenou tvář zkřivil zvrhlý výraz.

„Co kdybys tu chvilku zůstala?" navrhl jí ochraptěle, jako by ho bolelo v krku.

„Náš časový plán znáte." Alespoň doufala, že ho zná. Čip vložený do jeho datajacku mu měl předat všechny instrukce, jakmile dojde ke změně.

Pouze se na ni žádostivě díval.

Odporem jí naskočila husí kůže. Odvrátila se, aby tuto reakci skryla. Když odcházela do koupelny, cítila, jak ji ta věc pozoruje. Ten pocit byl nepříjemný, úplně jiný, než když tam šla před pár minutami. Byla ráda, že se může převléknout do pracovního obleku, který měla v brašně. Alespoň se nebude cítit tak obnažená. Popadla brašnu a vrátila se do pokoje.

„V pořádku, Jenny." Překvapilo ji, že její hlas zní tak vyrovnaně. „Můžeme pokračovat."

Oceán na protější stěně zablikal a zhasl. Dveře, které skrýval, se otevřely a z vedlejšího apartmá vstoupil její výsadkový tým. Všichni měli na sobě docwagonské uniformy. Sloan a Černý pes byli od pravých DocWagonových zdravotníků přímo k nerozeznání, jen Greta vypadala v úboru zdravotní sestry hloupě. Orčí ženy však vypadaly hloupě ve všem.

Teď, když už tu s dvojníkem nebyla sama, se jí vrátila sebedůvěra. „Jenny, kde je letadlo?"

„Kurt pověsil koleopteru za Mitsuhamův mrakodrap." Jennin hlas se trochu chvěl, z čehož Harlová vyrozuměla, že její deckerka viděla alespoň zčásti, co se tu dělo, a dost jí to otřáslo. Později si o tom budou muset promluvit. Nyní bylo třeba se postarat, aby odsud vyvázli. Hartová na nic jiného ani nečekala.

Greta a Černý pes se dali ihned do práce a položili muže na rozkládací vozík, který vytáhli z orčina kufru. Sloan stál vedle postele a střídavě hleděl na dvojníka a jeho oběť.

„Dobrá maskérská práce," řekl té věci na posteli. „Ani bych nepoznal, že ty seš ten albín."

„V jistém smyslu jsem dokonalý," odpověděl mu dvojník nedbale. Jeho hlas už se začínal podobat hlasu oběti.

Sloan se zasmál. „Jo, to bych písk. Doufám, že to taky dokážeš, kámo."

„Nech toho, Sloane. Co kdybys jim raději pomohl?" vyplísnila ho Hartová. Sloan se trochu zakabonil, ale ona si toho nevšímala a obrátila se k Jenny: „Je tu v okolí nějaký provoz?"

„Prošlo tudy pár lidí, ale hlídky Osamělé hvězdy jsou jinde. Všichni Wagoni jsou dole, anebo už mají pasažéry."

„Zavolej Kurta, ať hned přiletí. Sirény naplno. Je to přece záchranná akce." Hartová se při pohledu na mužovo nehybné tělo na vozíku ponuře usmála. Operace Převlečenec právě vstupovala do rozhodující fáze.

Se Sloanovou pomocí si rychle svázala vlasy do uzlu a skryla je pod měkkou zelenou čapku. Zapnula si vpředu uniformu a brašnu si přehodila přes rameno. Představovala samozřejmě lékaře.

„Takže máme všechno."

„Ju," odpověděla Greta a zapnula poslední řemínek. „Dětičko je připravený na vejlet."

„Jenny, zamkni se tu, jakmile budeme pryč. Pak nás budeš krýt." Hartová pohlédla na trideo, které Jenny vyladila, aby se ujistila, že venkovní chodba je prázdná. „Dobrá. Jdeme na to."

13

V zadní části hlavní místnosti se něco dělo. Mezi různobarevným oblečením návštěvníků klubu se mihly bledě zelené

uniformy, což mu dalo trochu času, aby se vzpamatoval dřív, než zahlédne řvoucí orčí zdravotní sestru. Dělala místo vozíku, který za ní tlačili dva zřízenci podle pokynů ženy v oblečení docwagonského lékaře. Na vozíku někdo ležel, obličej však kryla kyslíková maska a pacient byl zabalen do dek, takže Sam nedokázal určit ani jeho totožnost, ani zdravotní stav.

S lékařkou to bylo jiné. Plátěná rouška jí sice zakrývala většinu tváře, Sam ji však poznal podle bronzových očí. Mrkla na něj. „To jsou oni, Hanae. Je čas jít."

Protože většina davu se shromáždila kolem neplánované show, proklouzli s Hanae bez potíží až ke dveřím na přistávací polštář, kde téměř nikdo nebyl. Přes sklo Sam viděl přistávat Federated Boeing Commuter v Doc Wagonových barvách. Když koleoptera dosedala do přistávacího kruhu, velké zkosené rotory zvířily prach.

Zdravotnický tým se protlačil davem a rozběhl se ke dveřím. Sam jedny otevřel, aby jim usnadnil cestu. Orčka otevřela druhý díl ramenem a vozík byl venku. Běžci uháněli po polštáři a Sama ani Hanae si nevšímali. Roeová byla první na palubě a táhla vozík průlezem dovnitř.

Sam a Hanae se rozběhli k letadlu.

Chraplavý řev motorů nedokázal přehlušit vysoké kvílení Samovy houkačky. Polštář náhle zalilo světlo z několika reflektorů. Sam se v té záři snažil najít Roeovou, avšak ta už zmizela kdesi v útrobách koleoptery.

V klubu se zatím prodírali davem strážníci v červených uniformách. Po vnějších ochozech běželi ke klubovému přistávacímu polštáři opancéřovaní příslušníci renrackébezpečnosti.

Strážníci, kteří k nim byli nejblíž, na ně volali, aby zůstali stát. Hanae téměř instinktivně uposlechla, ale Sam ji postrčil vpřed. Teď už nesměli váhat.

Doběhli k letounu právě ve chvíli, kdy první vlna pronásledovatelů dosáhla okraje přistávacího polštáře. Motory Commuteru zvýšily obrátky a stroj se chystal vzlétnout. Hanaeina brašna se v průlezu o cosi zachytila. Sam ji Hanae strhl z ramene a nechal spadnout na přistávací plochu. Hanae se chtěla vrátit, ale Sam ji vecpal dovnitř do kabiny pro cestující a skočil za ní. Vířící vrtule rozptýlila Hanaeiny věci po okolí.

„Vyzývám vás naposledy," hřímal zesílený hlas kapitána strážníků. „Vypněte motory."

V palubním průlezu se objevila orčí žena. Ares Predator vypadal v její velké pěsti malý. „Kušuj!"

Vystřelila a strážníci se rozběhli na všechny strany. Jeden z nich se svalil na záda.

Strážníci střelbu opětovali. Jejich automatické zbraně pokropily trup koleoptery gelovými náboji. Jeden z nich však vyměnil standardní služební zásobník za jiný, který obsahoval smrtelnou munici. Jeho náboje se zasekly do trupu a vyznačily na něm cestičku, která končila u orčky. Náraz jí trochu vyrazil dech, ale zůstala stát v průlezu.

„To se musíte polepšit, milánkové, jesli chcete dostat Gretu."

Jeden ze strážníků ji vzal za slovo a zasáhl ji přímo mezi oči. Vypadla z letounu, který se vzápětí odlepil od přistávací plochy. Otevřeným průlezem dovnitř s řevem proudil vzduch. Koleoptera zamířila vzhůru a vzdalovala se od Pasáže.

„Co se stalo?" křičel Sam na Roeovou.

Pokrčila rameny. „Můj decker nebyl tak dobrý, jak si myslel. Omlouvám se."

Sam se natáhl a popadl rukojeť nože, který vyčníval Roeové z boty. Mlčky ho sledovala, jak zasouvá čepel pod pásku kolem zápěstí a s námahou přeřezává tuhý plastik. Pak pásku odhodil stranou. Proud vzduchu ji bleskurychle vynesl otevřenými dveřmi ven. Sam hodil nůž zpátky Roeové. Obratně ho chytila za rukojeť.

„Díky," řekl a odvrátil se, aby utěšil Hanae, které zpod zavřených víček prýštily slzy.

Roeová zasunula nůž zpátky do pouzdra. „Černý pse, zavři ten poklop."

Oslovený vstal a zakryl otvor panelem. Jakmile ho zajistil, hluk okamžitě ustal. Druhý běžec využil příležitosti a naklonil se k Roeové.

„A co Greta?"

„Co s ní má být, Sloane?" Roeová sňala lékařskou čapku a rozpustila si vlasy. „Věděla, co riskuje."

„Byla to tvrdá holka. A bojovat opravdu uměla," řekl Sloan. „Bude mi scházet."

‚Až tak, že by ses vzdal jejího podílu?" zeptal se ho Černý pes.

Sloan se na něj zle podíval. „Ten podíl vemu, ale bude mi scházet."

„Dokud si nedáš další čip," zabručel Černý pes.

„Drž hubu."

„To byste na mě museli bejt dva, ty čipová hlavo."

Sloan sáhl pod blůzu a vytáhl malou černou pistoli. Roeová mu ji bleskurychle vykopla z ruky.

„Nechte toho, vy dva. Až tenhle běh skončí, můžete si klidně jít po krku. Do té doby pracujete pro mě. Táhneme všichni za jeden provaz jako obvykle. Jasné?"

„Jo. Jasné," zašklebil se Černý pes. Sloan rozmrzele přikývl.

Chvíli byl klid, ale pak se Commuter náhle naklonil. Hanae to vyhodilo ze sedadla Samovi na klín a Sloan spadl na podlahu. Ostatní měli co dělat, aby se udrželi na svých místech. Vozík zalomcoval řetězy a hrozilo, že se z nich vyvlékne.

„Co to tam kruci děláš, Kurte?" zařval Černý pes.

„Za ocasem máme společnost," ozval se z kokpitu pronikavý hlas. „Vejška z Raku."

„Je to zlé?" zeptala se stísněně Roeová.

„Počítač to šacuje na malý tryskáč. O něco horší manévrovací schopnosti než my, ale dost palebné síly na to, aby nás rozstříleli na maděru. Zrovna se nabízejí, že to udělají, jestli si hned nesedneme."

„Do háje!" vykřikl Sloan a škrábal se zpátky na své sedadlo. „Dostanou nás, Roeová. Tahle plechovka na ozbrojený a obrněný letadlo nemá."

„Sklapni, Sloane," poručila mu Roeová. „Kurte, drž se blízko budov. Nebudou riskovat, že zasáhnou jeden z obytných

podnikových věžáků. A vypni rádio. Aby tě nerozptylovali."

„Jasně," zakřičel zpátky a naklonil letoun. „Namířím si to rovnou k Mitsuhamově věžáku. Zatraceně, tihle cvoci by z vyššího principu klidně potopili podnikovou loď."

„To jistě," zaúpěl Černý pes. „Aby nás mohli do sebe vtáhnout." „Žádný plán není dokonalý," poznamenala Roeová. „Udělej to, Kurte."

Kurt začal provádět sérii manévrů, s nimiž konstruktéři koleoptery nepočítali, a let začal připomínat vyjížďku na horské dráze. Díky manévrům se mu však stále dařilo udržovat mezi nimi a jejich pronásledovateli nějakou důležitou budovu, takže na ně nemohli střílet. V kabině pro cestující se nedalo dělat nic než držet se sedadel a spoléhat na pilota. Sam se modlil, ale bylo mu jasné, že dříve či později se štěstěna obrátí, nebo jim dojde palivo.

Hanae se pustila sedadla a přitiskla se k Samovi. Cítil, jak se třese a potí strachy. Náhle se k němu přitiskla ještě pevněji. Podíval se na ni a zjistil, že zírá okénkem do tmy.

„Copak je?"

„Já nevím," zašeptala. „Zdálo se mi, že vidím... Tam! Tamhle se to objevilo znova."

Zprvu neviděl nic než tmu a světla metroplexu. Pak spatřil přízračné, hadovité tělo, které nakrátko zastínilo neonové obrysy ďáblů zdobící pyramidu Aztechnologie. Sam se zdráhal uvěřit svým očím.

Okřídlené tělo prolétlo kolem světel Commuteru a zařadilo se hned za něj. Když se koleoptera opět naklonila, spatřil Sam, jak té bytosti vyšlehl z tlamy krátký plamen. Odlesk ozářil zvíře a zvýraznil jeho duhová péra, šupinatý čenich a slonovinově bílé tesáky. Teď už nebylo sporu. Na obloze nad Seattlem se objevil drak.

Zvíře nebylo o mnoho delší než letadlo, ale díky obrovskému rozpětí křídel vypadalo mnohem větší. Přiletělo je zničit? Renraku používalo proti počítačovým narušitelům černý led. Vypouštělo snad na ty, kdo chtěli ze společnosti utéct, draky?

Sam fascinovaně sledoval, jak drak prolétl těsně kolem Commuteru a vrhl se na jejich pronásledovatele. Renracký pilot reagoval okamžitě, strhl tryskáč prudce stranou, a pak se s ním vznesl vzhůru.

„Zdrhají," zaječel z kokpitu vítězně Kurt. „Něco je vylekalo."

„Drak," řekl Sam náhle ochraptělým hlasem. Pohlédl Roeové přímo do očí.

„Tessien," vysvětlila. „Pracujeme spolu."

Sam čekal, že mu poví víc, ale ona jen vstala a přešla ke kokpitu. Zvrátil hlavu a zavřel oči.

Pane, sesíláš divné zachránce.

Sam znovu odlétal do nočního Seattlu, zapleten do čichsi intrik. Poprvé to bylo dost zlé, ale teď v tom byl navíc i drak. Co. dalšího jim Roeová ještě zapomněla říct? Do čeho se to s Hanae namočili?

Část druhá
JE TO JINÝ SVĚT

14

Celou noc je různými dopravními prostředky přesouvali z místa na místo. Roeová tvrdila, že to dělají kvůli zahlazení všech stop, ale Sam pochopil, že to mělo zároveň zmást jeho a Hanae a chránit runnerskou síť před prozrazením. Navzdory tomu však Sam poznal, že jsou kdesi v redmodské Pustině. V nose cítil nechvalně známou „vůni Tacomy". Na tu byly všechny shadowrunnerské triky krátké.

Redmodská Pustina nebyla hezké místo. Redmodský okrsek pokrýval většinu staré Tacomy a byl oficiálně součástí metroplexu, avšak proměnil se ve slumy, o něž se vláda většinou nestarala. To platilo i pro bezpečnostní službu Osamělé hvězdy, která měla policejní smlouvu na celý plex. Z toho, co měl Sam možnost během přestupu z jednoho vozidla do druhého zahlédnout, vypadaly některé části jako po boji. Zbytek působil dojmem, jako by byl boj dosud v plném proudu.

Budova, u níž dodávka nakonec zastavila, byla stará opuštěná prodejna automobilů. Vozidlo zastavilo na opravárenské rampě. Když unavení pasažéři otevřeli zadní dveře, aby mohli vystoupit, zjistili, že tam na ně čeká stočený opeřený had.

Hanae při pohledu na něj ucouvla a přitiskla se k Samovi, jako by ji mohl před případným útokem toho zvířete ochránit. Dokonce ani ostříleným runnerům se nechtělo vystupovat. Roeová se protlačila ven, přistoupila ke zvířeti a prohrábla mu husté peří na zátylku.

Sam ke svému údivu vnímal potěšení, které drakovi působilo její pohlazení. Jakýmsi záhadným způsobem vysílal své emoce. Zajímalo ho, zda ostatní cítili totéž, a pak si pomyslel, že nepochybně ano. Všem přítomným se viditelně ulevilo. Dokonce i Hanae už nevypadala tak úzkostně. Jako by je drak ujistil, že nemá v úmyslu jim ublížit.

„Hele, Roeová," zavolal Chin Lee. „To znamená, že tu nějakej čas vostaneme?"

„Alespoň dokud se nesetmí. Zařiďte se jako doma," odpověděla, aniž jim věnovala jediný pohled. „Můžete spát, jestli chcete."

Sloan a Černý pes odstrčili Sama a Hanae. Vrhli se na hromadu matrací v jedné z beden nedaleko dodávky, každý se zmocnil jedné a odtáhl ji na jiné místo. Nepřátelství, které mezi oběma muži během cesty čas od času vzplanulo, pokračovalo i zde a oba se navzájem sledovali ospalýma očima. Kurt, jenž strávil noc jako řidič nejrůznějších dopravních prostředků, vůbec neopustil vozidlo. Prostě si opřel hlavu o opěradlo a začal chrápat.

„No, já mám docela hlad," pronesl Chin Lee. Od chvíle, kdy společně s Kurtem vylezl z kokpitu Commuteru, se tento ork něčím cpal — krilovými sušenkami, sojovými koláčky a zřejmě nevyčerpatelnou zásobou Krak-L-Snapsů. Teď se začal přehrabovat v bedně vedle té, která obsahovala matrace, a nakonec vylovil samoohřevný balíček s jídlem. Spustil ohřívač, položil balíček na sud s naftou a hledal dál. Než měl jídlo teplé, naplnil si brašnu a zároveň přihodil na sud půltucet dalších balíčků. Otevřel svůj a vytáhl z něj příbor. Pak se spokojeně rozvalil v zadní části vozidla, zamíchal

obsah balíčku, až vznikla lepkavá směs, a začal se krmit.

„Dejte si taky, vy dva," zamumlal s plnými ústy.

Hanae lehce zezelenala, ale Sam orkovi poděkoval. Vedl Hanae podél dodávky tak, aby vždy kráčel mezi ní a dračí formou. Runneři je ignorovali, ale Sam si byl jistý, že kdyby chtěli odejít, určitě by jim v tom některý z nich zabránil.

Usadil Hanae na relativně čistém místě a došel k bedně pro matraci a deku.. Pak se ještě vrátil pro dva balíčky s jídlem. Voda v kameninovém džbánu vypadala odporně a tak přibral ještě karton s šesti lahvemi Fizzygoo. Hanae neměla na jídlo ani pomyšlení, ale Sam počítal s u'm, že později dostane hlad. Lehl si vedle ní a držel ji v náručí, dokud neusnula.

Sam byl také unaven, ale spánek nepřicházel. Unikal mu, stejně jako předchozí sny o spokojeném životě v korporaci. Opatrně se Hanae vyvinul a posadil se. Vlastně ani nebyl příliš hladový, ale jelikož neměl nic lepšího na práci, nastavil balíček s jídlem na ohřev. Zatímco seděl opřený a čekal, za hradbou krabic, která ohraničovala jejich útočiště, se objevila Roeová. „Měl byste se vyspat, kámo."

„Na to se mi honí hlavou příliš mnoho myšlenek." „Pozor na to. S myšlenkami je někdy těžká práce." „Někdy," souhlasil. Roeová vypadala uvolněně, ačkoli byla vyčerpaná stejně jako ostatní. Snad únava otupí její pozornost a uklouzne jí nějaké slůvko, z něhož Sam pochopí, do čeho Hanae vlastně namočil. „Přemýšlel jsem o tom chlapíkovi v dodávce."

Roeová se unaveně zasmála. „Tohle dělá Kurt běžně. Bude v pohodě, až bude čas vyrazit."

Předstírala, že mu nerozumí? „Toho nemyslím. Přemýšlel jsem o tom vedoucím pracovníkovi z Renraku, jehož jméno nikdo nezná."

„Jména mohou být nebezpečná," varovala ho. „Myslela jsem, že jste to pochopil."

„Chápu to. Neptám se, protože jste mi jasně řekla, že si nepřejete, abych něco věděl." Sam ani nemusel předstírat obavy. „Jen mám o něj strach. Byl celou noc v bezvědomí."

‚A vypadá to, že tak ještě nějaký čas zůstane." Natáhla se a uchopila jeden z balíčků s jídlem. Obratným pohybem zápěstí ho otevřela a vytáhla z obalu jídelní náčiní. „Nemyslete si nic špatného, Same. Nedržíme ho na uspávačích prostředcích, ani do něj nepumpujeme drogy, které kontrolují mysl, nic takového. Je to jen průvodní jev.

Předstírání nemoci byl jediný způsob, jak ho z Pasáže dostat, a on s tím souhlasil. Na ten nápad se zdravotními obtížemi přišel on sám a dokonce si vzal i drogu, která by je svými účinky napodobila. Z jeho zdravotní karty jsme věděli, že injekce mu může způsobit dočasné ochrnutí, takže jsme si s sebou vzali všechno, co bylo potřeba, aby se z toho v pořádku dostal. Chtěl ven za každou cenu a riziko se mu zdálo přijatelně.

Mimochodem, vyplatilo se mu to. Jeho stav je stabilizován, takže se už o něj nemusíte bát. Důvěřujte nám," chlácholila ho a nabídla mu ze svého balíčku. „On nám důvěřuje."

Sam si z nabídnutého jídla mlčky vzal. Předávali si balíček, dokud ho nesnědli, a pak pro ni otevřel láhev fizzygoo. Znechuceně ji od něj přijala, pozvedla ji jako při přípitku a z poloviny vyprázdnila.

„Co se stalo s tím albínem?"

Chvilku ho pozorovala, ale Sam z její tváře nedokázal nic vyčíst. Pokrčila rameny. „Nebyl dost opatrný, a tak ho chytili, když jsme dostávali ven vašeho kolegu."

„Jeho ztráta představuje ve vašem podnikání jen okrajovou položku, jako Greta?"

Roeová opatrně odložila fizzygoo na jednu z beden a odpověděla: „Podívejte, Same. Všichni víme, co při této práci riskujeme. Renraku je první liga. Hrají tvrdě. My runneři žijeme na hranici zákona a spoléháme na své dovednosti, znalosti a štěstěnu, která nás nějak vytáhne z bryndy. Občas prohrajeme."

„Proč jste neudělala nic, abyste ji z toho dostala? Proč jste ji tam nechala?"

Roeová zavřela oči a svěsila hlavu. „Copak jste neviděl? Dostala to do hlavy. Medicína je dnes vážně dobrá a pokud kouzelník zná správná zaklínadla, může pomoct i magie. Ale ona neměla šanci, co by se za nehet vešlo."

Sam nechápavě kroutil hlavou nad její nečitelností. „Copak k ní vůbec nic necítíte? Ani k ostatním?"

„Jen tolik, co oni cítí ke mně."

Jinými slovy nic."

Zadívala se kamsi nad bedny a pak tiše řekla: „Dostávají zaplaceno."

„Stejně tak jako vy."

„Kredit dnes hýbe světem," řekla se smíchem.

Samovi její .smích nepřipadal příliš veselý. „Takže to děláte jen pro peníze."

„Proč ne? Lepší, než to dělat zadarmo."

Sam s překvapením zjistil, že ho to zklamalo. Ale přece od ní nemohl očekávat víc.

Opeřený had náhle roztáhl křídla a prudce prohnul krk. Ebenovými drápy zadní tlapy vyryl do cementové podlahy rýhy a vyslal vlny zášti, které však byly zabarveny ještě něčím jiným. Sam v jeho emocích rozpoznal cosi jako obavy. Roeová byla bleskově na nohou a pozorně se zadívala do temného koutu budovy, kam had upíral svůj zrak.

Na opačném konci haly se s rachocením otevřela jedna z velkých vrat. Dovnitř vjela černá limuzína, jejíž nablýskaná karoserie, chrom a tmavá okna silně kontrastovala se špinavým okolím. Když se zastavila, přes pneumatiky se automaticky spustily ochranné štíty.

Ze zadních dveří auta vystoupil jakýsi muž. Byl, štíhlý a tmavý, s elegantními pohyby. Na sobě měl pečlivě vyčištěny a vyžehlený oblek, který mu bezvadně padl. Jediným pohledem přehlédl celou halu a zamířil přímo k dodávce.

Roeová mu vyšlá na půl cesty vstříc, a pak spolu několik minut tiše hovořili. Sam jim příliš nerozuměl, ale zaslechl Gretino jméno. Zdálo se, že muž je spokojen. Řekl několik slov a Roeová mu odpověděla a ukázala přitom na Sama a Hanae. Za okamžik už doprovázela návštěvníka k nim. Když přicházeli, Sam povstal a poodešel kousek stranou, aby Hanae nerušili.

„Same, tohle je váš dobrodinec, pan Drake."

„Rád vás poznávám, pane," podával mu Sam ruku.

Drake ji ignoroval a měřil si Sama od hlavy k patě. „Slečna Roeová mi řekla o změně v plánu. Doufám, že chápete své postavení."

Sama zmátla ta narážka na změnu plánu. „Jak prosím?"

„Vaše dohoda se slečnou Roeovou byla uzavřena bez mého vědomí. Nikdy bych s ní nebyl souhlasil."

Sam nevěděl, má-li se vyděsit nebo začít omlouvat.

„Avšak nejsem necita, pane Vernere. A chápu, že v tomto podnikání je třeba jisté pružnosti. Vy a vaše přítelkyně můžete cestovat dál společně s naším hostem, pod podmínkou, že neohrozíte jeho dopravu na určené místo. Nebudu vám za to nic účtovat, nemusíte se mi ani k ničemu zavazovat. Chci jen váš slib, že nebudete slečně Roeové bránit v plnění smlouvy. Vyjádřil jsem se dost jasně?"

Co na to mohl Sam říct? Roeová dělala pro Draka a jemu a Hanae jen pomáhala. „Ano."

„Pak je vše v pořádku. Jak vy, tak slečna Roeová musíte pochopit, že od této chvíle jste tu na její zodpovědnost."

Drake se spokojeně usmál. „Protože si tak dobře rozumíme, pane Vernere, přeju vám i vaší přítelkyni šťastnou cestu."

Po těchto slovech se Drake vrátil do svého auta a ani ne za minutu byl pryč. Roeová se vrátila k opeřenému hadovi. Protože Sam se zdráhal ke zvířeti přiblížit, nemohl se jí ani zeptat, proč předstírala, že Drake o té nabídce extrakce z Renraku věděl. Chtěla snad stoupnout v jeho očích? Nebo šlo jen o drobnou lež, která naznačovala, že nemůže věřit ničemu, co řekne? Nechápal, co může vést k takovému jednání, ale zvyšující se podezření, že je na každém kroku obklopen falší, bylo Samovi nepříjemné a velmi ho zneklidňovalo.

Shadowrunneři byli nebezpeční. Protože žili mimo zákon, příliš úcty k němu neměli. Kdyby jim začal překážet, jistě by se ho bez skrupulí zbavili. Druhá skupina runnerů, kterou poznal, lidé kolem Tsungové, se zdáli být vypočitatelní. Snad byli hrubí a sobečtí, ale aspoň se chovali normálně. Roeové parta byla jaksi méně... otevřená.

A Drake, jejich pán, byl stejně nepřístupný, jako kterýkoli z nich. To ho příliš nepřekvapovalo. Byl pravděpodobně žralokem v podnikových vodách. Drakovo samozřejmé očekávání, že každý musí tancovat, jak on píská, Samovi prozradilo, že jde o tvrdého a bezohledného člověka. Ten tmavý muž prokázal více důvěry ve svou moc, než samotný kansayaku Sato. Své runnery ovládal, což hovořilo samo za sebe. Sam možná dosud mnohé nevěděl, avšak i z toho mála pochopil, že odvaha a vytrvalost se ve stínech cení ze všeho nejvíc.

Drake ho varoval, aby Roeové nepřekážel. Myslel si snad, že přítomnost Sama a Hanae by mohla ohrozit pečlivě připravený plán? Pokud ano, proč by se smířil s žebráckým výdělkem, který mu vynese nálezné za Sama? Neměl by chtít kvůli zvýšenému riziku i zvýšený výnos? Drake by přece za svou velkorysost měl něco očekávat. Samovi se nelíbilo, že neví, jakou hru tu Drake hraje, ale netroufal si jeho nabídku zpochybňovat.

Co se týče té dohody, byly tu i jiné věci, které ho znepokojovaly ještě víc. Ať už mu Roeová napovídala cokoli, Samovi bylo zřejmé, že „host" pana Draka, ten bezvládný muž v dodávce, opouštěl Renraku nedobrovolně a stal se obětí únosu. Z nějakých důvodů runneři nechtěli, aby o tom Sam nebo Hanae věděli. Když se nebudou vyptávat, nic se jim nestane. Možná, že runneři chtěli někoho, kdo by jim dosvědčil, že extrakce byla dobrovolná, a nikoli násilná.

On a Hanae s nimi budou muset spolupracovat a neklást přitom žádné otázky. Tito běžci prokázali, že se nebudou rozpakovat použít zbraně.

Vyhlídky na takové násilí byly dostatečně děsivé, ale násilnosti páchané lidmi v sobě neobsahovaly živelnou hrůzu z draka. Sam znal mnoho doložených případů, kdy si dračí formy na lidech pochutnaly. Při představě Hanaeina těla, rozžvýkaného na krvavou kaši v zubatých čelistech opeřeného hada, se mu málem zvedl žaludek.

Nezbývalo, než dodržet slib, který dal Drakovi. Kdyby při extrakci nějak překážel, jen by tím Hanae vystavil ještě většímu nebezpečí. Bude mít oči a uši otevřené a při první příležitosti se pokusí runnerům uniknout. Hlavní starostí runnerů bylo doručit Drakova hosta na určené místo. Na pronásledování jeho a Hanae nebudou mít zájem. Alespoň v to doufal.

Sam se vrátil k místu, kde spala Hanae, pevně odhodlán ji chránit. Jak by mohl zklamat její důvěru? Musí se ji pokusit dostat do bezpečí.

Posadil se tak, aby viděl její tvář. Už mělo začít svítat a do budovy pronikalo světlo zvenčí. Vypadala tak klidně. Opřel si hlavu o bednu. Trvalo mu celé hodiny, než konečně usnul.

15

Crenshawová stála několik minut u dveří a sledovala, co se v místnosti děje. Většina pracovišť byla obsazena. Krátkým pohledem na tabuli úkolů si ověřila, že personál, který patřil na opuštěná místa, byl pryč služebně. Všichni byli zabráni do práce, nebo tak alespoň vypadali. Celé místnosti zpoza svého stolu předsedal Manishige. Tmavé kruhy pod jeho očima brala jako potvrzení, že šéf bezpečnosti celou noc nespal a sledoval vývoj událostí na situačních monitorech, které zabíraly celou jednu stěnu.

Crenshawová byla vyspalá, přestože měla na celém případu osobní zájem. Rutinní práci a zpětné ověřování přenechala jiným, protože tohle pronásledování zřejmě nepůjde tak rychle. Samotný hon ji příliš nezajímal, ale chtěla být u toho, až se bude zabíjet.

Přešla pokoj k operačnímu stolu a několikrát se musela vyhnout kolizi s pobíhajícím personálem. Obvykle jim mívala za zlé, že nedávají pozor na cestu. Když v takové místnosti před lety pracovala, vždycky dávala pozor, co se kolem ní děje. Ale dnes to bylo jiné. Dělalo jí dobře, že došlo na její slova.

„Říkala jsem vám, že s ním budou potíže," řekla, když předstoupila před Marushiga.

Pohlédl na ni a zlobně ohrnul rty. „Ano, to jste říkala. Máte pocit, že jste tím něco dokázala?"

„Kdybyste mě poslechl, mohl jste si tohle všechno ušetřit."

„To jste řekla Satovi?"

„Satovi jsem neřekla nic."

„Jak ohleduplné," odsekl.

Crenshawová tu sarkastickou poznámku ignorovala. Chtěla být dnes opravdu velkorysá. „Požaduje však zevrubnou zprávu. Zřejmě ho znepokojilo, že vaše chyby se dotýkají i jeho. A to se mu nelíbí."

„To říká nová hlásná trouba velkého pana Sáta. Zprávu vypracuji, jakmile k tomu obdržím pokyn. Bude se muset postavit do fronty za prezidenta Huanga."

„Prezident vylezl ze svého počítače a začal se zajímat o tohle? To je fascinující."

Marushige jí věnoval kysely úsměv. „Podívejte, Crenshawová. Na tohle teď opravdu nemám náladu. Huangův zájem je čistě rutinní, stejně jako tato extrakce. Verner byl jen druhořadý výzkumník a ta žena pouhá úřednice. Pro Renraku nepředstavují žádnou ztrátu."

Crenshawová se zasmála. „Všechen ten zájem z vaší strany je sotva pouhou rutinou."

„Sama jste řekla, že Sáto nemá rád bezpečnostní potíže jakéhokoli druhu."

Crenshawová věděla, že Marushige zná Satovu moc. Cožpak ji kansayakuovi nepřidělil v naději, že se v jeho přítomnosti dopustí chyby? Ovšem skutečnost, že Crenshawová byla Satovi nablízku, měla i druhou stránku. Teď byl středem pozornosti Marushigeho výkon. Zoufale si chtěl udržet svou práci a Crenshawová byla v postavení, kdy mohla ovlivnit kansayakův názor. Samotná Satova nespokojenost, by postačila, aby Marushigeho vyhodili, což šéf bezpečnosti věděl stejně dobře jako ona. Potřeboval cely problém uzavřít a uložit k ledu. Ale kolem Vernerovy extrakce byla těch problémů celá řada.

„Drak, který zahnal náš stíhací letoun, naznačuje, že za tím stál někdo opravdu mocný," nadhodila Crenshawová.

Marushige neutrálně zabručel, když se snažil přečíst hlášení, které mu právě přinesl jeden z pobočníků.

„Verner s sebou musel vzít něco důležitého."

Šéf bezpečnosti připlácí tenký papír na stůl. „To nemáte nic lepšího na práci?"

„Jen se snažím pochopit, co se stalo, generále," opáčila s falešnou nevinností. „Kansayaku Sáto by mi mohl položit nějaké otázky. Nerada bych mu odpověděla, že šéf bezpečnosti Pasáže neví, co se stalo a proč."

„Vsadím se, že ano."

„Říkala jsem vám, že o vaše místo nestojím." V tomto ohledu si už zvykla na to, zejí nevěří. „Ale ráda bych se ujistila, že ten zloděj Verner dostane, co mu patří."

„Nenašli jsme nic, co by naznačovalo, že s sebou vzal něco víc než sebe a svou přítelkyni. Nejsou hlášeny žádné ztráty z laboratoří, ani žádná porušení bezpečnosti Matrixu. Protože měl omezený pohyb, pravděpodobnost, že by odnesl nějaké významné údaje, je nesmírně malá."

„Jeho dobrodinci si možná mysleli, že se dá použít jeho spojení s Anekim." Zařičela smíchy. „To bude zklamání."

„Ano, nebude to ostatně poprvé, co někdo utrpěl při spekulaci ztrátu."

To je pravda, pomyslela si. Přesto však byla stále přesvědčena, že ve Vernerově případě jde o něco víc než jen obyčejný útěk. Prokazoval Renraku příliš bláhovou loajalitu a dělal si příliš velké starosti o svou goblinizovanou sestru. Když mu Sáto řekl, zejí může psát, mělo ho to udržet v Pasáži. Zpráskaný pes neutíká. Ta operace měla ještě jiný smysl a ona tomu přijde na kloub.

‚A co ten chlapík na vozíku?" zeptala se.

„Co s ním? Zádní další zaměstnanci nejsou pohřešováni. Takže nebyl jedním z našich. Máme několik hlášení, že se jistému návštěvníkovi klubu U Dupynožky udělalo špatně, zhruba v době, kdy tam letěla Doc-Wagonova vzdušná sanitka. Ten člověk zmizel pár minut před tím, než tam dorazili runneři s vozíkem."

„Takže se domníváte, že tím pacientem byl on?"

„Naše střešní kamery pořídily z té extrakce záznam a nemocny muž odpovídá fyzickému popisu těla na vozíku. S určitostí na sedmdesát procent."

„Ale ne na sto."

„Od ústního popisu a trideové nahrávky zahaleného muže nemůžete očekávat nic lepšího."

„To je pravda." Takže Verner se nepokoušel dostat ven ještě někoho dalšího. Přesto za tím musí být víc. „Škoda, že ta orčka zemřela. Mohla nám něco říct."

Na Marushigově tváři se objevil dravci úsměv.

„Ale to se právě stalo," oznámil a zamával hlášením, které před chvílí obdržel.

„Tohle ji identifikuje jako Gretu Wilmarkovou, runnerku na volné noze. Mezi její pravidelné společníky patří Harry Sloan, Černý pes Sullivan, Kurt Leighton a další ork Chin Lee. Sloan a Sullivan se z osmdesáti procent shodují s popisem dvou zdravotníků na přistávacím polštáři a analýza letového vzorce sanitky prokazuje, že na místě pilota byl jako rigger zřejmě Leighton.

To bychom měli celý pravidelný tým Wilmarkové pohromadě, až na Leeho, avšak runnerské týmy se neustále mění. Ta ‚lékařka' zřejmě za Leeho zaskakovala. Celé to vede k domněnce, že šlo o bezvýznamnou operaci."

„Až na toho draka," připomněla Crenshawová.

„Ten s tím nemusel nijak souviset," pokrčil Marushige rameny. „Náš pilot toho zjistil příliš málo, než abychom mohli položit rovnítko mezi útek runnerů a přítomnost dračí formy. Zdá se nepravděpodobné, že by si ty malé ryby obstaraly takové krytí. Jakmile bude připraveno hlášení, celý případ uzavřeme."

Crenshawová se zachmuřila. Marushige je snad spokojen, že má zodpovězeny všechny otázky, ale jí to nestačilo. I kdyby bylo všechno tak prosté, jak si Marushige myslel, chtěla, aby byl Verner dopaden a potrestán.

„Co zamýšlíte udělat s tím Vernerem?"

„Pokud se neobjeví další okolnosti, nic. Náklady na pronásledování drobných utečenců jsou vysoké. Dosavadní

zkušenost naznačuje, že taková investice se nevyplácí."

Její oči se zúžily. „Satovi se nebude líbit, že nic neděláte."

„Chcete říct, že vám se to nebude líbit." Zatímco Crenshawová začínala ztrácet půdu pod nohama, Marushige se pomalu uklidňoval. „Sáto je obchodník. Až uvidí hlášení a odhad nakladli na odvetná opatření, bude se mnou souhlasit."

Dobrá nálada Crenshawové byla tatam. Tohle měla být příležitost, jak Vernera definitivně sestřelit, navíc legální cestou. Marushige ho nechá uniknout.

Určitě se s tím však dalo ještě něco udělat a ona se nemínila jen tak vzdát.

16

„Zastavuje," oznámil Kurt.

„Už bylo načase," řekl podrážděně Sloan.

„Copak, bolí tě zadek od sezení?" zeptal se ho Černý pes.

„Přinejmenším tam mám něco, co mi dělá jistý obtíže."

„Říkáš si o průšvih, Sloane."

„Chceš mi ho udělat?"

„Nechte toho, vy dva," řekl jim Kurt a ani se na ně nepodíval.

Sloan a Černý pes se do sebe od chvíle, kdy opustili skrýš, neustále naváželi a nechali toho jen na krátkou chvíli na hraničním přechodu. Sam byl rád, protože se obával, že jejich hašteření přitáhne nevítanou pozornost policistů. Roeová ho ujistila, že jejich cestovní víza do zemí Sališ-šihíské rady projdou kontrolou, ale Sam se po celou dobu, co je kmenový zástupce prohlížel, nemohl ubránit nervozitě. Sališ-šihíský policista zřejmě pokládal skupinu za neškodnou, protože ani jednoho z nich nijak zvlášť nekontroloval.

Před odjezdem z metroplexu runneři vyměnili svou panelovou dodávku za dva Caravanery Chrysler-Nissan. Sama a Hanae usadili do jednoho, zatímco Roeová a Chin Lee naložili svého hosta do druhého. Ihned za hraničním přechodem se obě vozidla při cestě na jih rozdělila a setkávala se jen příležitostně na odpočívadlech podél silnice, bývalé páté mezistátní. Teprve asi před půl hodinou se uprostřed divočiny spojila a sjela ze silnice do terénu. Obě vozidla jela se zhasnutými světly. Jelikož Roeová byla elfka, viděla při měsíčním světle docela dobře. Kurt jako rigger spoléhal na senzory Caravaneru, jejichž vjemy mu zprostředkovával spoj. Cesta byla plná výmolů, ale nebylo to tak zlé, jak Sam čekal. Konstrukce Caravaneru k tomu byla přizpůsobena.

Když Kurt zastavil auto a otevřel dveře, spatřili v prchavém měsíčním světle, že Roeová stojí vedle svého Caravaneru. Jeho hnědozelená barva a kvazidřevěné obložení příhodně splývaly s okolními stromy a keři.

„Něco není v pořádku?" zeptal se Kurt, když se k nim Roeová blížila.

Zavrtěla hlavou. „Tady se k nám má připojit Tessien. Uděláme si tu přestávku a odpočineme si. Tahle terénní jízda je dost náročná."

„Tak si vezmi rig," poradil jí Kurt a poklepal na svůj datajack.

„To určitě udělám. Jakmile bude auto jedinou věcí, s kterou budu chtít mluvit." Roeová se krátce zasmála. „No nic, kámové. Vylezte ven a protáhněte si nohy. Hned jak Chin Lee vymění našemu hostu kapačku, rozpálí kamínka. Než pojedeme dál, něco do sebe hodíme."

Runneři na to zareagovali rychle. Kurt zaměstnal Sloana, aby mu pomohl zezadu vytáhnout dvě svítilny, a Černý pes odběhl do křoví, aby tam vykonal osobní potřebu. Sam a Hanae zůstali stát vedle Roeové.

„Katherine."

„Ano, Hanae?"

„Kde to jsme?"

„Blízko hranice Tir Tairngiru."

„Máme namířeno do země elfů?" Hanaeiny oči se údivem rozšířily.

Tir Tairngire zahrnoval bývalý stát Unie Oregon a část okolního území. Teritorium bylo odstoupeno mocné koalici Probuzených za pomoc, kterou poskytli Národům domorodých Američanů v jejich boji za znovuzískání půdy. Zanedlouho poté se Tir Tairngire odštěpil od Nejvyšší kmenové rady, která vládla NDA, a vyhlásil vlastní stát. O dění v Tir Tairngiru chyběly informace, protože elfové, kteří ho spravovali, drželi vše v tajnosti. Zveřejnili pouze to, že většina půdy byla zrekultivována a uvedena do přírodního stavu. Oficiální politika Tiru vybízela ostatní státy, aby učinily totéž, a nabízela k tomu pomoc elfské magie.

„Přímo přes Tir vede nejkratší cesta do San Francisca."

Sam si odkašlal. „Je zřejmé, že máte v plánu vniknout do země bez povolení. Vždycky se říkalo, že hranice je uzavřena a pečlivě střežena."

„Jo, to sedí. Mají draky, ptáky Nohy a podobnou havěť. A taky ty zatracený paladýny. Nikdo mě nevaroval, že si to budem muset rozdat s těma paladýnama." Sloanův hlas zněl vztekle, ale Sam v něm rozpoznal strach. Runner trochu zmírnil tón. „Slyšel jsem, že když tě při přebíhání hranice chytej, ukradnou ti mozek."

„Tak to se nemáš čeho bát, Sloane. V tvé hlavě paladýni žádný nenajdou," poznamenal suše Černý pes, který se právě vracel.

„Na tom, co Sloan říká, něco je," upozornil Sam a předešel tak vznikající hádce. „Pohraniční stráž Tir Tairngiru je známá svou výkonností. Skoro každý týden se mluví o někom, koho dopadli na silnici, když se pokoušel tam dostat."

„Proto na to musíme jít pěkně potichoučku, daleko od silnic a oblastí pravidelných hlídek," přikývla Roeová. „Hodlám poslat Tessiena napřed, aby prozkoumal terén. Když se vrátí s tím, že vzduch je čistý, vyrazíme a on nás bude ze

vzduchu krýt. Mělo by to být bez problémů."

„Jsem si jistá, že nás tam dostaneš, Katherine," prohlásila Hanae.

Runneři se však nedali tak snadno přesvědčit. Ani Samovi se ten plán nezdál příliš praktický, ale další diskuse byla přerušena příletem opeřeného hada.

Poryv vzduchu způsobený drakovými křídly vynesl vzhůru suché listí. Chin Lee zaklel, když plamen v přenosných kamínkách zhasl. Jakmile zvíře přistálo na zem, sedlo si na zadní nohy, složilo křídla a smotalo své dlouhé tělo do několika prstenců.

Zatímco Roeová odkráčela k té bytosti a zapředla s ní tichý rozhovor, ostatní runneři náhle projevili zájem o Chin Leeovu práci. Sam si povšiml, že kamínka se nacházejí v nejzazší vzdálenosti od draka, kam se jen dalo zajít, aniž by bylo třeba opouštět mýtinu. Spolu s Hanae se k runnerům rychle připojili.

Po několika minutách opeřený had natáhl tělo a skokem spojeným s intenzivním máváním křídel se vznesl nad koruny stromů a rychle zmizel z dohledu. Roeová se zastavila u svého Caravaneru, aby se podívala na pasažéra. Teprve potom se připojila k ostatním.

Chin Lee zatím připravil pokrm. Ork někde schrastil jakési divoce rostoucí byliny, které dodaly dokonce i sojaburgeru a rozvařeným hlízám jistou chuť. Po jídle se všichni uložili. Hanae si lehla na dosah Samovy paže. Dokonce i Černý pes a Sloan se umoudřili a místo vzájemného osočování hovořili o jakési akci, kterou spolu kdysi prodělali. Chin Lee postavil na kamínka konvici s vodou a dal si s Kurtem partičku karet. Ve žluté záři svítilen vypadalo všechno klidně.

Obloha nad jejich hlavami se zatahovala čím dál víc. Měsíc pomalu zapadal. Z okolního lesa sem doléhaly tiché zvuky divočiny, která si žila dál svým vlastním životem a nenechala se rušit jejich přítomností. Samovi se na okamžik zdálo, že zaslechl vlčí vytí. Nemohl si u'm být ovšem jistý, protože vlka dosud nikdy neslyšel.

Ať už to bylo cokoli, Hanae to zaslechla také.

„Bojím se tu," postěžovala si.

„Tak se zkus vyspat." Věděl, jak jí je. Pod širým nebem, bez pevných stěn, rezavý čerstvý vzduch. Les zkrátka neskýtal tu uklidňující, bezpečnou ochranu Pasáže.

„To je dobrý nápad," souhlasila Roeová. „Zdá se, že Tessien se hned tak nevrátí. Jakmile vyrazíme, nikdo z nás už toho moc nenaspí."

„Já tu nechci spát," řekla Hanae. „Je to tu příliš otevřené. Divné."

„Můžete se natáhnout v dodávce," ozval se Kurt a kývl hlavou ke Caravaneru. „Vzadu jsou polštáře a deky."

Klid a mír lesa působil na všechny smířlivě.

Nedlouho poté, co se s Hanae uložili v dodávce, se Sam náhle probudil. Krátký pohled na hodinky mu řekl, že uběhla sotva jedna hodina. Hanae klidně spala. Opatrně, aby ji neprobudil, se vysoukal z Caravaneru. Noční klid nerušil jediný zvuk, až na prskání, které vydávala kamínka. V tíživém tichu zaslechl, jak spolu runneři tiše hovoří. Sloan a Černý pes se už zase častovali urážkami.

V blízkosti druhého vozidla zachytil jakýsi pohyb. Vysoká ženská postava nemohl ,být nikdo jiný než Roeová. Vzala si batoh, pak vytáhla ze zadní přihrádky brokovnici a přehodila si ji přes levé rameno. Aniž cokoli řekla ostatním, obešla Caravaner a vydala se do tmy.

Sam ji zmateně následoval.

Pak ji znovu spatřil, jak se krčí na okraji lesa, a zamířil k ní. Překvapilo ho, že ho uchopila za ruku a stáhla na zem. Beze slova mu přitiskla prst na ústa.

Samovi se zježily vlasy na hlavě. O přírodním světě toho mnoho nevěděl, ale už dříve zaslechl zvláštní zvuky. Vítr v korunách stromů. Bzukot a cvrkot, o němž si s jistotou myslel, že ho vydává hmyz. Tlumené šustění nízkého porostu. To vše náhle ustalo, přesto však prou zamračené obloze viděl, jak se koruny stromů pohybují. Měly by šumět a přinášet vlhkou vůni lesa. Ale nic z toho tu nebylo.

Něco bylo špatně.

„Roeová," zašeptal. „Co se děje?"

„Já nevím."

Pozorně si prohlížel okraj lesa. Tmavé kmeny se v záři svítilen a kamínek matně leskly. Lisu', o němž věděl, že je zelené, se černě třpytilo.

Jeho pozornost upoutal záblesk světla. Zrak se mu stočil tím směrem. Na okamžik se mu zdálo, že v hloubce několika stromů někdo stojí. Bylo to vysoké a štíhlé... jako elf.

Poklepal Roeové na rameno a ukázal. Podívala se tam a tiše zaklela. Pak si začala prohledávat kapsy.

Náhle se zvedl vítr, který rozvířil suché listí, podobně jako předtím drak. Svědě hnědé částečky s šustotem odlétly pryč.

Pak ten tichý zvuk zanikl v prskajícím rachotu lopatek vrtulníku. Sam vzhlédl a spatřil nad vrcholky stromů temnou siluetu. A za ní ještě druhou a třetí. Objevovaly se i další.

„Žluté pláště," vydechla Roeová a povstala.

Sam povstal také. Žluté pláště znal z trideových přenosů válek mezi korporacemi. Byly to malé, rychlé, jednomístné helikoptéry, které měly na palubě zbraní k likvidaci lehce pancéřovaných vozidel víc než dost.

Jak Sam zjistil, Žluté pláště používaly i pátrací světla, která svými kužely ozářila tábořiště. Sam napočítal šest jasných paprsků, jež osvětlily otevřené prostranství.

Spolu s Roeovou stáli mimo prostor ozařovaný světly a prozatím zůstali neobjeveni. Roeová mu něco podávala.

„Vezměte si to," řekla a odstoupila od něho.

Automaticky tu věc popadl oběma rukama. Když se na ni podíval, zjistil, že je to brokovnice. S úlekem rozevřel ruce a upustil ji na zem, jako by byla rozžhavená doběla. Už nikdy žádné zbraně, tak přísahal. Cekal, že Roeová k tomu něco

řekne, ale ta zatím zmizela kdesi ve tmě.

Kolébající se světla se soustředila do kruhu, který zaléval většinu mýtiny pronikavou září.

„Jménem velkoknížete Tir Tairngiru, nařizuji vám, abyste se bez odporu vzdali. Pokud ihned uposlechnete, nic se vám nestane."

Všichni na okamžik strnuli.

Pak se Sloan rozběhl ke Caravanerům a vřeštěl: „Můj mozek nedostanete!"

„Zůstaňte stát," zahřměl hlas. „To je poslední varování."

Sloan si toho nevšímal. Vytáhl zpod sedadla samopal a otočil se na patách. Zaklesl si pažbu pod loket, namířil na vrtulník s tlampačem a stiskl spoušť. Sloanův samopal pisklavě zaštěkal do vytrvalého dunění víncích vrtulí. Jakmile náboje pronikly trupem, ozval se vysoký kvílivý zvuk, z rozbitého skla odlétly jiskry a pátrací světla velící helikoptéry pohasla.

„Matko, on mě dostal," řekl mechanický hlas. Sam si byl jistý, že ten hlas nechtěl, aby to ti na zemi slyšeli. Za okamžik promluvil znovu, jakoby odpovídal na otázku. „Prolili krev, Brané. Tak ať šijí také vypijí. Všechny stroje vypnout světla. Palte a nikoho nešetřete."

Visící helikoptéry vypnuly najednou světla a mýtina se pohroužila do tmy. Dřív než si oči stačily přivyknout, vyšlehly z míst, odkud předtím svítily lampy, rudé ohnivé jazyky. Těžké náboje se zarývaly do půdy a v pravidelných řadách křižovaly táborem. Kurt, který se rozběhl k druhé dodávce padl k zemi, zasažen palbou z jedné helikoptéry. Druhý stroj si vyhledal jeho ležící postavu a provrtal jeho krvácející tělo skrz naskrz.

Sloan začal znovu divoce střílet do tmy. Svítící náboje jeho samopalu oranžově zářily ve tmě. Elfové na to odpověděli energicky. Jeden ze Žlutých plášťů se nakrátko ocitl v ohnivém světle, proměnil se v jakéhosi hmyzího boha ničení a odpálil raketu vzduch - země.

Samovi se zdálo, že čas se zastavil. Viděl, nebo si alespoň představoval, že vidí, štíhlý smrtící válec opouštějící hlaveň raketometu. Křidélka odpálené rakety se vztyčila a začala kormidlovat směr letu. Řítila se přímo na dodávku, vedle níž Sloan řval a běsnil. V té dodávce spala Hanae.

Sam na okamžik spatřil její tvář u zadních dveří dodávky. Měla ospalé oči a rozcuchané vlasy, a nechápavě hleděla na zmatek a zkázu kolem. Než mohl Sam vykřiknout, aby ji varoval, raketa zasáhla cíl.

Noc proťal blesk.

Caravaner se pod náporem jakoby sklonil a výbuch hlavice rozpoutal pravé peklo. Sloan byl vymrštěn do výše a s vykloubenými pažemi odletěl daleko pryč.

Sam se rozběhl vpřed, pak zakopl a upadl na zem. Ohlédl se a spatřil, co bylo příčinou jeho pádu. V odlesku světel spatřil Sloanovu tvář naplněnou strachem a nenávistí. Vlasy byly na jedné straně napůl ohořelé. Tělo nebylo v dohledu.

Sam se zvedl a potácel se dál k hořící dodávce. Střecha se začala horkem prohýbat a z celého torza se valil dusivý kouř. Vnitřek žhnul jasným plamenem. Oheň náhle vyšlehl, takže musel ucouvnout. Paži mu sevřela silná ruka. Sam se pokusil vytrhnout, pak se ohlédl a spatřil Chin Leeovu tvář s velkými kly.

„Teď už jí nepomůžeš," snažil se ork překřičet rachot palby a kroužících helikoptér. „Rychle do lesa. Tam nás ty zatracený Žlutý pláště nedostanou."

Ork ho pustil a rozběhl se ke stromům. Sam se ještě jednou podíval na dodávku. Chin Lee měl pravdu. Ted už pro Hanae nemohl nic udělat.

On byl naživu a ona už ne, ale Sam se za to někomu pomstí. Když běželi k lesu, vybuchla i druhá dodávka a plameny začaly šlehat vysoko do nebes. Koutkem oka zahlédl, jak se Černý pes plíží na opačnou stranu, zatímco Žluté pláště bzučely nad mýtinou a nepřestávaly pálit dolů.

Chin Lee byl o hodně napřed a právě probíhal kolem prvních stromů, když tu se před ním vztyčila štíhlá postava. Ork se pokusil namířit zbraň, ale postava přikročila blíž, popadla hlaveň a odstrčila ji stranou. Noha v černé botě se vymrštila a ork padl do mechu.

Záblesky výstřelů odhalily, že útočníkem je elf. Stál nad omráčeným běžcem a mírně oddychoval. Pak pozvedl ruku a namířil ukazováčkem na orka.. Ze špičky prstu začala proudit tajemná energie.

Chin Lee vykřikl a popadl se za rameno. Paže, kterou pokryl odporný sliz, mu odpadla od těla. Sliz se rychle šířil na prsa a hrdlo a ork zařval ještě hlasitěji. Výkřiky přešly v bublavé sípání a hlava, změněná na kaši, se oddělila od rozleptaného trupu.

„Příznačný konec pro takovou nestvůru," pronesl elfí mág.

Nohy nesly Sama stále vpřed. Mysl měl natolik ochromenou tím příšerným divadlem, z něhož nedokázal spustit oči, že si ani neuvědomil, že běží elfovi přímo do náruče. Pak už bylo pozdě. Vrazil do mága a oba upadli na zem.

Sam se odtáhl a nakopl mága, aby vymanil nohy z jeho sevření. Ten elf právě proměnil živou bytost v hromádku slizu. Sam nepochyboval, že by mu s radostí připravil tentýž osud.

Elf se vzpamatoval a pokoušel se vstát. Sam spatřil spadlou větev a sáhl po ní. Popadl ji, a zatímco se sbíral ze země, udeřil jí elfa přímo do hlavy. Shnilé dřevo se nárazem roztříštilo. Úlomky ztrouchnivělého dřeva a mračno překvapeného hmyzu poslaly elfa znovu na zem. To však bylo způsobeno spíš zmatkem a údivem, než zraněním.

Sam se rozběhl pryč.

„Jen si prchej, zrádče. Staneš se kořistí lovce." Mág začal odříkávat zaklínadlo. Pronášel ho nahlas, aby ho Sam slyšel.

Sam se odhodlal pohlédnout přes rameno. Elf pozvedl ruce, kolem nichž se vytvářela narudlá mlhavá koule, nad hlavu. Zabíjející mág se chystal seslat zaklínadlo. Strach dodal Samovým nohám křídla.

Pak pocítil, jak se jeho útroby podivně vzdouvají. Poznal, že zaklínadlo začalo působit. Stromy kolem se vznítily a prudký žár ho udeřil do zad. Horký vzduch mu spaloval plíce. Sam upadl. Hořel.

17

Mitsubishi Nightsky se v zapadajícím slunci elegantně třpytila. Černá karoserie limuzíny do sebe vpíjela světlo, které se v ní temně zrcadlilo, a kontrastovala tak s leskem chromovaných částí. Zadní dvířka se otevřela a vybízela ke vstupu do interiéru, jenž byl na rozdíl od horkého venkovního prostředí příjemně vychlazený.

Po schodech Jarmanovy budovy kráčeli žena a muž. Jejich chování a naprostá přezíravost k chodcům procházejícím mezi jejich podnikovým domem a luxusním vozidlem u okraje chodníku naznačovala, že Nightsky pravděpodobně patří jim.

Ona měla na sobě kostým nejvybranějšího střihu a materiálu. Od jiskřivých stříbrných podpatků, které dodávaly jejím odhaleným nohám pěkný tvar, po platinový řetěz třpytící se v jejím okázalém účesu, z ní dýchal podnikový úspěch.

On byl oblečen do černého trojdílného obleku a pohyboval se tak uhlazeně, že se mu oblek při chůzi téměř nemačkal. Tmavé vlasy lemující jeho oválnou tvář obvykle zvýrazňovaly vážnost jeho zasmušilých rysů. Přítomnost ženy však způsobila, že muž vypadal mimořádně přívětivě. Byl temným protikladem k její jiskře, avšak každým coulem se vyrovnal její podnikové vznešenosti.

Vypadali uvolněně a tiše se smáli jakémusi vtipu. Měli oči jen jeden pro druhého a zřejmě se chystali strávit příjemný večer.

Hartová proklouzla mezi chodci a postavila se muži do cesty. S potěšením se chystala ten večer pokazit hned na začátku.

„Haló, pane Draku. Překvapen, že mě vidíte?" Drake se zastavil. Zena se na něj podívala způsobem, který nenechal Hartovou na pochybách, že neměla ani tušení, o co tu jde. To je zlé, holčičko. Když s někým chodíš do postele, měla bys ho znát líp. „No, pane Draku?"

„Jste neobyčejně vynalézavá, slečno Hartová. Proč bych tedy měl byt překvapen?"

Hartová odbyla jeho hladkou odpověď pokrčením ramen. „Myslím, že se budu muset spokojit s tím, že znervózním slečnu Mirinovou."

Zena se pátravě zadívala na Hartovou, která pečlivě ignorovala její pronikavý pohled. Hartová se s tou ženou setkávala poprvé, avšak věděla, že Mirinové je úplně jedno, jak se dozvěděla její jméno. Spíše se bude zajímat o to, co dalšího o ní Hartová ví. Ať. Dokud bude Mirinová nejistá, bude se muset držet zpátky.

„Mladá dámo..."

„Schovejte si to na jindy, slečno Mirinová," přerušila ji Hartová, za což si vysloužila její zlobný pohled. „Nejsem tu proto, abych se s vámi vybavovala. Radši se do toho nepleťte. Taky vám radím, abyste se vyvarovala všech podezřelých pohybů. Mohlo by vás to stát život. Mám přátele na vysokých místech." Když se Mirinová pohrdavě usmála, dodala: „Jeden z nich vám právě míří na hlavu ostře nabitou puškou. Je skvělým střelcem. A velmi dobře zná vaše schopnosti."

„Je dostatečně rychlý?" otázala se opovržlivě Mirinová.

Drake položil své společnici ruku na rameno. „Slečně Hartové bychom měli raději vyhovět, Naďo. Pokud vím, je to žena, kterou je třeba brát vážně, i když je ohledně svých opatření trochu skoupá na slovo. Nemáme zapotřebí, aby tu došlo ke zbytečným násilnostem.

Slečno Hartová, nechtěla byste jít dovnitř, kde bude rozhodně méně zvědavých uší?"

Hartová se rovněž usmála. Uvědomovala si, že méně uší zároveň znamená i méně očí, pokud měl cokoli za lubem. „Raději ne."

„Tedy na schodech. Stranou od lidí. Jen vy a já."

Mirinová vypadala, jako by chtěla něco namítnout, ale Drake lehce zavrtěl hlavou. Na Hartovou se stále usmíval. „Nebude vám vadit, když Naďa počká v autě? Na rušné ulici, před zraky všech těchto lidí, se sotva mohu uchýlit k násilí."

S tím také počítala. „Může jít. Pokud bude poslušná, nic její nestane. Můj přítel nabil zbraň výbušnými náboji a vaši limuzínu má jako na dlani."

„Nesnáším, když se mi někdo snaží nahnat strach, slečno Hartová," řekla Mirinová tiše. V jejích slovech byla patrná hrozba.

„A já to nerada dělám. Zatím do toho ještě nejste zapletena. Pro všechny z nás bude lepší, když to tak zůstane."

„To je.v pořádku, Naďo. Musíme si se slečnou Hartovou vyjasnit jisté nedorozumění. O nic nejde."

Mirinová nasadila výraz, který prozrazoval, že si myslí pravý opak.

„Jen jdi. Za chvilku budu u tebe."

Mirinová se podvolila. Hartová na Draka nečekala a začala stoupat po schodech vzhůru. Asi v polovině se zastavila a otočila. Slunce se skrylo za obrysy Jarmanovy budovy a k místu, kde stála, už sešplhal stín. Otřásla se, spíše nervozitou z očekávání věcí příštích, než díky chladnému průvanu, který se prohánět podél zdí.

„Tak o co tu vlastně jde?" zeptal se Drake, když se připojil k Hartové. Bezstarostné způsoby, které používal před Mírinovou, nahradila pokerová tvář obchodníka.

„Mám dojem, že jste se snažil vyhnout plnění naší smlouvy."

„Pročpak bych to dělal?"

„Vaše důvody mě příliš nezajímají, i když jsem si o nich udělala celkem přesný úsudek." Drake neodpověděl. Pouze jí věnoval pátravý pohled. Vypadal klidně.

Příliš klidně, než aby byl nevinen. „Byla jsem tam, když udeřila pohraniční stráž Tir Tairngiru. Použili mága, abychom

neslyšeli, že se blíží jejich Žluté pláště. Byla jich celá letka, až moc na pár druhořadých shadowrunnerů a uprchlých podnikových zaměstnanců. Chtěli srážku a také ji úspěšně vyprovokovali. Když Sloan zpanikařil a začal po nich střílet, stráž se do nás pustila vším, co měli po ruce. Bezduché ničení. Skoro mě zabili s ostatními."

Jak se dalo očekávat, Drakova tvář teď vyjadřovala znepokojení, nezdálo se však, že by byl překvapen. „Snad byste si o tom měla pohovořit s Tessienem. Bytosti jemu podobné mají pověst nespolehlivých spojenců."

„Už jsem si s Tessienem promluvila. Řekl, že jste se s ním setkal v Portlandu a namluvil mu, že došlo ke změně plánu a já se vracím zpátky do Seattlu."

„Musíte se rozhodnout, komu chcete věřit, slečno Hartová."

„To už jsem udělala," řekla a podívala se mu pevně do očí.

„Aha," odpověděl chladně. „Pošlu vám na účet odškodné."

„To by mělo zalepit některé z větších děr v naší dohodě."

„Požadujete ještě další náplasti?"

„To není můj styl, pane Draku. Jsem profík. Umím držet jazyk za zuby i bez zvláštních stimulů."

„Hlavně se moc nešiřte o naší spolupráci."

„Podívejte," rozhořčila se, „měl jste svou příležitost a propásl jste ji. Obchod je obchod a já to chápu. Já vám chci vysvětlit, že se mě nemusíte pokoušet umlčet. Nebudu mluvit, protože mám svou profesionální hrdost. A tatáž profesionalita mi dovoluje zapomenout na to, co jste udělal. Řekněme, že jsme si kvit."

„Jak je libo, slečno Hartová, necháme minulost minulostí." Úsměv odhalil zářivé bezchybný chrup. „Ale nerozcházejme se ve zlém. Vaše odvaha a čestnost na mě udělala velký dojem. Rád bych si vaše služby udržel. Řekněme za paušál 25 000 nuyenů měsíčně."

„Říkala jsem vám, že neberu peníze za to, abych mlčela. Jestli máte zájem o mé služby, zaplaťte mi obvyklou částku."

„Jste nanejvýš zvláštní žena, slečno Hartová. Začínám věřit, že se hodláte držet svých svérázných zásad. Pracujete tedy pro mě nebo ne?"

Podala mu svůj osobní počítač. Usmál se, ubezpečen, že v jejich vztahu znovu získal navrch, zasunul do počítače kreditní hůlku a převedl peníze. Aby Hartová ukázala, do jaké míry mu důvěřuje, nechala si převod potvrdit, hned jak jí počítač vrátil.

„Ty peníze jsou pravé."

„Jako ryzí zlato, slečno Hartová."

„Tohle je lepší," řekla, pozvedla počítač, a pak ho vsunula do kabely. „Zlato je moc těžké."

Otočila se a chystala se sejít po schodech, když tu ji náhle Drake popadl za paži a bolestivě ji sevřel. Přísně se na ni podíval. „Jste si jistá, že v Renraku o naší výměně nezůstaly žádné důkazy?"

Pohlédla na jeho ruku a otálela s odpovědí, dokud ji nepustil. „Dodávka s naším druhým hostem byla dálkově odpálena, přesně podle vašich rozkazů. Pokud vůbec něco zbylo, budou nejspíš předpokládat, že tam bylo o jednoho runnera navíc."

Drakova tvář se znovu rozjasnila širokým úsměvem. „A z těch hlupáků, co nám dělali při operaci křoví, nepřežil žádný? Zraněný zajatec by mohl mluvit."

„Tirský mág toho muže zasáhl ohnivou koulí. Žena zahynula, když pohraniční stráž vyhodila dodávku do povětří. Ostatní už jsou také po smrtí."

„To je přijatelné řešení. Z vašeho hlášení vyplynulo, že ten renrackých zaměstnanec kladl příliš dotěrné otázky. Kdyby zůstal naživu, mohla by jeho historka zaujmout nesprávné lidi. Je daleko lepší, když jsou všichni svědci mrtví."

Všichni, až na mě, pomyslela si Hartová. Ale se mnou se pořád ještě počítá, ne? Alespoň dokud mám nějakou cenu, nebo dokud nedostaneš, co chceš. „Nedovolím nikomu, aby ohrozil plán," uzavřel Drake.

18

Sam překvapeně zjistil, že žije.

Plameny předtím žhnuly všude kolem něj a zapálily šaty, co měl na sobě, a okolní stromy. Bolestí omdlel, upadl a skutálel se z vršku do líně tekoucího potůčku, v němž nyní ležel napůl ponořen pod vodou. Voda zřejmě uhasila plameny. Po pádu byl odřený a potlučený, oheň mu způsobil popáleniny, ale žil.

V bezvědomí určitě nezůstal dlouho. Zaslechl hlas, který nemohl patřit nikomu jinému než elfímu mágovi, jenž ho spálil. Elf si byl zřejmě natolik jistý svými schopnostmi, že se na Sama ani nešel podívat. Sam napínal uši, aby poznal, o čem je řeč.

„Dostal jsem kance a jednoho normála, Griane."

„Rozumím," přišla odpověď zaobalená v statickém šumu rádiového vysílání. „Obě vozidla hoří. Zabili jsme asi tři, ale mýtina je v plamenech a nemůžeme přistát, abychom si to ověřili."

„Mám to tu na zemi pročesat?"

„V žádném případě. Znáš postup, Rory. Nikdo nejde bez podpory do nezajištěné zóny. Kromě toho jsi vyčerpal spoustu energie."

„To byla pohoda, Griane. Jsem dost čerstvý. Tihle obejdové nebyli tak tvrdí, jak bylo hlášeno. Nebudu mít nejmenší potíže."

„Opakuju, Rory. Nejkratší cestou k místu setkání. Vrtulníky tam letí také. Navážeme spojení a vrátíme se společně do vnitrozemí."

„Snad si nemyslíš, že bych je nezvládl! Já, vznešený kouzelník."

„O to nejde, Rory. Ale mě sestřelili a já nechci, aby došlo k dalším ztrátám. Až přistaneme, připoj se k nám."

„Rozumím," řekl nakonec mág, ale další slova zamumlal docela nezřetelně. Zřejmě nebyla určena ostatním elfům. Sam

jim sice také nerozuměl, ale tón byl dostatečně výmluvný.

Sama náhle vyděsilo, že by se elf mohl chtít přesvědčit, zda ho skutečně zabil. Začal se modlit, aby mág odešel a nechal si svou zdatnost raději potvrdit od ostatních. Když helikoptéry odletěly, ponořilo se okolí opět do nočního ticha, rušeného jen šustěním listí v korunách stromů. Zvířata, vyděšená hlukem a plameny, se neozývala. Sam se rozhodl následovat jejich příkladu. I on udělá nejlépe, když zůstane velmi potichu.

Vyčkával.

Napjaté minuty zvolna míjely. Chladná voda Sama vyčerpávala. Pohnul paží, opatrně, aby se neozvalo šplíchá-ní, a pozvedl ji do výše očí. Displej hodinek byl temný. Pokusil se je znovu nastavit, ale krátký záblesk vnitřního osvětlení mu prozradil, že do hodinek se dostala voda. Byly k ničemu. Rozepnul náramek a nechal hodinky sklouznout do dlaně. Rozmáchl se, aby je znechuceně zahodil, ale v posledním okamžiku si uvědomil, že musí být potichu. Ponořil ruku pod. vodu a nechal rozbitý chronometr klesnout na dno potoka.

Ještě chvíli vyčkával, a pak se odvážil vyšplhat po svahu vzhůru. Tu a tam mu pod nohama zapraskala suchá větvička. Každý zvuk jen zvyšoval jeho obavy, že na mágův odchod nečekal dostatečně dlouho. Když konečně vystrčil hlavu nad svah, nikde mága neviděl. Oba Caravanery stále hořely, plameny v trávě však už většinou pohasly.

Kurt a Černý pes leželi mrtví poblíž roztrhaného Sloanova těla. Hanae shořela v jedné z dodávek. Po Roeové nebylo ani památky. Mezi ním a mýtinou zkázy ležela kaluž slizu, která kdysi bývala Chin Lee.

Byl sám.

V dálce Sam opět zaslechl vytí. Tentokrát se mu zdálo, že slyší, jak mu jiné vytí odpovídá. Ten zvuk mu připomněl, jak je sám, ztracen v lese kdesi v Tir Tairngiru, zemi, která mu už dala najevo své nepřátelství. Les je nepochybně domovem mnoha paradruhů, které by si na něm s radostí pochutnaly. Představil si ptáky Nohy a bazilišky. A draky. Sloan řekl, že elfové používali draky k ostraze hranic. Při svém nedávném střetnutí s opeřeným hadem zjistil, že takové zvíře by ho pozřelo na jeden hlt.

Dalekonosná puška China Lee ležela poblíž, ztracená a zapomenutá, když orka zasáhlo elfovo zaklínadlo. Sam si ji prohlížel. Kovové části byly tmavé a vypadaly studeně dokonce i ve slabých odlescích plamínků, které tančily po jejím povrchu. Ergonomicky tvarovaná plastická pažba a držadla sváděly k úsudku, že její použití je snadné. Hladké kovové části vypovídaly o smrtelné účinnosti. Dalekonosná puška byla určena k zabíjení lidí, avšak Sam přísahal, že se takové věci už nikdy nedotkne.

Vlk opět zavyl.

Vzpomněl si na pekelného psa, který kdysi napadl Sally Tsungovou. Na jeho děsuplné vytí a slintající mordu do smrti nezapomene. Štěkot tohoto zvířete je všechny zmrazil. Vlčí vytí nemělo tu moc, přesto však nahánělo husí kůži. Sam neměl k dispozici magii, aby zvíře vyřídil jako Tsungová.

Co dokázalo zabít člověka, mohlo zabíjet i zvířata. Přistoupil k pušce a sebral ji. Hmotnost ho překvapila, protože v rukou China Lee vypadala lehká. Naštěstí měla popruh, takže si ji mohl přehodit přes rameno, jak to dělával ork. Vezme si zbraň s sebou pro případ, že by ho napadlo nějaké parazvíře hledající kořist. Neměl však v úmyslu ji použít proti lidem. To si v duchu slíbil.

Sam se ještě jednou rozhlédl po mýtině. Kdyby tu zůstal a chtěl své mrtvé druhy pohřbít, elfové by ho nejspíš chytili. Otočil se k hrůznému výjevu zády a vydal se nazdařbůh do lesa. Uvažoval, jak daleko se může dostat, než se elfové vrátí.

Sam se dal na útěk, jakmile poprvé zaslechl zašustění v křoví. Nic neviděl, ale ani na to nečekal. Slyšel jen dusot svých vlastních nohou. Dalekonosná puška mu poskakovala na rameni a i přes silný svrchník narážela bolestivě do zad. Brzy mu došel dech. Litoval, že si nechodil častěji zaběhat se svými psy, ani se jinak neudržoval v kondici. Nyní běžel o život a draze platil za svou pohodlnost. Potřeboval se zastavit, popadnout dech, odpočinout si, ale netroufal si to udělat. Byli mu v patách. Nebudou odpočívat, a tak nemohl ani on.

Pod nohama se mu náhle objevil kořen, který ho přinutil uskočit stranou. Dalekonosná puška mu sklouzla z ramene a vychýlila ho z rovnováhy. Zapotácel se a narazil do silného kmene jednoho z lesních velikánů. Strom se ani nepohnul, zatímco Sam se od něj odrazil a ztratil rovnováhu docela. Upadl na znak a bolestivě se uhodil o zásobník a pažbu a nakonec ještě o hlaveň. Omámeně se převalil a pokusil se vstát. Zvedal se mu žaludek a v hlavě mu bušilo. Před očima se mu zatmělo a znovu upadl na zem. Hlaveň se vklínila pod kořen a Sam se svalil na pušku jako těžký pytel. Svět kolem něj se propadal do mlhy.

Bože, teď ne, modlil se. Nebo mě dostanou.

Z těla mu vyprchala všechna síla. Bylo slabé a vyčerpané. Ale nemohl odpočívat, dokud nebude v bezpečí. Potřeboval vědět, jestli ho ti elfové sledují.

Sam se pokusil vstát, ale svět se s ním točil a pak se propadl do tmy. Zřejmě na chvíli ztratil vědomí, protože přišel k sobě, až když spěchal ve svých stopách zpět. Tu a tam mu nějaký zprohýbaný strom nebo vyčnívající kámen připadal povědomý, ale po pronásledovatelích nebylo ani památky. Setřásl je snad? Nebo byl ten úprk zbytečný?

Odpovědi se mu dostalo při pohledu na mýtinu, kde elfové zabili Hanae a runnery. Pozoroval ji ze stínu stromů na okraji lesa, skryt křovím. To místo vypadalo neskutečně, jako by před ním ve snu neustále ustupovalo. Vše bylo přizdobeno zvláštním, stříbrným svitem, ačkoli měsíc se právě skryl za mraky. Skupina elfů bloumala mezi troskami dvou podivně nehmotných Caravanerů, z nichž jeden stále ještě hořel. Všichni elfové až na jednoho byli oblečeni do uniforem s odznaky, jejichž symboly vyjadřovaly ochranu a bdělost. Sam se domýšlel, že má před sebou příslušníky pohraniční stráže Tir Tairngiru. Elf bez uniformy postával stranou. Byl oblečen v džínsách a flanelové košili a vyzařovala z něj velká síla. Samovi byl jaksi povědomý a nakonec usoudil, že to je zřejmě ten elfí mág, jehož hlas v rádiu nazýval Rorym. Kromě těchto sedmi elfů už Sam v okolí žádné jiné živé bytosti nenašel.

„Tak co jsi zjistil, Griane?" zeptal se mág vysokého elfa, který k němu přicházel.

„Jedna mrtvola v té spálené dodávce. Bran říká, že podle kostry to byla asi žena, která zřejmě uprchlá z Renraku. V druhé dodávce našel Aidan pár kostí, takže se zdá, že tu druhou ženu jsme dostali také. Na ty tři venku se hodí popisy runnerů a ork, kterého jsi složil, doplňuje počet mužů na čtyři. Chybí ten chlapík z Renraku."

„Toho jsem taky dostal," ujistil ho Rory.

„To brzo zjistíme." Grian zavrtěl hlavou. „Škoda té techniky v dodávce. Ehran by ji jistě rád viděl."

„Určitě se nedá nic zachránit?"

„Nemohla dopadnout hůř, ani kdyby si na ni sednul drak."

Rory mu poklepal na rameno. „No, alespoň jsme se beze zbytku vypořádali s našimi nezvanými hosty. Takže to byl vcelku úspěšný večer."

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil, Rory. Beze zbytku budeme vypořádáni, až najdeme tvou druhou oběť."

„Tak ji pojďme hledat. Ten chlap padl někde tady."

Rory vedl svého společníka k místu, kde se krčil Sam. Bál se, že ho elfové najdou a spustí poplach, ale zdálo se, že ho nevidí. Zastavili se na místě, kde Sama zdolalo čarodějovo zaklínadlo. Přestože se přiblížili k Samovu úkrytu, nebylo je slyšet o nic lip. Akustická hra, kterou hrál les s jeho oslabenými smysly.

„Žádné tělo, Rory," poznamenal Grian, zatímco Rory nadával. Pak zavolal: „Brane, pojď sem! Potřebujeme stopaře. Náš jistojistý čaroděj ťal vedle."

Grian sklouzl po svahu dolů a opatrnější Rory ho váhavě následoval. Oba elfové se pohybovali s unylou, pomalou grácií. Bran se k nim připojil právě v okamžiku, kdy se Grian shýbl a vylovil cosi ze dna potoka. Sam zprvu neviděl, co to elf drží v ruce. Pak poznal přetržený řemínku zjistil, že jde o jeho odhozené hodinky.

„Musel spadnout sem."

Rory, který stál na břehu, natáhl ruku a vytrhl Grianovi hodinky z ruky. „Podívej. Pěkně ožehnuté. Jestli odsud odešel, daleko se nedostal."

Grian si ho nevšímal. „Brane, rozhlídni se tu. Zkus najít nějakou stopu."

Bran přikývl a vydal se proti proudu. Za čtvrt hodiny se vrátil. Po několik dalších minut si pečlivě prohlížel dno kousek od místa, kam Sam prve spadl. Ostatní ho sledovali. Grian s klidem a jistotou, Rory přecházel sem a tam po břehu potoka.

„Myslím, že nemusíte mít obavy," prohlásil Bran.

„Proč?"

„V bahnité mělčině proti proudu jsem našel stopy kopyt. Vypadá to na jediného koně, řekl bych, že bez jezdce. Nenašel jsem žádné místo, kde by vstoupil do potoka nebo z něj vystoupil, a to jsem urazil skoro půl kilometru. Žádný normální kůň by to v noci neudělal."

„Byl to tedy vodní kůň?" dotázal se Grian.

„Vypadá to tak," přikývl Bran a ukazoval stopy. „Tady někde se zastavil, když náš hoch spadl do vody. Chvilku postál, a pak se rozběhl po proudu jako šílený. Asi už dosáhl Columbie. Náš hoch teď nejspíš dýchá vodu."

„Takže už tu nemáme co dělat," uzavřel Grian.

Chystal se vyšplhat nahoru, ale Rory mu zastoupil cestu. „Máme jistotu?"

„Jestli si zajezdil na vodním koni, žádné tělo se nenajde."

„Takže si ho můžeme započítat?"

„Zcela určitě."

„Tak to bychom měli," uzavřel Rory spokojeně.

Sam zachytil kyselý pohled, který Grian věnoval čaroději, když se začal škrábat do kopce.

„Dobrá, odškrtněte si to. Tady jsme skončili. Ráno to tu vyčistí pravidelná hlídka."

Elfové souhlasně zabručeli, a připojili se ke svému vůdci. Bran vytáhl z batohu lesklý předmět, zmáčkl na něm několik knoflíků, a pak ho nedaleko vyhořelé dodávky odhodil na zem. Rory si zatím prohlížel spoušť, kterou v lese způsobila jeho magie. Vypadal zamyšleně, jako by si nemohl vybavit něco, co pro něj bylo důležité. Když na něj Grian zavolal, čaroděj pokrčil rameny, otočil se a následoval ostatní. Sam přihlížel, jak poslední elf opouští mýtinu a vrací se se svými společníky k helikoptéře. Mířili na opačnou stranu, než byl jeho úkryt. Teď už byl v bezpečí.

Sam se náhle cítil velmi vyčerpán. Opustil mýtinu a obraz zkázy zanechal jednou provždy za sebou. Ani si neuvědomoval, jak se dostal zpátky ke stromu, který ho omráčil, ale najednou tam byl zas.

Měl podivný pocit, jako by ho někdo sledoval. Napjal všechny smysly a pokusil se setřást mdloby, které ho začaly opět obestírat a otupovat. Les byl stále klidný. Mezi stromy se mihly jakési stíny.

Tmavé šelmy, psovité a přinejmenším stejně velké jako vlci.

Pak zmizely.

Ať napínal zrak jak chtěl, ztratily se mu v lese. Blížily se? Nevěděl, a skoro mu na tom nezáleželo. Byl na pokraji svých sil. Hlava mu poklesla. Přílišná únava ho otupila. Bože, jak byl unaven.

Znovu pocítil bolest, kterou mu způsobila dalekonosná puška, jež ho tlačila do zad. Začal cítit svaly, které nebyly na takovou námahu zvyklé, a projevily se i všechny oděrky a drobná zranění. Octl se hluboko v třetím dějství nastaveného času hokejového zápasu, v němž se rozhodovalo systémem náhlá smrt, a on v té vybičované atmosféře hrál roli kotouče. Pokud ho ty šelmy chtěly dostat, dostanou ho. Stejně se už cítil jako mrtvola.

Na levou tvář mu narážely přerývané závany horkého vzduchu a ve vzduchu cítil smrdutý zápach masožravého dechu. Opatrně otočil hlavu a nadzvedl víčka. Hleděly na něj dvě šikmé, zlatozelené oči.

Marushige měl pravdu. Pronásledování Vernera a jeho děvky považoval Sato za neekonomické. Přímluvy Crenshawové, aby k němu došlo, ji stálo téměř všechnu důvěru, kterou si u kansayakua celou dobu cílevědomě budovala. Jediným kladem bylo, že Sato jí přímo nezakázal, aby se tou věcí zabývala. Ne, že by ji takový zákaz zastavil, přes všechny zničující následky vyplývající z neuposlechnutí rozkazu. Crenshawová se však domnívala, že si za všech okolností dokáže ohlídat své vlastní zájmy a zařídit, aby zmíněné zničující následky padly na hlavu někoho jiného, nejlépe některého z jejích nepřátel.

Soukromé pátrání však nepřineslo téměř žádné výsledky. Její síť v Seattlu byla velice skromná proti pavučině kontaktů a informátorů, kterou udržovala v Orientě. Na všechny opatrné dotazy přicházela negativní odpověď. Verner jako by se do země propadl. Ti laciní runneři přece nemohli být tak dobří. V této stínohře muselo existovat spojení s někým vysoce postaveným. Jen ho najít.

K tomu však potřebovala čas, který jí kansayaku nechtěl poskytnout. Když nepůsobila přímo jako jeho osobní stráž, dával jí nejrůznější úkoly. Jako by Akabo a Masamba nebyli světsky a magicky na výši. Jako by se ji snažil zaměstnat, aby se nemohla věnovat vlastním zájmům.

Zjistila, že tohle ji vůbec nenapadlo. Byl snad do toho Sato nějak zapleten? Neviděla, co by tím mohl získat, nepochybně však byl dostatečně vlivný, aby nechal někoho zmizet. Skrytý zájem, který Sato na Vernerovi měl, by vysvětloval, proč Sato tak rychle souhlasil s jejím návrhem, aby tomu troubovi nabídl možnost kontaktovat svou sestru.

Kdyby tu včas skončila ten malicherný úkol, stihla by zavolat jistého dohazovače v Tokiu, který snad něco věděl.

Crenshawová netrpělivě pohlédla přes dvojité xylanové sklo, které ji dělilo od vakuové místnosti, v níž výzkumný tým právě prováděl experiment. Mezi anonymní masou lidí v zelených pláštích se zřetelně vyjímala vysoká postava Vanessy Cliberové. Crenshawová mezi zahalenými pracovníky zanedlouho rozpoznala i jejich vedoucí.

Prameny černých vlasů, které splývaly zpod volně uvázané čapky, a neustálý chvat byly příznačné pro Shermana Huanga, prezidenta Renraku Amerika a ředitele celého podniku. Nikdo jiný by si netroufl takto zanedbávat přísné požadavky na čistotu místnosti a současně být vášnivě zabrán do celého procesu.

Další vedoucí pracovník se pohyboval s přesností a úsporností, kterou Crenshawová obdivovala. Všimla si toho už před dvěma dny, když sledovala Konráda Huttena při práci ve středisku dat. Na muže, který se specializoval na záhadné mikrotronické inženýrství, měl šarm, který Crenshawové připadal přitažlivý. Až současné starosti pominou, mohla by se pokusit zjistit, zda je stejně atraktivní i mimo pracovní proces. Kdo ví, třeba se mu líbí agresivní ženy.

Test se zřejmě blížil ke konci. Mezi pracovníky zavládlo viditelné uvolnění a shon ustal. Tři postavy se oddělily od svých skupin zahalených v zeleném a zamířily k vzduchotěsným dveřím vakuové místnosti. Jen vedoucí skupin by si mohli dovolit opustit místnost, ještě než bude prověřena bezpečnost všech systémů. Crenshawová pocítila jisté samolibé uspokojení, že je všechny tři poznala.

První prošel dveřmi Huang. Čapku i roušku už měl dole a snažil se je vecpat.do kapsy. V myšlenkách byl jako obvykle někde jinde a oba předměty spadly na podlahu.

„...celou hodinu. A to jí bylo jasné, že na tom projektu strávíme několik nocí."

„I manželky je třeba brát mezi lidi, Shermane," podotkla Cliberová.

„Ale vždyť to byl jen malý večírek. Nezúčastnil se ho nikdo důležitý," pokrčil Huang rameny. „Ono ji to zase přejde. Vždycky ji to přešlo."

„Co kdyby sis vzal volno," naznačil Hutten.

„Volno?" Huang to zjevně vzal jako urážku. „O to tu právě běží. Každý chce můj volný čas. A já ho nemám dost ani na tenhle projekt, právě teď, když se dostal do rozhodující fáze. Kdyby mě tak všichni nechali na pokoji." Zasněně se zahleděl někam, kam dohlédl jen on sám, a oči, obvykle přimhouřené, se mu náhle rozjasnily. „Jen trochu víc času, a pak jim ukážeme."

Natáhl se a otočil k sobě obrazovku.

„Ha! Přesně jak jsem předpokládal. Podívejte."

Pohlédli mu přes rameno. Cliberová ze sebe vyrazila zamyšlené „hmm." Hutten neříkal nic, ale natáhl se přes Huanga a vyťukal cosi na klávesnici.

„Skvělá úvaha, Konráde," přikývl souhlasně Huang. „Tahle konfigurace by měla zvýšit průtok informací v beta cyklu na maximum."

„Samozřejmá extrapolace z parametrů modulátoru," poznamenal Hutten.

Při své práci byla Crenshawová někdy ráda, když se s ní zacházelo jako s kusem nábytku. Někdy to bylo dokonce i výhodné. Tohle však nebyl ten případ. Protože poznala, že zelené pláště ji budou ignorovat, až dokud si nevynutí jejich pozornost, vstala a promluvila.

„Prezident Huang?"

Všichni tři se na ni unisono podívali. Cliberová okamžitě nasadila svůj obvyklý pohrdavý výraz. Oba muži měli v tváři mírný údiv.

„Ano?"

‚Alice Crenshawová, pane. Z bezpečnostního."

Huang svraštil čelo, avšak Crenshawová si povšimla prchavého záblesku znepokojení. Vypadal jako dítě, přistižené při prohlížení nemravných obrázků.

„Nejde o žádný problém. Jsem přidělena kansayakuovi Satovi. Velmi se omlouvá, ale vaše společná večeře se bude muset o půl hodiny posunout."

„To je dnes večer?" zeptal se nepřítomně Huang.

„V sedm třicet," přisvědčil Hutten. „Teď v osm."

„Hm, myslím, že tam přijdeme. Se vší parádou." Huang se nervózně zasmál.

Crenshawová v duchu zaúpěla. Pro lidi jako on vymysleli slovo otrapa. Věnovala mu zdvořilý úsměv. „Kansayaku se těší i na setkání s vašimi vedoucími pracovníky."

Cliberová se na své společníky usmála. „Tak na to se těším. Pár slov bych tomu panu Kansa-jaksejmenuje ráda pošeptala do ouška." Otočila se ke Crenshawové. „Ten si ale dával načas. Všude se šuškalo, jak chce všechny vyrazit, jen aby se projekt pohnul kupředu. To si nás nechával nakonec?"

„Korporace má kromě vašeho projektu i mnohé další zájmy, doktorko Cliberová. Kansayaku Sato se musí zabývat všemi. Zatím zdejší pobočku poznával. Řekl mi, že vás nechce při důležité práci na projektu rušit víc, než bude nezbytné."

„Ne víc —" vyprskla Cliberová. „Personální změny, které nařídil, byly sotva nezbytné. A působily velice rušivě."

„Jak jsem řekla, doktorko, ne víc, než je nezbytné."

„Jak může vědět, co je nezbytné? Vy jste všichni úplně stejní. Nemáte ani ponětí, co. tu vlastně děláme, ale pořád si budete myslet, že můžete postrkovat lidmi sem a tam, měnit rozpisy podle chvilkových rozmarů a bůhvíco ještě. A pak čekáte, že vám na povel složíme výsledky do klína."

„Uklidněte se, doktorko."

„Mám se uklidnit?" Cliberová zčervenala. „Ještě jsem ani nezačala."

„Vzhledem k tomu, že kansayaku má plnou moc, radím vám, abyste svůj postoj přehodnotila," řekla Crenshawová studeně. „Kansayaku by ho mohl shledat neproduktivním."

„Neproduktivním!" Cliberová strhla čapku z hlavy a uvolnila své medové vlasy ze sponek, které je držely pohromadě. Mrštila čapkou na podlahu. „Shermane!"

Huang vzhlédl zmateně od monitoru, který mezitím začal opět studovat. „Hmm?"

Než mohla Cliberová spustit svou tirádu, Crenshawová se do toho vložila: „Jen jsem doktorce Cliberové naznačovala, že by měla trochu krotit své... nadšení. Spolupráce s kansayakuem Satem je nejlepší způsob, jak s projektem pohnout."

Huang zamrkal a střídavě hleděl na svou zjevně rozzuřenou kolegyni a klidnou důstojnici bezpečnosti. „Vanesso, obávám se, že slečna Crenshawová má pravdu. Měla by ses občas trochu víc ovládat a ohledně pana Sáta musíme být opatrní. Pokud bude se svým nálezem spokojen a nikdo se mu nebude protivit, odjede a my se budeme moct vrátit ke své práci. Víš, jak blízko už jsme." Slabě se na Cliberovou usmál, což ji zřejmě poněkud uklidnilo. Pak zamumlal: „Jak já tyhle byrokratické zbytečnosti nenávidím."

„Sotva je to zbytečnost, prezidente Huangu," odporovala Crenshawová. Cliberová pohrdavě zasupěla, Crenshawová však pokračovala: „Na druhou stranu chápu, že profesionály, pracující ve vašem týmu, mohou nezbytné formality spojené s řízením pobočky obtěžovat. Kansayaku Sato má na mysli jen zájmy Renraku. Přeje si, aby všechna oddělení pracovala na nejvyšší výkon."

„Tak proč nám neschválil žádost o větší podporu?"

„Schválil ji." Crenshawová vytáhla z kapsy krabičku s čipem a hodila ji na stůl. „Tady jsou osobní spisy a příkazy k přesunu pro dvanáct nových lidí, které jste požadovali. Určitě budete chtít při dnešní večeři kansayakuovi poděkovat. Do té doby nashledanou."

Crenshawová s potěšením zaregistrovala ohromení v tvářích Huanga a Cliberové, pak se otočila a odkráčela směrem ke dveřím. Po cestě si všimla, že Hutten sedí u kyberterminálu a přes veškery hluk pokračuje v práci. Realisticky a profesionální postoj. To se jí u mužů líbilo.

20

Sama probudila svalová křeč. Chvilku zmateně ležel. Byl pod střechou, v posteli, a nahé tělo měl přikryté těžkými pokrývkami. Místnost byla temná, osvětlená jen nepřímo odleskem něčeho, co vypadalo, jako oheň ve vedlejším pokoji. Obklopovala ho jakási známá vůně, která ho uklidňovala a znepokojovala zároveň.

Nemohl si vybavit, jak se sem dostal. Poslední, co si pamatoval, byl les a běh o život před pohraniční stráží Tir Tairngiru. A pak ještě párek vlků.

Vzpomínky byly zmatené a jedna mu splývala s druhou.

V myšlenkách mu nejjasněji vystupoval obraz místa, kde zemřela Hanae. Útržkovité dojmy z útoku, klidné obrazy, jak se společně s shadowrunnery ukládali ke spánku, mlhavé obrazy elfů, procházejících mezi troskami. Vše se prolínalo s vířícími dojmy z temného lesa a jeho útěkem do neznáma.

Sam si pamatoval, že upadl a uhodil se do hlavy. Opatrně natáhl ruku. Na zátylku měl skutečně obrovskou bouli, ale kupodivu mu příliš nevadilo, když se jí dotýkal. Vlastně mu nevadily ani jiné oděrky a modřiny, které si při běhu způsobil. Byly však tu, jako důkaz, že lesní události nebyly pouhou noční můrou. Jeho záhadní zachránci mu museli dát něco proti bolestem.

Pak si vybavil tváře. Jedna patřila povýšenému a pohrdavému muži, druhá starostlivé, ale mírně zmatené ženě. Obě byly úzké a dlouhé s lehce zašpičatělýma ušima. Vypadaly téměř jako tváře elfů, avšak nebyly, a ani nemohly být. Elfové ho přece chtěli zabít. Proč by ho zachraňovali? To nedávalo smysl. Sam si nejasně vybavoval, že ruce, patřící k těm tvářím, mu pomohly z lesa, ošetřily mu rány a uložily ho do postele.

Zneklidnilo ho, že neví, kde je, ani kdo jsou jeho zachránci. To, že byl svlečený, jen zvyšovalo jeho pocit ohrožení. Když se posadil, aby se rozhlédl po místnosti, koutkem oka zachytil záblesk kovu. Dalekonosná puška China Lee tu stála opřená o stěnu. Ať už ho sem přivedl kdokoli, cítil se natolik v bezpečí, že mu ponechal zbraň. Nebo to bylo jinak?

Vysoukal se z postele a zkontroloval zbraň, jak to vídal u orka. Byla stále nabitá. Důvěřovali mu. V tom případě tedy nebyl zajatcem pohraniční stráže Tir Tairngiru.

Na stoličce vedle pušky leželo složené oblečení. Nebylo jeho, ale zřejmě ho tu nechali, aby měl co na sebe. Brzy zjistil,

že mu padne. Právě si natahoval boty, které našel pod stoličkou, když z vedlejší místnosti zaslechl jakési hlasy. Rychle si zavázal tkaničky, přešel ke dveřím a naslouchal.

Dveře vedly do velkého sálu, o mnoho většího, než ložnice. Hlasy patřily lidem, kteří byli kdesi vpravo od dveří, kam neviděl. Vzdálenost a tlumící efekt závěsů a obrazů způsobily, že ne zcela rozuměl, o čem je řeč. Přízvuk a intonace,mu však cosi připomínaly. Tyhle lidi už jednou slyšel. Uvědomoval si, že to nebylo v luxusním prostředí dobře vybavené skrýše, ale nebyl schopen si je zařadit. Protože byl zvědav, vyšel na světlo, aby se na ně podíval.

V místnosti byli tři muži, kteří se na Sama překvapeně podívali. Dva z nich seděli, zatímco třetí stál u velkého okna s výhledem do lesa. Stojícího muže Sam neznal, zatímco ty dva, co spolu rozmlouvali, ano.

Muž, který seděl čelem k Samovi, se zarazil uprostřed věty. Sam s ním mluvil jen jednou, ale mužova podobaná tvář a silné, srostlé obočí mu navždy utkvěly v paměti. Byl to Castillano, záhadný příslušník seattlovského podsvětí, s nímž se Sam setkal během svého nešťastného dobrodružství s shadowrunnery Tsungové.

Druhý muž k němu byl otočen zády. .Sam rozeznal špičaté elfí uši a vyholeny levý spánek se zakrytým datajackem a pár čipjacků. Dřív než se elf otočil, bílá kštice a černé kožené kalhoty Samovi prozradily, že je to Lišák, decker Tsungové.

Z jiného pokoje, který sousedil se Samovým, vstoupil do sálu další muž. Samovi se nevybavilo žádné jméno, ale okamžitě v něm poznal muže ze svých čerstvých vzpomínek. U nohy mu klusal vlk. Zvíře se tu cítilo jako doma a vůbec ho neznepokojovalo, že mu drápy klapají o dřevo, místo aby se zarývaly do jílovitého lesního podloží. Poznalo Sama stojícího u dveří a vydalo se k němu. Shýbl se, aby zvíře přivítal. I on ji poznal.

„Freya?"

Při vyslovení svého jména vlčice pohodila hlavou a oblízla mu obličej.

„Kouše," poznamenal bezejmenný muž s povědomou tváří.

„To je v pořádku. Mě nekousne."

Jako by mu rozuměla, Freya poodstoupila a chňapla po jeho prstech. Pak teprve se od něj nechala znovu pohladit. Ostatní v místnosti mlčky přihlíželi. Když Sam konečně vzhlédl, zjistil, že se na něj všichni dívají. Castillanův pohled byl ponurý, avšak Lišákovy oči potěšené svítily. Ostatní vypadali lhostejně.

„Pane Podniku," řekl Lišák, „jsem rád, že ses po tom spánku zotavil. Obávali jsme se, že sis vážně ublížil. Přistup k ohni mezi nás a vypravuj, jak se stalo, že jsi zabloudil tak daleko od domova."

Sam poklepal Freyu naposled po prsou, přešel k nim a usadil se do prázdného křesla. Vlčice ho následovala a ulehla blízko jeho nohou zády k ohni. Nevěděl, co má říct. Tito lidé mu však zřejmě zachránili život, takže jim dlužil vysvětlení. Přesto si nebyl jistý, na čem je.

„Pročpak jsi pobíhal bezcílně po lese?" zeptal se Lišák.

„Opustil jsem Renraku. A teď mě chtějí zabít."

„Jakže?"

„Pohraniční hlídka. Nazvali mě odpadlíkem."

„Zřejmě jsi ještě zmaten přestálými útrapami a tvé vysvětlení je poněkud nesouvislé, pane Podniku. Nikdy jsi nebyl příslušníkem té hlídky, takže tě ani nemohli nazývat odpadlíkem."

„Ne. To korporace."

Lišák se nevěřícně zasmál. „Korporace nevynášejí rozsudky smrti nad obyčejnými uprchlíky. Takový trest by byl příliš přísný. A že by tě pronásledovali až sem, do Tiru... to se. mi nechce věřit."

Castillano poklepal rukama po opěradlech svého křesla. „Co máte ještě na svědomí?"

„Vůbec nic," odpověděl Sam, kterého ta otázka ohromila.

„Lež. Je kolem vás moc velký rozruch."

„Vskutku, vzbudil jsi příliš velký rozruch a tvé vyprávění to nijak nevysvětluje. Musí v tom být víc. Pane Podniku, snad bude nejlépe, když nám povíš, kdože tě to chce zabít."

Sam zavrtěl hlavou. „Já to vážně nevím."

„Možná bys nám měl vyprávět, jak ses ocitl až tady, daleko od domova, a nic nezamlčovat."

Sam přikývl. Snad bude opravdu nejlepší, když jim řekne pravdu. Možná, že si to zároveň sám srovná v hlavě. Váhavě začal s rostoucí nespokojeností s Renraku a nesplněnou touhou najít svou sestru, která ho dovedla až k rozhodnutí opustit Pasáž a korporaci. Popsal extrakci a její katastrofální konec, ale vynechal všechna jména s výjimkou Hanae. „Takže vidíte," uzavřel, „že opravdu nevím, o co tu jde. Vím jen, že nejsem daleko od domova. Už nemám žádný domov."

„Velice truchlivý příběh," řekl Lišák soucitně.

„Kouř a mlha," usoudil Castillano.

Elf mu věnoval zlostný pohled. „Domnívám se, že váš odsudek je moc příkrý. Smýšlíte snad o svém hostu zle?"

Castillano pokrčil rameny.

Lišák se obrátil k Samovi. „Stínoví přátelé z Portlandu mi poskytli důvěrnou informaci. Vyprávěli cosi o odměně, kterou Renraku vypsalo za dopadení či ještě lépe likvidaci dvojice odpadlických zaměstnanců, kteří ukradli jakási cenná technická tajemství společnosti."

„Nevím, o čem mluvíš," protestoval Sam.

„Povídá se, že tito odpadlíci byli extrahováni hrstkou shadowrunnerů a odvezeni na jih. Údajně se připravovali k ilegálnímu překročení hranic Tir Tairngiru." Elf se na okamžik odmlčel. „Od toho je už jen malý krůček k tomu, abychom tyto dva odpadlíky ztotožnili s tebou a tvou přítelkyní."

„To nedává žádný smysl. Nevzali jsme si nic než osobní majetek." Sam zmateně zavrtěl hlavou. „Možná něco vzal ten druhý."

„Ten druhý?" otázal se Castillano.
„Pane Podniku, o nikom dalším ses prve nezmínil."
„No, současně s námi extrahovali ještě jednoho zaměstnance," řekl Sam.
„Stíny hovoří jen o tobě a o ženě."
„Byl tam ještě jeden člověk, a ten musel určitě něco vzít. Elfové říkali, že v jeho dodávce byla nějaká technika. Je také mrtvý."
„Elfové?" Castillanův tón jasně naznačoval, že požaduje bližší vysvětlení.
Sam popsal, co viděl a slyšel, když pozoroval pohraniční hlídku. Castillano se nadále tvářil lhostejně, avšak Lišáka na tom zřejmě cosi zaujalo.
„To by znamenalo, že odpovědné úřady Tir Tairngiru si vzaly drakova slova k srdci."
„Drak?" Ta slova vzbudila v Samovi podezření. „Jaký drak?"
Lišák pokrčil rameny. „Takový či onaký, všichni do jednoho dělají jenom potíže. Nevíte to náhodou, Castillano?"
„Opeřený had. Mladý."
„Tessien." Sam si byl jistý.
„Vy o tom zvířeti něco víte?"
„Obávám se, že ano, pokud je to skutečně on." Kolik jich mohlo být? „Měl to být společník Roeové."
Když padlo její jméno, Lišák se zvrátil v křesle a dokonce i Castillano několikrát zamrkal. Sam nevěděl, co si má o jejich reakci myslet, byl si však jistý, že vysvětlení se mu líbit nebude.
„Roeová?"
„Ano. Žena, která zařizovala extrakci. Vy ji znáte?"
Lišák a Castillano si vyměnili pohledy. Dohazovač neznatelně přikývl a Lišák řekl: „Ve stínech existuje jistá osoba značného věhlasu. Byla tvoje slečna Roeová elfka s platinovými vlasy, oděná do drahých šatů?"
„Takový popis se na ni docela hodí," potvrdil Sam.
„Samozřejmě, že Roeová není její pravé jméno," pokračoval Lišák. Vypadal ustaraně a opřel se o opěradlo. „Tato stínová osoba, o níž jsem hovořil — říká se, že na svých posledních eskapádách si brala na pomoc draka. O té dračí formě se šeptá, že se jmenuje Tessien. Myslím, pane Podniku, že tu sotva budou dvě elfky, které se přátelí s dračí formou jménem Tessien. Je velice pravděpodobné, že tvá elfka je smutně proslulá runnerka, známá spíše pod jménem Hartová."
„Nechci s Hartovou nic mít. Musíte pryč, chlape."
„Není třeba nic uspěchat, pane C. Vypadá to, že pohraniční stráž považuje našeho hosta za mrtvého. Hartová a její zaměstnavatel obdrží tutéž informaci. Prověřovat to nikdo nebude."
Castillano zavrtěl hlavou. „Zbytečné riziko."
„Jářku, vy se příliš bojíte, pane C. Vašeho závodu se to přece nijak nedotkne."
„Co tu vlastně děláte?" zeptal se nevinně Sam.
„Chlape, vy se vážně neumíte chovat."
„Odpusťte, ale myslel jsem, že jste dohazovač. Nepatří to snad spíš mezi městské aktivity?"
„No a?"
„Pan C. se věnuje bohulibé dobročinnosti, pane Podniku," vložil se do toho Lišák a pokusil se poněkud ulámat hroty dohazovačově nevrle mlčenlivosti. „Umožňuje těm, kdo mají spoustu drobných cenností, aby se svých přebytků zbavili, a dodávaje tam, kde je o ně díky nově vzniklým hranicím nouze."
„Moc mluvíš, elfe."
„Ale, ale, vzácný hostiteli. Věřím, že náš přítel je spolehlivý a důvěryhodný. Neprozradí žádné z vašich tajemství, protože zradit důvěru hostitele by bylo nanejvýš nečestné a pan Podnik klade loajalitu najedno z nejvyšších míst."
„Příliš mnoho úst toho také příliš mnoho vyzvaní." Castillano se poškrábal na dlani levé ruky. „Nepotřebuju ještě další problémy."
„A já vám je nehodlám přivodit," ujistil ho Sam. „Nic nepovím. Ale potřebuju vaši pomoc. Potřebuju se dostat zpátky do metroplexu."
„Máte plán?"
„Myslím, že se vrátím do Renraku. Celé je to šílené. Ale nevidím jiný způsob, jak to vyřešit."
„Máte se ještě hodně co učit."
„Musím hlavně něco udělat. Z toho, co jste řekli, vyplývá, že někdo, buď Roeová, chci říct Hartová, nebo jiná osoba, která stojí za ní, mě poslal na smrt. Tatáž osoba dopustila, abych do té špinavé hry vtáhl nevinnou ženu. Mou vinou Hanae zabili a já jim to musím vrátit. Oni jsou vrazi a já se postarám, aby za to zaplatili."
„To zní velice vznešeně."
„Neposmívejte se tomu muži, pane C. Byl podveden a jeho srdce touží po odplatě. Tomu jistě rozumíte, že?"
„Rozumím obchodu." Castillano zamnul rukama. „Tohle do něj nepatří."
„Zaplatím vám," nabídl Sam zoufale.
„Čím?" zeptal se Castillano bezbarvým hlasem. „Nemáte žádný kredit, peníze ani zlato. Jen hromadu starých fotek a pár čipů."
„Můžete si ty čipy vzít. Ty programy persony mají určitou hodnotu."
„To je moc nebezpečné. Jsou označené."
„Pan Podnik nabízí vše, co má, Castillano. To má jistě nějakou cenu."
„Hraješ na moje lidské city, elfe?"
Lišák se smutně pousmál. „Říkejte tomu, jak chcete. Jestli nepomůžete vy, pomůžu já. Náhle shledávám, že jeho přání

mají větší hodnotu než vaše lákavá nabídka."

„Tvoje chyba, elfe." Castillano povstal. „Přijdou mi nějaké peníze. Pošlu je na tvůj účet."

„Vaše čest zůstává nedotčena, pane C."

„Ten kluk ať tu nechá čisté čipy, než odejdete."

Castillano pokynul svým mužům a opustil s nimi místnost. Freya věnovala Samovi cosi jako účastný pohled, pak se zvedla a odešla za nimi. Samovi se zdálo, že slyší elfa tiše dodat: „I když vaše laskavost za ní trochu pokulhává."

Ještě než za sebou zavřel dveře vedlejšího pokoje, Castillano na rozloučenou přes rameno prohodil: „Tu Bibli si nech, hochu. Budeš ji potřebovat."

21

„Misie Osmé ulice," hlásal nápis.

Pohaslá a oprýskaná písmena pamatovala zašlou slávu, stejné jako otlučená cihlová budova, kterou pojmenovávala. Všechna nižší okna byla zalepená neprůhledným stavebním plastikem. Okna kdysi chránily mříže, které však nyní byly zrezivělé, zohýbané, k ničemu. Několik vrstev grafit naznačovalo, že na usedlé stoleté budově už pracovalo několik generací živelných městských umělců. Jeden ze symbolů na zdi u schodů k hlavnímu vchodu jako by k jiným čáranicím nepatřil. Sam ještě nikdy neviděl věnec z bodláčí, ale předpokládal, že ten emblém prohlašoval budovu za území místního pouličního gangu.

Budova misie ladila se svým okolím. Přestože byla většina Portlandu přestavěna, tato městská část zůstávala vesměs předprobuzenecká. Byl to jen jeden ze slumů, přiléhající okrajově k přestavěnému městskému centru, kterému nyní dominovala neoelfí architektura ladných křivek, excentrických řešení a souladu s životním prostředím. Lidé z minulého století by své město nejspíš nepoznali. Dokonce i na Sama působily budovy v elfím stylu znepokojivě svou odlišností od rovných konstrukcí nebo přebudovaných provizorií velkoměst. Tvary a obrysy, jež volili elfí architekti, jako by oslavovaly Šestý svět a návrat magie na Zemi. Samovi se ulevilo, když se s Lišákem konečně dostali do starších čtvrtí Portlandu a elfí věže už nebylo vidět. Přestože vyrůstal v bezpečných podnikových enklávách, znečištěné a pochmurné ulice byly jeho srdci přece jen bližší.

Lišák ho vedl po schodech nahoru do misie a dál do prostorného sálu, který zabíral více než polovinu přízemí. Otevřené dveře a špinavá okna vpouštěly dovnitř trochu dopoledního světla, které sotva stačilo na osvětlení místnosti. Několik slabých žárovek se zoufale snažilo tento nedostatek vynahradit. Vůkol se šířil silný zápach zbědovaných lidských těl. Dědicové miasmatu byli roztroušeni po místnosti. Někteří z nich leželi schouleni do klubíčka v neklidném spánku, jiní tiše seděli na nehezkých, rozvrzaných kusech nábytku, zatímco další neustále mluvili, ať už je někdo poslouchal nebo ne. Staří a nestárnoucí v zmazaných hadrech využívali misijní charity společně s prostopášnou mládeží a rozdrbanými bezdomovci. Všichni byli špinaví a páchli, avšak jen ti v posledním stadiu čipového návyku vypadali podvyživeně. Mezi těmito uprchlíky z ulic se starostlivě pohyboval ramenatý muž v tmavém obleku. Vpředu bylo vidět bělostný kolárek jeho košile, který označoval jeho kněžský stav.

„Otče Lawrenci."

Kněz se při vyslovení svého jména otočil. Široká tvář dobře ladila s jeho postavou. Na čele měl velkou bradavici, ale jinak působily jeho drsné rysy příjemným dojmem. Pleť měla v matném osvětlení našedlou barvu. Teprve když se usmál a odhalil spodní čelisti, poznal Sam, že kněz je ork, nebo alespoň trpěl lehkou orčí genetickou dysfunkcí.

„Lišáku," zvolal kněz zjevně potěšen, že tu elfa vidí, „nevěděl jsem, že jsi ve městě."

„Jářku, otče, to jste mě opravdu potěšil. Protože když jste to nevěděl vy, pak už nikdo."

Kněz se srdečně zasmál. „Jako obvykle mě přeceňuješ. Přesto bych si měl s pár lidmi promluvit."

„Doufám, že ne moc příkře."

„Ne. Ne. Ale člověk musí pořád vědět, odkud vítr vane. Respar sallah tishay a imar makkanagee-ha. Což?"

Lišák naklonil hlavu na stranu a věnoval mu káravý pohled. „Jen málokterý z vašich patronů ovládá sperethiel. O co vám jde?"

„O dílo boží, jako vždy," odvětil otec Lawrence a mávl rukou kolem sebe ve všeobjímajícím gestu.

„Bůh vám tedy stále ponechává prostor k tomu, abyste mohl jednat s kriminálníky?"

„Kriminálníci, občané, šlechtici, dokonce i paladýni a shadowrunneři jsou Jeho děti." Přestože ta slova zněla odměřeně, knězův hlas v sobě nesl pevné a upřímné přesvědčení. „To hříšníkovi musíme otevřít své srdce,' protože jaká je hodnota naší lásky k těm, kdo se hřejí v jeho světle, pokud zároveň zapudíme ty, kdo potřebují naši pomoc? Bůh je nekonečně spravedlivý."

„Stejně jako tento muž, otče. Přicházíme jako pokorní prosebníci o nocleh. Mému příteli můžete říkat" — Lišák se na okamžik zamyšleně odmlčel, a pak se mu obličej čtverácky rozzářil náhlým nápadem — „Twist."

Kněz si Sama zkoumavě změřil, všímal si detailů Samova postoje a vzhledu a okamžitě je hodnotil. Ať už dospěl k jakýmkoli závěrům, skryl je za svým širokým úsměvem. Otec Lawrence natáhl ruku a pevně potřásl Samovou pravicí. „Vítejte v misii, Twiste. Každý Lišákův přítel tu vždy najde útočiště."

„Díky."

„Jste křesťan?"

„Ano." Sam se cítil povinován dodat: „Ale nejsem katolík, otče."

„To se dá napravit dobrou vůlí a vírou, ale já vás k ničemu nutit nebudu. Každý, kdo dodržuje pravidla a pořádek v tomto domě, je vítán. Všichni jsme v rukou božích. Bůh samozřejmě chápe, že každý dáváme podle svých schopností."

V odpověď na tázavý pohled otce Lawrence Lišák odpověděl: „Bohužel, otče, naše současné podnikání nám spíše bere, takže nemáme příliš na rozdávání."

„Nikdy jsem neměl důvod pochybovat o tvé velkorysosti, Lišáku. Budu věřit, že mi to oplatíš, a pomodlím se za tvůj

úspěch." Pokud už nebyli tak vítáni jako předtím, nedal to kněz najevo. „Ty se tu vyznáš, Lišáku, a tihle potřebují mou péči mnohem naléhavěji. Věřím, že se o sebe i o svého přítele dokážeš postarat sám."

Lišák provedl Sama místností do kuchyně, kde se právě začaly vařit dva hrnce, jejichž čerstvá polévková vůně na okamžik převládla nad dezinfekcí a pronikavým pachem chléva. Sešli po skřípajících schodech do sklepa. Když dosáhli dna, necítil Sam nic než vlhkou plíseň.

Lišák ho neomylně vedl do tmy mezi zaprášené, plesnivé hromady bůhví čeho. Sam se musel držet na dohled slabě se lesknoucích cvočků na elfově koženém oblečení, aby se neztratil. Když se Lišák zastavil, Sam do něj málem vrazil. Za okamžik pocítil závan čerstvého vzduchu a elf ho vedl ještě hlouběji do tmy. Slabé zaskřípání naznačilo, že dveře tajné komnaty se zavřely a oddělily je tak od zatuchlých sklepních prostor.

Pak se rozsvítilo měkké červené světlo. V jeho záři Sam spatřil, jak Lišák přechází od vypínače, kterým právě otočil, k posteli. Když se^ na ni vrhl, postel vrzavě zaprotestovala.

„Udělej si pohodlí."

Sam se rozhlédl. Kromě postele, kterou si elf zabral pro sebe, tu byl jen stůl a několik skříní. V jednom z temných koutů zahlédl starou rozvrzanou skládací židli. Otočil ji, obkročmo se na ni posadil a složil ruce přes opěradlo. „Co teď?"

„Teď je to na tobě, pane Podniku. Dostal jsem tě na bezpečné místo, kde si můžeš odpočinout, popřemýšlet a snad i přijít na nějaký plán. Máš už nějaký plán?"

„Vlastně ještě ne. Ale přemýšlel jsem o tom, co jsi říkal ohledně mého návratu. Myslím, že máš pravdu. Nebylo by to zrovna nejmoudřejší. Alespoň dokud se nedozvím víc."

„Takže se nakonec nezachováš jako makkanagee?"

„Nezachovám se jako co?"

„Makkanagee. Svévolně či záludně hloupý."

Sam smutně potřásl hlavou. „Hloupostí jsem udělal dost, ale určitě to nebylo záměrné."

Lišák nadzvedl obočí, ale neříkal nic. Ani Sam neměl co dodat, a tak byli chvíli zticha. Sam věděl, že elf má pravdu. Pokud chtěl něčeho dosáhnout, potřeboval plán, ale nejprve musel zjistit, kdo je jeho nepřítel nebo nepřátelé.

„Když se dostanu do renrackého Matrixu, myslím, že bych mohl na něco přijít."

„Co navrhuješ?"

„Pořád ještě mám ty čipy persony, které Castillano nechtěl vzít. Kdybych se dostal ke kyberterminálu, mohl bych se napojit do centrálního počítače."

„Nejspíš už změnili vstupní kódy."

„Myslím, že bych věděl, jak je obejít. Jiro mi jednou ukázal zadní dvířka, o nichž tvrdil, že je tam vložil jeden z konstruktérů systému. Když se dostanu do Matrixu, dostanu se i do systému Raku."

‚A kolik lidí o tom ví?"

„Jiro říkal, že decker, který mu o tom řekl, byl jediný, protože konstruktér zahynul při leteckém neštěstí."

„Aha. Deckerské tajemství přechází z učitele na vyvoleného žáka. Tak v tom případě o něm ví jen asi stovka počítačových pracovníků, a k tomu ještě všechny hlídky, co křižují renrackým Matrixem. No dobře. I kdyby to byl způsob, jak se dostat dovnitř, tvoje čipy jsou přece označené."

„Castillano to říkal také. Co to znamená?"

„Svatá prostoto, tebe praktiky Matrixu ani v nejmenším nepoznamenaly, přestože máš jack. Označení je soubor instrukcí zakódovaných do čipu. Všechny povely prováděné prostřednictvím toho čipu zanechávají identifikovatelnou značku na všech programech, kterých se dotkneš. Pokud ty čipy použiješ tak, jak jsou, necháš po sobě v Matrixu všude velmi velké, identifikovatelné stopy."

„Pak tedy není žádná naděje."

„Kdepak, to jsem neřekl. Avšak dřív než bez povolení vstoupíš do systému tak nebezpečného, jako má Renraku, si musíš uvědomit všechna nebezpečí, kterým budeš muset čelit. Zpátky k tvým čipům: dovedl bych je toho označení zbavit, kdybys je laskavě svěřil do mé péče."

„Trvale."

Lišák se zasmál. „Já tvoje čipy nepotřebuji, jelikož moje vlastní jsou daleko lepší. No uznej, jaký zájem může mít vládce Matrixu na programech persony jakéhosi nováčka?"

„Takže mi pomůžeš, abych se dostal do systému Raku?" zeptal se Sam vzrušeně.

„Pokud ta tvá zadní vrátka za něco stojí, tak ano. Ale pokoušet se o to teď by bylo bláznovstvím, protože ty s podobnými věcmi nemáš žádné zkušenosti a zledovatěli by tě dřív, než by ses vůbec dostal do vstupního uzlu. Být v centrálním počítači na zapřenou je trochu složitější, než když normálně konáš svou práci, pane Podniku. K tomu je třeba cvik."

„Jak mám začít?"

„Duch měl pravdu. Máš kuráž.".Lišák se zvedl z postele a otevřel jednu ze skříněk. Vytáhl klávesnici, vymotal ji ze spojovacích kabelů a položil ji na stolek. Pak podal Samovi datový drát. „Tumáš Allegiance Beta. Jako kyberdeck je poněkud zastaralá, ale začátečníkovi, jímž jsi, by mohla docela stačit, obzvlášť, když tě povede mistr. Dám ti matrixovou adresu bezpečného systému. Zkus si s u'm chvilku pohrát a uvidíme, co v tobě je. Systém není příliš složitý, ale je v něm led."

Sam se už natahoval ‚po datovém spoji, ale při zmínce o IC se stáhl.

„Nic nebezpečného," ujistil ho Lišák. „Ale bude to pro tebe jistá zkušenost. Dej se do toho, já se zatím podívám na tvoje čipy."

Sam mu podal čipy persony a vsunul zástrčku kyberdecku Allegiance do svého datajacku. Sledoval, jak Lišák

vytahuje z batohu vlastní deek, mnohem dokonalejší model, a mikrotronickou soupravu. Než se Sam odvážil zapojit Allegiance, elf už byl zabrán do práce.

Samovi se ze začátku nedařilo, ale postupně se zlepšoval. Po několika pokusech se odpojil. V hlavě mu sice bušilo, ale jinak byl v povznesené náladě. Nakonec se mu totiž podařilo vytáhnout nějaké informace ze systémového skladiště dat. Lišák měl pravdu. Nelegální deckování obnášelo víc, než si původně představoval. Protáhl se a třel si spánky.

„Máš něco?"

„Mám soubor dat."

„Na první pokus je to skvělé, pane Podniku." Elf se však tvářil starostlivě. „Ale neměl bys byt tak unaven."

„To nic není. Když vstoupím do Matrixu, vždycky mě pak bolí hlava."

„Vážně? To je zvláštní."

22

„Nezapomeň, že na tohle ještě nejsi připraven, takže se ode mě raději nevzdaluj."

„Vím to a zařídím se podle toho." Chrómová hlava potřásla hlavou a napodobila pohyb svého vlastníka. Nebyl k tomu žádný zvláštní důvod, proč by to ikona měla udělat. Zatím ještě nebyl vydán žádný povel, ani spuštěn žádný program. Pohyb byl výsledkem konsensuální halucinace, která lidem umožňovala pracovat v odlišném prostředí Matrixu. „Jsem rád, žes to pro mě udělal, Lišáku."

„Tvým slovům uvěřím, až se projevíš jako pozorný a všímavý žák," odpověděl mu Lišák. Profesor by se těm slovům smál. Přestože jeho instruktor to kdysi formuloval trochu jinak, myšlenka byla v zásadě tatáž. Měl tehdy starý elf stejný pocit, jako teď Lišák? Obava, že rodící se dovednosti žáka dosud nebudou dostatečné, zápolila s potřebou, aby se naučil jednat samostatně. Nebezpečí, že Sam při tomto běhu katastrofálně selže, nebylo malé. A vina padne na Lišákovu hlavu za to, že nepožadoval ještě jedno opakování, aby měl Sam celý postup dokonale zažitý. Anebo možná Samovi zapomněl prozradit nějaký grif, který by ho uchránil chyby a následné smrti či ztráty rozumu. Kdyby bylo víc času, poskytl by mu Lišák lepší výcvik, avšak čas by mohl být mnohem neúprosnějším nepřítelem, než ten nejčernější led, dokonce i pro elfa. Času se zkrátka nedostávalo. Ať už byl Sam připravený nebo ne, dál už čekat nemohl.

Lišák dosud nebyl o schopnostech svého žáka přesvědčen, a tak ho nechtěl poslat do Matrixu samotného. Rozhodně ne proti mocnému a téměř vždy nepřátelskému systému Renraku. Pravděpodobně by na něj stačili i ti největší deckerští zelenáči z Raku, co křižovali systémem, o nějakém IC ani nemluvě. Bez Lišákových zkušeností by deckerskému embryu ve stínech Samuelu Vernerovi nejspíš vypálili mozek z hlavy.

Lišák šel první. Cesta vedla optickými vlákny do antén, skrytých v nejvyšším patře misie, a pak pomocí mikrovlnného spojení do satelitu. Proletěli kolem regionálních telefonních přípojek a nechali se odeslat do Seattlu. Místním telekomunikačním systémem pak pronikli do výměníkové spojovací schránky v Doku desek. Podnikový systém, do něhož pronikli, patřil jednomu z méně významných renrackých klientů. Do Matrixu Pasáže zbýval už jen jeden, zato však velice pečlivě hlídaný krok.

Svou cestu však svými matrixovými smysly vnímali poněkud jinak. Prostě jen vystoupili ze svého domovského systému a za několik vteřin už stáli na úpatí obrovské ikony ve tvaru obrovské pyramidy. Na matně černé konstrukci svítil modrý disk, který kolem sebe pravidelně šířil zářivé neonové kruhy. Jakmile jedna vlna doběhla až na hranice konstrukce, ihned se rozběhla druhá. Předchozí se zatím šířila dál a když přesáhla dvojrozměrný prostor, mizela a zanechávala po sobě zbytkové oblouky, jež se špičatými okraji vracely znovu zpět do konstrukce.

„Vytáhni maskovací programy," poručil Lišák.

Zapojil své vlastní, a i bez kontroly věděl, že malé ebenové děťátko v třpytivě stříbrném plášti bude překryto imitací standardní ikony podnikového deckera. Jelikož Samova matrixová podoba byla původně jednou z těchto ikon, byla její proměna méně patrná. Vnější rysy se na okamžik zamlžily, a pak se na nich objevily repliky symbolů a identifikačních odznaků korporace.

Emblémy, jež nesla Samova ikona, byly mírně ušpiněné, jakoby ožehnuté. Kdyby měl Lišák víc času, odvedl by lepší práci. Musel však vystačit s nepříliš dokonalými neregistrovanými duplikáty vstupních povolení Renraku. Přestože nebyly spolehlivé, jejich maskování by mělo obstát při zběžných kontrolách programování proti narušitelům.

„Nadešel čas se přesvědčit, zda ta tvá zadní vrátka skutečně vedou do zámku."

„Lišáku, myslím, že ten kód bys neměl vidět."

„Toto je místo, po jehož tajných cestičkách už jsem několikrát kráčel."

„Ale to ses dostal dovnitř sám. Já ti dveře neotevřel. Já... zkrátka mi nepřipadá správné, abych ti ho ukázal. Dokonce ani teď. Co když jsme se zmýlili a Renraku s tím zabíjením nemá nic společného? Neměl bych ti to tajemství prozradit."

„Jednej, jak ti velí tvé svědomí, pane Podniku."

„Chtěl jsem jen, abys to pochopil."

„Dáme se do toho?"

„Dobrá."

Samova ikona se pohnula vpřed. Pluli podél hrany pyramidy a zastavili se asi třetinu cesty pod vrcholem. Sam položil dlaň na bod, kde neonový oblouk, běžící po hraně, odhalil jakousi barevnou skvrnu. Než se stačila rozběhnout druhá vlna, Samova ikona přeskočila mezi Lišáka a bod dotyku s pyramidou. Když vlna přešla, povrch konstrukce Renraku se slabě zableskl.

Lišák otevřel oči. Při deckování se obvykle nebylo na co dívat. Teď se však jeho pohled soustředil na klávesnici Allegiance, kam prsty jeho společníka vyťukávaly heslo. Lišákovy prsty vyťukaly tutéž větu do klávesnice jeho Eairlightu. Jakmile Sam skončil, uhodil Lišák ještě do jedné klávesnice, a věta byla uzamčena v paměti jeho dečku.

To je součástí honoráře, pomyslel si. Tato vstupní brána byla příliš cenným údajem, než aby se o něj nechal připravit

kvůli Samovým zábranám. Pak obrátil pozornost zpět k Matrixu.

Do renrackého komplexu vstoupili klidným servisním modulem, který dohlížel na zapojení výtahů. Takovým uzlem se do systému za normálních okolností nedalo vstoupit, avšak v tomto případě šlo o zadní vrátka. Uzel vypadal jako malá strážnice. Po hladkých stěnách se míhaly nepravidelné záblesky světel, jak výtahy jezdily nahoru a dolů. V koutě imaginárního pokoje dřímal samuraj se skloněnou neonovou zbraní. Protože výtahy spojovaly jen malý počet poschodí, bude jeho obranné 1C za běžných okolností aktivováno až při poplachu.

Běh se náhle zdál mnohem jednodušší. Pokud by Renraku bylo vzhůru nohama kvůli velké krádeži technologie, celý systém by byl v pohotovosti. Dokonce i tento strážník by byl na nohou, fyzicky by sledoval výtahy a hlásil každého narušitele. Takový sledovací úkol se v nedůležitém uzlu obvykle považoval za nadbytečný, avšak přítomnost strážního ledu svědčila o důkladnosti renrackého Matrixu. To byl alespoň ten nejrozumnější závěr, pokud se dalo předpokládat, že matrixová bezpečnost o zadních vrátkách neví. Lišákovi se taková trestuhodná nedbalost nezdála pravděpodobná. Rozhodně na to nehodlal sázet svůj mozek.

Přestože strážník spal a všechno se zdálo v pořádku, mohlo jít o past. Možná, že se jejich vlastním programům nepodařilo utajit pravou identitu a programy protiopatření byly naopak natolik dokonalé, že se budou navenek projevovat mírumilovně, až dokud se vetřelečtí deckeři nedostanou v systému někam, odkud nebude úniku. Podnikoví deckeři se už možná chystali k lovu, anebo nějaký stopař zachytil jejich signál a určil jejich fyzickou polohu, aby na ni upozornil údernou jednotku. Lišák přežil léta jako decker ve stínovém provozu jenom díky své opatrnosti. S tímto konkrétním podnikovým Matrixem však měl jisté zkušenosti a nenašel nic, co by ho znepokojovalo. Trochu se uklidnil a pobídl Sama, aby si pospíšil.

Pod Samovým vedením opustili uzel ovládání výtahů a vydali se po éterických cestičkách spojujících jednotlivé složky vnitřního Matrixu. Subsystémy v nekonečné temnotě zářily jako vzdálené hvězdy tajemných geometrických souhvězdí, jejichž pulzující data se prohánělo po iluzorním nebi jako komety. Cestička před nimi i za nimi pohasínala, takže se zdálo, jako když kráčejí po nehmotném záblesku světla, jež odnikud nevycházelo a nikam nesměřovalo, až dokud nedosáhli dalšího uzlu.

Během přechodu si Lišák povšiml, že Samova ikona kulhá. Svraštil obočí a snažil se tomu úkazu přijít na kloub. V personálním programování neviděl nic, co by naznačovalo takovou vizuální interpretaci výtvoru. Jakmile běh skončí, bude muset ty čipy znovu prohlédnout.

Kulhající chromový panáček je prováděl uzel za uzlem a Lišák se postupně uklidňoval. Začínal si být jistý, že žádná pohotovost skutečně vyhlášena nebyla. Po cestě se setkali jen s jedním křižujícím podnikovým deckerem, před nímž je skryly Lišákovy programy. Kdyby byl spuštěn pohotovostní režim, deckoví ohaři by se vyskytovali v každém třetím uzlu. Nakonec to bude ještě snadný běh.

Konečně dosáhli Samova cíle, skladiště dat se zdravotními kartami mimolidských zdrojů. Když o něm Lišák slyšel poprvé, zdála se mu hodnota těchto dat neúměrná vynaloženému úsilí. Přestože to bylo těžší, navrhoval, aby vnikli do souborů personálního oddělení, protože se domníval, že by tak snáze zjistili, zda opeřený had skutečně pracuje pro Renraku. Sam ho ujistil, že Renraku zařadí i myslícího draka spíše mezi zdroje než mezi zaměstnance. Lišákovi se takové třídění zdálo uhozené, ale konec konců nebyl Japonec, jako ředitelé Renraku. Představy orientálců o uspořádání světa byly často odlišné. Podobných postojů si užil od Sally Tsungové až dost, a to byla jen napůl orientálka.

Stěny skladiště dat vypadaly jako vír alfanumerických jednotek. Symboly zářily různými barvami a kroužily kolem v nepravidelných rychlostech a neustále se měnících směrech. Obrazy představovaly kódované systémy, které měly zabránit neoprávněnému užívání. Samova ikona se zastavila jako přikovaná. „Myslím, že o tohle by ses měl postarat sám. Mohl bych nedopatřením spustit nějaký poplach."

„Technomantika toho nejprostšího kalibru. Sleduj."

Lišákova ikona odhodila masku a ebenová ruka zamávala zlatým kufříkem. Štíhlé prsty otevřely víko a láskyplně vyňaly nářadí. Lišák poklekl u stěny blikajících alfanumerických jednotek jako před zámkem a do jejich proudu vsunul jakousi.štíhlou věcičku. Po několika minutách práce vytáhl další nástroj, který vsunul do proudu k předešlému. Opatrně otočil zápěstím a pulzování symbolů se rázem zpomalilo. Po dalším otočení se zpomalilo ještě víc, až se nakonec zcela zastavilo.

„Který soubor, pane Podniku?"

„Musím si je napřed projít."

Samova ikona přikročila ke stěně a položila ruku na zdánlivě pevnou světelnou stěnu. Chromová hlava se sklonila jakoby v hlubokém soustředění a názvy souborů se začaly míhat v záblescích nadpřirozeného ohně. Asi za minutu se záře ustálila na jednom z nich. „Tenhle."

Ebenový chlapec přikývl a nastavil nástroje. Stěna se dala znovu do pohybu a sekvence se vlnily kolem nich, až dokud se zvolený soubor nezastavil na dosah jeho rukou. Ikona pak vrátila nástroje do kufříku, který vzápětí zmizel pod jejím pláštěm.

Lišák hrábl do stěny. Paže mu v ní zmizela po zápěstí. Za okamžik ji zase vytáhl a třímal tlustou zelenou knížku. Zběžně ji prolistoval. „Zádní hadi."

Sam si povzdychl.

Lišák hodil knihu zpátky do stěny a dvakrát ještě zašátral v zářícím kódu souboru. Alfanumerické jednotky začaly znovu zběsile vířit, ale jejich čitelnost se snížila.

„Lišáku, myslím, že bychom odsud měli radši vypadnout."

„Copak je?"

„Nevím. Jen se mi zdá, že pokoušíme štěstí, jestli tu zůstaneme."

Samovy náhlé obavy vzbudily v Lišákovi nedůvěru. Jako by mu Sam neřekl všechno, co věděl. Aktivoval znovu svůj

maskovací program. „Jak si přeješ. Ale tentokrát půjdu první já. Bude to rychlejší."

Ve svých stopách zpět k východu se skutečně pohybovali rychleji, až dokud se Lišák náhle nezastavil. Pohled na stěny uzlu, do něhož právě vstoupili, ho vyvedl z míry. Jejich ikony jako by se od vertikálně položených zrcadlových desek odrážely do nekonečna. Bylo to neočekávané a zlověstné. Ještě horší však bylo, že Lišákův odraz náhle připomínal gagátové obrysy chlapce schouleného pod třesoucím se pláštěm, zatímco v místech, kde nosil Samův chromový panáček renracké odznaky, zely v hladkém povrchu temné díry. Lišák znejistěl. Za tu dobu, co se pohyboval v Matrixu, se s ničím podobným nesetkal.

Prsty se mu rozlétly po klávesnici a vytvářely improvizované programy, kterými chtěl analyzovat povahu hardwaru, v němž jejich programy operovaly.

Kdesi v hloubce za zrcadly spatřil Lišák jakýsi pohyb. Ta věc přicházela pokradmu, jakoby z dálky. V místnosti, která je obklopovala, nebylo nic, co by mohlo být původcem toho podivného třpytu.

Analytické programy obdržely signály k předčasnému ukončení a Lišák začal ihned do dečku zběsile vkládat nové instrukce: odpoutat se a utéct, připravit se k provedení.

Natáhl se a strhl Samovy ruce z klávesnice Allegiance. Vložil do dečku povel k útěku a hned vzápětí stiskl „Provedení".

Odrazy chromových panáčků ze vzdálenějších zrcadel pohasly. Vzápětí začaly mizet stále rychleji i bližší a bližší odrazy. Pak se rozplynul i poslední z nich z nejbližšího zrcadla, Samova ikona praskla a opustila uzel.

Lišák zůstal sám s tou věcí, která se pohybovala za zrcadly.

Nevěděl proč, ale byl si jistý, že se blíží.

Prst se mu zabodl do klávesy „Provedení".

V podivném časovém vzduchoprázdnu sledoval, jak teď mizí jeho vlastní odrazy. Přítomná věc na to zareagovala také a začala mizící Lišáky pronásledovat. Ebenový chlapec odhodil chromové maskování a začal běhat po místnosti, jako by samotný pohyb ikony mohl mizení jejích odrazů urychlit a dát jí tak šanci před tou věcí uniknout. Cítil, jak se blíží, ale netroufal se ohlédnout. Když mizel jeho poslední odraz, už ho skoro měla.

Prásk.

Přerývaně oddychoval a koupal se v potu, zato však byl v bezpečí reálného světa. Vytrhl datový spoj z jacku. Sam ho udiveně pozoroval. Ještě toho věděl příliš málo na to, aby byl vyděšen.

„Co to bylo?"

„Nevím. Nikdy jsem nic takového neviděl. Vycházím-li ze svých dosavadních zkušeností, je něco takového vlastně nemožné."

„Ale dostals nás z toho." Sam vytáhl jack a hodil ho na pult. „Myslím, že na tom vlastně nezáleží. Máme, co jsme chtěli, a teď jsme bezpečně venku, vystopovat nás nedokážou."

„Zdá se."

„Ta bolest hlavy za to stojí. Teď jsem si jistý, že Renraku ty vraždy neobjednalo. Kdyby pro ně opeřený had pracoval, byla by jeho zdravotní karta v tom souboru."

„Mohli ho najmout jen pro tu jednu práci."

Sam zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Rozhodně ne, pokud by se chtěli pohybovat v mezích zákona."

„Pročpak ne? Smluvní soudy by jim klidně dovolily uplatňovat klauzuli o ukončení kontraktu s Hanae a s tebou. Zločinci, co to tam řídí, se sotva budou vážné zabývat otázkou, zda byl zmíněný zaměstnanec opravdu natolik cenný, aby byla taková smluvní sankce namístě. Renraku mohlo snadno pustit do světa fámu, že jste byli oba dva nepostradatelní."

Pomyšlení, že by jeho bývalá korporace byla schopna něčeho takového, Sama zjevně zneklidnilo. „Ne. To by neudělali. A i kdyby, copak by drak tím pádem nemusel patřit ke korporaci? Každý ví, že soudy jsou ohledně splnění všech podmínek k navrhování a uplatnění podobných sankcí velice opatrné. Zákon stanoví, že všechny akce podniknuté proti odpadlíkovi musejí schválit podnikoví představení."

„Třeba je to zvíře lovec trofejí."

„Zákon navíc stanoví, že trofeje musejí být povolené a registrované soudem. Sám jsi zjistil, že tam nic takového není."

„Bohužel, pane Podniku. Právní záznam se ne vždy shoduje se skutečností."

„Nechce se mi věřit, že tu šlo o neregistrovanou trofej," řekl Sam a rozhodně zavrtěl hlavou. „Renraku by si nedovolilo riskovat sankce za neuposlechnutí vyhlášek, zvlášť když jsem nic nevzal. Cena za to by byla příliš vysoká."

„Zdá se, že co se této oblasti týče, jsi se zákony dokonale obeznámen."

„Řekněme, že jsem se v poslední době začal intenzivně zajímat o právní postavení podnikových utečenců. Napadlo mě totiž, že by se mi ty znalosti mohly v budoucnu hodit."

„Taky že ano." Lišák odstrčil židli a povstal. Položil Samovi ruku na rameno a prohlásil: „Tímto během proti Renraku jsi vstoupil rovnýma nohama do stínů. Nyní už ses s korporacemi definitivně rozešel. Zbavuji tě jména Podnik a oficiálně tě přejmenovávám na Twista."

„Asi bych ti měl poděkovat." Samovi to zřejmě vyrazilo dech. „Tuším, že nám to docela šlo, ne? Alespoň nemusím mít obavy, že Renraku touží po mém skalpu, a zbavil jsem se pocitu viny, že ten druhý chlapík něco vynesl a já mu při krádeži dělal zeď. Jak jsi už předtím řekl, kdyby tu došlo k nějaké krádeži, celý systém by byl v poplachovém režimu."

„Nebuď si tak jistý, že nebyl."

Sam se zachmuřil, a pak se váhavě usmál. „Proč myslíš? Pracoval jsem tam. To jsi zapomněl? Žádný poplach to nebyl."

„Tak mi tedy vysvětli, co znamenala ta zrcadla."

„To nemůžu, ale zato vím, že v systému občas nastávaly momentální změny napětí. Něco jako mlha ve skladišti

zdravotních dat. Drobné rozlišovací problémy. Zrcadla asi sloužila k diagnostické subproceduře."

Lišák si to nemyslel, ale nemělo smysl to Samovi vyvracet. Ten fenomén značně přesahoval Samovy deckerské hodnotící schopnosti. A navíc všechny Lišákovy obavy odmítal.

„Ať se tam dělo cokoli, už na tom nezáleží. Myslím, že se tam nebudeme muset vracet. Z toho, co jsme se dozvěděli, pro mě vyplývá, že ti vrazi se nacházejí někde mimo Renraku. Tam budeme muset ve svém pátrání pokračovat."

„Především," řekl rozhodně Lišák, „se trochu prospíme. Můžeš si vzít v posteli první směnu, protože já mám stejně ještě o čem přemýšlet."

Ve skutečnosti se měl spíš ještě čeho obávat. Nejen té zrcadlové hádanky, nebo záhadných vrahů. Samova reakce v Matrixu nebyla normální. Když Lišák odpojoval Sama od Allegiance, podíval se na jeho datajack. Kryt výstupu nesl označení výrobce: Soriyama. To jméno označovalo výrobky nejdražší techniky, kterou Lišák znal. Do takových věcí se nepouštěl žádný pouliční doktor ani běžný podnikový implantér. Do hlavy ho musel vložit skutečný kybertechnický mistr v oboru a výsledkem by mělo být bezchybně instalované rozhraní do lidského mozku. Samovy bolesti hlavy byly anomálií, o kulhající ikoně ani nemluvě. Mohly mít tyto dva jevy nějakou spojitost?

Samuel Verner měl nějakou zvláštnost, která se nedala postřehnout pouhým okem, kybertechnikou nebo jinak.

23

„Shermane, podívej se na tohle!"

Výkřik Cliberové způsobil, že Huang spěšně přiběhl a podíval se na obrazovku jejího počítače. Oči se mu údivem rozšířily.

„Vodivost signálu a virtuální paměť se zvyšuje simultánně s hroucením multiúkolových obvodů," zamumlal Huang. „Kde došlo k zhroucení?"

Cliberová stiskla klávesnici a zvýraznila místa na konstrukci výtvoru.

„Hrmm. Někdo sem proniká?"

„Není nic hlášeno. Provedu kontrolu," odpověděla Cliberová a ihned začala vyťukávat potřebné povely na klávesnici.

K Huangovi se připojil Hutten.

„Co si o tom myslíš, Konráde?"

Systémový inženýr vypadal zmateně. „OMDR pracuje na plné obrátky. Tři série čipů 77206 jsou zapojeny na maximální kapacitu, ale Haasovy biočipy jsou sotva na úrovni udržovacího cyklu." Zavrtěl hlavou. „Nevím. Neshoduje se to s žádnými očekávanými parametry."

„Přesně," rozzářil se Huang. Jeho nakažlivý úsměv se přenesl i na jeho kolegy. „Musíme to ověřit."

„Spustím celkovou diagnózu," ozval se Hutten, který se mezitím vrátil ke svému terminálu a napojil se do něj.

Crenshawová stála u dveří výzkumné laboratoře a všechno viděla a slyšela. Technické detaily jí sice mnoho neříkaly, ale vzrušení výzkumníků o čemsi svědčilo. K denní prohlídce laboratoře si vybrala šťastnou chvíli. Pokud se stalo něco významného, hned za tepla to Satovi ohlásí. Snad bude moci dokonce tvrdit, že loudavý tým se dal do práce až na její zásah, a znovu tak u kansayakua zabodovat.

„Došlo k průlomu, páni doktoři?"

Huang a Cliberová vzhlédli, ohromeni její přítomností. „Ne," řekl Huang opatrně, zatímco Cliberová zavrtěla hlavou. Pak mnohem energičtěji dodal: „Jen momentální změna napětí. Selhání hardwaru v jednom z uzlů."

Crenshawová beze slova přikývla. Jejich tváře, které náhle zvážněly, jí prozradily, že lžou a že by ji tu raději neviděli. Rozhodla se jejich vysvětlení přijmout, dokud se nedoví, k čemu skutečně došlo, a jak toho může využít ke svému prospěchu.

24

Když se Sam probudil, zjistil, že Lišák sedí v nohách postele a upřeně ho pozoruje. Elf měl krhavé oči a jeho neupravený zevnějšek byl spíše důsledkem toho, že měl příliš dlouho na sobě jedny šaty, než aby to patřilo k jeho stylu. Zůstal zřejmě dlouho vzhůru, což znamenalo, že Sam dlouho spal.

„Měls mě vzbudit."

Elf pokrčil rameny. „Potřeboval ses vyspat."

To byla sice pravda, ale Sam se už cítil dost odpočatý. „Jak dlouho?"

„Celou noc a většinu dne."

„A co ty?"

„Potřeboval jsem čas."

„Ty ses potřeboval hlavně vyspat. Vypadáš jako strašidlo. Myslel jsem, že vy elfové máte mít vždycky energie na rozdávání."

„Asi jsem k tomu zatím nedospěl," řekl Lišák suše.

Elf byl příliš vážný, než aby ho Sam svými slabomyslnými vtipy dokázal rozptýlit. Lišák dokonce přestal používat svou oblíbenou archaickou mluvu. Sam si už dříve všiml, že to dělal jen tehdy, když byl velmi unaven nebo když zabředl do technických podrobností.

„Zlé zprávy?"

Lišák potřásl záporně hlavou. „Chci, abys navštívil jistou osobu."

„Proč? Co se stalo?"

„Myslím, že by ti mohl pomoct."

„Lišáku, to není odpověď na mou otázku."

Elf zvrátil hlavu dozadu a zahleděl se kamsi do stropu. Vzdychl. „Neznám odpověď. Jen otázky."

„O čem to mluvíš?"

„O tobě."

Sam byl už tak dost zmaten, a teď ho elf zmátl ještě víc. „Bolí mě z tebe hlava."

„Částečně jde i o ty tvé bolesti hlavy." Lišák se naklonil kupředu a podíval se Samovi přímo do očí. „Bolest a ztráta orientace, kterou při deckování pociťuješ, není normální. Máš jeden z nejlepších implantátů. Používal jsi bezvadný kyberware. Tvoje myšlenkové procesy jsou spořádané a logické. Zkrátka máš všechny předpoklady k tomu, aby se z tebe stal matrixový virtuóz, ale tvoje ikona z nějakého důvodu kulhá. Mám podezření, že odpověď se skrývá někde v tvé duši, ale na to nemám dostatečnou kvalifikaci. Potřebuješ pomoc a já znám někoho, kdo to rád udělá.

Zadal sis strašlivý úkol. Sám jsi poznal, že máš proti sobě nemilosrdné nepřátele. Abys uspěl, musíš se bezvýhradně spolehnout na své schopnosti. Nemůžeš si tedy dovolit, aby tvá mysl nebyla absolutně v pořádku."

Pokládal ho snad Lišák za blázna? Vyšinutého z toho, co prožil? „Takže po mně chceš, abych zašel za jakýmsi přítelem. On je lékař?"

„Mimo jiné."

„Další stín." Sam se poškrábal na strništi, které ho začínalo svědit na tváři. „Naléháš, abych se spoléhal sám na sebe, a zatím mě klidně předhodíš někomu, koho ani neznám, aby se mi hrabal v hlavě."

„Nepřátelé přicházejí bez pozvání, spojence si však musíš hledat."

„Další fráze, Lišáku? Co se za ni pokoušíš schovat?"

Lišák chvilku mlčel. Jeho elfí tvář náhle ztvrdla a vypadala nepřístupně. „Myslím, že bys za ním měl zajít."

Sam o elfových slovech uvažoval. Lišák se znovu vyhnul přímé odpovědi. Určitě cosi skrýval. Ať už byly motivy Lišákova záhadného chování jakékoli, Sam chtěl věřit v jeho upřímnost. Snad to bylo jen zbožné přání, ale v rozbouřeném moři stínů potřeboval nějakou jistotu. I kdyby to byla jen fráze, spojence potřeboval. Mohl si snad dovolit urazit tohohle? „Když budu souhlasit, co z toho bude mít tvůj přítel? A proč ty, shadowrunner, pomáháš podnikovému uprchlíkovi? Mám spoustu otázek, ale nemám žádné peníze."

„Všichni nejsme takoví žoldáci jako paní Tsungová." Pod příkrou masku se vkrádal náznak humoru, jako by vážnost už nebyla zcela na místě. Vytušil snad Lišák, že se Sam rozhodl smířit s jeho požadavkem?

„Nepatříš snad k jejímu gangu? Já myslel, že ti šéfuje."

„Je pravda, že s tou dámou spolupracuji, avšak jen jako samostatný podnikatel. Mám své vlastní zájmy."

Samozřejmě, že měl. Každý, kdo žil stínovým životem, sledoval pouze své vlastní zájmy. „A jaké máš zájmy teď?"

„Ty jsi ale neodbytný, pane Podniku. Kladná vlastnost... někdy."

„Myslel jsem, že jsi mě přejmenoval, Lišáku. A narážky na klady, či chceš-li, zápory, které přináší má neodbytnost, mě neodradí."

„Nuže dobrá, pane Twiste," pravil Lišák s lehkou úklonou hlavy. „Připouštím, že této příležitosti využívám k tomu, abych splnil dávný závazek, který jsem dal někomu jinému.

Pokud přijmeš, budou z toho mít užitek i jiní. Muže, s nímž tě chci seznámit, bude tvůj případ zcela určitě zajímat, a už to pro něj bude dostatečnou odměnou. I ty tím získáš. Dostaneš se z města a přiblížíš se svému cíli. A tvůj skromný služebník tě zatím zbaví tíživého břemene.

Všichni tím získají," uzavřel Lišák s úsměvem.

„A jiná možnost?"

„Nesrovnatelně horší."

„Jak se mám rozhodnout?"

„V zásadě podle svého, samozřejmě."

Elf se pobaveně a darebácky usmíval, ale jinak vypadal přátelsky. Sam zadumaně potřásl hlavou a pak se zasmál. Okolnosti ho znovu někam tlačily, tentokrát zřejmě správným směrem. Kupředu ale půjde o své vlastní vůli a sledovat bude své vlastní cíle. Po dlouhé době byl skutečným pánem svého života.

Přestože Lišák alternativní možnosti smetl ze stolu, Sam o nich uvažoval. Jinak by volba nebylá volbou. I když byla pravda, že ho k tomu vedla jistá nutnost, potřeboval se obrnit vírou v Lišákovu upřímnost a dobrou vůli. Pokud mu Lišákův přítel pomůže zvládnout deek, usnadní mu vystopovat vrahy a předat je spravedlnosti. Ačkoli byl Sam ve stínovém provozu nováčkem, věděl, že ani ta sebemenší výhoda se nezahazuje. S Lišákovým přítelem tak trochu hazardoval, ale byl to hazard, který přijal o své vlastní vůli. Zvedl se z postele.

„Pojďme."

25

Ukázalo se, že mají namířeno do soukromého sídla na západním okraji Portlandu. Od brány Sam viděl, že oplocení pozemku vedlo i mimo městské opevnění a rozšiřovalo tak majitelův trávník až za hranice města. Jak daleko, nemohl posoudit. Ve výhledu mu bránil velký kamenný dům a spousta stromů. Takový pozemek byl v rozporu s nařízeními Tir Tairngiru, které požadovaly, aby byl veškerý majetek obyvatel městské enklávy oddělen od svého okolí sledem betonových, drátěných a elektrických plotů. Takové očividné porušení těchto zákonů samo o sobě naznačovalo, jakou moc asi majitel pozemku v Tiru měl.

Daleko za sídlem Sam rozeznal několik vysokých věží elfího slohu. Zřejmě patřily k obytnému paláci vládců Tiru. Věděl, že za těmito osamocenými pozemky a lesy se tyčí Královský vrch, pahorek údajně vytvořený magickými prostředky, na němž byl vystavěn Tir tairngirský kapitol, skvělý komplex, kde žil a pracoval velkokníže. Pozemky v okolí Královského vrchu patřily dalším knížatům a vyvoleným kancléřům. Byla to nesmírně exkluzivní čtvrť a Lišákův přítel s tímto očividně nelegálním pozemkem zřejmě patřil k nejvyšším vrstvám.

„Lišáku, tos mi zatajil, že máš takovéhle konexe."

„Radši bych ty konexe nazval známostmi, pane Twiste."

„Na tom nezáleží. Kdybys mi to řekl, nebránil bych se tolik tomu setkání. Přinejmenším jsem se na to mohl lip oblíknout."

„Je nepravděpodobné, že s námi budou zacházet jako s formálními hosty." Lišák ho vedl k bráně. Náhle se však zarazil, protože jim naproti vyšla jakási postava.

„Co tě vede k domněnce, že by ses zrovna ty měl stát hostem v tomto domě, pouliční běžce?"

Mluvčí byl nadprůměrně vysoký, dokonce i na elfa. Jeho uhlazené havraní vlasy a černé obočí ostře kontrastovaly s bledou pletí a ledově modrýma očima. Oblečení z něj dělalo solidního středního manažera, ale přestože mu dobře padlo, jaksi se k němu nehodilo. Ten elf vypadal na první pohled romanticky otužile. Sam si ho představil v brnění, jehož lesk utrpěl neustálým používáním v boji. Snad to bylo posazením jeho čelistí, chladným vzezřením nebo varovně zúženýma očima.

„Zadrž, Estiosi. S tebou nemáme co do činění."

„Chcete-li navštívit profesora, pak máte." Lišák vypadal otráveně a chystal se něco odseknout. Pak však jen pokrčil rameny a podvolil se nevyhnutelnému. Vytáhl pistoli a podal ji rukojetí napřed Estiosovi.

Estios se při převzetí zbraně chladně usmál. Pak se obrátil, prošel branou a nechal na Samovi s Lišákem, zda ho chtějí následovat. Když vstoupili dovnitř, provedl je bez zastávky kolem recepčního pultu. Strážný v uniformě jako vystřižené z románu o potulných rytířích neřekl ani slovo, když tři muži prošli kolem jeho stanoviště a zamířili zdobenou halou do zadního sálu.

Vnitřní místnost byla téměř bez nábytku a panovalo v ní šero. Za přepážkou, která zřetelně rozdělovala místnost na dvě části, seděla u počítače orčka v bílém laboratorním plášti. Na její rysy dopadala šedá záře obrazovek, které sledovala, což jí dodávalo vážnější a ještě nelidštější výraz, než by bylo obvyklé. Za ní stál trpaslík. Měl sice širší ramena, avšak sotva přesahoval výšku její sedící postavy. Na těžkém řetězu kolem krku mu visel složitě vypracovaný amulet a klopy saka zdobily tajemné symboly. Trpasličí mág se opíral o stěnu. Podobně jako Satův mág v pracovní době podřimoval. Sam si pomyslel, zda byli kouzelníci skutečně tak nepostradatelní, aby si mohli podobné věci dovolit.

V dalším koutě místnosti za přepážkou ležel velký bílý pes. Když vstoupili, jen líně otevřel oči a ani se nepohnul. Sam s úděsem zjistil, že to není žádný normální pes. Podle lesklých očí šlo o parazvíře. I jeho pach mu byl povědomý, přestože se s ním setkal jen jednou. Byl to pekelný pes, stejně jako ten, který tehdy napadl Tsungovou. Jakmile Sam zjistil, že není uvázaný, ucouvl před možným útokem zpět do haly. K jeho údivu si však Estios ani Lišák pekelného psa nevšímali. Pouze se otočili a hleděli na Sama jako na blázna. Sam, který reflexivně zaujal obranný postoj, se zase napřímil a přinutil k úsměvu. Třeba to zvíře nebylo nebezpečné. Jak to měl vědět? Na Estiosův povel by mu stejně nejspíš rozsápalo hrdlo.

Esuos položil Lišákovu pistoli na stůl a natáhl ruku. Lišák vytáhl další, mnohem menší pistoli z boty a odevzdal ji. Pak rozepjal řetěz, který nosil místo opasku, a vydal ho černovlasému elfovi spolu s plochou kovovou krabičkou, již měl v kapse. Estios mu prohmatal pravé předloktí.

„To je voperované."

„Tu ruku ti znehybním." Estios to myslel vážně.

„Ani v nejmenším nemám nepřátelské úmysly. Profesorovi vždycky stačilo mé slovo. Tobě snad ne?"

„Dnes musíme brát v úvahu jiné okolnosti."

„Podívejte," vložil se do toho Sam, protože se mu přestalo líbit, jak s Lišákem zacházejí, „my jsme sem nepřišli dělat potíže. Řekli mi, že má návštěva by mohla vašeho profesora zajímat. Pokud je vám to proti mysli, nedá se nic dělat. Nemáme zapotřebí, abyste se k nám takhle choval. Můžeme ihned odejít."

Estios na Sama hleděl, jako by spadl z měsíce. „To je vskutku rytířské. Zaručíte se za Lišákovo vzorné chování?"

„Jistě."

„Svým životem?"

Sam neodpověděl hned, zato však jistotou svého hlasu překvapil i sám sebe. „Ano."

„Pan Twist se sem dostavil, protože jsem na něj naléhal, Estiosi. Nemusí se ti zavazovat přísahou."

„Už to udělal, pouliční běžce."

„Nechám si znehybnit tu ruku."

„Ne, to neuděláš," zadržel ho Sam. „Obvody by se mohly trvale poškodit. Lišáku, je to příliš nebezpečné a já nedopustím, abys tolik riskoval kvůli nezávaznému pohovoru ohledně mých bolestí hlavy."

„Uvědomuješ si, co vlastně děláš?" zeptal se ho tiše Lišák.

„Samozřejmě," lhal Sam.

Pohled v Lišákových očích Samovi prozradil, že elf mu tak docela nevěří, nicméně přijímá jeho prohlášení. Pak se na něj krátce usmál. Ten úsměv měl v sobě vděk a nečekaný příslib spojenectví na život a na smrt. „Stačí ti to, Estiosi?"

„Budiž," pokrčil tázaný rameny. Pak ukázal na chromocelovou instalaci v Samově spánku. „Co to máte za headware?" Podle panovačného tónu zřejmě předpokládal, že mu Sam neprodleně poskytne vyčerpávající a přesnou odpověď.

„To je datajack."

Estios se obrátil k inženýrce, která přikývla. „Odpovídá kontrole," zachraptěl z reproduktoru její hlas.

„To mě ani neprohledáte, jestli u sebe nemám nějakou zbraň?"

Estios se zatvářil poněkud pohrdavě. „To není zapotřebí. Už jsme si vás zevrubně prověřili. Pojďme."

Estios vyšel z místnosti a vedl je jakousi chodbou. Pak otevřel další dveře a ocitli se venku na čerstvém vzduchu. U zdi stála připravena řada elektrických vozidel. Estios najedno z nich zamával a obešel ho, aby si mohl sednout na místo

řidiče. Jakmile nastoupili, prudce se rozjel ke kamennému domu, až štěrk pod koly vozidla zuřivě zaskřípal.

Když .přijeli blíž, Sam viděl, že dům připomíná spíš zámeček. Před vnějším světem ho chránily kamenné zdi doplněné chrliči. Vypadal jako z pohádky. Taková stavba se hodila jen sem, do Tir Tairngiru.

Estios zabrzdil před schodištěm, které vedlo k hlavnímu vchodu. Beze slova vystoupil z vozidla a vyšel po schodech ke dveřím. Když se k němu nahoře připojili, otevřel a uvedl je do haly s dlaždicovou podlahou a stěnami do poloviny obloženými dřevem. Estios kráčel před nimi komnatami, honosně vybavenými starožitnostmi a výtvarnými dekoracemi, až k velké místnosti, jejíž dvě stěny lemovaly police knih. Třetí vévodil začouzený krb ohraničený ozdobnými dřevoryty a čtvrtá se skládala z okenních panelů bizarních tvarů. Samovi se zdálo, že jsou z pravého skla. Výhled na divoká křoviska jim prozradil, že prošli celým domem až do jeho zadního traktu.

„Tady počkejte," přikázal jim Estios a otevřel dveře zabudované do okenní struktury. Jakmile vyšel ven a zmizel za keři, přistoupil Sam k oknům. Byl zvědav, zda dokáže odhadnout, jak daleko za hranice města se pozemek prostírá.

Všechen zeměměřičský zápal z něj rázem vyprchal, když spatřil draka. Zvíře sedělo na kyčlích na pečlivě sestříhaném trávníku s tlapami založenými na prsou. Přestože mělo křídla přitažená k tělu, Sam v něm okamžitě poznal západního draka. Velkou majestátní hlavu, jež byla delší než kterýkoli z lidí kolem, zdobily velké rohy. Supiny se na slunci zlatě leskly.

Houf lidí a metalidí soustředěných kolem draka byl rozdělen na tři skupiny. Všichni lidé, dvojice trpaslíků a velký ochlupený humanoid, stáli napravo od zvířete mezi ním a čtyřmotorovou koleopterou, jejíž označení vypadalo jako drakova vlastní silueta. Ostatní, většinou elfové, stáli v zubatém nepravidelném půlkruhu před drakem. Jeden elfí oddíl byl seřazen za rudovlasým elfem, druhý za světlovlasým. Světlovlasý gestikuloval a zaujatě cosi vysvětloval drakovi. Zvíře vypadalo lhostejně.

Estios přistoupil ke skupině vedené rudovlasým a pošeptal cosi jejímu veliteli do ucha. Elf se rychle podíval směrem k domu, pak potřásl hlavou a cosi řekl. Estios krátce přikývl a zařadil se do skupinky.

Náš hostitel, tajemný profesor Laverty, usoudil Sam. Elf byl vytáhlý, ne sice tak, jako Estios, ale vyšší než Lišák. Měl červené kučeravé vlasy a světlou pleť, barvu jeho očí však na tu dálku nebylo možné rozeznat. Podle elfova chování Sam hádal, že budou pronikavé a klidné. Ať už byla jejich barva jakákoli, určitě se před nimi nedalo nic skrývat. Sam doufal, že Lišák neudělal chybu, když ho sem přivedl.

Sam přenesl pohled na druhou skupinu elfů, v níž ho náhle zarazila známá tvář. Po chvilkovém leknutí si prohlédl i ostatní a poznal mezi nimi ještě další tvář. Roztřásl se strachy a na okamžik se mu vrátily vzpomínky na zoufalý úprk lesem. Znovu zakoušel pocity osamělosti lovené zvěře.

„Tam ven nemůžeme."Jeho slova nebylo téměř slyšet; v krku mu úplně vyschlo.

„Nervózní ze setkání s aristokracií? Nebo je v tom ten drak?"

„Ne, kvůli tomu ne. Ten zrzavý elf s pelerínou se mě pokoušel v lese usmažit v plamenech. A ten malý vedle něj je stopař."

„Cože?" Lišák se postavil vedle něj a podíval se na postavy, které mu Sam ukazoval. „Kruci! Ten zrzavý se jmenuje Rory Donally a ten druhý je Bran Glendower. Dva z Ehranových paladýnů. Celá ta četa byla asi jeho pracovní skupina. Máš pravdu. Tam ven nemůžeme."

„Ale já si myslel, že na nás zaútočila pohraniční hlídka."

„Někdy vyjíždějí na hranici sami. Když si myslí, že by z toho mohli něco mít buď oni nebo jejich pán."

„Máš na mysli Ehrana?"

Lišák souhlasně přikývl, aniž odvrátil zrak od okna.

„Ehran? Jako Ehran Písař?"

„Znáš snad ještě nějakého?" odpověděl roztržitě.

„Četl jsem jeho Vzestup lidstva. Nedávalo to moc smysl."

Lišák se ohlédl a věnoval mu kysely úsměv. „To je on. Je to tamhleten blonďatý elf, co se tak rád poslouchá."

„To mi taky nedává smysl. Myslel jsem, že je něco jako populárně-naučný spisovatel. Co dělá tady?"

„Podle toho, jak ta schůzka probíhá, jde zřejmě o záležitosti rady."

„Co?"

„Pane Twiste, ta bystrá odpověď ti neslouží ke cti. Chápu, že ne o všech Ehranových aktivitách se všeobecně ví, ale... z toho, kde jsi a co vidíš, jsi jistě mohl poznat, že stejně jako náš hostitel patří k členům vládnoucí rady Tir Tairngiru."

Sam si to vůbec nespojil. Podle domu a pozemku usoudil, že profesor Laverty má jistý vliv. Ale člen rady! To se nedalo vůbec předpokládat. Jak přišel Lišák k takovým konexím? A proč si myslel, že by Sam mohl profesora zajímat? Samovi se sevřel žaludek, jako kdysi, když se mu přetrhl elevační kabel jeho Mitsubishi Fluttereru. Pod sebou měl zívající propast a málem ztratil kontrolu nad strojem. Tehdy nezpanikařil. Alespoň ne natolik, aby nedokázal s letounem relativně bezpečně přistát. Však se i z této pohromy nějak dostane.

Zatímco se Sam pokoušel potlačit paniku, schůzka na trávníku se chýlila ke konci. Drak se vznesl a kroužil ve vzduchu. Jeho služebnictvo mezitím nastupovalo do letounu. Pak letoun vzlétl, připojil se k drakovi a následoval ho k severu. Obě skupiny elfů se promíchaly a zamířily k domu. Na nádvoří se od nich Laverty s Ehranem oddělili a vykročili směrem k salonu.

„Musíme zmizet," řekl Sam. Otočil se a spatřil, že Lišák stojí u ohniště s rukou položenou na vyřezávané římse. Ve stěně vedle kamenného obložení se otevřel temný tunel.

„Sem."

Sam se nedůvěřivě podíval dovnitř. „To je tajná chodba."

„Jistě. Všechny dobře postavené domy ji mají."

„Ale jak jsi o ní věděl?"

„Tajemství." Když spatřil Samův zachmuřený obličej, dodal: „Všichni dobře vychovaní elfové je mají. Dodává jim to na záhadnosti. A teď už tam vlez a buď zticha."

Sotva se za nimi vchod do jejich skrýše uzavřel, uslyšeli na venkovních dveřích zarachotit západku. Pak slyšeli hlasy elfů, kteří vstoupili dovnitř.

„...myslím až dost. Jeho poradci se zalekli, ale na něj ten tvůj výstup příliš nezapůsobil."

„Tvé postřehy jsou jako vždy pomýlené, Laverty. Na červíčka to zapůsobilo tak, jak bylo potřeba. Víš, že nevyjadřují city jako my. Má to co dělat s nedostatkem obličejového svalstva a celkovou stavbou lebky. Musím však dodat, že časem jsem se naučil rozlišovat jisté odchylky v plazí fyziognomii s charakteristickými polohami hlavy, z nichž se dá vyčíst zřetelná shoda se srozumitelnými citovými stavy."

„Díky za přednášku, Ehrane." Lavertyho hlas zněl studeně. „I já mám s jeho druhem jisté zkušenosti."

„Názor starších je dobré respektovat, Laverty." Ehran se zasmál. „Vzpomněl jsem si najedno moudré pořekadlo, jež jsem jednou našel namalované na zdi v jedné vyhořelé ulici. Možná poněkud dlouhé, ale obsahovalo jisté pravdy. Znělo asi takhle: ‚Dejte pozor, abyste měli krytý záda, šetřte municí a nikdy si nic nezačínejte s drakem.'"

„A tobě připadá, že se hodí k tomu, oč v současné chvíli usilujeme?"

„Rozhodně mi připadá podnětné. Rád bych chvilku zůstal a všechno ti objasnil, ale musím se ještě postarat o jisté naléhavé záležitosti, a to dřív, než se vrátí ostatní. Bylo od tebe milé, že jsi nás na tu schůzku pozval k sobě."

„Byl to ten nejrychlejší způsob."

„Jak otevřené. Musíš se vážně naučit větší delikátnosti, Laverty. Trochu větší diskrétnost by ti rovněž neškodila."

„Budu se hledět polepšit, Ehrane. Říkals něco o naléhavých záležitostech?"

„Vskutku je to tak. Musím se o ně vážně postarat. Tak na viděnou."

Laverty zřejmě odpověděl nějakým posunkem. Sam už neslyšel nic, jen jak se těžké dveře do salonu s tupým zabouchnutím uzavřely. Chvilku bylo ticho, a pak Laverty řekl: „Už můžeš vylézt, Lišáku."

Skrýš se otevřela a vystoupil z ní Lišák. Sam ho následoval.

„Dobrý den, profesore. Estios vám řekl, že jsme tu?"

„Jména mi neprozradil."

„Tak jak jste věděl, že je to Lišák?" zeptal se Sam. „Nebo že se skrýváme za tou tajnou deskou?"

„Vaše skrýš byla snadná dedukce. Kdybyste místnost zcela opustili, srazili byste se s Ehranovými lidmi. To by bylo hlasité setkání, soudě podle opatrnosti pana Estiose, jenž nechtěl vyslovit žádná jména tam, kde by je mohl někdo zaslechnout. Jelikož se nic nestalo, předpokládal jsem, že jste se ukryli tam.

A co se týče Lišáka, pan Estios hovořil o chromovém elfovi, který přišel bez pozvání a přitáhl s sebou člověka, jenž údajně uprchl ze své korporace a má být mrtvý. Když si k tomu přidám, že jeden z vás věděl, kam se v téhle místnosti ukrýt, kdo jiný by to mohl být?

Ale obávám se, že má deduktivní jasnozřivost mi nedokázala prozradit vaše jméno."

„Twist."

„Samuel Verner," řekl k Samovu překvapení Lišák.

Když Laverty uslyšel to jméno, pozvedl hlavu. „Tady nemůžete zůstat."

„Nemáte, doufám, v úmyslu mě vydat úřadům, profesore?" Na Sama opět dolehl plnou vahou strach z odhalení.

„Vaše oficiální zatčení by nebylo Ehranovi zcela po chuti, vezmeme-li v úvahu jistá tvrzení. Vyhlídky na Ehranovo pokoření v sobě sice mají jistou přitažlivost, ale já jsem v žádném případě nechtěl naznačit, že vás někomu předám. Chtěl jsem spíš říct, že by pro vás bylo poněkud nepříjemné, kdyby vás tu našli. Obávám se, že s prostředky, jimiž vládnou mí současní a budoucí hosté, by k tomu nejspíš také došlo. Nemůžete tu tedy zůstat příliš dlouho. V tom případě bychom měli přímo přejít k problému, který vás sem přivádí."

Sam pohlédl na Lišáka, jenž přikývl. Nebyl si jist, zda může tomuto profesorovi důvěřovat, Lišák však o tom zřejmě nepochyboval. Co mohl ztratit? Kdyby se ho profesor rozhodl vyzradit těm, kteří ho předtím pronásledovali, mohl to velice snadno udělat. Začal vyprávět svůj příběh a pokusil se přitom potlačit myšlenky, že ho profesor vydá nepřátelům.

26

„Soustřeďte se!"

Lavertyho hlas byl vytrvaly. Sam byl příliš unaven, než aby dokázal zaostřit pozornost na obraz středověkého štítu, který si měl podle Lavertyho představit. Po dlouhých hodinách podrobného vyptávání na bolesti následovaly další hodiny testování a několik prohlídek, z nichž některé byly zřejmě lékařské, zatímco účel dalších zůstal Samovi záhadou. Na někoho, kdo se tu neměl dlouho zdržovat, strávil Sam s Lavertym spoustu času.

„Snažte se tu představu štítu udržet v hlavě!"

Sam se pokusil uposlechnout, náhle mu však hlavou prolétla ostrá bolest, jako by ho někdo bodal ledovou jehlou do mozku. Mentální vidění se mu zamžilo. Bolestí skoro vykřikl, ale pak se přemohl a své pocity potlačil. Bolest ustoupila a zanechala ho zpoceného a zhrouceného v křesle.

Když znovu otevřel oči, elf si ho vážně a zamyšleně prohlížel. Laverty viděl, že se Sam probral, překontroloval obrazovku monitoru a cosi si poznamenal do zápisníku. Na profesorův pokyn pokročil Estios vpřed a začal ze Samovy hlavy snímat elektrody.

„To byl poslední test."

Lišák vstal z křesla u zdi, přistoupil blíž a opřel se o pult, na němž stálo Lavertyho monitorovací zařízení. „Upřímně řečeno, to vyšetření bylo nesmírně dlouhé, profesore. Můj přítel přece nemá v úmyslu žádat o tirské občanství."

„Chtěl jste vědět, co mu je. Abych mohl učinit diagnózu, potřeboval jsem jisté informace. Teď už ty informace mám."

„Takže?" řekli Sam s Lišákem téměř jednohlasně.

„To, co jsem zjistil, vede podle mého soudu k jedinému závěru." Laverty položil zápisník opatrně na počítač. Pak si přitáhl křeslo a usedl. Zjevně mu dělalo potěšení, že může okamžik odhalení takhle protahovat. Právě když se ho Sam chystal znovu oslovit, promluvil: „Vy, Samueli Vernere, jste kouzelník."

Sam zamrkal.

„Nemožné!"

„Myslíte?" Profesor přejížděl pravým ukazovákem po horním rtu. „Vaše bolesti hlavy jsou přímým důkazem, že nedokážete, normálně pracovat v hypotetickém světě Matrixu. Takové omezení platí téměř bez výjimky pro všechny, kdo mají velké magické nadání. Kdybyste se přišel poradit před rokem, mohl jste to vědět už tehdy."

„Myslel jsem, že bolesti hlavy jsou něčím normálním, že je mívá každý."

Lišák zavrtěl hlavou.

„Ale jestli se liším, musí to být v něčem jiném. Nikdy jsem s magií neměl nic společného," namítal Sam. „Určitě je něco v nepořádku s rozhraním. Nebo mám poškozené nervové spoje."

„Takových chyb se Soriyama nedopouští," řekl mu Lišák. „Způsob, jakým tvoje ikona kulhá, ukazuje, že je něco v nepořádku s tvým psychologickým rozhraním. Nejde ani o nekvalitní softwarový výrobek, ani o závadu na hardwaru."

Laverty poklepal na opěradlo židle, aby mu věnovali pozornost. „Nechme Matrix chvíli stranou," řekl. „Když vás napadli Ehranovi lidé, čaroděj Rory Donally použil něco, co podle vašeho popisu vypadá na zaklínadlo zvané ohnivá koule. Vám přitom nijak zvlášť neublížilo. Jak se to mohlo stát?"

Sam si prohrábl vlasy. „Mág neodvedl zrovna nejlepší práci."

Laverty se shovívavě usmál. „Donally snad není plnohodnotným kouzelníkem, ale je uznávaným adeptem. Prošel certifikačními testy a dosáhl vznešenosti. Je velice schopným a pozoruhodně výkonným čarodějem. Kdyby nebyl dobrý, nikdy by pro Ehrana nepracoval.

Kdepak, Same. Donallyho zaklínadlo bylo neúčinné, protože vy jste jeho účinky zrušil. Nevědomě jste otevřel manový kanál a rozptýlil energii, kterou Donally soustředil. Tuto energii jste pak odklonil zpět do astrálního prostoru, kde se neškodně rozplynula."

„Něco takového bych nedokázal, vědomě či nevědomě."

„Ale vy jste to dokázal. Dokážete to i teď. Poslední test, který jsme prováděli, mi umožnil vás při tom pozorovat. Pan Estios na vás seslal zaklínadlo, zatímco vy jste se měl soustředit na vybranou představu. To zaklínadlo bylo skutečné a velmi nebezpečné. Kdyby se vám tu energii nepodařilo odclonit, tak bychom si tady takhle příjemně nepovídali."

„Mohl jste ho zabít!" vymrštil se Lišák. Estios se postavil před profesora a zabránil deckerovi, aby se k Lavertymu přiblížil.

„Profesor věděl, co dělá, pouliční běžče," řekl pohrdavě velký elf a zachytil Lišáka, který se snažil proklouznout kolem něj.

„Z menších testů nešlo udělat žádné závěry, Lišáku. Bylo tu jisté nebezpečí, ale já už si byl jistý, že Sam má potřebné schopnosti. Předpokládal jsem, že přímé ohrožení uvede jeho latentní kapacitu do pohybu, a povedlo se."

Sam si pomyslel, že profesor vypadal příliš bezstarostně na to, že před chvíli riskoval něčí život, aby prověřil jistou teorii, a vůbec se mu to nelíbilo. O zaklínadlu však na druhou stranu svědčila pouze jejich slova. Zbyly mu jen bolesti hlavy, ale ty měl pořád. „I kdybych zastavil Estiosovo zaklínadlo," řekl unaveně Sam, „ještě to neznamená, že je ze mě kouzelník. Četl jsem o lidech, kteří se dokážou před magií chránit, přestože sami nejsou kouzelníky. Říká se jim negamágové."

„Negamágové nejsou schopni astrální projekce," namítl profesor.

„Stejně jako já."

„Ale vy jí jste schopen. Jak jinak byste se dokázal vrátit k té truchlivé mýtině, kde jste pozoroval Ehranovy paladýny?"

„Připlížil jsem se k nim," řekl Sam hluše.

Estios se od srdce zasmál. „Totálně vyčerpaný po tom běhu, městský hochu? A k těm paladýnům?"

„Neříkal jste snad, že Grian hleděl přímo na vás?" zeptal se ho Laverty.

Sam přikývl.

„Víte jak dobře elf vidí ve tmě? Určitě by vás nepřehlédl."

„Muselo se to nějak stát," trval Sam na svém. Byl spořádaným, racionálním mužem, který si chtěl vybudovat spořádaný, racionální život. Jeho otec mu vštípil hlubokou nedůvěru ke všemu, co mělo něco společného s magií. Nikdy se nedokáže smířit s tím, co mu tady říkali. Tenhle magický pohovor byl velice podivný.

„Proč máte z magie strach?" zeptal se ho profesor.

„Nemám z ní strach." Sam se zvedl z křesla a začal přecházet sem a tam. „Jde jen o to, že celá tahle magie nemá logiku. Nedává smysl. Nebo jsou to jen triky pro důvěřivé lidi. Zkrátka nepatří do mého světa."

Laverty si povzdychl. „Zaklínadlo, které použil Rory Donally zapálilo vaše šaty a stromy v lese. Látka a dřevo byly součástí skutečného světa. Skutečně hořely. Kdyby ten výsledek nepatřil do vašeho světa, tak zřejmě ten váš nebude skutečný."

Sam se zastavil a hleděl do stropu. Tak tahle poznámka otvírala dveře k šílenství. „Nepopírám, že když skutečný kouzelník provádí to, čemu říká sesílání zaklínadla, něco se při tom děje. Učili mě věřit jen pádným důkazům. Ano, jeho zaklínadlo něco spálilo. Jak to můžu popřít? Sáhl jsem si na popel a cítil jsem kouř. Ale nesnažte se mě přesvědčit o těch zvláštních pohybech rukama, divných slovech a moci hvězd. Musí v tom být něco jiného, snad nějaká podvědomá manipulace ultra-nízké frekvence elektromagnetické radiace."

„Tak napřed negamágové a teď ještě EMR. Vy jste četl Petra Isaaca," obvinil ho profesor.

„Jednou kdysi dávno. Můj otec tvrdil, že pokud je magie vědou, Isaac je na dobré cestě ji vyložit. Jeho Realita magie byla ve veřejné síti dat a já jsem si ji přečetl. Vcelku dobrá práce, ale Isaac se nedržel důsledně fakt tam, kde chtěl lidi přesvědčit, že jeho práce je vědou. Říkal jsem si, že pokud on má být nejlepší v oboru, pak žádné uspokojivé vysvětlení neexistuje."

„A co práce Bílého orla a Kana z kalifornské techniky? Nebo Ambrosia Brennana z Massachusettského institutu technologie a magie? Četl jste je?"

„Ne."

Profesor se na Sama dlouze zadíval. „Snad byste neměl dělat ukvapené závěry o něčem, co neznáte," řekl. „Magie je velice reálná, Same. Je to mnohem víc než podvědomá manipulace energie a současně také mnohem míň. Ovládání energie je uměním a vědou zároveň. Magie patří do reálného světa. Stejně jako každý jiný víte, že Probuzení zrodilo přehršli bytostí a tradiční věda to nedokáže vysvětlit. Vezměte si například elfy a trolly."

„Výraz genetické mutace."

„Genetické, to ano. Mutace sotva." Laverty se opřel. „A co draci? Řekl jste, že jeden vám pomáhal při útěku, a pak vás zradil. Dnes jste tu také jednoho viděl. Nemůžete popřít, že existují, ani je jednoduše vyložit jako genetické mutace. I kdybyste to udělal, co jejich létání? Jsou příliš velcí, než abyste je mohl vměstnat do vědecké poučky o létání silou vlastních svalů.

V dávnověku byla naše planeta doslova prosáklá magií. Z té doby se nám zachovaly všechny ty pohádky o vílách a dracích, příšerách a skřítcích. Jsou vzpomínkou na starobylé pravdy, které se předávaly z generace na generaci. S touto vírou se setkáte' po celém světě. Přesvědčuje nás o tom, že mana, magická energie, byla kdysi na dostatečně vysoké úrovni, aby mohly magické síly působit a magické bytosti vzkvétat. Tento věk magie se opět vrátil."

„Nepraví se snad v Ehranově knize něco o cyklech času a tvořivé síly?"

„Vlastně tam nikdy nepoužil slovo cyklus, ale ta asociace je zřejmá. I kdybyste přijal teorii cyklů, jaký to je důkaz? Ehran zároveň také předpokládá, že tyto cykly budou trvat nesmírně dlouhou dobu a poslední z nich skončil zhruba v době vzniku prvních písemných památek. Proto nemáme o vysoké úrovni magie žádné spolehlivé záznamy. A předtím? Obávám se, že mana nefosilizuje."

„Draci by mohli."

‚A možná, že fosilizovali, jenomže kost je zase jen kost. Kdo prokáže, zda vyhynulý tvor byl paranormální? Až dosud žádný paleontolog nepopsal tvora o šesti končetinách podobného draku. Možná, že jsou tak vzácní, že nikdy nefosilizovali."

„Konzervační vlohy?"

„Přesně. Nebo možná draci nakládali se svými mrtvými tak, aby zabránili fosilizaci. Ale tyto těžko pochopitelné úvahy nás odvádějí od podstaty věci. Ať už je tok many cyklický nebo jednoduše probíhá ve zkráceném časovém období, výsledek je stejný. Magie je reálná, tady a teď. Mana byla v minulosti součástí Země, a možná, že se tu vyskytuje delší dobu, než člověk. Vrátila se v hojné míře, aby obohatila naše životy. Mana je součástí Země a nás a my jsme zase její součástí. Je ve všem a v každém z nás."

‚A předpokládám, že tato síla má konat pouze dobro, že?"

Laverty obrátil dlaně ke stropu a pokrčil rameny. „Je to síla. Nerozlišuje dobro a zlo. To jsou lidské pojmy. Země a její mana prostě jsou."

‚A mana je schopna konat zázraky? Neřeknete ještě nakonec, že magie může nahradit boží milost?"

„To bych se neodvážil. Ale při dostatečně dovedné manipulaci jsou některé efekty, které by se daly nazývat zázračnými, možné. Taková dovednost přichází až po dlouholetém studiu a cvičení." Profesor mu přes stůl poslal krabičku s čipy. „Tyhle obsahují nějaké texty a praktická cvičení. Jde o elementární znalosti, které však jistě dokážete v plné šíři obsáhnout."

„Já si ale nemůžu dovolit na několik let všeho nechat a začít se učit magii. I kdybych mohl, zajímají mě jen ti lidé, kteří zabili Hanae, a jejichž stopa chladne každým dnem." Profesorova povzdechnutí si Sam nevšímal. Bylo by hezké, kdyby se mohl zahledět do křišťálové koule a vrahy najít. Ještě lepší by bylo zamávat rukou a předat je spravedlnosti. Kromě toho ještě musí najít Janice. Pokud by magie dokázala zázraky, mohl by mu s tím Laverty pomoci. „Profesore, vy dovedete používat manu?"

Profesor chvíli hleděl Samovi přímo do očí. „Říká se to o mně," odpověděl nakonec.

„Byl byste ochoten použít svou magii a pomoct mé sestře?"

„Snažím se pomáhat nešťastným seč mi síly stačí."

„Takže byste ji mohl vyléčit?"

Profesor se opřel v křesle, jako by Samovu otázku nečekal. Měřil si Sama chladnýma zelenýma očima a zvažoval slib a naději, které hodlá dát. Laverty také nepochybně kalkuloval cenu.

„Mistr magie dokáže mnoho věcí, ale ani ten nejmocnější kouzelník nemůže změnit to, co se má stát." Svým tónem jasně naznačoval, že se k ničemu nezavazuje. „Až dokončíte, co jste si předsevzal, promluvíme si o tom znovu, a pak uvidíme."

Sam si profesorovu odpověď vyložil tak, že pro Janice udělá, co bude v jeho silách. Žádný příslib, že to dobře dopadne, ale to Sam ani nemohl očekávat. Neměl žádný plán, co udělá, až najde svou sestru, ale nyní měl alespoň naději. Nebo spíš ona měla naději, že se vrátí do normálního života. Sam mohl navíc i doufat, že bude schopen profesorovu cenu zaplatit, protože vytušil, že Laverty je soucitná bytost.

Je to všechno nesmysl, pomyslel si skepticky. Ani nevíš, kde Janice je.

Nemínil však podlehnout beznaději. Dokážu to, slíbil si Sam. Napřed najdu vrahy Hanae, a potom Janice.

Jak řekl profesorovi, stopa chladla. Přistoupil k pultu a s úklonou převzal krabičku s čipy.
„Děkuju vám," řekl Sam, když si dával krabičku do kapsy. ‚Á teď mě, prosím, omluvte, mám spoustu práce."

27

Uvnitř nahrubo otesané chatrče stál elf, který se tam vůbec nehodil. Na sobě měl šaty přísně ve stylu plexu a jeho boty, které okusily místní bláto, byly úplně zničené. Mluvil čistým metroplexním přízvukem a měl měkké ruce, nedotčené špinavou prací.
„Jsem jen posel," řekl chladným, odměřeným hlasem.
Hartová spolkla ironickou poznámku. Jaký by to mělo význam? Její předchozí vzplanutí na něj vůbec nezapůsobilo. Byl hladký jako úhoř. Měla se chovat podobně, ale nemohla vystát, když něco vybouchlo. S tímhle už bylo problémů až dost. Sebrala ze stolu pistoli a vložila ji do pouzdra.
Nemělo ji vůbec překvapit, že ta slavná pohraniční hlídka Tir Tairngiru to zvorala ještě víc, než si myslela. Že jim unikne ona, bylo pochopitelné. To se stávalo často. Ale když jim uletěl i ten podnikový holub, parádně se v jejích očích shodili. Na jedné straně dobrá trefa, na druhé špatný vrh kostkou. Ten Verner měl z pekla štěstí a ona hroznou smůlu.
Posel byl pořád tu. „Vypadněte," vyštěkla, stále ještě bez sebe vzteky.
„Přejete si napsat odpověď?"
„Vašemu bezejmennému nadřízenému? Ale jděte."
„Stále mu leží na srdci vaše pověst."
‚A přitom bude i nadále tajit své jméno? Teď jste mě dojal."
„Ujišťuji vás, že jeho jméno by vám bylo velice povědomé. Bylo by od vás nemoudré, kdybyste ho chtěla znát už teď. Mám vám vyřídit, že v budoucnu jeho přízeň nejednou oceníte. Není příliš těžké zasloužit si jeho dobrou vůli. Za informace, které jsem vám právě poskytl, požaduje pouze hrubý nástin vašich plánů."
„Kouř a zrcadla."
„Jak prosím?"
„Vyřiďte mu to. Kouř a zrcadla."
Posel se pobouřeně zvedl. „Jak chcete." Obrátil se a vykročil z chatrče. Jeho drahé kožené mokasíny po každém kroku mírně začvachtaly.
Alespoň udělala bengál. Triviální vítězství, ale lepší něco než nic. Jen ať elf doručí její odpověď svému panu Záhadnému. Tu hru na slepou bábu mohou hrát se zavázanýma očima oba dva.
Ten, co poslal elfa, mohl mít nejmíň tucet důvodů, aby jí ty informace poskytl. Pan Záhadný mohl hrát V tom konfliktu na všechny možné strany. Anebo mohlo jít o někoho, kdo do té věci nebyl přímo zapleten, ale chopil se příležitosti, aby mohl obrátit vše proti svému soupeři anebo zvrátit ve prospěch svého přítele. Bez dalších informací nemohla s určitostí říct, která z variant připadá v úvahu. Ať byly motivy k tomu, že ty informace získala, jakékoli, teď když je měla, už nezbýval čas starat se o zdroj. Jediný zdroj, který mohla vyloučit, byl ten nerudný starý červ, co si ji sám najal. Kdyby se dozvěděl, že Verner přežil, nechal by jí zprávu o jejím selhání doručit celou armádou zabijáků.
Musí se o tom dozvědět Tessien. Měl stejnou smlouvu. Noc byla chladná a Hartová si přitáhla bundu blíž k tělu. Se zamykáním chatrče si nedělala starosti. Nebylo tam co ukrást a nebyl tu ani nikdo, kdo by to ukradl.
Vystoupila vyš do hor k suché jeskyni, kde podřimoval Tessien stočený do klubíčka. Když vstoupila do doupěte, opeřený had se probudil.
„Špatné zprávy, Tessiene."
„ Všechno, co ruší můj odpočinek, je špatné."Jeskyni naplnila mrzutost.
„Už ses naodpočíval až dost."
Pocítila drakovu zvědavost, přestože nic neříkal.
„Verner, ten chlápek, co jsme ho vytáhli z Renraku jako krytí při umisťování dvojníka, je stále naživu. Tirská pohraniční stráž ho nedostala a najednou se vyloupnul v San Francisku ve společnosti runnera zvaného Lišák. Tento runner je něco jako zázračný decker a oba dva čmuchají v Matrixu. Zdá se, že zatím ještě nevědí, co vlastně hledají, ale mají naše jména a dřív nebo později si o nás najdou další informace.
A navíc mají i Drakovo jméno."
„On ví, že je ten chlápek naživu?"
„Myslím, že ne."
„Musíme se o ně rychle postarat."
„Přesně tak to cítím i já. Nesnáším neuzavřené kapitoly."
Had souhlasně zamručel.

28

Sama probudila vůně sojové omáčky a teplého bujónu. Otevřel oči a otočil hlavu. Zdroj toho pachu stál na rozvrzaném stolku u okna. Lišák asi došel do obchodu s těstovinami na nároží, protože ze dvou pěnových krabiček se kouřilo, zatímco třetí byla prázdná a zmítala se v divokém průvanu, který způsobilo otevřené okno. Sam už napůl snědl to, co zbývalo ze sojy, když se Lišák vrátil z výletu na jediný fungující záchod v poloopuštěné budově, v níž rozbili svůj stan.
„Aha, pane Twiste, už ses probudil."
Sam s plnými ústy nudlí cosi zamumlal jako odpověď.
„Za to jídlo mi nemusíš tolik děkovat. Na útraty ani na čas nehleď, cožpak nejsme v tomhle běhu společníky?"

Sam polkl poslední vzdorovitou nudli, takže mohl klidně odpovědět: „Co se týče jídla, stejně byla řada na tobě."

Lišákův dotčený výraz byl jen hraný, ale elfovo veselí nebylo tak docela v souladu s náhlou vážností, kterou Sam pocítil. Snad za tím byla ta zmínka o útratách.

„Lišáku, jsem vděčný za to, že tvůj přítel profesor zařídil, abychom se sem dostali. Neočekává ale, že se s ním nějak vyrovnáme?"

Elf pokrčil rameny. „Cesta ho finančně příliš nezatížila. Možná bude časem požadovat zúčtování, možná ne. Nepřekvapilo by mě, kdyby se spolehl na tvé nejlepší vědomí a svědomí, abys sám provedl bilanci výhod a služeb, a zaplatil mu za jeho námahu dle vlastního uvážení. Jeho způsoby jsou v tomto ohledu dost výstřední."

Sama to příliš neuklidnilo. „Moje nejlepší vědomí a svědomí je na tom v poslední době dost špatně. Cítilo by se lip, kdybys nebyl ukradl ty peníze."

„Provozní kapitál, pane Twiste. Bez toho nemůžeš být. Ten kapitál byl beztak získán podvodným způsobem a jeho původní majitelé už ho dávno oželeli. Jen jsme znemožnili nějakým bezohledným podnikovým oráčům, aby z kultivace svých zločinů vytřískali další zisky."

„Přesto je to pořád krádež."

„Osvobození."

„Slovíčkaření."

„Nezbytnost," zasmál se Lišák.

Sam zjistil, že se také usmívá. Elfova nálada ho nakonec nakazila, přestože měl o jejich činnosti pochybností. Do San Franciska dorazili se sto nuyeny na Lišákově kreditní hůlce, dalšími deseti v podnikových stvrzenkách a padesáti v měně SKAS. Ty poslední byly vesměs papírové a v Kalifornském svobodném státě bezcenné.

Zatímco hledali spravedlnost, museli z něčeho žít. Nebylo i v tom trochu spravedlnosti, že peníze na živobytí vybírali od kriminálníků?

Peníze pro ně byly problém, ale zároveň představovaly i jistou naději. Světové bankovnictví fungovalo většinou na bázi elektroniky a převody peněz za sebou obvykle zanechávaly stopu, kterou mohli v Matrixu sledovat. Ta stopa už spojila Hartovou a hada Tessiena s Drakem, mužem, který tahal za nitky loutek námezdních runnerů. Lišák se netajil svým ulehčením, když Sam souhlasil, že by se měli soustředit na tohoto muže v pozadí za elfí běžkyní a dračí formou. Zdálo se, že jejich pověst na něho zapůsobila a jen nerad by se s nimi pustil do křížku.

Takže teď šli po Drakovi, ale zatím se jim podařilo zjistit jen tolik, že ten muž je skutečnou záhadou. Věděli o něm, že je často vídán s Naďou Mirinovou, prezidentkou potravinářské firmy Natural Vat. Tato informace přišla v průběhu zevrubného zkoumání údajů ze zpravodajských sítí a ze všech možných společenských rubrik. Vyvolaný obrázek potvrdil, že pan Drake, který doprovázel slečnu Mirinovou, byl tentýž muž, s nímž se Sam setkal na opuštěném parkovišti. Kontakt tvrdošíjně zůstával na úrovni nahodilých dat. Vyzkoušeli všechno možné, ale nepodařilo se jim najít nic, co by spojovalo Draka s Mirinovou jinak než společensky. Nebyl v žádném vztahu s Natural Vat, její mateřskou společností Aztechnologií ani jinými sesterskými či společnými podniky, které se Samovi s Lišákem podařilo prověřit. To bylo nezvyklé a zarážející. Vedoucí pracovníci v postavení Mirinové obvykle vyhledávali známosti v okruhu své podnikové rodiny.

„Pustíme se do těch souborů, které jsme ulovili při posledním běhu?"

„To bych řekl. Spánek a jídlo mě docela zbavily bolestí hlavy." Zmíněné soubory sebrali ze záznamů o převodech Transbanky. Běh bankovním zabezpečovacím systémem byl vyčerpávající, a dokonce i Lišák připustil, že možná nebude schopen rozlousknout zámky na souborech a vytáhnout v pořádku všechny údaje. Sam už věděl, že pokud si něco takového připustí i elf, znamená to, že daný úkol je nesmírně obtížný. Tyto soubory budou určitě pod ochranou těžkého kalibru.

. Ukázalo se, že je to přesně tak,jak se obávali. Trvalo celé hodiny, než zjistili, že Drake potvrdil několik kreditních hůlek prostřednictvím Transbanky. Všechno to úsilí a nová bolest hlavy sotva stály za poznání, že ani tudy cesta nevede. Potvrzená kreditní hůlka byla elektronickým ekvivalentem hotových peněz. Tu sumu bylo možné vyhledat, jakmile se vrátí do finanční sítě, ale o tom, kdo kreditní hůlku obdržel, nebudou k dispozici žádné záznamy.

„Byla jen malá naděje, že bude tak neopatrný." „Snad kdybychom dokázali najít další převody stejné finanční hodnoty, které byly připsány Drakovým potvrzeným hůlkám, mohli bychom znovu zachytit stopu a sledovat ji z místa, odkud Transbanka posílala peníze.

V některých případech půjde samozřejmě o náhodnou shodu okolností, ale v jiných se dostaneme ke skutečným příjemcům Drakovy velkodušné podpory. Když budeme mít štěstí, některá jména spojená s těmito převody by pro nás mohla mít nějaký význam."

Po dalších dvou dnech úmorné práce s daty eliminovali pravděpodobné náhodné shody. Zůstala jim tři jména. Každé z nich se dalo spojit nejméně s třemi převody, jejichž výše se rovnala částkám na Drakových kreditních hůlkách.

První jméno, Naďa Mirinová, je vůbec nepřekvapilo.

V jejím případě šlo o nejnižší částky, které vypadaly na platby za dárky pro milenku. Druhé jméno jim bylo zcela neznámé, ale pravidelnost převodů vypadala zajímavě. Každá částka prošla několikerým převodem a všechny se dokonale shodovaly s údajem na Drakově kreditní hůlce. Všechny nitky se sbíhaly do zapečetěného účtu v bezpečí jakéhosi denverského ústavu. Lišák vyslovil domněnku, že tato stopa odhaluje, jakým způsobem se praly peníze na výplaty Hartové. Na Samův podnět ještě prověřili podobnou stopu, vedoucí od vkladů známého klienta Hartové, a doptali se k témuž zapečetěnému číslu účtu, což jen potvrzovalo elfův předpoklad. Poslední jméno je čekalo na konci podobné, ale daleko ledabyleji zamaskované stopy. Cílový účet byl registrován na jméno A. A. Wilson.

‚A. A. Wilson." Sam zavrtěl hlavou. „Proč mi to jméno připadá povědomé?"

„Povědomé nebo ne. Zdá se, že ctihodný pan Wilson má něco, za co je pan Drake ochoten zaplatit spoustu peněz.

Ale co to je?"

„Kdybychom zjistili, kdo je A. A. Wilson, třeba bychom k tomu našli klíč."

„Kolik lidí může mít stejné jméno?"

Lišák si povzdychl. „Vždyť ani nevíme, jestli je to jméno pravé. Tak či tak, bude jich docela dost. Strávíme nad tím zase spoustu času."

„No a co?"

„Myslel jsem si, že to řekneš, ale docela by nám pomohlo, kdybychom dokázali zúžit záběr."

Sam chvíli přemítal. To jméno mu opravdu bylo povědomé. „Co když je Wilson metačlověk?"

„Tak tohle by opravdu pomohlo, jen jestli je to pravda. Jak jsi k tomu odhalení dospěl?"

„Nevím. Když slyším to jméno, něco mi říká, že je to metačlověk. Možná, že jsem to někde četl. Má něco společného s medicínou."

„Že by se Wilson specializoval na metalidskou fyziologii?"

„Možná." Sam zavrtěl zadumaně hlavou. „Tam bychom měli začít."

V záznamech o lékařích se specializací na metalidi žádného A. A. Wilsona nenašli. Pročítání kompletní databáze SKAS nebylo o nic úspěšnější.

„Zkus Sališ-šihiskou radu," navrhl Sam. „Zatím nebudeme hledat příliš daleko."

Asi za hodinu Lišák něco našel. „A. A. Wilson má licenci k provozování lékařské praxe v Sališ-šihí. Trvalé bydliště má v zemi Kaskádových vran v exteritoriální rezervaci korporace Genomics."

„Genomics? Projdi mi lékařskou literaturu. Najdi, jestli Wilson někde publikoval."

Lišák se napojil na veřejnou síť dat a za okamžik vytáhl potřebné údaje.

„Ctihodný pan Wilson je zřejmě horlivým dopisovatelem. Svými články přispívá do několika časopisů." Lišák začal předčítat seznam titul po titulu. „Variační následky albinismu..."

„...na metalidi. D. Nguyen, M. T. Chan a A. A. Wilson, Biofyziologie, 2049" dokončil za něj Sam.

„Vskutku je to tak. Jak to víš?"

„Četl jsem to, když jsem dělal průzkum pro budoucí metalidskou zdravotnickou knihovnu, který mi zadali ještě v Pasáži. Díky tomu projektu jsem také věděl o zdravotních kartách, když jsme chtěli zjistit, jestli Tessien pracuje pro Renraku."

„Úžasná paměť, pane Twiste, jenomže nám to asi nebude k ničemu."

„Možná bude, možná ne." Náhle si vzpomněl na další věc. „Lišáku, v týmu Hartové, který byl v Pasáži, byl také jeden albín."

„Náhoda?"

„Co myslíš?"

„Věřím, že prošetření ctihodného pana Wilsona a firmy Genomics je V pořádku. Ale především," usmál se Lišák, „jsi na řadě, abys obstaral jídlo."

Sam se v dobré náladě podvolil. Teď měli v ruce nějakou stopu, první naději, že zjistí, co spustilo řetěz událostí, které vedly ke smrti Hanae a jeho vyloučení z podnikové společnosti. Kdyby zjistili, do čeho je Drake vlastně zapleten, pohnuli by se vpřed. Za všechny ty vraždy a machinace, které zaranžoval, by ho dokázali srazit na kolena.

Obchod s těstovinami měl zavřeno. Pracovali tak tvrdě a dlouho, že se noc změnila v časné ráno. V tuhle dobu mohl mít otevřeno jedině Stuffer Shack, a Sam jednu z těchto prodejen našel o tři bloky dál. Nabídka nebyla valná, ale Sam si pomyslel, že několik balíčků samoohřevné nutrisóji jim dodá špetku výživy. Když se Sam vrátil do jejich bytu, Lišák právě dokončoval průzkum veřejné sítě dat. Elf vypadal mrzutě.

„Co se stalo?" zeptal se Sam.

„Genomics. Samotné jméno naznačuje, že jde o dravou společnost z oblasti biotechnologií, která se navíc specializuje na genetické manipulace. Vzhledem k tomu by se dal očekávat břitký bezpečnostní systém. Ověřil jsem si to u několika runnerů, kteří měli možnost seznámit se s jejich ledem, a vypadá to, že podnikovou konstrukcí Genomics je třeba z Matrixu nejprve dlouho obléhat. Jediný způsob, jak, získat potřebnou informaci rychle, je proniknout fyzicky dovnitř, a pak k získání dat použít podnikovou mašinu, která už je za štítem proti nežádoucímu vniknutí. I kdybychom měli na ten útok dostatek prostředků, bez matrixového krytí by to bylo příliš riskantní."

„Ale akreditovaný uživatel kyberterminálu by si mohl udělat malou zajížďku a proniknout do souborů."

„Nejspíš ano. Ale to neřeší druhou část našeho problému. Firma má ústředí v Quebeku."

„Tak to asi pojedu do Quebeku."

Lišák si povzdychl. „Co si tam počneš? Nezapomeň, že už neexistuješ. Když bylo ohlášeno, že jsi mrtev, tvoje osobní informační číslo bylo zmraženo. Bez OIC nejsi v podnikovém světě nic. Nedostaneš letenku. Nedostaneš pas. Ani pohodlnou podnikovou práci, která ti umožní hrabat se jim v datech."

Sam však nechtěl tuto stopu nechat uniknout. „Ty už přežíváš mimo podnikovou strukturu celá léta. To znamená, že víš, jak ten problém obejít. Falešné identity nebo falešná OIC. Něco, co pomůže projít kontrolním stanovištěm."

„To je nezbytnost."

„Pak tedy potřebuju jednu falešnou totožnost výzkumníka. To je práce, kterou jsem dělal v Renraku. Rušná společnost, jako je Genomics, bude vždycky shánět dobré výzkumníky."

„Identita slátaná dohromady na poslední chvíli před přísnějším pohledem neobstojí."

„Nebude muset. Kontroly nižších pracovníků se nedají provádět příliš důkladně, dokonce ani v Quebeku. Za pár dní se dostanu k systémovým kódům. Jakmile pak budu uvnitř IC, proniknu do Wilsonových souborů, vytáhnu, co se dá a zmizím. Něco jsem se od tebe naučil, takže by mi to nemělo trvat déle než týden."

„ Parlez-vous franfais ?"

„Dobrá poznámka. Budu si muset vzít i jazykový čip."

„Incroyable!" Lišák zavrtěl ohromeně hlavou. „Pověz mi prosím, pane Podnikový špione, jak se tam chceš dostat? Svobodné a pyšné Quebecké dominium je na své hranice skoro tak háklivé, jako Tir."

„Ty jsi dobrý shadowrunner, Lišáku. Ty to zařídíš."

„Tvoje důvěra je větší než finanční podpora, pane Mozku."

„Pak budu muset někomu zůstat dlužen jisté služby."

„Před dvěma dny jsi plakal nad neznámými dluhy. A teď o sobě prohlašuješ, že jsi ochoten nadělat si ještě další."

Sam pohodil jídlo, na které mezitím zapomněli, na stůl. Už neměl hlad. „Děláme správnou věc, Lišáku. Prostě vím, že Genomics je do toho namočená. Tam dostanu něco, co nám umožní zjistit, oč tu vlastně jde."

„Předtucha? Jak mystické."

Sam se zašklebil. „Nic takového. Je to jen podezření."

„Tak to rozjedeme."

Lišák chtěl vstát, ale Sam se natáhl a položil mu ruku na rameno. „Ne. Ne my. Až zařídíš cestu, chci, abys byl z toho venku. Už ti dlužím až dost."

Lišák přes odpor Samovy paže vstal. Napřímil se, shlédl na Sama a jeho oči se mu třpytily dojetím. „Pane Twiste, ty mě zraňuješ. Nejsem žádný vydřiduch abych počítal každý halíř. Budeš mě potřebovat při deckování."

„Budu to muset nějak zvládnout. Genomics nás oba nepřijme, takže není třeba, abychom oba dva riskovali krk." Lišák se chystal znovu něco namítnout, ale Sam ho předešel. „Kromě toho je tu ještě jedna linie, po níž je třeba jít. Drake má dost peněz nebo podpory, aby si mohl dovolit najímat drahé žoldáky, jako Hartovou, zatímco my jsme jen dva. Čím déle času nám zabere hledání potřebných informací, tím spíš se nám z toho Drake vykroutí. Když pojedu do Quebeku, budu zaměstnán prověřováním Genomics. Někdo zatím musí zjišťovat o Drakovi další fakta."

„Tak proč to neuděláš sám? Konec konců, prohlásil jsi ho za svého nepřítele."

„Drake možná sídlí v Seattlu, anebo odtamtud přinejmenším řídí tuto operaci. Můžu si do hlavy zastrčit čip, který mi umožní mluvit francouzsky, ale nic mě nenaučí znát seattlovské stíny tak, jak je znáš ty. Ty se na tu práci nejlíp hodíš."

Elf uvolnil svůj bojovný postoj a oči mu opět vesele zasvítily. „Ty mi tu práci svěříš?"

„Důvěřuju ti."

‚Ach, ta krutá víra v nevyhnutelnost."

Sam nedokázal rozlišit, zda byla Lišákova poznámka míněna jako přátelské rýpnutí nebo spíš posměšná ironie. Bylo mu to jedno. Věděl, že ho Lišák kvůli Drakovi nezradí. Elf se už ve prospěch vyděděnce příliš angažoval. Sam chtěl věřit, že čas, který strávili společně, mezi nimi vytvořil pevné pouto a že elf se stal jeho přítelem. On sám si toho tuláka skutečně oblíbil. Sam věděl, že než tohle skončí, bude potřebovat všechny přátele, které jen bude moci získat.

29

Služební monitorovací stanice byla malá neútulná místnost, kde to páchlo starým potem, ozonem a rovným dílem ještě plísní a dezinfekčními prostředky. Když šly nádrže akvakultury, které monitorovala, před měsícem do světa, dohled se přesunul na hlavní kontrolní obrazovky a stanice se prakticky přestala používat. Crenshawová zatřásla žaluziovým větracím systémem, ale líný pohyb vzduchu to příliš nezrychlilo. Přes všechny nedostatky však toto místo nabízelo klid a soukromí, které bylo v Pasáži velice vzácné. Stanice měla aktivní počítačový terminál, takže jí mohla dobře posloužit. A Crenshawové se navíc líbilo v jejím přítmí.

V ušním přijímači jí zabzučel signál monitorovacího senzoru, který nechala u výtahu. Pokud to byl Addison, přicházel brzy. Když zabzučel druhý senzor, měla jistotu, že je to on. Po chodbě vedoucí ke stanici by v tuto dobu nikdo jiný nešel. Signály se ozvaly rychle po sobě. Pospíchal.

Asi byl nervóznější než obvykle.

Právě kvůli sklonům k nervozitě si ho vytipovala. Spatřila jeho oči, když na Tanakově pohřbu zastavil Vernera, a zvětřila jeho strach, když ho týden nato navštívila v počítačovém středisku. Způsobil to její bezpečnostní odznak a takový strach z bezpečnosti znamenal špatné svědomí. Crenshawovou to potěšilo, protože vytušila, že jakmile odhalí jeho tajemství, bude s ním moci manipulovat. Addison byl známý jako falešný pěťák. Netrvalo dlouho a zjistila, co skrývá.

Jedna z Addisonových důvěrných přítelkyň, jistá Lisa Miggsová, načerno použila kyberdeck Jira Tanaky, aby podnikla nájezd na Zeď. Stejně jako většina deckerů v Renraku, ani Addison a jeho přátelé neměli tušení, co se za Zdí skrývá. Přestože věděli, že jakýkoli pokus to zjistit by byl hrubým porušením bezpečnostních předpisů, stejně to zkoušeli. Typické krkolomné kousky ztřeštěných deckerů. Vždycky se pletli tam, kam neměli. Z epizody nakonec nebylo nic víc než prověrka obrany projektu AI, ale to Addison nevěděl. Věděl jen, že se spolu s Miggsovou provinili vůči předpisům, a za to by mohli dostat vyhazov. Mužův strach z těchto následků způsobil, že ho měla Crenshawová v hrsti.

Byl jí užitečný, přestože nesplnil její naděje ohledně spojení Vernera s nějakým podvodem. V současné chvíli jí pomáhal zjistit, co skrýval projekční tým AI. Rozkošnou ironií bylo, že pro ni dělal přesně to, kvůli čemu se bál jejího odhalení. Jenže ona nebyla tak hloupá, aby ho poslala přímo proti IC, které krylo projekt a všechny, kdo na něm pracovali. Potřebovala páky, pomocí nichž by zjistila, jaký pokrok tým udělal. Něco, co by jednoho z jeho členů přinutilo, aby jí prozradil, co chtěla vědět. Aby takové páky získala, nechala Addisona čmuchat ve špíně okolo Matrixu. Dnes odpoledne jí volal a navrhl tuto schůzku. Musel přijít na něco, co jí mohlo být užitečné.

Dveře se otevřely a dovnitř jako střela vletěl Addison a natahoval krk do chodby za sebou. Zavřel za sebou dveře, a pak zjistil, že v místnosti je dosud tma. „Kruci, ona tu není."

„Plané naděje, jacková hlavo."

Když Addison uslyšel její hlas, příšerně se lekl. „Kruci! Tohle mi nedělejte, Crenshawová!"

Přistoupila k němu a projela mu prsty pod bradou. Čepele z legované oceli, které měla místo nehtů, ho poškrábaly na kůži, ale ne do krve. „Tady nerozkazujete vy, ale já."

„Jistě," vykoktal. „Jak říkáte."

Stiskla spínač a rozsvítila. „Hleďte si to pamatovat. Co pro mě máte?"

„Nejsem si tak docela jistej. Dám to do počítače a přesvědčte se sama."

Vsunul do počítače čip a s napětím čekal, až se obrazovka rozsvítí. Jí se čekat nechtělo. „Cliberová?"

„Né. Ta stará rašple je čistší než kantorka na jednotřídce. Ta je vážně neprůstřelná. Žije jen pro svý stroje."

„Sakra. Doufala jsem, že na ni něco vyhrabete. Bylo by mi potěšením tu babu pěkně zmáčknout."

„Lepší ji než mě," zamumlal Addison.

Crenshawová ho velmi dobře slyšela, ale rozhodla se to přejít bez komentáře. „Tak který, Hutten či Huang?"

Addisonovi se na tváři mihl krátký úsměv, kterým chtěl zakrýt své napětí. „Možná oba. Oba dva mají rádi holky. Zkopíroval jsem seznam těch, co používají apartmá na šestým. Oba jsou tam a starej Huang je navíc ženatej. Chcete se vsadit, že o tom jeho paní neví?" Konečně dostal na obrazovku to, co chtěl, a odstoupil s pyšným gestem kouzelníka.

Crenshawová si jeho hereckého projevu nevšímala a soustředěně pročítala údaje na obrazovce. Zachmuřila se. „To není moc. A pro zaměstnance mi to připadá typické. Jaké jsou podrobnosti?"

„Podrobnosti?" řekl Addison jako ozvěna. „No, ehm, vidíte, že Huang tam chodil pravidelně."

„Tak tedy milenka. To by se možná dalo využít, pokud je to děvče dostatečně tvárné. Ještě něco?"

„No, možná. Ale nevím to určitě." Addison pod jejím pohledem úplně zvadl a hlas se mu začal chvět. „Myslím, že jsem v záznamech narazil na výmaz."

„V souvislosti s čím?"

„Šlo o jednu z Huangových pravidelných nocí a přitom chyběl záznam, že by tam přišel."

„A náš prezident je zajisté v Matrixu dostatečně zběhlý natolik, aby ten výmaz dokázal zorganizovat. Byl tam tu noc i Hutten?"

„Né. Ten tam začal chodit asi o tejden pozdějc. Zhruba každý tři až čtyři dny, ale nepravidelně."

„Prohlédl jste i vizuální záznamy?"

„Kruci, Crenshawová. Ty soubory jsou pěkně obložený ledem."

„Vy jste přece odborník," řekla jízlivě Crenshawová. Věděla, že něco takového se od něj nedalo očekávat. Neměl na to odvahu.

„Ani já už bych víc nedokázal. Heleďte, mně se to nelíbí, Crenshawová. Zahráváte si s vysoce postavenejma lidma. Každej z nich mi může zařídit vyhazov. A hlavně si sakra zahráváte s Huangem. On je kruci prezident."

Zírala na něj a nechala ho smažit ve vlastní šťávě. „Addisone, z mojí strany vám hrozí daleko větší nebezpečí. Oni jsou příliš zaneprázdnění, než aby si všimli elektronického jezdce třetí garnitury, jako jste vy. Takže zkrátka dělejte, co vám říkám, a nebudete mít potíže."

Addison ucouvl. „Jistě, Crenshawová. Jak říkáte."

Když vrazil do počítače, jako by si vzpomněl na program, který pustil. Ukončil ho a vytáhl čip. Před každým pohybem jako by zaváhal.

„Vidím, že máte na srdci ještě něco. Ven s tím." Servilní podlézavost toho podvodníka už ji unavovala.

„Jde o toho Wernera."

„Vernera."

„Jó, toho. Vypověděli mu smlouvu, že?"

„Propustili ho. Před dvěma týdny."

„Jó, myslel jsem si to. No, probíral jsem v Matrixu jednu moc divnou věc. Víte, ta věc, co si myslíme, že je AI. V jednom z uzlů, kde je mlha opravdu silná, byl otisk jeho ikony. Ale jen v tom jednom. Vážně divný."

„Nehlásil jste to?"

„Kruci, ne! Já tam taky neměl co dělat."

„Dobrá."

Takže Verner se vkradl zpět do konstrukce Renraku a čmuchal kolem projektu AI. To byla ale troufalost! Od chvíle, co se dal při únosu dohromady s gangem Tsungové, věděla, že s tím syčákem budou jen potíže. Ale nikdo ji neposlouchal. Marushige tvrdil, že Verner je bezvýznamná nula. Sáto zas říkal, že není dost důležitý na to, aby se kvůli němu mrhalo zdroji. A teď se ukázalo, že je Verner asi všechny převezl, až na to, že ona měla jeho vstupní kód. Z toho, co jí řekl Addison, bylo zřejmé, že na útěku z Pasáže nestačil vzít, co chtěl. Pokud bude ten darebák natolik hloupý, že se vrátí, popadne ho při tom pěkně za límec. A to si pomalu začínala myslet, že je nezranitelný.

„Záznamy z těch apartmá prozatím Nechte plavat. Prověřte systém v okolí toho uzlu, kde jste našel otisk Vernerovy ikony. Pokud se tam stane cokoli neobvyklého, budete mi to hlásit. Cokoli. Jenom mi to ohlásíte. Nesnažte se nic interpretovat. Pochopil?"

Addison vykulil oči a párkrát naprázdno polkl. Pak přikývl. Ten lump se jí bál jako nikdy. Ale to bylo jen dobře. Znamenalo to, že udělá, oč ho žádá.

30

„Vidíte ho zblízka poprvé?"

Sam vyskočil. Neslyšel toho muže přicházet, ale hluk masivního pancéřáku beztak pohltil všechno, co bylo tišší než křik.

Mluvčí byl indián, ale "oblečen byl zcela jako běloch. Měl široká ramena, úzké boky a pokožka na jeho obnažených

prsou byla od slunce tak hnědá, že se zdálo, jako by byl vyřezán z týkového dřeva. Špína za nehty vypadala vedle nablýskaných riggerských zástrček na dlaních a zápěstích a jacků ve spánku poněkud divně.

„Jste Twist?"

Sam přikývl.

Muž se usmál a napřáhl ruku. Měl pevný stisk a indukční polštářek v jeho dlani odřel Samovu dlaň. „Švindl povídal, že jste zelenej. Josh Begay, bejvalej z Dinehu."

„Vy jste Navaho? To jste dost daleko od domova."

Begay přivřel oči a úsměv vystřídaly dvě brázdy vrásek. „Chytrej hoch. Zůstaňte chytrej a držte se zdvořilý konverzace."

Navaho byl podle úsečného tónu zřejmě citlivý na svůj původ. Pokud má Sam s tímto riggerem strávit příštích několik dní, raději by s ním měl být zadobře. Pancéřák bude bezpečným námětem k rozhovoru. Většina riggerů se více zajímala o mašiny, které řídili, než o lidi. „Takovéhle tanky jsem zatím viděl jen na trideu," řekl Sam uctivě.

Begay se poněkud uklidnil a Sam poznal, že to vzal za správný konec.

„Tenhle je trochu jinej než ty potvory, co posílají do mezipodnikových válek. Chtějí, aby se hodně blejskaly a vypadaly hrozivě. Je to lepší kvůli sledovanosti. Já potřebuju pohyb spíš utajit. Motory Thunderbirdu mají tlumiče a mašina má i spoustu extra ECM. Tlumiče zvuku trochu ubírají rychlost, ale koupit si za pár km/h ticho se rozhodně vyplatí. Téčka jsou stejně tichý, jak vypadají."

„Tichá?" vykřikl Sam. To znělo naprosto absurdně. Řev pancéřové mašiny, který se burácivě odrážel od stěn skladiště, byl ohlušující. Dokonce i venku by ji bylo slyšet na míle daleko.

„Všechno je relativní. Žádná silná mašina nebude nikdy úplně tichá. Přesto není potřeba posílat inzerát do vedlejšího údolí. Kdyby Téčko uslyšel nějaký prachožrout, než zjistí, co to je a kde to je, budeme už dávno za horama."

„Beru vás za slovo."

Navaho nic neřekl, jen na něj zíral. Pod upřeným pohledem tmavohnědých očí začínal Sam ztrácet klid. „Slyšel jsem na vás samou chválu."

Stále žádná odpověď.

„Švindl říkal, že jste na severozápadních linkách jeden z nejlepších. Říkal taky, že mám štěstí, že jste k mání."

Begay si odplivl. „Švindl je dobrej dohazovač, ale má bílej jazyk." Sam se na něj nechápavě díval, a tak Navaho zavrtěl dvěma prsty před svými ústy. „Do vidličky, chápete."

Sam se tomu vtipu nervózně zasmál a byl rád, že i do Begayovy tváře se vkrádá jeho předešlý úsměv.

„Ty máš, člověče, štěstí, že mám zrovna cestu tam, kam se chceš dostat. Máš štěstí, že mám místo ve věži. Máš štěstí, že ve městě není nikdo, kdo umí zacházet s palebným systémem a s kým bych byl ochotnej letět. A máš štěstí, že nemám čas čekat, až někoho najdu." Znovu si odplivl. „To je teda štěstí. Je to nakažlivý. Samozřejmě, že štěstí s tím nemá co dělat. Jsem k mání výhradně za peníze. Co jsem slyšel, ty sis to nemohl dovolit. Ale máš přátele, který jo, a v tom je taky kus štěstí."

„Jak to myslíš? Myslel jsem, že si cestu odpracuju."

„Ale samozřejmě. Podle Švindla tě má někdo natolik rád, že je ochotnej poopravit rozvrh pohraniční hlídky Tiru a dostatečně stimulovat několik mejch starejch přátel, který budou úplně jinde, až půjdeme přes hranici."

„Poletíme přes Tir? Nebylo by to snazší přes Radu Ute?"

„Přes Ute nelítám," řekl krátce Begay. „Ale žádný strachy. Většinu Tiru proletíme za dne a s tím zajištěním to bude snadný. Pak proletíme přes Skalnatý hory, kde se Sališ-šihiská rada svažuje do nížiny a zasahuje výběžkem na území Siouxů. Odtamtud přes Algonkinsko-manitouovskou radu až do Quebeku.

Než překročíme pomezí, doplním u Dworshakovy přehradní nádrže zásoby. Pak zastavím ještě v Portage-La-Prairie, za starou kanadskou hranicí. Poslední zastávka bude v Hearstu, kousek od místa, kde vyzkoušíme quebeckou hranici. Hned za čárou tě vyhodím, a pak se starej sám o sebe."

„Říkal jsi, že už jsi byl najat, takže musíš mít taky kargo. Co to je?"

Begay si odplivl. „Švindl říkal, že jsi zvědavej. Moc vyptávání přináší smůlu."

„Chápu." Sam se usmál odzbrojujícím způsobem. „Nechtěl bych si pokazit to své štěstí."

„Švindl taky říkal, že jsi chytrej."

Sam to přešel bez odpovědi, čímž si zjevně Begaye získal. Navaho chvilku tiše uvažoval a pak ho poplácal po rameni. „Jsi dost chytrej, abys zvládnul pár lekcí z ovládání palebnýho systému pancéřáku?"

„Vyzkoušej si mě."

Begay otevřel bok letounu a jal se šplhat jako opice po úchytech a příhodných výstupcích. Sam ho následoval o něco pomaleji, protože váha batohu na jeho. zádech ho vychylovala z rovnováhy, takže u některých úchytů, které použil Begay, zaváhal. Než dosáhl vrchní palubu, Begay už mizel kdesi v útrobách pancéřáka. Sam hodil dovnitř svůj batoh a následoval ho. Opaskem se zachydl o roubení průlezu. Musel se vytáhnout zase nahoru, aby se vysmekl. Opasek s pouzdrem a narkojekční pistolí Lethe byly darem na rozloučenou, který dostal od Lišáka. Elf chtěl, aby si vzal něco smrtelnějšího, ale Sam se tomu vzpíral. Z pistole u pasu měl divný pocit. Ze patřila jemu, bylo ještě divnější. Uvnitř pancéřáka mu Begay začal předvádět, jak se má připoutat k střeleckému postu a spustil simulační program, který měl Samovi umožnit, aby si osahal ovládací přístroje. Střelba na počítačové cíle byla snadná. Jako hra.

Hartová vytáhla kapuci z límce svého černého pláště a přitáhla si ji popruhem k hlavě. Představa, co to udělá s jejími vlasy, jí byla proti mysli, ale kapuce byla v současné chvíli lepší alternativou než riskovat zaklínadlo neviditelnosti. Nechtěla být rozptylována při udržování toku many, který ovlivňoval účinnost zaklínadla. Budou proti ní dva a ona bude potřebovat mít všech pět pohromadě. Verner bude možná podnikový měkkýš, ale ten druhý byl zkušený runner

neznámých bojových schopností. Jako po celý svůj život, i teď musela počítat s jistým rizikem. San Francisco nebylo jedním z jejích měst, takže si nestihla zařídit kvalitní krytí. Musela jednat rychle, protože její kořist se právě chystala opustit město. Ještě štěstí, že sehnala pracovní náčiní dřív, než zjistila, kam se zašili.

Vytáhla z kabely potřebné věci, položila je na střechu a zavěsila brašnu pod zrezivělý větrák. Pak se vrátila ke svým novým hračkám a zastrčila si za opasek pochvu s dýkou, pod jeden ze zdánlivých ozdobných ornamentů, které byly ve skutečnosti vrhací hvězdy. Pak si přes kapuci nasadila termografické hledí a podívala se přes střechu, aby si ověřila jeho kvalitu. Protože byla s výsledkem spokojena, přetáhla si hledí na čelo, odkud ho mohla v případě potřeby rychle stáhnout zpět. Prsty v rukavicích přejela po Berettě model 70 a ujistila se, že číslo série tam bylo podle jejích požadavků vypáleno laserem. Spustila samočinný test a spokojeně přikývla, když LED signalizoval, že zbraň má laserový zaměřovač, tlumič funguje na devadesát sedm procent, zásobník je plný a citlivost spušťadla je nastavena o padesátinu kilogramu pod hodnotu, kterou požadovala. Dohazovač, který jí tuto výbavu dodal, byl spolehlivý. Ráda by si ho zapamatovala pro případ, že by v tomhle městě u zálivu měla ještě nějakou práci. Po kontrole Berettu zasunula do pouzdra na pravé lopatce. Zbraň jí umožní provést tu práci rychle a beze stop. Až zmizí, bude to vypadat jako běžný případ pouličního násilí.

Posadila se na střechu se zkříženýma nohama a soustředila se. Z hluboké tůně své mysli zavolala ducha. Vyvolávání nabylo formy aromatických pachů v závanech nočního větříku. Zanedlouho se objevila první krysa. Zavětřila, trochu zmateně, a pak přiskočila blíž. Nebyla o nic smělejší, než ostatní městské krysy, které znala, ale ani o nic zbabělejší. Jednou ji oběhla, pak se před ní zastavila a vztyčila se na zadních. Předními tlapičkami se dotýkala vzduchu, a jak intenzivně čichala, její vousy se pohybovaly nahoru a dolů.

Její ruka vystřelila vpřed a přišpendlila zvíře ke střeše. Uchopila ho za hlavou, takže se jen bezmocně svíjelo. Ukazovákem volné ruky se dotkla zezadu jeho lebky a vyřkla přípravné zaklínadlo.

Alefe!

Do mysli jí vstoupilo ujištění, že je jí naslouchán.

Tohle si vezmi jako tělo. Chci, abys pronikl dovnitř.

V mysli pocítila potvrzení příkazu a krysa v její dlani se náhle přestala zmítat. Uvolnila stisk a krysa se posadila na kyčle a pohlédla na ni vnímavýma očima.

„No, na co čekáš?"

Krysa vypískla a odběhla.

Hartová zavřela oči, což jí umožňovalo lépe chápat vjemy krysích smyslů. Její spojenecký duch Alef převzal vládu nad zvířetem, což jí umožní vidět a slyšet to, co uvidí a uslyší krysa prostřednictvím jejího spojení s duchem. V této části města byla krysa velmi nenápadným zvědem.

Alefovi trvalo jen pár minut, aby provedl krysu jejími cestičkami až do přízemí budovy. Dusivý pach benzinu byl téměř nesnesitelný a oči zvířete, navyklé tmě, jí ukázaly to, čeho se obávala. Skladiště bylo prázdné. Přišla příliš pozdě.

„Kraci!"

Pancéřák byl pryč i s Vernerem.

Pusť to zvíře, Alefe. Musíme se vydat na cestu.

Zezdola přišlo potvrzení. Hartová byla na střeše sama, vystrojená na večírek, který dávno skončil.

31

Jak Begay slíbil, průlet Tirem byl snadný. Až na přechody přes hranice cestovali přes den, což Samovi poskytlo možnost vidět část magicky obnoveného lesa. Přestože krajina v přírodním stavu a svěžesti byla krásná, pomyšlení, že to vše dokázala mocná magie, ho zneklidňovalo. Byl to jen další nepopiratelný důkaz. V bujném a chladném lese však Sam viděl jen tmavé stíny stromů a temná místa, kde se pod baldachýnem z listoví skrývalo nebezpečí a nejistota. Nebo to byly jen jeho pochybnosti? Begay ho ujistil, že cestovali přes den spíš z praktických důvodů, a ne proto, aby mu poskytl vyhlídkový let. Řekl, že za slunečního světla nebyla divoká zvěř tolik aktivní. Sam pak dlouho přemýšlel, jaké zvíře by mohlo ohrozit pancéřák. Begay mu vydal jediný příkaz, pozorovat cílové obrazovky, což prováděl pomocí datajackového spojení se senzory. Přineslo mu to obvyklé bolesti hlavy. Napětí, utěšoval se. S magií to nemá co dělat.

Jakmile opustili Tir, cestovali výhradně v noci. „Jistě, IR signatura se dá zpozorovat snáz," prohlásil Begay, „ale sledování IR obrazovky je jako sledování každý jiný obrazovky. Dlouho se do ní dívat nevydržíš. Lidi se unaví a zapomenou ji sledovat." Sam důvěřoval jeho úsudku. Konec konců, Begay se tím živil.

Když letěli nad oblastí, která kdysi bývala Idahem, narazili na sališ-šihiskou helikoptéru, ale Begay se před ní nakonec skryl v kaňonech podél Snake River. Po této zkušenosti z Téčka raději vypustil dálkově ovládaný ultralehký letoun, který měl za úkol je upozornit na jakoukoli zrádnou činnost. Později, když chtěl DOUL stáhnout zpět, protože se chystali k dennímu odpočinku, vyhořel mu na kontrolním pultu čip, takže letoun se vymkl kontrole a havaroval na břehu řeky. Půl noci ztratili vyhledáváním trosek, protože Begay nebyl ochoten bez nich pokračovat. „Zatraceně drahá věc," vysvětloval.

Už skoro svítalo, když dorazili k městečku z chatrčí na břehu Dworshakovy přehradní nádrže. Begay otočil příď Thunderbirda k polorozvalenému dvoru, před nímž posedávali místní obyvatelé. Jakmile se však pancéřák přiblížil, vyskočili a otevřeli Téčku vrata. Pancéřák se vsunul dovnitř a zastavil se.

Sam zjistil, že vnitřek dvora vypadal úplně jinak než vnější stavba. Měl betonovou podlahu a zdi byly z jakéhosi zpevněného pěnového materiálu. Bez ladu a skladu se tu válely pracovní stoly, elektrické přístroje, části vozidel, krabice a dopravní klece. Nad hlavami se jim tyčil těžký jeřáb, který držel na háku cosi, co vypadalo jako motor se spletí drátů. Místní, většinou orkové, uzavřeli vnější vrata a vykročili k pancéřáku. Sam se stále ještě snažil pochopit, o co jde, zatímco Begay otevřel pomocný poklop a vysoukal se ven.

„Natankovat."
„Máme ti zkontrolovat olej?" zeptal se ork v umaštěné kombinéze.
„Olej tě nechám zkontrolovat, až budu mít vlastní studnu, Bouchači."
„Chybí ti víra, Begayi."
„Tvoje měrka je na můj stroj krátká."
„Hele, každej se musí něčím živit."
Samovi připadalo, jako by se spolu takhle bavili odjakživa. Vylezl ven, spatřil jak si ti dva potřásají rukou, a ujistil se, že jsou staří známí. Begay mu pokynul.
„Twiste, tohle je Bouchač Collins, nejlepší mechanik na pancéřáky po celém západě."
„Druhej nejlepčí," odporoval mu ork. „Nikdy nevěř tomu, co ti řekne inján, chlapče. Willy Stein pořád pracuje pro hochy z Kaskád." Collins mu podal ruku. „Těší mě, Twiste."
Sam se chopil mozolnaté ruky. Collinsův stisk byl tak silný, až Sam získal dojem, že kdyby ork trochu přitlačil, rozdrtil by mu kosti v těle. Napnuté orkovy svaly jen zvýrazňovaly jeho široká ramena. Po vzájemném představení se Collinsova pozornost obrátila zase k riggerovi.
„Ten pravobokej nosič dostal pořádně zabrat."
„To sakra dostal. Když jsem ho chtěl přivolat, tak mi vylítnul čip."
„Dééčko ti dneska opravím, ale ten čip..." Collins zavrtěl hlavou a jeho holá lebka se několikrát zaleskla. „Nic takovýho tu nemám a ani nikoho, do by ti to sehnal."
„Kruci. Toho ptáčka potřebuji!-." Begay si odplivl a zahleděl se na hvězdicový vzor, který slina vytvořila na betonové podlaze.
„Begayi?" Sam vyčkával, dokud se na něj Navaho nepodíval. „Zdá se, že tvůj letoun měl manuální ovládání."
„Jo. Bejval to špionážní věšák, dokud jsem na něj nenasadil riggerský ovládání. To jsem tam nechal, poněvadž jsem myslel, že bych s tím mohl někdy v budoucnu létat."
Collins si odfrkl. „Tím myslí, že to byla taková jeho pojistka."
Begay se na orka zle podíval, ale v tom pohledu nebylo vážné nepřátelství. Sam zjistil, že použití sondy jako únikového letounu bylo veřejným tajemstvím, ale rigger potřeboval, aby to vypadalo jako jeho vlastní tajemství, s nímž je ochoten se podělit.
„Begayi, já jsem kdysi pilotoval malé letouny. Můj starý Mitsubishi Flutterer byl něco jako tvá ultralehká sonda. Myslím, že bych s tím dokázal létat, kdybys potřeboval."
„Ty mě neustále překvapuješ, Twiste. Příště mi řekneš, že jsi kouzelník," zasmál se Begay. „Nejsi čarodějnice, že ne, Twiste? Protože kdybys byl, šlapeš dál pěšky."
Sam neodpověděl. Levý koutek se mu pozvedl vzhůru v jakémsi nervózním poloúsměvu. Do debaty se vložil Collins a uchránil ho nutnosti odpovědět. „Hele, dyby ten kluk byl zmrazivák, Begayi, rozhodně by s tebou nemusel jet."
„Co ty o tom víš?"
Staří známí se začali přít o to, kdo ví víc o magii a chování kouzelníků, a dali tak Samovi příležitost, aby se vytratil. Nechtěl zabřednout do výměny názorů, která by mohla skončit tím, že by ho Begay kvůli vlastnímu bezpečí nechal v této divočině na holičkách. Sam si o sobě nemyslel, že je kouzelník, ale netušil, jaká jsou Begayova měřítka. Viděl ho snad Navaho používat čipy, které mu dal profesor, a proto zdánlivě žertem položil tu otázku? Sama znovu přepadl pocit osamění. Našel si tmavý kout, usadil se a tiše sledoval, jak Collinsovi mechanici ošetřují pancéřák.

Boise patřilo Sališ-šihíské radě, ale od měst, která Hartová znala z pobřeží a kde se uplatňoval silný vliv kmenů ze severozápadu, se značně lišilo. Svůj ráz mu vtiskly kmeny z náhorních plošin a prérií, takže vypadalo spíš jako městys Rady Ute. Příliš ji to nepřekvapilo. Území Ute se rozkládalo hned za Snake River směrem k jihu. Přesto to bylo široko daleko největší sídlo a navíc i příhodné místo k útoku na pancéřáka, až poletí přes prérie v okolí Snake River. V San Francisku se jí podařilo vyzpovídat jednoho pouličního práskače, který prozradil, že pancéřák míří do Quebeku. Museli tedy proletět kolem Boise. Pak už stačil jen malý úplatek, aby dostala vízum a letenku na pravidelnou linku a získala tak před svou kořistí náskok.
Za letu do Boise o tom přemýšlela. Stínové podzemí nebylo v Boise příliš rozvinuté, přesto její však podařilo získat jisté konexe a zjistit dost informací, aby poznala, že opět vsadila na špatnou kartu. Předstírala, že hledá jistého runnera v pancéřáku a potřebuje vědět, jestli se místní orgány daly do pohybu, ale nikdo nic nevěděl. K pozdvižení — i když nepříliš významnému — došlo na severu, odkud hlídková helikoptéra Rady včera hlásila střet s pancéřákem, který mířil na sever podél řeky. V kaňonech zmizel pancéřák pilotovi vrtulníku z dohledu. To nepřekvapovalo. Každý jen trochu dobrý runner za kniplem pancéřáku dokázal obyčejnou hlídku setřást.
Pancéřák nebyl identifikován, ale Hartová se oprávněně domnívala, že v něm seděl Verner. Její kontakty se snaživě pokoušely pro ni něco udělat, přestože její historka za moc nestála, což znamenalo, že pašeráctví, hlavní obor činnosti místního podsvětí, zrovna v tu chvíli příliš nevynášelo. Nezdálo se, že by tu bylo rozjetých několik běhů zároveň. Tajemný pancéřák navíc mířil přibližně správným směrem. K Vernerově cíli vedly i jiné cesty než ta, kterou se rozhodla zablokovat, avšak za cenu letu nad mnohem těžším terénem. Verner by se do Quebeku dostal daleko rychleji přes prérie. Ten chlap pravděpodobně předvídal, že narazí na odpor, a zvolil méně pravděpodobnou cestu. Pokud ano, pak byl chytřejší, než si myslela. Anebo jeho přátelé. Anebo měl zkrátka štěstí.
Hlášení vrtulníku umisťovalo pancéřák příliš daleko na sever, než aby se dalo očekávat, že se zase vrátí a pustí se přes prérie podél Snake River. To znamenalo, že se chystají proletět nejdivočejším pásmem Skalnatých hor. Tam nebylo mnoho měst ani vesnic, kterým se ostatně stejně pečlivě vyhnou. Pokud neměli v plánu pořádný obchvat ze severu, nejspíš proletí siouxským územím poblíž Great Falls. Tam by se měla vypravit. Great Falls bylo považováno za město,

které však obklopovala neúrodná půda, prérie a pustina. Takové pracovní prostředí neměla zrovna v lásce. A právě tam měli namířeno.

Tenhle dluh chtěla vyrovnat osobně, protože to byla vlastně její vina, že Verner stále běhal po světě. Měla se ujistit, že elfové zlikvidovali i jeho. Teď ale nemohla doufat, že ho tam venku dostane bez cizí pomoci. Do divočiny se lip hodil Tessien. Potřebovala se Vernera zbavit dřív, než opět dosáhne civilizace.

Zastavila se u veřejného telefonu, vsunula do něj kreditní hůlku a vyťukala číslo. Vyčkala, až dostane spojení a hlas na druhém konci aparátu zopakuje poslední čtyři číslice telekomunikačního kódu.

„Jenny, ať mě náš štíhlý přítel čeká u Far Side North."

„Dle rozkazu, šéfko."

Thunderbird seděl tiše přídí vzhůru. Sam sledoval Begaye, jak se plazí kolem černé jizvy na boku letounu. Navaho nadával a pájkou opravoval poškozené obvody.

„Proč jsme tu nemohli narazit na růžokožce? Při vší jejich snaze bejt indiánštější než indiáni by ty jejich zatracený šípy nezpůsobily Téčku ani škrábnutí. Ale to ne. Musíme narazit zrovna na nějakou zbloudilou patrolu zatracenejch Divokejch koček. Sakra, to se mi ale vůbec nelíbí."

„Divoké kočky?"

„Siouxské speciální jednotky." Begay seskočil z Téčka a odplivl si. „A ještě k tomu s protiletadlovejma raketama. Rakety! Kterej idiot s myším mozkem mohl vyslat raketovou hlídku do hor?"

„Třeba někdo hledal pancéřáky?"

„Já jim neřekl, že tudy poletíme."

„Já taky ne."

Sam podal riggerovi vak s vodou. Begay si párkrát lokl, znovu si odplivl, a pak hodil vak zpátky Samovi. „To bylo dobrý, jak jsi zahnal toho Hummera do škarpy. Střílíš líp, než bych si myslel."

Sam nad tou chválou pokrčil rameny.

„Toho Hummera bylo snazší pořádně pokropit."

Sam pokrčil rameny ještě jednou. Nechtěl Begayovi prozradit, že při pohledu na siouxské vojenské letadlo úplně ztuhnul. Nebyl schopen stisknout spoušť. Lehčí stroj dokázal v zalesněných kopcích s jinak rychlejším pancéřákem držet krok, avšak neměl ochranu proti pancéřákovým kanónům. Siouxové projevili při stíhání pancéřáku velkou statečnost a nebylo by správné je zabít. Divoké kočky jen dělaly svou práci. Sam s Begayem byli narušitelé. Zbraně pancéřáku se nedaly nabít gelovými náboji, takže se Sam pokoušel najít způsob, jak je přinutit, aby pronásledování zanechali. Napadlo ho zablokovat jim cestu, což se dalo udělat jedině tak, že jim shodí přes cestu strom. Konsternované sledoval, jak snadno proud nábojů z kanónu Téčka podřízl kmen lesního obra. Jen ať si Begay myslí, že to byla mistrovská rána. Doufal, že se Divokým kočkám nic nestalo, když jejich Hummer naboural.

Begay se spokojil s tím, že na svou poznámku zřejmě nedostane odpověď, a vrátil se k dokončení oprav na pancéřáku.

Z práce se zaměřovacím systémem letounu Sama bolela hlava. Zdálo se, že jakékoli rozhraní jakékoli technologie mu působí bolest, teď navíc i lehkou nevolnost. To druhé mohlo způsobit přestálé napětí. Sam v to doufal.

Výukové čipy, které dostal od profesora, ho začaly v kapse montérek náhle pálit. Když si jich několik na počítači pancéřáku pustil, na klidu mu to příliš nepřidalo. Znervózňovaly ho, a to si ještě nevyzkoušel žádné z praktických cvičení. Známá bolest strojového rozhraní mu byla mnohem milejší. Tomu rozuměl, nebo si alespoň myslel, že tomu rozumí. Dávalo to daleko větší smysl a zdánlivě to bylo daleko skutečnější, než všechny ty profesorovy řeči o magii.

„Je zalátovanej," oznámil Begay a hodil pájku zpátky do bedny s nástroji.

„Dobrá. Takže poletíme za tmy?"

„Nemůžeme čekat. Musíme se rychle dostat z území Siouxů. Těmhle Divokejm kočkám stačí jen písknout a máme na krku půlku siouxský armády. Jedinej bezpečnej způsob, jak se dostat přes siouxský území, je projít nepozorovaně, ale to už je teď pasé." Begay si prohlédl krajinu. „Musíme se dát na sever. To je nejkratší cesta ze země Siouxů. Celkově delší, ale rozhodně zdravější, protože se tam dá mnohem líp schovat. Pořád chceš ještě pilotovat ten ultralehkej letoun?"

Sam vzhlédl. To by znamenalo napojit se na rozhraní senzorů letounů. „Když myslíš, že to pomůže."

„Jedny oči ve vejšce nejsou na škodu. Až pofrčíme pustinou, nebudeme si moct dovolit ztrácet čas ve slepejch kaňonech."

„Tak pojďme."

Za několik minut už seděli v letounu, Sam na místě střelce, protože Begay zatím nechtěl sondu vypouštět. Pak Thunderbird vyrazil do tmy.

Hartová seděla a poslouchala hovor na radiových kanálech siouxské armády. Civilní držení přijímače, který byl schopen zachytit vysílání těchto kanálů, bylo v zemích Rady nezákonné. To ji však příliš neznepokojovalo. Samotná její přítomnost v zemi Siouxů byla nezákonná, protože jí chybělo platné vstupní vízum. Jakmile se prostřednictvím elektronického tlumočníka dozvěděla, co se stalo, usmála se. Tentokrát neprohádala. Byla od kořisti vzdálená jen několik hodin, a navíc jí mohla snadno odříznout cestu. Kdyby za nimi poslala Tessiena, zanedlouho by byl Verner nadobro mrtev.

32

Z letové idylky Sama vyrušil zvuk podobný psímu štěkotu. Předtím se trochu zasnil a vychutnával volnost, kteroti cítil při pilotování Malého orla. Ultralehká sonda byla proti elegantním jednoplošníkům, s nimiž létal v Japonsku,

pomalá a neohrabaná, ale po tom mučivém uvěznění v útrobách pancéřáku působilo otevřené nebe kolem něj jako pravý balzám. Opravdu se trochu zasnil, ne však natolik, aby nepoznal, že ten zvuk přichází z rádia. Na komunikačním panelu však nesvítilo žádné světlo, které by naznačovalo, že s ním chce Thunderbird navázat spojení. Zvuk tedy byl jen náhodným rádiovým šumem.

Zkontroloval navigační obrazovku. Zjistil, že se trochu odchýlil od předepsaného kurzu, a provedl s Orlem mírný obrat, aby chybu vyrovnal. Blankytně modrou oblohu pozdního odpoledne začínaly kazit ostrůvky obláčků. V dálce se nad svými načechranými bratránky hrozivě tyčily zárodky bouřkových mraků. Pod Samem se prostírala krajina jako jemně utkaný šedohnědý goblén, na němž se jen tu a tam objevil tmavozelený flíček.

Mezerami v kupách mraků Sam spatřil Thunderbirda přesně tam, kde měl být. Stín pancéřáka se hnal trhaně vpřed a kopíroval rozmary terénu, někdy stroj předstihoval, jindy se zase táhl za ním, jak letoun musel brát v úvahu otevřený terén. Téčko sice mohlo letět rychleji, ale jen za cenu přechodu do vyšší letové hladiny, kde by ho mohly zasáhnout nepřátelské rakety. Protože masivní pancéřák neměl takový profil jako Orel, který by mu umožňoval nepozorovaně plout po obloze, byl by v určité výšce téměř jistě zachycen radarem. Utajený pohyb byl pro ně důležitý alespoň do té doby, než opustí území Siouxské rady.

Myšlenky na rakety začaly být aktuální, když Sam spatřil, jak zemský povrch brázdí další stín. Jeho tvar se vlnil a měnil víc, než se dalo připsat na vrub terénu. Sam tuto hádanku rozluštil, jakmile zjistil, že předmět, který vrhal tyto stíny, měl křídla, kterými za letu mával. Zvětšení potvrdilo, jaké povahy ten předmět je.

Sam náhle pocítil v končetinách chlad, zatímco na čele mu vyrazily krůpěje potu. Druhý stín patřil drakovi. S rostoucími obavami sledoval, jak dračí forma míjí bez povšimnutí bizoní stádo. Bizoni se okamžitě začali stahovat jinam. Pokud drak nebyl na lovu, co tu tedy dělal? Sam myslel, že zná odpověď.

Zapnul rádiové spojení. „Téčko," oznámil, „na křižujícím vektoru máš draka. Ve směru dvě hodiny."

„Opakuj. Cože tam mám?"

„Draka."

„Rozumím," zněla Begayova klidná odpověď. Thunderbird se přitom prudce naklonil a změnil směr letu.

Brzy se mělo ukázat, jestli jde drak skutečně po nich. Sam se vroucně modlil, aby tomu tak nebylo, ale drak přizpůsobil směr letu a držel i nadále křižující směr. „Je pořád za tebou," ohlásil Sam Begayovi.

„Rozumím. Takže to bude ostrý. Hoď mi sem obrázek terénu, drž výšku a měj oči otevřený. Potřebuju vědět, kdyby do hry náhodou vstoupil ještě někdo další."

Možná, že Samovy obavy nebyly na místě. Zdálo se, že Begay na draka reagoval klidněji, než na siouxské Divoké kočky. Snad se jeho sebevědomí zakládalo na znalosti toho, co může očekávat. Pokud ano, Sam mu chtěl dát co nejvíc času. Rychle vyťukal do palubního počítače Orla instrukce, které poslaly terénní údaje přímo dolů na navigační obrazovku pancéřáku. To umožní Begayovi zvolit nejpříhodnější místo pro nadcházející střetnutí.

Begay znal dokonale svůj letoun se všemi výhodami a nedostatky. Proč by si neměl být jistý? Drak byl sice mocné zvíře, ale pořád to bylo jen zvíře. Které zvíře se mohlo měřit s pancéřákem, jako byl Thunderbird? Zvíře by potřebovalo souvislý pancíř, jako mělo Téčko, aby odolalo 20mm šrapnelovým střelám velkého palubního kulometu, nemluvě už ani o těžkých protitankových nábojích, které bylo možno vystřelit z hlavního kanónu. Boj bude krátký.

Ze stručných hovorů s Begayem Sam poznal, že rigger se pokusí, aby celá konfrontace trvala co nejkratší dobu. Nejen proto, aby nepřilákal nežádoucí pozornost, ale také proto, aby nevystřílel příliš mnoho nábojů, čímž by se snížil jeho obchodní zisk.

Pancéřák se vznesl z údolí a přeletěl přes hřeben do další rokle, která se otvírala přímo do otevřeného prostoru obklopeného řadou stolových hor. Thunderbird rychle přelétl odkryté místo, zabočil podél nízkého svahu jedné z okrajových formací a zanechal za sebou oblak drobných kamínků a prachu. Pak se poněkud pomaleji vrátil při zemi zpět do rokle se střeleckou věží namířenou proti blížícímu se drakovi.

Palubní kulomet Thunderbirdu vystřelil, hned jak drak vystrčil svou zubatou hlavu, avšak zvíře před výletem z úkrytu nasadilo obrovskou rychlost. Had neutrpěl ani škrábnutí a vrhl se přímo na pancéřák.

„Sakra, ten červ je ale rychlej," komentoval to Begay s mírným údivem, zatímco Sam sledoval, jak kolem bytosti, která zuřivě mávala křídly, létají svítící střely.

Když drak míjel Thunderbird, vyšlehl z tlamy oheň, avšak plamen zasáhl jen půdu před pancéřákem. Ze zčernalé trávy se kouřilo. Drak zjevně nechtěl riskovat a odletěl před oranžovými svítícími střelami daleko do údolí.

Ze své vzdušné perspektivy Sam sledoval, jak se cosi děje pár desítek metrů vpředu od pancéřáku. Země se zdvihala, a Sam si zprvu myslel, že se to zvedá nepřátelská pěchota. Brzy zjistil, že tomu tak není a že se to zdvihá samotná země. Kamení a oblázky se valily na jednu hromadu, která se ještě o něco zvýšila a postavila pancéřáku do cesty zeď. Než stačil Sam Begaye varovat, Thunderbird do té záhadné překážky naboural.

Sam nic neslyšel, jen si mohl představit rachot a skřípění kamení o plášť rychle letícího pancéřáku. Obával se, že úlomky by mohly poškodit chladicí ventilátory, což se potvrdilo, když viděl, jak se od boků Téčka odlamují kovové střepiny ochranných žaluzií. Pancéřák na dalších asi dvaceti či třiceti metrech zaútočil, ale stále okolo něj vířila hromada kamení. Letoun zasáhly oblázky velikosti pěsti, odrazily se, a pak zasáhly znovu jako zuřivé včely bránící úl před vetřelcem. Zpomalující pancéřák Samovi ve vířícím oblaku písku a kamení téměř zmizel.

„Jak se mám sakra ubránit tomu bordelu?"

Sam pochopil, že ta slova nepatří jemu. Tak jako tak by Begayovi neporadil. Pak si něčeho povšiml. „Ten oblak kamení je jen pět metrů vysoký"

„Tak jo." Riggerova odpověď byla krátká, ale když Thunderbird obrátil motory k zemi a začal se zdvihat ve sloupci přihřátého vzduchu, Sam poznal, že si Begay jeho poznámku vyložil správně. Půda a kamení se rozlétly stranou a ihned se spojily se vzedmutou masou. Zpočátku to vypadalo, že pohyb Téčka všechno jen zhoršil, protože kamenná bouře

stoupala spolu s pancéřákem. Brzy však Sam zjistil, že zlovolné kamení se začíná opět usazovat, jakoby bylo jaksi spjato s daleko klidnější zemí. Jakmile pancéřák dosáhl výšky deseti metrů, vzdouvající se masa opadla. Thunderbird, rychle stoupající vzhůru, setřásal z pláště už jen ojedinělé kamenné úlomky a stružky písku.

Pak břicho pancéřáku náhle zasáhl plamen, který rozehřál už beztak rozžhavené titanové trysky za hranici bodu tání. To se vrátil drak a zaútočil z nečekané strany. Vodící přístroje Thunderbirda se stočily a částečně slepily, takže letoun se naklonil na levý bok a ztratil výšku. Ventilátory na pravoboku se na okamžik otevřely, což ještě zvýšilo tah doleva. Ihned se však zase zavřely a pancéřák s motorem na plné obrátky se otočil zádí vpřed. Prudký pokles už rigger nemohl kontrolovat. Z podvozku Thunderbirda vycházel černý kouř, avšak kulomet stále pomstychtivě pálil po drakovi. Zvíře se sklonilo a zmizelo z dohledu.

Rozkolísaný Thunderbird zamířil k úzké brázdě podél malé vyvýšeniny, za níž se opile sesunul a zastavil. Sam obdivoval Begayovu zručnost, s jakou udržoval pancéřák stále ještě ve vzduchu.

„Kde je? Kde je?" vyřvával z reproduktoru Begayův hlas.

„Jsi v pořádku?"

„Kde je ten zatracenej drak?"

„Nevidím ho. Musel jít k zemi."

„Hovno!"

„Jsi v pořádku?"

„Já? Já jsem dobrej. Optický přístroje zavál písek, dokud nezamrzly, chladící systém zařval a já nemám žádnej zdvih. Je mi tak akorát. Kde je ten zatracenej červák? Chci se mu dostat na kobylku!"

Sam prohlédl okolí a zahlédl draka, jak míří do údolí, kde nehybně stál Thunderbird. Sam Begayovi oznámil, co viděl.

„Rozumím."

Ve zvětšeném obraze Sam viděl, že obrněný štít zbraní na pravoboku Téčka se stáhl. Pokud se Begay pokoušel vypustit raketu země vzduch, zřejmě se zbláznil. Rigger totiž Samovi předtím řekl, že k takovým ZVR nebylo zrovna lehké přijít. Měly posloužit jen tehdy, když život a svoboda závisely na rychlém zabití protivníka.

Drak vylétl zpoza skalnatého útvaru a rychle se vrhl vpřed. Rychlost, s jakou se objevil, Sama překvapila, ale Begay byl připraven a vypustil na hada raketu, která za sebou táhla kouřový ocas. Dlouhé hadovité tělo zvířete se ve snaze vyhnout blížící se střele zkroutilo, a jen tak tak se mu to podařilo. Střela prolétla kolem něj a dlouhá pera jeho křídel jako by ofoukl vítr. Zvíře otočilo svůj dlouhý krk a sledovalo raketu, která se začala otáčet, aby znovu zamířila na svůj cíl.

Begay využil drakova manévru a vpálil mu z kulometu do těla oranžové světelné střely. Výsledkem byla mocná exploze peří a krve. Zvíře ihned spadlo na zem za hromadu kamení, jež ho skryla před dalšími riggerovými kulkami. Podle Samova úsudku nebylo ještě ani zdaleka mrtvé. Jakmile se zvíře dotklo země, jeho silné nohy se roztáhly a s jejich pomocí se rozběhlo do kopce, aby se opět vzneslo.

Raketa zatím dokončila svou obrátku a Sama překvapilo, že drak jí letí přímo vstříc. Byl snad šílený bolestí? V okamžiku, kdy si Sam myslel, že srážka je neodvratná, vypustilo zvíře plamen ohně, jímž odrazilo blížící se raketu, a pak se prudce stočilo stranou. Raketa proletěla kolem a znovu zvířeti spálila peří. Bez senzorů a ovládacích přístrojů se neškodně zaryla do země. Její hlavice vybuchla a vyslala vzhůru gejzír kamení a prachu.

„Dostal jsem ho?" zeptal se Begay.

„Ne."

„Kruci!"

Drak prudce obletěl skalisko a zamířil znovu k pancéřáku. Jeho manévr byl příliš rychlý, než aby Sam stačil Begaye varovat, avšak rigger něco podobného očekával. Jakmile se had objevil nad skalnatým výstupkem, začal pálit z kulometu. Kromě toho Begay tentokrát použil i hlavní kanón. Zbraň tak velké ráže nebyla vhodná k palbě na vzdušný cíl manévrovacích schopností draka. Avšak na druhou stranu stačil jediný zásah, a z draka by zbyl jen mastný flek. Bytost však Begayovi bohužel nedala tu příležitost. Tělo se pohybovalo po sinusoidě a předvádělo mistrovský baletní tanec mezi kulkami. Proklouzlo pod záměrnou výškou zbraní a než se stačil rigger přemístit k protipěchotním zbraním, sneslo se přímo na pancéřák. Jednou tlapou s černými drápy zachytilo kulometní věž. Drakova hmotnost a kinetická energie pancéřák překotila, a pomocný tah motorů letounu jen přispěl k tomu, že Thunderbird prudce naletěl přímo na skálu.

Drak zamával křídly, nabral výšku a rozehnal mrak prachu, který pancéřák svým nárazem rozvířil. Thunderbird byl teď napůl pohřben pod sesuvem půdy a Sam spatřil, jak z jeho motorové části stoupá proužek dýmu. Hlaveň kulometu byla pryč.

„Begayi! Begayi!"

Chvíli neslyšel nic než praskání statické elektřiny. Pak se ozval riggerův přerývaný hlas. „Vypadni odsud, Twiste. Jestli se dostaneš červovi do spárů, je s tebou amen."

„Mohl bych odvést jeho pozornost, zatímco ty po něm budeš střílet."

„Nebuď blázen." Jeho slova přerušil záchvat kašle. „Zbraně jsou pryč. Buď rád, že jsi nahoře. Sbohem, Twiste, a hodně štěstí."

Had se znovu blížil. Opeřená křídla se roztáhla do velkého vějíře, který měl zvíře přibrzdit. Krk se stočil zpět do tvaru písmene S a hlava s doširoka rozevřenými čelistmi čekala na příhodný okamžik k vypuštění plamene.

Sam si pořád myslel, že Begay je před podobným útokem v bezpečí. Kdyby byl Navaho vystaven ohnivým plamenům, přece by musel slyšet jeho křik. Sam pohlédl na řídící pult a zjistil, že kontrolka spojení s pancéřákem je temná a mrtvá.

Dračí plameny si zatím našly mezeru mezi pláty palivové nádrže pancéřáka. Bok letounu vzplál a k nebesům vyletěla ohnivá koule doprovázená olejově černými sazemi.

Had zamával křídly a nabral výšku. Pomalu kroužil kolem sloupu kouře. Stoupal stále výš a výš a Sam poznával jeho charakteristické zbarvení. Byl to Tessien, okřídlený had, který dříve pracoval pro Hartovou. Musel ho za ním poslat Drake. Takže Drake má teď na svědomí další život.

Po tom, co drak předvedl s pancéřákem, si Sam přestal dělat iluze, že by Malý orel mohl mít v případném souboji nějaké vyhlídky. Naklonil sondu na bok a vyhledal vzdušný proud, který ho odnesl co nejdál od toho strašného divadla.

33

Po hodině letu si byl Sam už jistý, že ho Tessien nesleduje. Malý orel mířil stále na sever a neutěšená pustina pod ním se změnila v rovinatou prérii. Potřeba šetřit palivem ho přinutila, aby se odchýlil od optimálního kurzu. Jediným cílem bylo urazit s Orlem co největší vzdálenost. Protože letoun měl jen omezený dolet, snažil se rovněž využívat větru a šetřit plachtěním, jak jen to šlo. Zároveň neustále vyhlížel místo, kde by mohl v případě alternativní dopravy přistát. Jinak by byl po přistání s Orlem nucen jít pěšky. Dobré bylo, že se dostal ze siouxského území.

Fyzicky ho však vyčerpala snaha setřást pronásledování a od napojení na sensory Malého orla ho bolela hlava. Potřeboval si odpočinout, někde se natáhnout a na chvíli zavřít oči. Omezený kokpit sondy sice vylučoval, aby se natáhl, avšak autopilot by mu alespoň umožnil jistý odpočinek. Nakrmil palubní počítač Malého orla parametry potřebnými k udržování plachtění a využití vhodných vzdušných proudů a nařídil mu, aby signalizoval jakoukoli významnou změnu směru převažujících větrů. Neodvažoval se však psímu mozku svěřit výběr vhodného kurzu, jakmile by se vítr obrátil. Po udání parametrů se odpojil. Přestože si nemohl udělat pohodlí, spánek přišel rychle. Včetně snů.

Sam putoval chmurnou temnotou. Z obou stran se nad ním tyčily černé zdi, které se táhly do smolově černé tmy. Na hranici podvědomí slyšel jakýsi zvuk podobný tikání vzdálených hodin. Byl to snad tlukot jeho srdce? V zádech cítil studený tlak, ale když se otočil a natáhl ruku, nenašel nic. A když se pokusil vykročit zpátečním směrem, nedokázal pohnout nohou. Otočil se, ušel pár kroků, a pak se znovu zastavil. Tlak se vrátil a druhý pokus vykročit směrem zpět skončil úplně stejně jako ten první. Udělal dalších pár kroků v povoleném směru a zkusil to ještě jednou. Ani teď to nešlo. Pokrčil rameny a kráčel dál jediným směrem, kterým to šlo.

Pokračoval v cestě a občas zakopl o překážku, která se ihned po jeho doteku vypařila. Nedbal na odřené holeně a prodíral se dál, až nakonec spatřil vpředu mlhavé světélko. Když se k němu blížil, světélko se začalo proměňovat v čísi obličej. Byla to Janice? Možná ne. Hanae? Nebyl si jistý. Musel to zjistit, a tak se k té podobizně rozběhl.

Ale náhle ho cosi zadrželo, až téměř upadl. Pohlédl dolů a spatřil, že má kolem kotníků okovy. Každý z nich byl připevněn k těžkým řetězům z lesklé oceli, které se táhly kamsi do tmy. Shýbl se a povšiml si, že na kovu je malá plátěná značka. Nápis na ní zněl: „Vyrobeno na zakázku pro Samuela Vernera." Zasmál se. Plátěná výrobní značka na řetězech vypadala směšně.

To omezování mu bylo odporné a tento odpor se změnil v zuřivost. Jakým právem ho někdo spoutal? Znovu se shýbl k řetězům, ale nenašel žádný zámek. Když s nimi zoufale zacloumal, ukázalo se, že jsou tuhé a nehybné. Tloukl do nich holými pěstmi. Potřeboval nějaký nástroj, kterým by je rozbil, aby se z nich mohl vymanit. Zlostně zavyl.

V temnotě kdesi poblíž zavyl pes, jako ozvěna jeho vzteklého' výbuchu. Avšak ten zvuk zněl na psa příliš divoce a osaměle. Byl v prérii, takže to musel být kojot. Naříkavý hlas ho volal... volal. Volal jeho? Nezdálo se. Volal...

Na nebi zahřměl hrom a Sam se ihned probudil. Pohled z okénka kokpitu mu ukázal něco, co se mu vůbec nelíbilo. Od jihu se řítil burácející příval. Vrcholky bouřkových mraků byly příliš vysoko, než aby je dokázal přeletět, a jejich olověná masa se pohybovala tak rychle, že nebylo úniku. O malých letadlech věděl dost, aby mu bylo jasné, že Malý orel na rychlost bouřkového větru nemá.

Sam odpojil automatického pilota a namířil Orla přídí dolů. Na chvilku zaváhal, ale pak se přece jen pustil do průzkumu prérie, již měl pod sebou a pátral po vhodném místě k přistání, které by mu zároveň poskytlo úkryt. Bude muset pokračovat pěšky dřív, než doufal.

Malý orel rychle klesal. Sam už dříve spatřil malou vesnici, ale spirála, kterou by musel opsat, aby u ní mohl přistát, by ho vehnala přímo doprostřed bouře. Travnatá krajina pod letounem rychle ubíhala. Nic dalšího neviděl a začínal litovat, že propásl tu vesnici. Čas běžel.

Zezadu mu zafoukal vítr, který ho přinutil ubrat výšku, pokud nechtěl riskovat střemhlavý pád. Napadlo ho, že by se měl zase napojit. Čas, který by ušetřil přímým spojením s údaji senzorů, by mu mohl poskytnout jistou výhodu. Orel se otřásl pod prvním náporem bouřkového vichru a rozhodl za něj. Teď si nemohl dovolit pustit z rukou ovládací knipl. Zabušení kapek deště vzápětí ohlásilo, že bouře ho dostihla.

Sam zápolil s řízením vzpouzejícího se Orla a snažil se s ním bezpečně přistát, než ho bouře zasáhne plnou silou. Rychlost při přistávání se větrem ještě zvýšila. Prérie pod ním zmizela a nahradila ji krajina černá jak z jeho hrozného snu.

Když se Orel naklonil dolů, vzepjaly se kolem něj podivné tvary, které vzápětí ubíhaly vzad. Sam se musel plně věnovat řízení, přesto však zaregistroval, že šlo s největší pravděpodobností o bleskem ozářené zvětralé geologické útvary. Z bouřkových temnot se však vynořily další, téměř organické struktury. Nahrbení obři a monstrózní bytosti se z jejich nitra natahovali po jeho křehkém letadle. Orel se prudce stočil doprava a Sam jen bezmocně sledoval, jak vítr trhá špičku pravého křídla. V poryvu bočního větru se předek Orla zvedl a o vlásek minul skalnatý výčnělek. Levé křídlo se však o něj rozpoltilo a z letadla se stala neovladatelná hříčka živlů. Otlučený trup těžce dopadl na nerovný povrch stolové hory. Trosky Malého orla se ještě třikrát odrazily, a nakonec se vklínily mezi velké kameny. Sam to vůbec necítil. Ztratil vědomí, když se při prvním nárazu udeřil do hlavy.

Probral ho teplý déšť. Celé tělo strašlivě bolelo, ale zdálo se, že přistání přežil. Pozvedl ruku a dotkl se místa, kde byla bolest největší. Na prstech pocítil lepkavou tekutinu, a když se vzápětí zablesklo, spatřil, že je to krev. Utrpěl otřes

mozku? Omámeně pozoroval, jak mu krvavé prsty omývá déšť.

Opuštěnou krajinu osvětlovaly nepravidelné záblesky. Ostře bílé světlo předvedlo okolní útvary v podivné perspektivě, avšak Samovi se přesto zdálo, že jsou příliš ploché. Otočil několikrát hlavou ze strany na stranu a poznal, že vidí jen na levé oko. To druhé bylo buď oteklé nebo zalité krví. Alespoň doufal. Neodvažoval se pohmatem ujistit, zda o něj nepřišel.

Pak se přihlásila prudká bolest v boku. Tentokrát se odvážil prověřit, co ji způsobilo. Rozevřel dlaň a zjistil, že si roztrhl trup o špičatou podpěru konstrukce Malého orla. Při vlastním doteku se otřásl a začal zvracet. Křečovitě se stahující útroby mu způsobily novou bolest.

Pak náhle stál před troskami letadla a prohlížel si obraz zkázy. Nepamatoval si, jak se z nich vyhrabal, hlavní věc, že byl venku. Nechtěl se těmi vzpomínkami znovu mučit, i bez toho cítil obrovskou bolest. Zapotácel se a noha mu v hustém mazlavém blátě uklouzla. Upadl.

Tělem mu projel další záchvat bolesti, když se sklonil před ohlušujícím hřměním, které ho děsilo víc než samotný vodní příval. Zachytil se jakéhosi výstupku, aby nespadl do divoké bystřiny, která se objevila tam, kde před několika minutami — nebo hodinami? — byl suchý příkop. Oddechl si však jen na okamžik, protože země se pod ním dala ihned do pohybu.

Strach ho nudí, aby opustil místo, na němž se právě nacházel. Začal se škrábat vzhůru. Vzdáleně si uvědomoval palčivou bolest a krev, která mu prýštila z těla na mazlavé bláto. Na každé tři metry Sam sklouzl o dva nazpět, přesto však šplhal vzhůru. Na okamžik ztratil vědomí, ale lačná voda ho přes zamlžené smysly štvala vpřed.

Dostal se skoro až zpátky k troskám, když pocítil pod blátem pevný skalnatý povrch. Zachytil se rukama a celým tělem se přitiskl k tomuto pevnému bodu uprostřed bažiny. Pak mu ruce uklouzly a jeho tělo se svalilo dolů. Otevřený bok řval bolestí a nohy se marně pokoušely zapřít o něco pevného. Bolest, kterou začal cítit i v noze, však byla nesnesitelná a Sam klouzal stále níž a nakonec se jeho vědomí propadlo do tmy.

34

„Dáte drobásky?"

Otázka rozechvěla vzduch povadlým náznakem skvělého trylkování, které saskvaččin hlas kdysi zřejmě měl. Saskvačové neuměli mluvit jako lidé, avšak dokázali napodobit téměř jakýkoli zvuk. Hartová se podivila, že si tahle troska spojila to slovo s žebráním o peníze na chlast, který jí páchl z úst. Většina z nich nechápala souvislost mezi mluveným slovem a komunikací. Proč, to Hartová nevěděla. Pokládala to za jednu ze záhad Šestého světa. Rozložití, chlupatí dvounožci však dokázali komunikovat posunkovou řečí a prsty této saskvačky nemotorně gestikulovaly. Hartová ten jazyk neznala, ale vytušila, že věty zní stejně nesrozumitelně jako by mluvil opilý člověk. Jak se mohla myslící bytost takhle ničit?

„Dáte drobásky?" opakovala saskvačka.

Jako z nahrávky, pomyslela si Hartová, nebo jako pes, který čeká, že dostane kostičku. Zavrtěla hlavou a pokynula saskvačce, aby jí uvolnila cestu. Chlupatá žebrácká svěsila hlavu a její obluzený úsměv zvadl. Odšourala se stranou a sklesle se posadila u dveří do baru.

Hartová zavrtěla hlavou. Nechutné.

Pak obrátila svou pozornost zpátky k obloze a vyhlížela Tessiena. Drak se jí předtím ohlásil svou vysílačkou, a ona mu udala přístupový vektor k ujíždějícímu pancéřáku. Jenže teď se Tessien nehlásil až příliš dlouho. Stalo se mu snad něco?

Hartová stála vedle omláceného osmikolového chevroletu, který si pronajala v Grand Forks, a čekala. Kromě té opilé saskvačky nebyl v dohledu nikdo. Nerada si dávala rande venku, ale žádná místní budova nebyla dost prostorná, aby se do ní vešel drak. Tahle ulice patřila alespoň k opuštěné části města. Nejlepší místo, které mohla najít. Každý, kdo by ji tu s drakem spatřil, by se jim raději obloukem vyhnul a hleděl si své vlastní stínové práce.

Pokud Tessien přiletí.

Rapidně se ochladilo. Hned jak vyšel měsíc, začala Hartová uvažovat o tom, že si zaleze do auta a pustí topení. Když se zvedl chladný vítr, skoro to udělala. Pak mezi čichovými vjemy, které přicházely z pouště, zachytila zatuchlý pach peří.

Had přistál a byl překvapivě tichý. Složil své tělo kolem chevroletu a položil hlavu na kapotu. Pérování náklaďáku zakvílelo. Podle krve, která páchla z jeho tlamy poznala, že se na zpáteční cestu posilnil. Vypadal spokojeně.

„Hotovo."

„Takže tentokrát už je opravdu mrtev?"

„Stroj je zničen. Uvnitř nezbyl žádný život."

„Kde jsi je dostihl? Byli tam nějací svědci?"

„ Tři hodiny letu severozápadně. Dobrá země, divoká. Nikdo kolem, kdo by mluvil."

„To je skvělé. Nikdo, kdo by panu Drakovi o naší pročišťovací operaci něco vyzvonil. Kdyby věděl, že Verner doběhl až tam, vypsal by na naše krky solidní odměnu."

„ Ten můj by mu udělal rozhodně větší radost, než tvůj."

„Přesto by chtěl dostat oba." Odstrčila opeřený ocas, který jí bránil v přístupu ke dveřím chevroletu. „Tak pojď, vrátíme se do civilizace."

Huňatá hromádka se ani nepohnula, dokud drak s elfkou nezmizeli z dohledu. Pak se postavila, potácela se opačným směrem a čas od času zopakovala: „Dáte drobásky?" O několik bloků dál vešla do průchodu a přistoupila k autu. Drahý model se mezi ty sutiny vůbec nehodil. Pátravě se rozhlédla po okolí, což se vůbec neshodovalo s představou bytosti

závislé na alkoholu. Když se ujistila, že kolem není živá duše, položila dlaň na zámek, otevřela auto a vklouzla dovnitř.

Dvířka se zavřela a zbavila ji nastražených očí a uší. Se zavrčením se protáhla a setřásla veškeré projevy hraného opilství. Natáhla se za sebe a vylovila z ledničky balíček masa. Hladově se vrhla na jeho obsah, zatímco věnovala pozornost tomu, co slyšela.

Jakmile se lov přenesl mimo siouxské území, začalo být zřejmé, že dračí útok bude mít smrtelné následky. Její pán však bude přesto nespokojen, a pokud měla být poslem špatných zpráv, bylo lepší mít zároveň v rukávě i něco pozitivního. Byla nesmírně svědomitá. Vždycky se jí to vyplatilo, protože svědomitost byla pro její druh nezbytnou podmínkou přežití.

Ale jak lokalizovat kořist? Dračí hlášení jí udalo základní vektor a odhad vzdálenosti. Bude muset urazit pořádný kus cesty. Nejvhodnějším pátracím prostředkem by byla helikoptéra nebo koleoptera, která by jí v případě nutnosti umožnila přistát na omezeném prostoru. Takový letoun však musel být zároveň dostatečně rychlý, aby předčil letové schopnosti draka. Chtěla být na tom místě dřív, než se Hartová rozhodne, že ho chce také vidět. Navíc tu ještě byly ty siouxské hlídky. O počasí ani nemluvě. Předpovědi hovořily o občasných bouřích. Pokud Siouxové dorazí dřív než ona, nebo pokud by dotyčné místo zastihla bouře, mohla by přijít o cenné důkazy, které by jí umožnily vyvodit vlastní závěry. Chopila se telekomunikačních sluchátek, aby zařídila vše potřebné.

35

Sama nakonec probudilo slunce, které mu svítilo do tváře. Ležel natažen na zádech pevně obemknut blátem, které mezitím vyschlo a vytvořilo tvrdý hrudkovitý povlak. Při prvním pohybu se od jeho trupu, který byl dosud ve stínu, odplazil had, jenž se tu o něj předtím hřál.

Pokusil se posadit, ale tryznivá bolest v boku a hlavě ho přiměly, aby se zase natáhl. Ležel, prudce oddychoval a snažil se vybavit, jak se to všechno stalo. Útržkovitě si vzpomínal na divoký let v bouři a pochopil, že Malý orel nejspíš havaroval, i když to nevěděl jistě. Zvedl odvážně hlavu a rozhlédl se kolem svým zdravým okem. Vrak nebyl v dohledu. Viděl jen slunce a stín, stolové hory a jiné bizarní skalnaté útvary, zelený lišejník, kamení a písek.

Zátylek měl chladný a vlhký. V obavách z krvácení natáhl ruku a dotkl se ho. Byla to jen voda, která se udržela pod tělem od včerejší noci. Zjistil, že i cáry jeho šatů jsou vespod mokré. Pomalu a opatrně se převalil na bok, ale ruce ho neudržely. Sam padl těžce do bláta a tělem mu opět projela vlna bolesti a nevolnosti. Několikrát se mu naprázdno zvedl žaludek. Zůstal ležet na boku, přerývaně oddychoval a pokoušel se načerpat trochu sil.

Slunce mezitím vystoupilo vysoko na oblohu, takže byl teď jeho paprskům vystaven celý. Teplo a oslňující světlo bylo zpočátku příjemné, protože vyhánělo z těla chlad a uvolňovalo ztuhlé svaly. Avšak zanedlouho mu začalo být příliš horko, takže na slunci nemohl vydržet.

Opatrně se zvedl a vykročil přímo za nosem. Nemotorně kulhal, aby odlehčil zraněnému kotníku, avšak každý krok mu působil novou a novou bolest v boku. Musel však vpřed. Čím větší bylo horko, tím víc se potil a sůl v ranách nesnesitelně pálila. Zoufale se potřeboval napít, a tak se vlekl dál. Pouzdro na pistoli mu rytmicky naráželo na modřinu, jejíž tvar se s ním přesně shodoval.

Za chvíli narazil na místo, kde bylo sluncem vysušené bahno porušené a rozryté. V kruhu kolem se nacházely stopy jakýchsi tlap. Byly tu i jiné stopy, z nichž však dokázal určit už jen řadu otisků nohou, lidských nohou. Chvíli na ně tupě zíral. Spíš proto, aby nepropadl otupění, než že by v tom byl nějaký záměr, se rozhodl ty otisky sledovat.

Belhal se pomalu vpřed, když tu náhle pocítil, že mu po noze stéká jakási tekutina. Když se jí dotkl, umazal si prsty od krve. Rána v jeho boku se opět otevřela. Nu, šel v čichsi stopách. Pomůžou mu, když je brzy dohoní.

Za chvíli narazil na místo, kde bylo sluncem vysušené bahno porušené a rozryté. V kruhu kolem se nacházely stopy jakýchsi tlap. Byly tu i jiné stopy, otisky lidských nohou. Chvíli na ně tupě zíral, a pak mu začalo pomalu docházet, že to jsou jeho vlastní stopy.

Takhle to nepůjde, pomyslel si. Budu chodit v kruzích, dokud nepadnu. Potřebuju zjistit, kde jsem, a najít východ z tohoto bludiště, dřív než bude opravdu pozdě.

Krajině před ním dominovala mohutná skála. Na rozdíl od ostatních měla mírný svah, který by mohl zlézt. Shora uvidí, kterým směrem se má vydat. Potácivě vykročil ke skále.

Než k ní došel, zapomněl, co vlastně chtěl. Svah se mu drolil pod nohama, takže se občas bolestivě zapotácel, ale zaťal zuby a pokračoval, poháněn potřebou jít vpřed. Když zvedl hlavu, aby se podíval, jak vysoko ještě musí vylézt, pocítil závrať a před očima se mu roztančily barevné kruhy. Zachytil se skály a pevně se k ní přitiskl, aby nespadl.

Cítil,'jak mu kamenný prach vniká do krvavých blátivých slepenců, jež pokrývaly jeho vlasy a bradu, a zjistil, že stín, který měl před sebou, není jen neosvětlený pruh útesu. Tma představovala dutinu ve stolové hoře, komín, který sem vymlely odtékající potoky dešťové vody. Vmáčkl se dovnitř.

Bylo zde chladněji, protože sem nepronikaly palčivé paprsky slunce. Kámen zvětrával nepravidelně a nechal vzniknout různým výčnělkům a římsám. Nad sebou viděl nebe, tmavomodré a lákající jako bazén chladné vody. Potřeboval vodu a tak začal šplhat vzhůru. Byl to těžký a bolestivý výstup, ale Sam vytrval. V jednom okamžiku se opřel o něco, co vypadalo jako spolehlivý úchyt, ale zrádný kámen se utrhl. Sam zoufale vykřikl a sjel o několik metrů dolů ve vodopádu prachu a skalních úlomků. Opřel se o kameny, lapal po dechu a kašlal. Nezbývalo mu než počkat, až se prach usadí.

Mezi vířícími zrnky prachu sem pronikaly sluneční paprsky, které ve vysoké dutině vytvářely dojem katedrály. Nerostné žíly jiskřily a třpytily se jako v pohádce. Bylo tu úplné ticho, až na jeho dech. Náhle se zastyděl, že se během svých útrap ani jednou nepomodlil. Učinil tak teď a prosil nejprve za odpuštění, a až potom za sílu a vytrvalost.

Uběhl nějaký čas, než mohl pomýšlet na pokračování ve výstupu. Měl pocit, že kromě bolesti už není schopen nic vnímat. Přesto se však přemohl a chystal se znovu šplhat vzhůru, když shledal, že hledí do tváře drakovi. Lépe řečeno,

na dračí lebku. Velká hlava, pevně uvězněná v čase a kamenných sedimentech stěn komínu, se na něj potměšile usmívala zubatými čelistmi. Když se natáhl, aby se jí dotkl, kámen se odlomil a v dlani mu zbyl jeden tesák. Tupě se na ten zub díval, pak pokrčil rameny a vsunul ho do kapsy. Měl na práci důležitější věci než si hrát se starými kostmi.

Šplhal dál. Už předtím to bylo těžké, ale teď to bylo ještě těžší, protože ho opouštěly síly. K vrcholu mu zbývalo už jen pár metrů, když zjistil, že se zastavil zbrocený potem. Něco to znamenalo, jen si nedokázal vzpomenout co. Vzchopil se, rozhodnut vylézt těch posledních pár metrů dřív, než ho síly opustí docela.

Venku na povrchu ho ovanul horký vzduch. Postavil se na vratké nohy a prohlédl si odměnu za vynaložené úsilí. Kam se podíval, prostírala se pustá a neúrodná krajina. Jako by byl na Marsu. Vzdálenější obrysy byly zahaleny v oparu horkého vzduchu, bylo však také možné, že dobře neviděl. Pocítil porážku a pomalu se svezl na skálu. Bolestivě dosedl na velký kámen. Stočil se trochu doleva, ale tam byl další kámen. Sam kolébavě povstal, rozhodnut odkopnout překážející kameny stranou. Ihned však na to zapomněl a snažil se rozluštit, co zúženým tunelem pohledu jediného oka viděl. Kamenů bylo víc a byly položeny v řadě. Ne v řadě, představovaly jakýsi obrazec — nepochybně vytvořený lidskou rukou. Sam ho chtěl obejít, aby se přesvědčil o tom, co nedávalo vůbec smysl, ale jeho kotník, který dostal při výstupu pořádně zabrat, mu vypověděl službu. Prudce dopadl na tvrdou skálu a po tomto posledním úderu jeho zmučenému tělu se nemohl ubránit výkřiku. Ostré nože bolesti se s ním prořezaly až do bezvědomí.

Když přišel Sam k sobě, mělo nebe barvu večerního soumraku. Byl zesláblý a téměř apatický. Cítil se osamělý a určitě by se rozplakal, kdyby měl v těle alespoň kapku vody. Už brzy musel přijít konec, protože bolest téměř zmizela a nahradilo ji otupění, jež prostupovalo celou jeho bytostí. Cítil se klidně, jakoby odpoután od svého těla. Svět kolem sebe viděl jako v mlhách a zároveň ho vnímal mnohem ostřeji než kdykoli předtím.

„Tak tady umřu?" zeptal se první hvězdy, která se objevila na tmavomodré východní obloze.

„Přijde na to."

Rozhlédl se kolem sebe, ale nikoho neviděl. Byl na stolové hoře sám, až na vychrtlého psa, který mu trochu připomínal opuštěného Inua. Ale to nemohla být pravda. Tady v pustině žádní psi nebyli. To zvíře muselo být kojot. V každém případě neumělo mluvit. Asi blouznil.

„Ty se mi jen zdáš," pravil zvířeti.

Usmálo se na něj svým psím způsobem. ‚A jsi si tím tak jistý?"

Samovi se ta hra s vlastním šílenstvím docela líbila. Už mu to stejně nemohlo nijak ublížit. „Jestli se mi nezdáš, tak co se tedy děje?"

„Ležíš v kruhu snění."

„V čem to?"

„V kruhu snění. Víš, to je místo schopné přivolat mocné vidiny. Indiáni, kteří sem kdysi chodívali, ho považovali za neobyčejně silné a plodné místo. Budeš v kruhu ležet celou noc?"

Sam se převalil, aby si mohl zvíře lépe prohlédnout. Necítil žádnou bolest, což ho nepřekvapovalo. Byly to jen delirické halucinace. Odstranění bolesti bylo to nejmenší, co pro něj jeho mozek mohl ještě udělat. „Tak kdo, nebo co, jsi?"

„Říkej mi Pes. Z nás dvou budou dobří přátelé. O tom jsem už teď skoro přesvědčený."

‚Ale já na tebe nevěřím. Jsi nemožnost."

„Jaká nemožnost? Mluvíš na mě a já ti odpovídám. Proč stále nevěříš? Sedíš si na uších?"

„Nedává to vůbec smysl."

Pes sklonil hlavu na stranu způsobem, který připomínal lidské pokrčení ramen. „Ani peníze. Ale o ceně nehovoříme... zatím."

To bylo opravdu neskutečné. Sam si znovu lehl naznak. „Odejdi. Copak nevidíš, že umírám?"

„Chceš umřít?"

„Ne."

„Pak ti tedy nemůžu vyhovět." Pes odběhl několik metrů stranou a posadil se k Samovi zády.

Sama popadl vztek. Jak se k němu může tenhle výtvor jeho vlastních představ otočit zády? Cožpak nebylo už tak dost těžké dostat se na samý pokraj smrtí?

Pes pohlédl přes rameno na Sama. „Umírání je snadné. Na tom nic není. To ta další část bývá zrádná."

„Myslím, že na to brzy přijdu sám. Můj mozek se na tomhle slunci připaluje. Musí to tak být." Sam se posadil a objal kolena pažemi. „Zanedlouho budu úplně dehydratovaný."

„To tvůj duch. Věděl jsem, že se probereš." Pes přiběhl zpět a posadil se čelem k Samovi.

Sam hleděl zvířeti do očí. Světle hnědé zřítelnice vypadaly velice staře a vytvářely dojem, jako by za nimi byla tajemná moudrost. Ty oči byly podmanivé, vzbuzovaly důvěru a vybízely ho, aby se s nimi podělil o své nejhlubší obavy. „Až umřu, moje sestra už nebude mít nikoho, kdo by jí pomohl. A nikdo nenajde vrahy Hanae."

„Pořád v tom máš zmatek a používáš špatná slova." Pes zavrtěl hlavou. „Slovo, které bys měl použít zní jestli, ne až."

„Na slovech už brzy nebude záležet. Já umírám."

„To je v obou případech pravda. Ale já mám pro tebe slovo, které bude pro tvůj život znamenat víc než cokoli jiného." Při těchto slovech Pes rostl a rozšiřoval své nehmotné bytí do všech stran. Uvnitř jeho těla byla na rozdíl od okolního soumraku temná noc, v níž Sam spatřil neskutečné množství hvězd. Psí postava se rozrůstala dál, až zaplnila' oblohu od horizontu k horizontu. Pak klesla k zemi a Sama pohltila. V hlavě mu znělo jediné slovo, které se jako ozvěna neslo celou krajinou, nezvučné, ale nesmírně hlasité. Magie.

Dostal strach.

Obrátil se a prchal. A prchal. Připadalo mu, že uběhl celé kilometry, zcela jistě víc, než by mu omezený prostor stolové hory měl dovolit. Před ním se vztyčil drak, jehož mlhavé obrysy kmitaly a rozplývaly se do různých podob. Občas byl

drak pokryt peřím jako Tessien, jindy nabyl formy východního draka s dlouhým vlnícím se tělem, párem nohou místo křídel a dlouhými vousy, jež splývaly přes zubaté čelisti jako kníry. Většinou však obrysy připomínaly mohutné šupinaté tělo západního draka. Jeho křídla se vzpínala vzhůru, stál na zadních nohou a natahoval po Samovi přední tlapy. Byl v tom děs, moc a neznámo s pachutí smrti.

Sam pocítil ledový chlad, který jím otřásl do morku kostí. Vyhnul se drakovu objetí a proběhl rychle kolem jeho šlehajícího ocasu. Drak se otočil a pronásledoval ho.

V hlavě mu vířila spousta otázek a mysl byla zvláštním způsobem vzdálena tělu, které běželo jako o závod a stále se mu dařilo unikat dychtivému dravci. Zemřel snad a přišel do pekla? Byl odsouzen k tomu, aby navěky prchal před ďábly, kteří ho budou neustále pronásledovat? Dokáže navždy utíkat? Bude to chtít?

Fosilní zub v jeho kapse udával rytmus, jímž se řídila rychlost jeho mysli. Otázky. Otázky. Potřeboval odpovědi. Myslel si, že zná odpověď, když na něj Pes poprvé promluvil. To, co se právě dělo, nebyla skutečnost, byl to jen sen umírajícího člověka. Nemusel vůbec utíkat.

Jakmile ho ta myšlenka napadla, drak ho dostihl a zaryl mu do těla své drápy. Sam vykřikl a dopadl přímo na tvář jako měkký pytel. Žádný sen mu zatím nezpůsobil takovou bolest. Na druhou stranu se však zdálo, že je nezraněn.

Povstal a sledoval draka, který se otáčel a chystal se ho znovu napadnout. Nohy ho sotva nesly, ale chtěl utíkat. Prožíval Begay totéž při Tessienově rozhodujícím útoku?

Sam potlačil touhu uprchnout a sáhl po své zbrani, avšak zjistil, že ji nemá. Narkojekční pistole byla pryč i s opaskem a pouzdrem. Jediný předmět, který připomínal zbraň, byl zub. Vylovil ho z kapsy a zamával jím proti blížícímu se drakovi.

„Tak pojď, červe. Už neutíkám. Pojď si pro mě, jestli si troufáš."

Drak se střemhlav spustil níž a doširoka rozevřel tlamu. Z jícnu vyšlehl plamen, který Sama zcela pohltil. Cítil tlak a sírový pach dračího dechu, přesto však nehořel. Necítil ani spálené maso, jako když ho v tirském lese zasáhl čaroděj Rory svou ohnivou koulí.

Drak zpomalil, těsně před ním se zastavil a pomalým máváním křídel udržoval své tělo ve vzduchu. Zdálo se, že vyčkává. Sam sklonil zub.

„Copak?" posmíval se mu Sam. „Nemůžeš mi ublížit, když se ti postavím?"

Odpověď přišla, když se zvíře rozmáchlo tlapou a vyrylo mu do prsou tři bolestivé brázdy. Sam tlapu zasáhl zubem. Drak se s ohlušujícím tlukotem svých křídel vznesl a větrný vír Sama téměř porazil.

Drak kolem něho počal kroužit. Opisované kruhy byly stále širší a širší a drak se čím dál tím víc podobal spíš ptáku než plazu. Při čtvrtém okruhu se drak proměnil v obřího orla, jehož peří jiskřilo ve svitu hvězd. Kolem mohutného ptáka, který kroužil Samovi nad hlavou, se klikatily blesky. Zalétl níž, uznale sklonil hlavu, a pak se vzdálil. Stoupal stále výš a výš a neuvěřitelnou rychlostí mizel z dohledu. Sam se za ním díval, dokud se jeho tmavé obrysy neztratily mezi hvězdami.

Zub mu v ruce ztěžkl, a tak ho uložil zpátky do kapsy. Pak si uvědomil, že skutečně stále stojí v kruhu snění. Byl to všechno jen horečnatý sen?

„Dobrý počinek."

Sam se ohlédl a spatřil, že Pes sedí vedle něj. Posadil se k němu. Pokud to byl sen, zřejmě ještě zdaleka nekončil. „Počinek? Myslel jsem, že... jsem předurčen, nebo tak něco, zemřít."

Pes předvedl své zvláštní psí pokrčení ramen. „Všichni smrtelníci umírají, ale ty na to prozatím nemysli. Musíš žít a vykonat spoustu věcí. Už jsi vykročil po správné cestě."

„A ty mi budeš nejspíš neustále nablízku."

„Řekněme spíš, že už si nebudeme cizí."

„Nebo taky o nic míň."

Pes naklonil hlavu a tázavě se na Sama podíval. „Možná, žes to měl dát raději dohromady s mým bratránkem."

Sam se zasmál. Zdálo se, že Pes se také směje. Když zvíře objal, přitisklo se k němu blíž a jeho vřelá uklidňující přítomnost naplnila Samův nos důvěrně známým psím pachem. Sam u se více než rok necítil v takové pohodě jako teď. S paží kolem Psa se natáhl a brzy tvrdě usnul.

36

Jakmile se začal hýbat, odložila jídlo, poklekla vedle něj a zkontrolovala životní funkce. Pulz už měl pravidelný a mnohem silnější, zorničky reagovaly normálně. Když mu nadzvedla víčka, tak sebou trhl. To bylo dobré znamení. Zanedlouho přijde k sobě. Pak se usadila na opačnou stranu. Probuzenecké obvazy a slunečník už tak působil matoucím dojmem, a proto nechtěla, aby její huňatá podoba byla první věcí, kterou spatří.

Trvalo to několik minut, ale nakonec přece jen otevřel oči a zmateně pomrkával. Když se chystal posadit, natáhla ruku a položila mu ji na rameno, aby ho přinutila zůstat ležet.

„Pomalu, můj milý," řekla konejšivým tónem. „Spoustu jsi toho prodělal a neměl by ses zatím hýbat. Skoro jsi umřel."

Aniž se na ni podíval, řekl: „Myslel jsem, že jsem opravdu umřel."

„Nebylo by divu, s takovými zraněními." Posadila se tak, aby na ni viděl. K jejímu překvapení se stále tvářil klidně. Už její rozměry vypadaly hrozivě, ale většinu normálů děsily tesáky a drápy, jako by se báli, že je na místě spořádá. Tato reakce ji vždy pobavila. Tento muž však byl zřejmě stále v šoku, přestože odstranila všechny fyzické příčiny podobných stavů. Doufala, že jeho duch nezalétl příliš daleko a že bude možné ho vyléčit. Potřebovali ho jinde. „Máš štěstí, že jsem tě našla včas. Kdybys zůstal bez ošetření o chvilku déle, nepomohla by ti ani hojivá píseň."

„Hojivá píseň?" zeptal se slabým hlasem.

„Jo, hojivá píseň. My šamani ji vždycky používáme, když léčíme nemocného nebo zraněného člověka. Snad si nemyslíš, že by ses mohl tak rychle vyléčit jen díky nějakým antibiotikům." Pozvedla ruku, v níž držela injekci. „I když i to pomáhá. Lež chvíli klidně a ani to neucítíš."

Ani se nepohnul, když mu vbodla jehlu pod kůži. Jen tam ležel a hleděl na ni svýma oříškově hnědýma očima, které vypadaly zamyšleně a zvídavě, ale zároveň klidně jako horské jezero. Čekal, dokud neuklidila injekci do brašny, a pak se už silnějším hlasem zeptal: „Kdo... kdo jsi?"

„Ohleduplná přítelkyně," odfrkla. „Jmenuju se Jacqueline. Jsem to, co bys nejspíš nazval saskvačka."

Svraštil obočí. „Nikdy jsem neslyšel, že by byli bílí saskvači. Ani o tom, že by uměli mluvit."

„Oho, ty jsi ale provinční. My saskvači jsme byli uznáni za myslící bytosti Poradním sborem OSN pro metalidstvo v roce 2042. Ten ctihodný orgán neshledal, že by naše neschopnost používat lidskou řeč byla překážkou, a to naši delegáti ještě ani neznali Perkins-Athabaskánskou posunkovou řeč. Od té doby začali někteří z nás užívat výhod techniky." Při těchto slovech odhrnula hlavový porost, který vypadal jako hříva, a odhalila zářivý datajack. Trčela z něj permanentní čepička dovednostního programu, z níž vedly dva dráty, které byly přichyceny k její tmavé kůži a končily kdesi na krku. „Je to obyčejný model. Renracký řečový syntetizátor napojený na expertní systém od Mitsuhamy, schopný překládat symbolické pojmy do mluvené řeči. Software má subprogram i pro překlad idiomů, který je možná poněkud výstřední, ale skutečně pomáhá tam, kde by mohlo dojít ke špatnému výkladu. Myslím si totiž, že je společensky daleko přijatelnější říct: ‚podej mi zeleninu' než já jídlo chtít.' No nezdá se ti?

Co se týče barvy kožichu, myslíš, že máme všichni černý kožich jako ti křupani z pobřežních lesů? To by bylo strašně jednotvárné a sotva v souladu s oprávněnými předpoklady adaptabilní biologie. Nahoře na Yukonu, kde jsem se narodila, je bílá kožešina běžná. Asi proto, že je vhodná pro maskování ve sněhu."

Zdálo se, že ho její odpověď uspokojila. Několik minut byli zticha. Astrálně zkontrolovala, jak se hojí jeho zranění a výsledek ji uspokojil.

„Co tady děláš?"

„Pečuju o tebe, můj milý."

Po tváři mu přelétl otrávený výraz. „To nemyslím. Jak to, že jsi tady?"

„Odpověď je zhruba stejná. Hlídala jsem tě." Sledovala, jak se otrávený výraz mění na zájem. Jeho schopnost ovládat emoce byla snížena vlivem jejích zaklínadel a léků. Dalo se v něm až příliš snadno číst jako v knize.

„Proč?" zeptal se.

Usmála se na něj, majíc na paměti, že nesmí odhalit příliš mnoho zubů. „Řekněme, že to byla zakázka."

„Lovkyně trofejí," řekl rozmrzele.

„Tak teď jsi vyvodil pořádně ukvapený závěr. K tomu, jak jsem se sem dostala, bych se raději nevyjadřovala."

Oči mu ztvrdly.

„Jo, okej," řekla smířlivým tónem. „Dělám jen svou práci. Abys věděl, dokonce i saskvačové se musejí něčím živit. Dělám, co mi nařídí můj šéf a můj šéf mi poručil najít toho chlápka, co si říká Twist. Říká, že ho chce živého a zdravého. Ze má prý pro toho Twista nějakou nabídku."

„Pro koho pracuješ?"

„Genomics." Pobaveně sledovala jeho zmatený obličej.

„Ale to je..."

„Já vím, můj milý. Jak si myslíš, že jsme na tebe přišli?"

„Co mi chcete?"

„To je trochu dlouhé vysvětlování, které, myslím, raději přenechám svému šéfovi." Sam se zatvářil kysele, a tak pro jistotu dodala: „Řekněme, že je dost vztahovačný, a tvé vyšetřování způsobilo, že začal jistým věcem věnovat pozornost. Než bude jednat, přeje si vědět, zda nemáš ještě nějaké další informace, které by mu mohly být k užitku. Zdá se, že věří, že bys mohl mít jakési zájmy souběžné s jeho. Chce si s tebou promluvit, a tak mě poslal, abych tě přivedla.

V San Francisku mi zjišťování tvého příbytku trvalo poněkud dlouho, a než jsem tě našla, odcestoval jsi v pancéřáku pana Begaye. Věčná škoda, že ten červ ho našel první. Ale štěstí je přelétavé, takže mi dovolilo najít tě dřív než ti žoldáci. Určitě by tě vzali k panu Drakovi, pokud by tě ovšem neoddělali přímo na místě.

Takže teď, jakmile se trochu uzdravíš, pocestujeme spolu do Quebeku. Beru tě tam na schůzku s mým šéfem."

„Už se na ni těším," řekl Sam s úsměvem, avšak jeho oči zůstaly chladné. „Ale teď bych tě rád požádal o vodu."

Uchopila polní láhev a nadzvedla mu hlavu, aby se mohl napít. „Ne moc najednou," varovala ho.

Sam pak chvilku mlčel, ale pořád byl vzhůru. Uvažovala, zda mu nemá dát nějaké sedativum, což by jí usnadnilo cestu. Nakonec mu víčka začala těžknout a on se poddal vyčerpání.

„Budeš zase zpívat svou hojivou píseň?" zamumlal tiše.

„Když to bude třeba."

„Chci být vzhůru, až ji budeš zpívat."

„Jo, jistě."

Spokojeně zabručel, zavřel oči a spal.

To bylo dobře, protože si potřeboval odpočinout. S přemístěním do vrtulníku bude muset ještě den počkat. Kromě toho si nebyla jista, zda chce, aby ji slyšel zpívat hojivou píseň.

Při svých magických úkonech si Jaq udělala představu o Samově síle. Jeho aura byla silná, reagovala a neustále před její péčí unikala. Cítila však, že ta činnost byla instinktivní a dosud nezaostřená. Ten objev vzbudil její pozornost, protože v jeho materiálech ani v záznamech z Renraku, které měla, nestálo nic o tom, že by byl magicky aktivní. Ještě podivnější bylo, že měl u sebe krabičku s výukovými čipy pro někoho, kdo kráčí po cestě hermetického mága. Vnímání jeho potenciálu jí však naznačilo spíš tendenci k její vlastní šamanické cestě.

Uspokojilo ji, že spí hlubokým spánkem, a dala mu ještě jednu tišící injekci. Nechtěla, aby se probudil, dokud nebudou na místě. Když se ujistila, že je o něj dobře postaráno, přistoupila k okraji stolové hory a prohlížela si pustinu. Potřebovala si všechno promyslet.

Sundala falešný řečový syntetizátor a třela si místo, k němuž byl připevněn. Pak si hladce přičísla hřívu. Z brašny vytáhla svazek obrázků, který byl přivázán k Vernerově krabičce s čipy. Staré fotografie byly ušpiněné a zkrabatělé od toho, jak prošly vodou a blátem, ale novější obrázky na plastickém filmu vypadaly stále dobře. Šlo většinou o formální portréty různého stáří, obyčejné rodinné fotografie, jakousi kroniku lidí a událostí, kteří kdysi patřili do Vernerova světa. Samozřejmě je bude třeba nejprve analyzovat, zda neobsahují nějaké skryté údaje.

Odložila obrázky stranou, uchopila krabičku s čipy a párkrát ji obrátila v dlaních. I to bude analyzováno, ale obávala se, že stejně jako na obrázcích ani tady nenajdou nic významného. Alespoň nic skrytého. Mezi výukovými čipy byla i Bible. Většina kouzelníků, bez ohledu na svou magickou tradici, měla jen málo společného s organizovaným náboženstvím.

Pak tu byla narkojekční pistole, zbraň pacifisty. Na shadowrunnera nepříliš častá volba, ale tenhle byl v podsvětí přece jen nový. Byl to podivný chlapík, samý protiklad. Taková osobnost byla zřídka vypočitatelná nebo spolehlivě kontrolovatelná. Verner byl sotva tím pravým pěšákem do šachové partie, kterou se chystal rozehrát její pán.

37

Na tabulce stálo: „Jděte ke dveřím na konci chodby a čekejte." Sam se vydal směrem, který mu ukázala ošetřovatelka. Chodba byla prázdná a tichá. Díky tlumenému osvětlení a hrubé podlaze z tmavého betonu to místo ani zdaleka nevypadalo na špičkové zařízení. Prošel kolem několika dveří, z nichž některé byly dost velké, aby jimi mohl projet nákladák, jiné však měly rozměry odpovídající jeho nemocničnímu pokoji, který vypadal jako vězeňská cela. Dveře neměly označení a bdělé kamery, jež visely ze stropu v čirých plastických koulích, ho varovaly, aby se je neodvažoval otevřít. Ozvěna pravidelného rytmu jeho kroků se odrážela od vysokých stěn. Pokud kráčel pomaleji než obvykle, bylo to proto, že ještě stále cítil tlak v boku a celkovou slabost. Hrubá látka nových šatů ho nepříjemně dřela a svaly na nohou jako by měl z tvarohu. Kotník už ho nebolel, ale posledních pár dnů toho mnoho nenachodil.

Když Sam ležel na lůžku a zotavoval se z přestálých útrap, chodily ho navštěvovat jen lékařka a dvě ošetřovatelky. Moc se toho od nich nedozvěděl, protože mluvily jen francouzsky a zdálo se, že jeho angličtině ani japonštině nerozumějí. Jacqueline napsala pouze lístek, v němž stálo, aby byl trpělivý a dal se brzy do pořádku. Kdyby ta slova nečetl černá na bílém, byl by si myslel, že Jaq byla jen součástí jeho podivných snů na stolové hoře.

Hned jak se probral, vylezl z postele a vyzkoušel ovládání dveří. Zneklidnilo ho, že se s nimi nedá manipulovat, ale beztak byl příliš slabý, než aby mohl pomýšlet na útěk. Kam by šel? Sam ani nevěděl, kde vlastně je. A jediným oblečením v místnosti byl nemocniční úbor, který se sotva hodil k cestování.

Lékařka a ošetřovatelky o něj pečovaly dobře a starostlivě, ale jinak mu toho moc neřekly. Jazyk, jímž mluvily, nepřímo dokazoval, že se nachází v Quebeku, jisté to však nebylo. Nehnuly ani brvou, když se zmínil o Quebeku nebo Genomics, přestože alespoň tato slova by byla srozumitelná, když už nic jiného. Lhala mu Jacqueline, když tvrdila, že ho odváží do Genomics, ke svému zaměstnavateli? Ať byl kdekoli, zdravotnické vybavení v pokoji a péče, které se mu dostávalo, byly prvotřídní. Síla se mu rychle navracela.

Někdy v průběhu druhého dne mu jedna z ošetřovatelek přinesla podnos s čtenářem dat a několika osobními věcmi, jež měl Sam s sebou v Malém orlu. Včetně vyčištěné a nakonzervované narkojekční pistole, ovšem bez nábojů. Bylo hrozné vidět, jak to odnesly jeho staré fotografie, ale umínil si, že až bude po všem, nechá si je opravit.

Krabička s čipy byla rovněž kompletní, ale její obsah mu mohl posloužit jen jako alternativa k pohledu na čtyři stěny pokoje. Z Bible si znovu přečetl pasáže, které ho kdysi uklidňovaly, jenže teď pro ně nacházel podivné výklady a přistihl se při úvaze, co by si o nich pomyslel Pes. Od myšlenek na Psa přecházel k úvahám o magii, a tak si začal číst v profesorových výukových čipech.

Některé popisy astrálních zážitků probudily znepokojivé vzpomínky na jeho sen ze stolové hory. Opatrně, obávaje se úspěchu, vyzkoušel cvičení z astrální projekce. První pokus mu přinesl éterický pocit, zatímco barvy v pokoji se změnily, podobně jako tomu bylo i na stolové hoře. Podle textu předpokládal, že bude schopen opus-tít stěny svého pokoje, avšak místo toho zůstal v posteli a nedokázal se pohnout.

Uprostřed jednoho ze cvičení vstoupila do pokoje lékařka. Vypadala, jako by byla plná zeleného světla, které, až na pravý ukazováček, jasně prozařovalo její kůží. To zjevení Sama vyděsilo natolik, že se zase probral. Zjistil, že ten prst je zabandážovaný. Sebral všechnu sílu a cvičil dál, ale už nikdy se mu nepodařilo dosáhnout tohoto stavu, pokud byl v místnosti ještě někdo jiný.

Teď, když přicházel k velkým dvojitým dveřím na konci chodby, ho napadlo, zda jeho astrální vnímání nebylo jen pouhými halucinacemi. Pokud bylo pravé, mělo by mu umožnit vidět, co ho čeká na druhé straně. Další pokus mu přece nemohl nijak uškodit.

Připravil se a vůlí dosáhl změny. Světlo zmizelo a barvy se začaly měnit, když tu se všechno náhle vrátilo, a Sam zjistil, že leží na zemi. Tento výsledek v něm vyvolal vzpomínky na trpasličího mága v Lavertyho předpokoji a Satova magického tělesného strážce. Oba vypadali, jako když podřimují, takže Samovi se zdálo, že o svou práci nejeví zájem. Nyní mu však došlo, že ve skutečnosti pilně pracovali a používali svou astrální projekci, zatímco jejich těla zdánlivě spala. Zvedl se, přistoupil ke zdi a opřel se o ni. Text cvičení ho nevaroval před ztrátou vlády nad jeho svaly, pouze doporučoval, aby ulehl. Teď už věděl proč. Pevně se tedy opřel a zkusil to znovu. Jakmile se barvy změnily, zamířil ke dveřím. Po chvilkovém váhání se rozhodl pokračovat dál. Na zlomek vteřiny se všechno kolem něj propadlo do tmy, ale potom už vnímal místnost za dveřmi. Nebo si to alespoň myslel.

Hned za dveřmi byl jakýsi předpokoj, který vedl do mnohem většího sálu. Na stěnách visely obrazy nevýslovné krásy, jejichž citový náboj se často velmi lišil. Vábení těch podobizen a pulzujících soch, jež stáry za obrazy, ho zprvu rozptylovalo, ale jakmile se jeho pohled poprvé dotkl obřího majitele, neměl oči už pro nic jiného. Za průzračnou

modrou stěnou trůnil na hromadě zlata, stříbra a drahého kamení drak.

Zvíře vypadalo, jako by se skládalo ze zlatých krystalků, které při každém pohybu vyzařovaly svou sílu. Kolem hlavy mu blikaly světelné deformace. Drak rozmlouval s vysokou chlupatou postavou, v níž Sam ihned poznal Jacqueline, přestože vypadala trochu jinak. Saskvačka měla přes rameno brašnu s třásněmi a kolem krku složitý amulet. U boku jí zářilo červené světélko. Sam už neměl čas zjistit víc, protože saskvačka se uklonila, jako by právě obdržela rozkazy. Jelikož rozhovor byl u konce, Sam se obával, že by si ho drak mohl nějak povšimnout, kdyby obrátil pozornost jeho směrem. Chtěl se odhalení vyhnout, protože vyzvídání by bylo hodnoceno přinejlepším jako neslušnost. Věděl, že v sázce je příliš mnoho, a nechtěl riskovat své postavení u hostitele, ať už toto postavení bylo jakékoli. Kromě toho, jeho nová schopnost bude výhodou o to větší, pokud ji bude držet v tajnosti. A tak se stáhl zpět.

Sam stál uprostřed chodby, když se dveře otevřely a vyšla z nich atraktivní žena s platinovými vlasy. Měla na sobě kostým, avšak přívěšek náhrdelníku byl identický s Jacquelinným amuletem.

„Ah, Monsieur Verner," řekla. „Můžete jít hned dál."

Z její tváře se nedalo vyčíst vůbec nic, ani tor že by zaznamenala jeho předchozí vniknutí. Přikývl, prošel kolem ní a přemýšlel, co to má všechno znamenat.

Jakmile Sam překročil práh, padl mu pohled na draka. Jeho zlaté šupiny se jasně třpytily v lesku bohatství, které tvořilo jeho lůžko. Dlouhý krk měl ohnutý a jeho brada spočívala na výběžku pokladů poblíž hlavní hromady. Vypadal, jako by spal.

Sam přistoupil blíž a opatrně našlapoval. Po světelných deformacích nebylo ani stopy, ale obával se, že magická moc, již představovaly, nezmizela. Nebyla tu ani modrá stěna, ale když procházel místem, kde stála, pocítil jemné hučení. Pohlédl dolů a spatřil na podlaze tajemné symboly.

Když se Sam k drakovi blížil, poprvé si skutečně uvědomil jeho velikost. Drakova hlava byla delší než jeho výška, a některé zuby, které přečnívaly přes šupinaté pysky, byly delší než Samova ruka. Byl to první západní drak, ke kterému se kdy přiblížil, ale něco mu na něm připadalo povědomé. Přikládal to obecným dračím atributům, protože jeho pach se podobal Tessienovu. Sam udělal ještě dva kroky vpřed, ale jakmile ucítil dech vycházející z drakových nozder na svých kalhotách, jejichž lehká látka se několikrát zatřepotala, zastavil se. Přítomnost zvířete působila tísnivě a Sam zatoužil z dosahu tohoto velkého dravce uniknout. Zůstal však stát, přestože mu kolena podklesávala a nohy se mu třásly.

Měl by promluvit? Co se obvykle drakům říká?

Oči se otevřely a pohlédly na něj hlubokými tůněmi tekutého opálu.

„Jsem Lofwyr."

Sam jako by ta slova slyšel, drakův hlas se však přitom ozýval jen v jeho hlavě. Předtím mu to tak nepřipadalo, ale Tessien mluvil stejným způsobem. Tato bytost však byla mnohem hrozivější než okřídlený had a právě tím Sama znepokojovala. Ležela před ním téměř spící, zatímco Tessien byl schopen zničit pancéřák plamenem a magií. Nervózně polkl, a pak promluvil, jak doufal, pevným hlasem: „Říkají mi Twist."

„Tak vám říkají jen nemnozí, Samueli Vernere." V sále zašumělo pobavení. „I když předpokládám, že jejich počet bude vzrůstat."

Drakovo chování Sama překvapilo, stejně jako fakt, že zná jeho pravé jméno. Trochu zapomněl na svůj strach. „Vy víte, kdo jsem?"

„Ovšemže."

Dračí forma byla zřejmě lépe informována, zatímco Samovi zůstávaly mnohé věci utajeny. Jak se o něm to zvíře vůbec dozvědělo? Jeho rozčilení mu dodalo odvahy. „Co mi chcete? Proč jste mě sem přivezli?"

„Jste tu, protože vám chci pomoci."

Pomoc byla to poslední, co Sam od draka očekával. „Pročpak? Vidíme se dnes vůbec poprvé."

„Mám pro to své osobní důvody. Jak už vás informovala Jacqueline, máme společný zájem na korporaci Genomics."

Pokud mu ta bytost nedokázala číst myšlenky, bylo nejlépe celou věc popřít. „O Genomics se nezajímám."

„Najal jste si deckera, který prošetřoval obchodní záležitosti a zaměstnance."

„A co je vám po tom?" zeptal se drze Sam a bál se, jestli nepřestřelil. „Jste snad policajt? Obviníte mě z krádeže dat nebo co?"

„Vy jste ale agresivní." Drak se však nadále tvářil mírně. Pokud se tak dal nazývat nehybný zubatý úsměv. Sam cítil pohrdavou shovívavost. „A. A. Wilson, zaměstnanec Genomics, je zřejmě někdo, kdo vás obzvlášť zajímá."

„No a?"

„Pane Vernere, nebuďte jak malé dítě. Zanechte té hry. Za normálních okolnosti bych k vašemu slídění zaujal daleko přísnější postoj, ale upozornilo mě na jistou nespravedlnost, která je na mně páchána.

Doktor Wilson neoprávněně použil zdroje a zaměstnance Genomics pro vlastní projekt. Přestože taková iniciativa je někdy chvályhodná, nehodlá se se mnou podělit o své úspěchy, a to nebylo správné rozhodnutí. Všemožně jsem ho podporoval, živil a šatil, a on se mi teď odvděčil tím, že výsledky své práce obdařil jiného. Znáte pana Draka ?"

Až moc, pomyslel si Sam.

„ Vidím, že ano."

Sam uvolnil obličejové svaly, protože zjistil, že jeho nenávist je zjevná i bez toho, že by mu někdo četl myšlenky. „Chcete, abych vám pomohl pohnat ho před soud? Má na svědomí několik vražd."

„Na smrt je jedinou odpovědí zase smrt, Samueli Vernere.

Vy jste sice zakusil jeho krutou ničemnost, mně však dosud nijak neublížil. Kdyby se o to pokusil, veřejně bych ho ztrestal. Ale řešení, které se líbí mně, se ještě nemusí líbit vám.

Jakákoli přímá akce z mé strany se dá jen obtížně obhájit před soudy vašeho světa. Vůči mně se žádného zločinu nedopustil. Ukradl mi snad něco, nebo zabil některého z mých poddaných? Dosud jen využíval proradnosti jedné

osoby, jež se z toho bude muset brzy zodpovídat.

Ať už záměrně či náhodou, všechny stopy o zneužívání Genomics končí výhradně u doktora Wilsona. Doktor sedl na vějičku a stále věn, že pracuje sám pro sebe. Nakonec bude doktor Wilson vrácen Zemi a já přijdu o výnosy, které mi právoplatně patří.

Ten troufalý pletichář se domnívá, že může sklízet ovoce ze stromu, který jsem zasadil. A já shledávám troufalost tohoto intrikána... urážlivou." Ve vzduchu viselo pohrdání. „Byl jsem informován, že i vám tento pan Drake vadí. A v tom spočívá náš společný zájem."

„Takže vy po mně chcete, abych s Drakem něco udělal." Sam pocítil, že zvíře souhlasí, a obával se, že ví, co přesně má Lofwyr na mysli. „Zabíjet ho ale kvůli vám nebudu."

„ Chápu. Pokud ho zabijete, uděláte to kvůli sobě.".

„Co tedy chcete?"

„Musím ještě určit přesnou povahu plánů pana Draka. To mě nesmírně zatěžuje. Chci po vás, abyste pokračoval ve svém úsilí namířeném proti panu Drakovi, odhalil jeho machinace a podal mi o nich zprávu."

„Proč to neudělá Jacqueline? Zdá se, že se k podobným věcem docela dobře hodí a navíc už pro vás pracuje. Proč já?"

„ Váš vstup do hry bude neočekávaný."

Do hry? Lidé trpěli a umírali, ale tato bytost to zřejmě považovala za součást jakési hry. Byl vůbec drak schopen vnímat lidi jinak než jako pěšáky, jimiž se dalo libovolně pohybovat po šachovnici?

Drak natáhl tlapu a prohrábl drápy své poklady. Sam jeho pohyb pochopil jako varování před případným odmítnutím.

„ Uděláte, oč vás žádám?“

Sam se bál říct ne a hrozil se říct ano. Potřeboval se z toho nějak vyvléct, aniž by draka rozhněval. „Co dostanu, když za vás odvedu tu špinavou práci?"

„Spoustu peněz a novou identitu. Obojí budete potřebovat, abyste našel svou sestru a vrátil ji postavení, jež jí kdysi patřilo."

„Jak jste se o ní dozvěděl?"

„ Výzkum, Samueli Vernere. Vy jistě chápete význam dobře provedeného výzkumu."

„A až to skončí, tak budu muset pracovat pro vás?"

„Pokud budete chtít. Umím být velice velkorysým zaměstnavatelem, jak vám Jacqueline jistě potvrdí."

Jen když zůstanu poslušným samurajem, slepým ke všemu kromě rozkazů, napadlo Sama. „A co když Draka zabiju? Zaměstnáváte i vrahy?"

„Jak si vyřešíte své spory s panem Drakem, je výlučně vaše věc. Žádal jsem jen informace. Až bude vše zařízeno a vy po tom všem zůstanete v očích místních úřadů čistý, můžete mě kontaktovat pomocí komunikačního kódu, který dostanete při odchodu.

Mohu vám vaši novou cestu usnadnit, Samueli Vernere."

Drakova němá slova naznačovala, že jeho pomoc nebude jen světská. Nabídku magické výuky určitě nedával každý den. Proč měla každá mocná bytost, s níž se Sam setkal, zájem učit ho magii? Nechtěl se jí učit. Chtěl zůstat sám sebou. Cožpak to nechápali? „Nepotřebuji! vaši pomoc."

Drak se nejprve podivil, ale pak byl zřejmě opět pobaven.

„ Ten pan Drake, kterého hodláte porazit, není tím, kým se zdá. Zjistíte, že je to velice nebezpečný nepřítel."

„Mám i jiné prostředky."

Drak přivřel víčka a v jeho emocích opět převládl údiv. „Jak chcete. Už jsem zařídil, abyste se mohl vrátit do Seattlu."

„Ještě jsem ani neslíbil, že pro vás budu pracovat."

„ Uděláte, oč jsem vás žádal."

Oči se zavřely. Sam mohl odejít.

Část třetí - JE TO TU NEBEZPEČNÉ

38

Dr. Andrew A. Wilson seděl u stolu a pročítal si doprovodný dopis. Sam čekal a prohlížel si vlastní podobiznu na podnikové legitimaci. Pečlivě střižené světlé vlasy a bradka, kterou si nechal narůst, rámovaly úzkou tvář. Mírné, oříškově hnědé oči se dívaly na svět poněkud znuděně. Zhubl, ale to mu vůbec neuškodilo. Šaty střízlivého střihu, které měl na sobě, ho řadily mezi kontrolory střední úrovně. Muž na obrázku vypadal jako dobrý zaměstnanec.

Na obrázku však nebylo vidět, že ze Sama se díky nedávným těžkým zkouškám stával protřelý a tvrdý chlapík. Sam doufal, že tyto vlastnosti mu nyní pomohou úspěšně sehrát malou šarádu v podnikovém světě.

Zena, již znal jako Jacqueline, ho spěšně naložila do tryskáče, který ho měl dopravit do rezervace Genomics. Upozornila ho, že identifikační karta vydrží jen jeden den. Po tu dobu byl Samielem Vossem, akreditovaným účetním Genomics, jenž měl prověřit účetní knihy podřízených doktora Wilsona.

„Jen rutina, doktore."

Wilson vytáhl disk z počítače a přikývl, ale tvářil se přitom dost kysele. „Zdá se, že je vše v pořádku, pane Vossi. Doufám, že jste nečekal příliš dlouho."

„Ani ne," řekl Sam se zdvořilým úsměvem. Doufal, že reaguje jako účetní, kterého nechali stát, zatímco jeho podnikový představený dává najevo své rozladění. V Renraku by to tak bylo správně, avšak nuance podnikového protokolu v Genomics neznal.

„Dobrá." Wilson vypadal spokojeně. „Zařídím, aby vám někde přidělili pracovní stůl."

„Myslím, že podle rozkazů mám pracovat ve vaší kanceláři, doktore Wilsone."

„To je zcela vyloučeno."

„Vaše pracoviště poskytuje přímý přístup k souborům vašich podřízených, pane. Celá věc je poněkud důvěrného rázu. Jsem si jist, že vicepresident Fleureaux..."

„No dobrá. Dobrá. Nemusíme s tím hned obtěžovat vicepresidenta." Wilson mu vrátil identifikační kartu a disk s doprovodným dopisem. „Počítač je tamhle v rohu."

„Děkuji, pane," řekl Sam při přebírání svých dokladů. Přistoupil ke stolu s počítačem a položil na zem svůj kufřík. Pak se narovnal a ukázal na zámek. „Byl byste, prosím, tak laskav?"

Wilson se s nechutí zvedl a připojil se k Samovi. Ředitel výzkumu položil palec na zámek, zaclonil ho druhou rukou a vyťukal vstupní kód. Jakmile počítač pípnutím ohlásil, že je připraven, odstoupil a umožnil Samovi, aby usedl, zatímco sám zůstal stát za jeho levým ramenem. S rukama nad klávesnicí Sam vzhlédl.

„Pane, mám vám připomínat, že zákon o právech zaměstnanců mezinárodních korporací z roku 2035 výslovně stanoví, že manažeři mohou vidět osobní finanční záznamy zaměstnance až po vyplnění formuláře 3329-11 a poskytnutí důkazů o přestupku, zneužití úřední moci, trestné činnosti nebo nedodržení loajality ze strany zaměstnance?"

„Vy se je právě chystáte prohlížet."

„Doktore Wilsone, já jsem akreditovaný účetní. Paragraf 35,22 téhož zákona umožňuje periodické kontroly dat až do zelené úrovně bezpečnostního hodnocení jako součást přehledu o spravedlivém odměňování. Takové kontroly je možné uskutečnit kdykoli na požádání náležitě zvoleného mluvčího podnikových zaměstnanců, anebo nanejvýš jednou do roka vedením podniku. Podle některých zákonných norem mohou takové přehledy navíc požadovat i státní orgány pro potřeby zjišťování řádného přiznání daní, pracovních povolení, místa bydliště a jiných údajů. Kromě toho —"

„Stačí," přerušil ho Wilson. „Bude vám to trvat dlouho?"

„Je to jen zběžná kontrola. Ne déle než dvě tři hodiny."

Wilson ohrnul rty a prudce vydechl nosem. „Vzkažte mi po sekretářce, až budete končit. Budu v laboratoři tři."

„Ano, pane. Přeju vám příjemný den."

Samovi se tak tak podařilo zadržovat smích, alespoň dokud rozladěný Wilson neopustil místnost. Neměl ani tušení, co takový paragraf 35,22 zmíněného zákona obsahoval, Wilson však zjevně také ne. Když mu Sam věcně recitoval příslušné pasáže, doktor na něj strnule zíral, takže snad nehrozilo, že si to půjde ověřit.

Sam neztrácel čas a pustil se hned do práce. Protože terminál byl trochu odlišný od těch, na něž byl zvyklý, chvilku se s ním seznamoval. Neměl žádný vodící kabel, který by se napojoval do datajacku, za což byl Sam vděčný. Napojení by bylo riskantní a Sam se teď nemusel rozhodovat, zda to má či nemá udělat. Z kufříku vytáhl cartridge, druhý dar na cestu od Jacqueline. Stejně jako identifikační karta byla časově omezena. Měl obavy, aby při používání nevyšly najevo ještě další vnitřní nedostatky. Zasunul ji dovnitř a spustil. Cartridge ihned začala otevírat soubory a zapojovala programy, které fungovaly jako zkušený decker. Na obrazovce se objevily všechny Wilsonovy finanční záznamy, z nichž některé objevil už s Lišákem v San Francisku. I zde doktorův záznam potvrzoval, že bral od Draka peníze. Anebo se ho o tom snažil přesvědčit Lofwyrův čip. Lofwyr ho sem mohl nastrčit a zkreslit informaci, kterou Sam už měl, aby to vypadalo, že tento nájezd na Wilsonovy soubory potvrzuje doktorovu spojitost s Drakem.

Když o tom Sam uvažoval, zjistil, že možná začíná životu ve stínech rozumět, ale paranoia by k ničemu nevedla.

Když Sam navedl čip na Wilsonovy soubory, obrazovka se poslušně zaplnila seznamem dokladů. Ani jeden z nich neměl nic společného s výzkumem bezpečnosti, ale to nepřekvapovalo. Lofwyrova velkorysost nesahala tak daleko, aby odhalil podrobnosti o Wilsonově práci.

Sam ze zvědavosti vstoupil do osobního spisu ředitele výzkumu. Nepříliš zajímavé čtení obsahovalo Wilsonův pravidelný postup a jen několik důtek za překročení rozpočtu při méně významných projektech. Nic nenaznačovalo, že by byl podnik s Wilsonem či jeho prací nespokojen. Sam si naopak všiml, že Wilson ohlásil několik pokusů o podplácení a rovněž i pokus agentů United Oil odloudit ho z Genomics kvůli jeho práci na geneticky přizpůsobivých organismech. Pokud Wilson pracoval i mimo organizaci, zůstávalo to pro jeho nadřízené tajemstvím.

Povaha doktorova výzkumu začala Sama docela zajímat. Zkusil to znovu a omezil rozsah hledání na výzkumné soubory, ale vrátilo se mu jen upozornění, že jde o „nepřijatelné povely." Použil několik triků, které ho naučil Lišák, sestavil na kyberterminálu přepisovací program a aplikoval ho na Lofwyrův čip. Oklikou se dostal přes čip a rázem měl k dispozici průnikové programy. Spokojeně se usmál a vydal čipu povel, aby okopíroval svůj postup na prázdnou cartridge. Avšak když vsunul cartridge do počítače, čip signalizoval, že „pokus o kopírování vymaže- všechny údaje." Tak tak, že stačil celou proceduru zrušit. Povzdychl si. Tohle rozhodně stálo za pokus. Pokud měl něco udělat s Lofwyrovým mocným otvírákem, muselo to být dnes.

Poslal čip vyhledat Wilsonovy výzkumné soubory.

Stálo ho to hodinu přemlouvání a dorážení, ale nakonec se dostal do tajné schránky dat označené REPLIKAČNÍ VZORCE. Obsahovala jediný soubor neznámé velikosti, který odpovídal klíčovému slovu „albinismus." Schránka byla obrovská a pevně uzamčená. Samovi trvalo další hodinu, než se mu ji podařilo otevřít, což dokázal jen díky schopnostem Lofwyrova čipu.

Čas běžel. Zběžně listoval v souboru rychločtecím scannerem a přeskakoval rozsáhlé pasáže technické dokumentace, záznamy o průběhu experimentů, stejně jako záhadné výpočty, mezi nimiž rozpoznal mnoho magických formulí. To nebylo žádné překvapení, protože Wilson byl mág. Ale spojení magie s kontroverzními biologickými technikami Samovi instinktivně připadalo pochybené.

Když přeskočil na VÝSLEDKY TESTŮ V PŘIROZENÉM PROSTŘEDÍ, téměř okamžitě se zhrozil. Wilson experimentoval s rozumnými bytostmi, a přes klinické eufemismy bylo zřejmé, že všechny experimenty skončily jejich

smrtí. Naplněn hrůzou a naléhavou potřebou vědět, si vyhledal vizuální záznam připojený k oddílu ORGANISMUS 5: KOMPLETNÍ REPLIKACE VZORCE. Pětka byla nejvyšším číslem dané série.

Co viděl, jen potvrdilo jeho obavy. Wilsonův Organismus 5 vzdáleně připomínal humanoida s úplně bílou pokožkou. Bílou jako pleť albína, jenž byl členem týmu Hartové té noci, když Sam unikal z Pasáže Renraku. Ta věc před jeho očima přistoupila k muži, který byl vleže přivázán k jakémusi stolu, a objala ho. Další záběry ho naplnily děsem. Přihlížel, jak ta věc vytlačila do mužova těla, jež reagovalo nesmírnou bolestí, hluboké důlky. Sam byl rád, že záznam nemá zvuk. Tělo Organismu 5 se kroutilo a vlnilo, až dokud se nestalo přesnou kopií muže, který nehybně ležel uvězněn ve svých poutech. Sam se vyzvracel Wilsonovi na podlahu.

Pomocí tajemného a vědeckého umění vytvořil Wilson cosi démonického, hrozivého, co mohlo člověku ukrást podobu. Proto albín neopustil Renraku s Hartovou. Převzal podobu někoho uvnitř Pasáže. V Renraku byl jedovatý had, o němž si ostatní mysleli, že jde o loajálního zaměstnance. Teď už chápal, proč museli být on, Hanae a většina týmu Hartové na hranici Tir Tairngiru zlikvidováni pohraniční stráží. Mozek, který za tím vším stál, chtěl mít jistotu, že nezůstanou žádní živí svědci.

Věděl Drake, že Sam stále žije? Pokud ano, bude se ho snažit zabít. Ohnivá destrukce pancéřáku, provedená Drakovou prodlouženou rukou Tessienem, ho možná přesvědčila, že Sam i Begay v tom vraku zahynuli. Jacqueline to sama naznačila. Lofwyrova poznámka, že Samův „vstup do hry bude neočekávaný," to rovněž potvrzovala. Pokud Drake věřil, že Sam je mrtev, mohla ta malá výhoda Samovi pomoci dostat Draka dřív než on jeho.

Sam pohlédl dolů na nepořádek, který tu udělal. Kdyby se Wilson vrátil, což mohlo být každou chvilku, nebude schopen to uspokojivě vysvětlit. Vytáhl Lofwyrův čip a doufal, že tento rychlý výstup zničí Wilsonovy znamenité soubory. Když rychle sbíral své věci, povšiml si několika cartridgí s vlastnickou pečetí Genomics. Přihodil je do kufříku. Než se vydal ke dveřím, očistil se, jak jen to šlo. Kdyby vypadal příliš nápadně nebo uspěchaně, nikdy odsud nevyvážné.

„Můžete mi říct, kde najdu doktora Wilsona?" zeptal se sekretářky.

„Odešel v takovém chvatu, pane Vossi... mohla bych obvolat některá místa a najít vám ho."

„To nebude nutné. Už jsem skončil a nechal jsem doktorovi v jeho kanceláři vzkaz. Nijak to nespěchá. Není třeba ho obtěžovat."

Sam kráčel po chodbě a přál si, aby mohl celou cestu k startovací dráze běžet. Měl pocit, jako by kráčel žumpou a ne zářivě bílými chodbami 5 nablýskanou podlahou společnosti Genomics. Připadal si špinavý a chtěl být zase čistý. Při každé zastávce u bezpečnostní stanice prožíval muka, protože očekával poplach. Žádný nepřišel, ale definitivně se uklidnil až poté, co se s ním Lofwyrův tryskáč vznesl k nebi.

39

„Povídám vám, Crenshawová, že se mi to nelíbí."

„A já povídám vám, abyste držel hubu."

„Ale tam je to nebezpečný," knučel Addison. „To bych byl radši zpátky ve svý kukani a deckoval proti zvláštnímu ředitelství. S IC umím jakž takž zacházet."

Bylo dosud brzy a většina exemplářů místní divočiny zatím ještě nevylezla ze svých smradlavých děr, v nichž se za dne skrývala. Addison se k ní tiskl, jako by se bál, že samotné polorozpadlé budovy je ukousnou. Jí se sice puyallupská Pustina nelíbila o nic víc, ale aspoň věděla, že tváří v tvář dravci nesmí projevit strach. Několik dravců už je jistě pozoruje ze stinných průjezdů či temných, vytlučených oken. Addisonova nervozita mohla prozradit, že jsou cizinci, a označit je za snadný cíl. Pokud by to byl důvod k útoku, jeho blízkost mohla zpomalit její reakce. Mohla na to doplatit.

Odstrčila ho hřbetem ruky kus stranou. Překvapeně zamrkal. „Držte hubu. Přestaňte pořád žvanit, nebo to bude opravdu nebezpečné. Jestli to kvůli vám vybouchne, tak půjdete zpátky do Pasáže pěšky."

„Odsud až do Pasáže?"

„Bez starosti. Nejspíš byste se ani nedostal z Puyallupu."

Popoběhl, aby ji dohnal.

O jeden blok dál byl už cíl jejich cesty, putyka U Olafa. Nápis hučel a praskal a písmena, která dosud svítila, mihotavě živořila vedle pohaslého „a." U dveří seděli schouleni dva čipíci. Jeden cosi nesouvisle blábolil o dojmech, které vířily v jeho umírajícím mozku, zatímco druhý namáhavě hledal slova do své typické plačtivé historky. Crenshawová je spěšně minula, ale pak se musela vrátit a vyrvat Addisona z rukou jednoho ze žebráků.

Randál, který měl představovat hudbu, zněl hlasitě, ještě než Crenshawová otevřela dveře. Uvnitř byl téměř ohlušující řev. Dobře však věděla, proč to tak mají návštěvníci rádi. Díky tomu řevu totiž neslyšeli, jak někdo u vedlejšího stolu zvrací nebo jak se vzadu za nimi perou. A v neposlední řadě se nedalo poslouchat, co si kdo povídá.

Přizpůsobila oči světlu a poznala, že ani tady, podobně jako na ulici, zatím není mnoho lidí. Udělá si, co potřebuje, a než sem dorazí štamgasti na svůj pravidelný noční sraz, bude dávno pryč. To jí přišlo jen vhod, protože štamgasti na takovémhle místě bývali ostří, mysleli si, že jim všechno patří a vyžadovali, aby se k nim ostatní podle toho chovali. Byli drzí, hned se rozčílili a většinou ohavně páchli.

S Addisonem v patách prošla kolem baru a kráčela směrem k salonku. Barman zachytil kreditní hůlku, kterou po něm hodila, naklonil se a pomocí ozdobného knoflíku odemkl dveře.

Jakmile byli v malé místnosti a zavřeli za sebou dveře, hluk utichl. Nad hlavami jim pracoval malý větrák, který se marně pokoušel rozehnat vzduch nasáklý pachem lidských těl. Ještě pronikavější a odpornější smrad vycházel ze zdí, z nichž se odlupovala omítka, a z rozmláceného nábytku. Crenshawová přešla přes celou místnost a posadila se ke zdi čelem ke dveřím. Addison ji následoval a nervózně si prohlížel přítomné hosty.

Jeden ze čtveřice orků, kteří sami zabírali téměř polovinu místnosti, deckera napodobil. Jeho spolustolovníci řičeli smíchy. Jejich veselí se nijak nedotýkalo dvou normálů z druhé poloviny salonku, kteří seděli od orků stejně daleko, jako od sebe navzájem. Ten blíž u dveří byl hubený až vyzáblý, zpod rukávů košile mu vykukoval lesklý kov a oči měl přikryté implantovanými štíty. Na druhém nebyl vidět žádný kyberware a vypadal stejně nervózně jako Addison. Oba normálové sledovali Crenshawovou a čekali. I ona čekala, až se orkové přestanou řehtat.

„Dobrý večer, jsem Johnson a tohle je můj společník pan Smith. Pan Smith zabezpečí matrixové krytí a průzkum, bude-li třeba. Bude také fungovat jako spojka, kdyby mi chtěl někdo z vás něco sdělit mimo plánované schůzky."

Hubený muž pohrdavě zasupěl. ‚Ajéje. To jsem měl vědět, že tenhle pan Johnson jste vy. Slyšel jsem, že jste přesídlila do tohohle města a ten inzerát byl přesně ve vašem stylu. Myslel jsem, že už jste vejš, A. C. To vám přistřihli křidýlka, nebo se tu motáte jen tak z hecu, jak to dělaj bohatý lidi?"

„Jsem ráda, že vás vidím, Ridleyi," lhala. Neměla ho ráda, už když dělal pro Mitsuhamu, a nic se na tom nezměnilo. Ale připomněla si, že podobné věci s tím nemají co dělat. Šlo o obchod a on byl ve stínech dobrý. „Nová ruka?"

Ridley natáhl ruku a přihladil sametové pouzdro, které měl místo kůže. „Dřív patřila někomu jinýmu. Jeden srandista se mě s ní pokoušel oddělat, ale nebyl dost rychlej. Utrhnul jsem mu ji za ty problémy, do kterejch mě dostal. Je to dobrá práce, tak jsem si ji nechal."

‚A ty s ní seš dost rychlej?" zeptala se jedna orčka.

„Zkus to, bachyně."

Orčka zavrčela, přiskočila k jeho stolu a vytáhla z boty ošklivý nůž. Dál už se nedostala, protože největší ze čtveřice ji popadl za límec a nešetrně ji posadil zpátky na židli.

„Chovej se slušně, Sheilo."

Sheila mlčela, ale její oči slibovaly, že to Ridleymu ještě spočítá.

„Vy tomu velíte?" zeptala se Crenshawová velkého orka.

„Přesně tak, pane J. Jsem Kham a mý lidi sou nejvěčí svalovci v týdle části Seattlu."

„Neřekneš hned v celým městě?" zeptal se uštěpačně Ridley.

„Reklamní trik," řekl na to Kham a ostatní se zase rozchechtali.

„Ticho," poručila jim Crenshawová a obrátila se k normáloví, který až dosud mlčel. „Jsem ráda, že jste se k nám mohl dnes večer připojit, pane Markowitzi."

„Nechte si ty komplimenty, Johnsone. Radši se do toho pusťte. Čím dřív budu z téhle díry pryč, tím lip."

„Přestaňte s těma kecama, Markowitzi," ozval se Ridley. „Slyšel jsem o vás ve spojitosti s únosem Clemsona. Všecko proběhlo jistě na úrovni, až na to, že vražda je vražda."

Markowitz chtěl něco poznamenat, ale pak jen pokrčil rameny a obrátil se znovu ke Crenshawové. „Můžeme se do toho konečně pustit, Johnsone?"

Než mohla odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř rázně vstoupil otrhaný mužík. Trpaslík, oblečený do koženého obleku s cvočky, jejichž vzor označoval skryté pláty pancíře, měl obě ruce položené na rukojetích páru pistolí Ares Predator. Jeden z orků zašeptal: „Greerson," a nově příchozí se pousmál. Přistoupil blíž a ork, který vyslovil jeho jméno, se spěšně zvedl a ucouvl před ním. Greerson se zmocnil uvolněné židle, odtáhl ji ke dveřím a posadil se tak, aby se opěradlo zapřelo do dřeva prožraného červotoči.

„Jdete pozdě," oznámila mu Crenshawová.

„Už jste přešli k věci?" zeptal se Greerson.

„Zrovna jsme se k tomu dostali."

„Tak pak nejdu pozdě."

Crenshawová okamžik počkala, aby získala věci znovu pod kontrolu. „Nikdo z vás není žádný pouliční zelenáč," řekla pomalu, „a všichni víte, jak to chodí. Budeme muset odložit všechny spory stranou, dokud nebude ta práce hotová a všichni vyplacení. Do té doby chci vidět týmovou práci."

Greerson se pohrdavě rozhlédl kolem sebe. „To si Nechte od cesty, Johnsone. Jmenujte cíle a datum dodání. Jestli máte dost nuyenů, dostanete, co chcete. Nepotřebuju žádnou pomoc."

„Každý z přítomných má cenné dovednosti, Greersone. Někteří dokonce tam, kam vaše vlastní schopnosti, které jsou značné, nesahají." Crenshawová ignorovala trpaslíkův vztek. Vytáhla z kufříku několik papírových kopií a vybídla Addisona, aby je rozdal. „Pan Markowitz už zjistil, že náš hlavní cíl se vrátil do Seattlu před několika dny. Máme obrázky a příslušné údaje z jeho podnikové karty. Nedejte se mýlit Vernerovou tváří neviňátka. Vyhledal stíny, hned jak přijel poprvé do města. Nevím, jak velká je jeho skupina, ale určitě má mocné konexe s nezanedbatelnými možnostmi. Proto potřebuju takovýhle tým. Jediný z jeho společníků, kterého jsme byli schopni identifikovat, je místní elfí decker známý pod pouličním jménem Lišák."

„Lišák?" podivil se Kham.

„Správně."

„Todle neni běh protivá lidem Tsungovej, že ne?"

Při zmínce o nechvalně známé shadowrunnerce se Crenshawové vybavily nepříjemné vzpomínky, avšak skryla je pod vnější maskou chladné zdvořilosti. „Pokud vím, tak ne. Elf pro ni pracuje?"

„Vobčas."

„Mám podezření, že elf tentokrát pracuje.na vlastní pěst."

„Jesli ne, já a mý lidi déme vod toho."

„Já taky," řekl Ridley. „Proti Tsungový a její bandě nepůjdu bez magickýho krytí."

„Vykašli se na ně, Johnsone," řekl Greerson. „Na tu práci nemaj, tak mi dej celej rozpočet a já to udělám sám."

Aby Crenshawová předešla bouři nevole, rychle odpověděla zvýšeným hlasem: „Vernera s Lišákem byste možná

zvládl sám, Greersone, jenomže rozsah celé operace je zatím neznámý. Dokonce v ní byla na čas zapojena i dračí forma. Pokud pořád ještě je, věřím, že Khamova skupina poskytne nezbytnou palebnou sílu. jestli se ukáže, že Kham musí kvůli účasti Tsungové odstoupit, budu jeho rozhodnutí respektovat. Musí mi jen dát dostatek času, abych našla za jeho palebnou sílu náhradu."

Kham si odkašlal, a jakmile mu všichni věnovali pozornost, povstal. „Já a mý lidi nejsme žádný žabaři. Nebojíme se Tsungový, to ne. Vona a já máme mezi sebou uzavřenou pracovní dohodu."

„Chápu," řekla Crenshawová. A skutečně to pochopila. Vybavila si Khamovu tvář nad H&K 227 v Commuteru, který patřil Renraku. Vybavila si tu tvář vedle Sally Tsungové. Teď už si na Khama vzpomínala. Patřil k týmu, který ji unesl a potupil. On ji samozřejmě nepoznal. A pokud ano, dělal, že si nevzpomíná. Však ona už ho přinutí, aby si vzpomněl, ale nejprve si to vyřídí s Vernerem. Kham bude muset počkat, až na něj přijde řada, aby zaplatil za tu pohanu, kterou utrpěla. Ale kdyby se jí podařilo narafičit všechno tak, aby se přátelé kolem Tsungové obrátili jeden proti druhému, mohla by o to rychleji zúčtovat i s nimi. „Ale jestli elf pracuje sám, žádné výhrady k jeho odstranění nemáte?"

„Ne. Já toho žvanivýho víláka nikdy neměl moc v lásce."

„A vy, Ridley?"

Ridley si založil ruce na prsa. „Myslím, že ne. Ale jestli v tom jede Tsungová..."

„Máte osobní výhrady?"

„Ne. Ale ta magie..."

„Pokud zjistíme přítomnost významného magicky aktivního odporu, zařídím protiopatření."

„Dobrej čaroděj je mrtvěj čaroděj," ozval se Greerson. „A olovo je to nejlepší protiopatření, který znám. Říká se tomu magická převaha rychlejší střelby."

„V tomhle má Greerson pravdu," řekla Crenshawová. „To bychom si měli všichni dobře zapamatovat. Kouzelník nemůže seslat zaklínadlo, když ho předtím zastřelíte."

40

Instrukce elfího deckera byly přesné, až na popis konečného cíle. Lišák ho popsal jako starožitnictví, ale nápis hovořil o zastáváme a nabízel hotové peníze za kreditní hůlky a podnikové poukázky. V jednom z poloprázdných výkladů Sam skutečně spatřil bohatě vyřezávané kukačkové hodiny, o nichž hovořil Lišák. Ručičky se zastavily na dvou hodinách. Pokud byl na správném místě, znamenalo to, že dohazovač Švindl byl uvnitř a přijímal zakázky.

Když Sam vstoupil, neslyšel žádný zvonek, ani neviděl žádné sledovací zařízení, přesto si byl jistý, že o něm vědí. Prošel kolem několika regálů starého haraburdí až k zadnímu pultu, kde ukryt za nefalšovanou pokladnou seděl scvrklý stařec a četl starý výtisk Reportéra.

„Promiňte, viděl jsem ve výloze ty hodiny. Jsou na prodej?"

Zpod vrásčitého čela na něj přes staromódní brýle, posazené povážlivě až na samé špičce nosu, pohlédly zkoumavé šedé oči. „Včera jsem je prodal. Neviděl jste cedulku?"

„Myslel jsem, že bych mohl nabídnout víc."

„To si musíte promluvit s majitelem."

„Přesně tak. Musím si promluvit s majitelem."

Stařec se natáhl pod pult a dveře na zadní stěně se hlasitě otevřely. Sam měl rovněž dojem, že vzápětí zaslechl slabé zaklapnutí od předních dveří, které znělo, jako by se zevnitř zasunula závora. Opatrnost dohazovačova pochopa byla namístě. Ti, kdo přebývali ve stínech, museli být opatrní. Nezapomeň, teď jsi i ty jedním z nich.

„Jděte dovnitř," vybídl ho muž. „Posaďte se a čekejte."

Sam prošel dveřmi do holé čtvercové místnůstky. Jediným kusem nábytku bylo křeslo s olověnou konstrukcí vyplněné měkkými elegantními polštáři. Když se posadil, dveře se samočinně zavřely a opět se ozvalo zaklapnutí zámku. Do obchodu vpředu sice předtím pronikaly zvuky z ulice, avšak tato místnůstka byla dokonale tichá. Trpělivě čekal, podle hodinek asi pět minut. Po dalších deseti minutách už trpělivost ztratil. Až potom ho oslovil jakýsi hlas.

„Neznám vaši tvář. Kdo jste?"

Sam nedokázal určit zdroj hlasu, ale byl si jistý, že jeho charakteristika byla elektronicky změněna. Osoba za tímto hlasem nemohl být nikdo jiný než samotný Švindl.

„Twist."

„Lišákův přítel?"

„Ano."

Dohazovač chvilku mlčel. „Máte být mrtvý."

Sam odpověděl pouhým pokrčením ramen, protože si byl jistý, že neviditelný tazatel ho zároveň i pozoruje. Pokud se o Samové smrti doslechl dohazovač, Drak bezpochyby také.

„Můžete nějak dokázat, že jste ten, za koho se vydáváte?"

Sam znovu pokrčil rameny. „Lišák mi řekl, že máte velkou klientelu."

„Tak teď jsem poznal, že mi lžete."

„Lišák tvrdí, že jste to říkal."

Ozval se tichý smích. „Snad jste opravdu Twist. Pokud je to tak, prokázal jste značnou houževnatost. Snad bychom mohli uzavřít obchod. Co pro vás mohu udělat, pokud poznám, že jednáte upřímně?"

„Potřebuju nějaké peníze a přístřeší. A potřebuju identitu."

„Výměnou za?"

Sam vytáhl z náprsní kapsy předměty, které chtěl směnit, a jeden po druhém je ukazoval. „Identifikační balík na jméno Edward Vinson. Kreditní hůlka přidělená Samielu Vossovi. Pár datačipů z menší výzkumné firmy z oblasti genetiky

severně odsud."

„To poslední je čerstvé?"

Zájmu, který čišel z klidně vyslovené otázky, se musel Sam pousmát. „Velice."

„Položte to pod křeslo."

„Mám vám to svěřit do úschovy?"

„Lišák řekl, že mám velkou klientelu."

„To je pravda." Pro Švindla byl Sam neznámým člověkem, snad nastrčeným korporací, anebo podvodníkem, který se ho snažil uvrtat do nebezpečného kšeftu. Dohazovač si chtěl prověřit materiál, avšak nenabízel žádnou záruku. Důvěra se dala budovat zase jen na důvěře, a někdo musel učinit první krok. Samovi nebylo příliš po chuti důvěřovat hlasu bez obličeje, ale potřeba převážila nad opatrností. Položil krabičku s čipy a kartami na podlahu a posunul je pod křeslo. „Co bude dál?""

Nikdo mu neodpovídal."Pak zjistil, že to znamenalo odpověď. Předklonil se a spatřil, že zboží zpod sedadla zmizelo. Narovnal se a čekal.

Identitu Edwarda Vinsona mu dodal Lofwyr. Tím, že se jí vzdával, zahazoval Sam potenciálně dobrý zdroj. Fiktivní Vinson měl obytný dům v Seattlu, pohodlně nenáročnou matrixovou práci u Aztechnologie a osobní informační číslo, které by Samovi umožnilo bezproblémový pohyb po metroplexu. Bez tohoto OIC se Sam nedostane do některých míst, kde doufal, že dostihne Draka. Jenže kdyby si ho nechal, Lofwyr by ho měl ve veřejném Matrixu pod dohledem, sledoval by jeho vstup do různých zařízení a měl by pod kontrolou i všechny finanční transakce, které by Sam pomocí této identity prováděl. Vinson sice otvíral dveře, ale po tom, co Sam použil Lofwyrovy čipy a pronikl do výzkumných souborů Genomics, bylo lepší se ho zbavit. Udělal to, přestože věděl, že se to drakovi nebude zamlouvat. Lofwyr mohl nechat Edwarda Vinsona zmizet, aby Sama potrestal a usmažil ve vlastní šťávě někde na okrsku Osamělé hvězdy či u kontrolního stanoviště podnikové bezpečnosti.

Důvěra a opatrnost si opět jednou navzájem vyhlásily válku.

Drak Samovi pomohl, protože od něj něco chtěl.

A jakmile by to Lofwyr dostal, co pak? Peněžitá odměna, bezpečí, výuka a pomoc při pátrání po sestře. Dodržel by drak své slovo?

Kdyby se Lofwyrovi dalo důvěřovat, jeho nabídka by trvala i po tom, co by se vypořádal s Drakem, ať už by Vinsonovu identitu použil nebo ne. Pokud mu Lofwyr důvěřoval, bylo vše v pořádku. Pokud mu Lofwyr nedůvěřoval, mohl považovat Samův prodej identity za krádež. Kdo ale mohl vědět, co si takový drak myslí?

Opatrnost mu radila, že bude lepší, když přede všemi, včetně Lofwyra, zamete stopy. Opatrnost velela, že bude lepší, když jeho patroni nebudou znát jeho plány a nebudou nic vědět o jeho činnosti. Opatrnost ho varovala, aby nedůvěřoval nikomu jen sám sobě. Proto se Sam obrátil na Švindla. Hlas opatrnosti byl silnější než hlas důvěry.

Ale teď, v této tiché místnůstce, ho přepadly jisté pochyby. Lofwyr mu nijak neublížil. Proč se tak zdráhal důvěřovat drakovi? Pokazily mu zkušenosti s Tessienem dojem o jeho příbuzných? Nebo jen negativně reagoval na odtažitou povahu zvířete? Samovi se nelíbilo, že by tak snadno podlehl podobným předsudkům.

Byl vychován ve víře, že všechny myslící bytosti mají duši a že tato duše je odděluje od zvířat. Avšak při rozhovoru s Lofwyrem Sam cítil chladnou nečitelnost, jako by lidstvo bylo pouhou hračkou. Věřili draci, že jen oni sami mají duši? Věřili vůbec v existenci duše?

Jeho otec ho naučil posuzovat každou osobu podle jejích individuálních skutků, jenže starý Verner se nikdy s drakem nesetkal. Organizace spojených národů uznala přinejmenším tři druhy dračích forem za rozumné bytostí, a tudíž jim přiznala všechna mezinárodně platná práva, jenže to neznamenalo, že draci budou myslet a jednat jako normální lidé. Kdo by je ostatně dokázal pochopit?

Jeho úvahy přerušilo jemné zasyčení skrytého reproduktoru.

„Omlouvám se za to zdržení, Twiste."

Sam se znovu přizpůsobil pouličnímu stylu jednání. „Takže jsem ten, za koho se vydávám?"

„Řekněme, že v tomto případě nemíním zpochybňovat vaše tvrzení a že bychom se mohli dohodnout. Vaše nabídka vypadá legitimně, i když pan Vinson je poněkud průhledná konstrukce."

Ať už se Lofwyrovi dalo věřit nebo ne, Sam pochyboval, že by mu dal do ruky podřadný nástroj. „Víte stejně dobře jako já, že ta identita je solidní, Švindle. Jenže nic netrvá věčně, že? Možná byste ji rád poslal dál."

„Aha. Tím se ovšem snižuje i její hodnota."

„Co nabízíte?"

Slabé zaváhání naznačilo, že Švindla odradil Samův prudký sestup až k nejnižší nabídce. „Podívejte se pod křeslo."

Sam zašátral pod sebou a našel obálku. Roztrhl plastickou pečeť a vytáhl životopis Charley Mitchnera, penzionovaného invalidy. Na dalším listu papíru bylo vytištěno „2000 nuyenů." Životopis se Samovi zamlouval. Nízká úroveň a úplně bezvýznamná osoba. Pan Nikdo bylo přesně to, co potřeboval, jenže finanční hotovost byla příliš malá. „Měl byste se polepšit, Švindle. Na kreditní hůlce bylo víc peněz."

„Mám výlohy s převodem, Twiste."

„Já mám taky výlohy, a navíc potřebuju výbavu."

„Proč jste to neřekl hned?"

Sam nakonec ze zastavárny odešel jako Charley Mitchner, bývalý balič ve firmě Natural Vat a pravidelný příjemce penze na OIČ 555-405-6778-9024. Příruční čtenář dat a vyhledávač štěnic zatížily jednu z kapes jeho bundy. V druhé si odnášel krabici nábojů do narkojekční pistole a kus papíru s adresou svého nového bydliště, zapadáku ve starém relokačním sídlišti na západní Bellevue poblíž redmodské Pustiny. Kapsy měl nadité 3300 nuyeny. Padesátku hned utratil za vstup do veřejného Matrixu, aby nechal Lišákovi zprávu v domluvené poštovní schránce.

Lišák se přitiskl k požárnímu žebříku a povzdychl si. K zachycení rytmických zvuků a lapání po dechu ani nepotřeboval kybernetické uši či elfí sluch. Ti dva uvnitř věděli, že čeká. Zvukové zesilovače určitě upozornily Ducha, jenž kráčí do sebe, že Lišák leze po žebříku nahoru. Elf měl podezření, že pouliční samuraj možná rovněž sledoval, co hlídky jeho soukmenovců na obou koncích průchodu dělají.

Průchod se ničím nelišil od zbytku redmodské Pustiny — smradlavá zaprášená díra, dělící polorozpadlé plesnivé budovy na dvě poloviny. Špinavá cihlová zeď sousedního činžáku a odpadky posety betonový dvorek nebyly zrovna místem vhodným k rozjímání. Lišák obrátil svou pozornost k podloubí, kde blikající záře neonového poutače ladila tři hlídkující strážce do neskutečných duhových barev.

Místní obyvatele zřejmě pomalovaná trojice ozdobená péry a oblečená v kožených oděvech s třásněmi nijak nepřekvapovala, protože toto místo obhospodařovala Společnost úplňku. Jako většina gangů v Pustině měla vojáky, ochranku a vše ostatní, co platilo za právo a pořádek v této části korporacemi opuštěných slumů. Na rozdíl od jiných gangů a soukromníků, kteří si oblíbili indiánskou módu, kolovala příslušníkům Společnosti v žilách skutečná indiánská krev. Společnost úplňku byla městským kmenem, který pomáhal Duchovi, jenž kráčí do sebe.

Pokud Lišák věděl, kmen neměl žádné jméno a jeho příslušníci pocházeli z různých národů, od Sališii přes Černonožce až po Navahy. Většinou šlo o mladé uprchlíky z kmenových území, jež lákalo velké město a překotný způsob života bílých a žlutých. Někteří se, už narodili a vyrostli v plexu jako děti rodičů, kteří se před dlouhým časem vzdali idylických snů o kmenovém vedení zemí Rady. Jen několik z nich bylo dost starých na to, aby pamatovali koncentrační tábory prvních desetiletí tohoto století. A právě oni se stali zdrojem střípků starobylých zvyků, jež kmen dosud dodržoval.

Duchův lid, stejně jako většina kmenových příslušníků v Severní Americe, ztratil značnou část svého dědictví. Bývalá vláda Spojených států se pod záminkou boje proti odbojným a teroristickým živlům pokusila rudochy vyhubit. Odsunula je do „převýchovných středisek," která měla za úkol zbavit indiánskou kulturu rasové identity. Bezpráví byla učiněna přítrž až teprve tehdy, když vůdci kmenového sjednocení vyvolali příliv magie a smetli tyranské jařmo. Síla Velkého tance duchů jim získala zpět půdu i svobodu a zároveň přinesla nové územní uspořádání Severní Ameriky.

Avšak kmenové národy netrpěly jen fyzicky. Velká část vědomostí, usilovně shromažďovaných antropology a schraňovaných kmenovými dějepisci, se ztratila v následných čistkách. Kmeny musely své tradice rekonstruovat z pamětí a vyprávění starých lidí. Důsledkem tohoto pocitu vykořenění byl vznik městských kmenů.

Městské kmeny měly místo tradičního určení původu společnou jen barvu kůže a vizáž. Oblečení odráželo směsice stylů odvozených od tradičních oděvů, bělošské módy, chybné rekonstrukce a chvilkových rozmarů. Snad představovaly novou tvář rudého muže, jak věřil Duch. Možná však byly pouhou slepou uličkou, vyvrženci z autonomních kmenů zemí Rady. Ať už byly čímkoli, tahle čtvrť se stala jejich domovem. Učinily z ní relativně bezpečné místo pro členy vlastní komunity, stejně jako pro každého, kdo uznával jejich nadvládu.

Ti tři v podloubí byli hybnou silou stínů, stopaři a zvědové, kteří dokázali splynout s cihlami a mít oči všude. Svou práci dělali dobře. Nic jiného jim nezbývalo. Byli buď dobří nebo mrtví.

Vůdce těch tří jakoby vycítil Lišákův pohled, pomalu se otočil a pohlédl na elfa. Lišák si nepamatoval jeho jméno, avšak nenávist v jeho tváři mu umožnila poznat, jak tvrdá k němu byla ulice, než ho městský kmen přijal.

Protože chtěl, aby mu lid projevoval stejnou úctu jako Duchovi, který byl po celém plexu znám jako bojovník, jenž nemá sobě rovného, snažil se ho napodobit tím, že převzal jeho víru v techniku a kybernetická zlepšení. Červené válečné pruhy na jeho pažích značily, že v územních bojích mezi kmeny už dokázal zabít nepřítele. Avšak pro skvělý zrak chromových očí neviděl, že bezohlednost a pouliční nabubřelost rozhodně nestačí k tomu, aby se stal vůdcem. Dokud se bude držet své nenávisti, zůstane jen obyčejným výtržníkem, slepým k moudrosti, která učinila Ducha, jenž kráčí do sebe, náčelníkem svého národa.

Z dalších úvah vytrhla Lišáka ruka na jeho rameni. Otočil se a spatřil před sebou Ducha. Byl cítit potem a sexem. Roztřepené džínsové oblečení, korálková vesta a lesk potu zvýrazňovaly jeho svalnatou postavu. Zkroucené prsty skrývaly jamky indukčních polštářků v jeho dlaních. Na levém spánku, který obvykle kryla čelenka, se leskly čtyři zdířky. Tuto přirozenost v chování a přístupu výtržník s chromovýma očima a na první pohled zřetelnými svalovými implantáty postrádal.

Duchovi zajiskřily oči a při úsměvu odhalil nepravidelné zuby. „Projevuješ svou galantnost, elfe?"

„Co se týče slabšího pohlaví, diskrétnost je vždy namístě, ó samuraji všech ulic."

„Počkej chvilku, až se upraví."

„Zajisté, pane Břitváku." Ne, že by Lišák nikdy neviděl Sally nahou, ale Duch o tom nemusel vědět. Mávl rukou kamsi ke strážím. „Tví válečníci mě propustili, aniž mi laskavě sdělili, že ty a Sally jste zaneprázdněni."

„Po tom jim nic není."

Ne, ale věděli to. „Možná, že se chtěli pobavit na můj účet a těšili se na tvou zuřivou reakci, kdybych vás vyrušil." Duch pohlédl dolů na své vojáky. „Hmm. Jasonovi by to bylo podobné. Nezná mě ani z poloviny tak dobře, jak si myslí. Pojďme dovnitř."

Duch lezl oknem napřed a dával si při tom načas, zjevně proto, aby Lišák neviděl dovnitř, dokud Sally nebude decentně oblečena. Elf se usmál na indiánova záda a pak ho následoval.

Sally Tsungová seděla se zkříženýma nohama na pěnové matraci, která sloužila jako postel. Tričko s emblémem Univerzity v Seattlu se jí lepilo na tělo a tam, kde přišlo do kontaktu s její zpocenou pokožkou, bylo prakticky průsvitné. Tričko sice bylo dost dlouhé na to, aby se jím mohla zdrženlivější žena zakryt, ale Sally seděla tak, že se jí vyhrnulo až k bokům a odhalovalo tmavomodré kalhotky. Po celé délce pravé paže měla výrazně vytetovaného draka, jehož brada zasahovala až na hřbet ruky, jíž si prohrabovala světlé vlasy. Byla neupravená a páchla stejně jako Duch,

přesto však byla krásná.

„Lišáku," uvítala ho s rozzářenou tváří. „Duch říkal, že jsi to ty. Už jsem tě neviděla... jak je to vlastně dlouho?"

„Moc dlouho ne," ozval se Duch.

Sally po něm střelila napůl hraným zlobným pohledem. „Příliš dlouho. Neměl jsi čas na špacír se starými přáteli?"

„Pravdou je, má paní, že jsem byl zaneprázdněn."

„Ale teď jsi opět volný," řekla Sally a složila nohy pod sebe. „To je skvělé! Slyšeli jsme, že Betonové sny se dnes večer ukážou v klubu Penumbra. Samozřejmě, že to není pravda, ale přijde tam spousta lidí. Vypadá to, že ses dostavil právě včas na ohromnou pouliční párty."

Lišáka to lákalo, jenže měl něco jiného na práci. „To bude jistě krása, má paní. Škoda, že se budu nacházet jinde."

„Obchod?" zeptala se Sally s mírným zájmem.

„Vzpomínáš si ještě na jméno Samuel Verner?"

„Jistě. To byl ten kluk, který nás vloni po běhu v Renraku upozornil, že Serotech nám chce hodit na krk masovou vraždu." Sallyin smích přešel ve vykutálený úsměv. „Ne, na nic se nepamatuju."

„Nedávno se mi přihlásil," řekl Lišák.

„Přežil návrat do Raku?" podivil se Duch. „Byla to statečná bledá tvář, která se držela svých zásad."

„Spíš blázen. Sice se ho rovnou nezbavili, ale zato ho pořádně zmrazili. Beznadějný nižší kádr na věčné časy. Amen." Sally si ze židličky, která sloužila jako stolek, vzala sojovou tyčinku a s plnými ústy dodala: „To byl ale hlupák."

Lišák pohlédl na Ducha a byl zvědav, jak na tu poznámku zareaguje. Duch, který byl mladší než Sally, se tvářil přísně neutrálně. Lišák věděl, že to znamená nesouhlas, jenže indián by ho nikdy neprojevil nahlas. Něco jako indiánská hrdost. Lišákovi kupodivu přišlo najednou samuraje líto. „Myslím, že je stejně starý jako ty, paní Tsungová," poznamenal.

„Bez těch dotěrností, Lišáku," odsekla.

Elf jí věnoval jeden ze svých odzbrojujících úsměvů. „Já to nemyslel zle, má paní. Jen jsem chtěl naznačit, že první dojem často klame."

„Chceš nám naznačit, že je tu něco, co bychom o něm měli vědět? Něco o tom běhu pro Serotech?"

„Nikoliv. Tu událost už jsme dávno pohřbili. Netroufám si odhadnout, co bys o něm ráda věděla. Ohledně těchto věcí jsi byla vždycky sama sobě tím nejlepším rádcem."

„Lišáku." V Sallyině hlase se ozval žertovně varovný tón. Znamenalo to, že ji zaujal.

„Přináším poselství, že by se rád setkal s těmi, s nimiž před rokem absolvoval jistý běh."

„Tak pak to přece jen je obchod!" Sally se napřímila a na tváři její objevil dychtivý výraz. „Nechal se přejmenovat na Johnsona?"

„Ne tak docela."

„Tak už si přestaň hrát na schovávanou, Lišáku."

„Bude daleko lepší, má paní, když vám to všechno vylíčí sám."

41

Crenshawová se u dveří zdvořile poklonila, a pak pro jistotu ještě jednou, když přistupovala k místu, kde seděl Sáto, avšak jeho zachmuřená tvář nevěstila nic dobrého. Přestože židle naproti byla volná, jeho výraz jí dal najevo, aby si raději nesedala. Položila na nízký stolek čip a'postavila se do pozoru. Sáto ukázal na krabičku a nadzdvihl obočí.

„Hlášení z minulé noci, Satosarao," řekla.

Sáto několik vteřin tiše seděl a pozoroval krabičku, pak obrátil zrak k obzoru Seattlu který bylo vidět z okna. „Bude to na rozdíl od těch, které jste mi minulý týden vnutila, konečně k něčemu?" zeptal se studeným hlasem.

Sotva, pomyslela si. Projevil se jako skutečný sekyrník, který dokázal mnohá oddělení Renraku Amerika přivést zase ke křížku. Jedno z nich nechával dosud nedotčené, Crenshawová se však domnívala, že právě kvůli němu sem vlastně přijel. „Všechny výkazy stavebních a realizačních oddělení splnily váš opravený rozpis prací."

„Nic méně ani neočekávám. Takže ze zvláštního ředitelství žádná zpráva?" Její mlčení pochopil jako kladnou odpověď. „Ten projekt je klíčový. Pokrok a blahobyt Renraku závisí na jeho úspěchu." .

Pokrok a blahobyt pro tebe, opravila si pro sebe Crenshawová. Sama ovšem podobné průpovídky často užívala. Slova byla užitečná. S jejich pomocí mohla zamlžit skutečnost, aby se zbavila rozpaků, anebo přímo odvrátit pozornost jiným směrem. Svá následující slova volila velice pečlivě: „Prezident Huang hlásí, že poslední výsledky testů vypadají povzbudivě, kansayaku."

Sáto prudce otočil hlavu a pohlédl jí přímo do tváře svými zlatými duhovkami, které se scvrkly na pouhé kroužky kolem rozšířených panenek. Na okamžik si myslela, že ho rozčílila, avšak jeho slova rozptýlila její obavy. „Výsledky testů vypadají povzbudivě už více než rok. Tak malý pokrok už nelze dál akceptovat. Huang a jeho tým musí vykázat výsledky."

S úlevou se chopila příležitosti, která sejí tu nabízela. „Jsem si jistá, že už brzy k něčemu dojde, kansayaku."

„To nepochybně. K něčemu dojde." Satův náhlý žraločí úsměv jí prozradil, že už nehodlá dál čekat.

„Snad bych mohla pro kansayakua něco udělat."

„Snad ano." Jeho tvář nabyla klidnějšího výrazu obchodníka. „Ztratil jsem trpělivost s tím upachtěným Huangem a tou protivnou megerou. Zvláštní ředitelství není zas tak zvláštní, aby mohlo nadále jen odsávat zdroje. Musí dosáhnout cílů, které jim byly uloženy, nebo přiznat neúspěch. Je čas, aby je někdo pobídl k práci."

„Rozumím, kansayaku."

„To jsem předpokládal, Crenshaw-san. Už jsme investovali příliš mnoho, aby se mohli honit za svými chimérami. Renraku však musí žít či zemřít ve světě reality a sny, jež se nemohou stát skutečností, nemají větší cenu než americký

dolar."

Obrátil oči zpět k obzoru. Crenshawová se poklonila a zamířila ke dveřím. Když už byla na prahu, Sáto opět promluvil.

„Očekávám výsledky co nejdříve."

„Hai, kansayaku," uklonila se směrem k jeho zátylku a zavřela dveře. Ignorovala kradmé pohledy Šatových tělesných strážců a lokajů a beze slova prošla předpokojem. Jen ať přemýšlejí, čím ji pověřil.

Sáto jí vlastně dal požehnání, aby pokračovala. Už předtím se snažila na několika členech týmu najít slabé místo, které by mohla využít. Když tímto úkolem pověřila Addisona, nevěděla Crenshawová, co přesně tím získá. Uvažovala tak, že pokud by na některého člena týmu něco měla, mohla by ho pak vydírat a zjistit, co vlastně skrývají. Nyní se jí otevřely nové možnosti. Čím více by dokázala kontrolovat tok informací o pokroku týmu, tím lépe by před Šatem vypadala. Pokud vše správně načasuje, mohla by vzbudit zdání, že to ona motivovala tým k úspěchu a zároveň se distancovat od případných nezdarů. To všechno by jí bylo přičteno k dobru, stejně jako služby, které Satovi až dosud poskytovala. Jestli se jí to podaří, zavděčí se muži, který má v Renraku dostatečnou moc, aby jí pomohl dosáhnout, po čem toužila.

Jakmile si spojila datum záznamu o vniknutí na úroveň 6 s odchodem Samuela Vernera z Pasáže, poznala, že Verner je spojen s případem průmyslové špionáže namířené proti projektu AI. Tým, který vyslala po jeho stopě, jí každým dnem přinese hmatatelné důkazy, které potřebovala. Se Šatovou podporou pak už jen svou pomstu zabalí do úhledného balíčku.

Jakmile dostane Vernera a jeho stínové přátele, bude se moci plně soustředit na to, co se snažila získat už od té události v Manile. Dopomůže jí k tomu kansayakuova vděčnost a vliv. V jeho moci bylo vrátit ji do původního úřadu a zařídit, aby měla definitivu až do penze.

Samozřejmě, že u muže, jakým byl Sato, si jeden nemohl být ničím jistý. Ke každé situaci přistupoval vždy z několika zorných úhlů a zaměstnával více lidí najednou. Ona však měla dobrý start a počítala s tím, že díky nástrojům, které bude mít k dispozici, zvítězí.

Pokusy najít něco proti Cliberové zklamaly její naděje. Satova rostoucí netrpělivost znamenala, že se Crenshawová musí soustředit na ty směry pátrání, které vypadaly o něco slibněji než ostatní, a přinutit Addisona, aby se pořádně podíval na zoubek těm Huangovým a Huttenovým milenkám. Zatím toho moc nezjistil, ale to se mohlo brzy změnit.

Huang byl stálý muž, který nerad měnil své zvyky, ale jeho milenka byla falešná. Přinejmenším její totožnost. Addison se stále pokoušel odhalit její pravou identitu. Crenshawová si byla jistá, že se z ní vyklube agentka zvenčí, která se snaží prezidenta získat. A pokud to bylo jinak, důvody, kvůli nimž ta děvka utajovala svou totožnost, mohly být dostatečně silné, aby ji Crenshawová dokázala získat pro sebe. Využívání milenek k manipulaci s muži patřila k základům jejího řemesla.

S Huttenem to zpočátku nevypadalo tak slibně. Neměl stálou milenku a vybíral si je náhodně, stejně jako čas. Ten náhlý zájem o výhody podlaží 6 se k němu vůbec nehodil, a to právě vzbudilo její podezření. S Markowitzovou pomocí mohl Addison nahlédnout hlouběji do Huttenova soukromí a potvrdit tak její tušení. Všechny dámy novopečeného plejboje Konráda Huttena měly něco společného s firmou s názvem Příjemné společnice. Addison se dosud stále pokoušel vystopovat majitele v bludišti falešných stop a nastrčených osob.

Naděje, že získá do ruky potřebné nástroje, se po Satově požehnání ještě zlepšily. Všechno bude snazší, a pátrání se navíc uspíší. Takovou šanci už léta nedostala a nechtěla ji propást. Ani Vernerovy nekalé záměry ji nezastaví.

Duch, Lišák a Sally přišli společně. Lišák se usmál a dokonce Sama objal. Pak poodstoupil a pečlivě si ho prohlížel. Zatahal ho za bradku, která od odjezdu ze San Franciska pořádně zhoustla.

„Velice slušivé, pane Twiste. Jsi na nejlepší cestě stát se rytířem z pohádky."

Duch pokročil během elfova výstupu s úsměvem vpřed. Sama překvapilo, že se tváří přátelsky. „Vítej zpátky ve stínech, bledá tváři," řekl a stiskl Samovi pravé předloktí. Přestože byl indián menší; Sam se mu silou nikdy nemohl bez kybernetických zlepšení rovnat. Nechtěl by se s ním utkat jako nepřítel.

Sally stála stranou, pozorovala 9ama a hodnotila jeho nový vzhled. Zajímalo ho, jaký si udělala závěr. Když se viděli naposled, byl v jejích očích pouhým úředníkem odkojeným korporací. Nyní měl na sobě pancéřovanou vestu a praktické pouliční oblečení. S tou bradou vypadal starší.

Na Sally bylo nápadné, že se vůbec nezměnila, přesto však na ní bylo něco zvláštního. Pak přišel na to, že její magie ho dříve tak děsila, že si ani neuvědomoval její krásu. Jak si také mohl všimnout ladných křivek těla ženy, která dokáže pouhým dotekem změnit pekelného psa v hromádku kouřícího masa? Právě tím si totiž vysloužila jeho bázeň a respekt.

Teď, když už magie nebyla pro Sama neznámou, dokázal Sally vnímat více jako ženu. Hanae byla hezká, ale neměla smyslnost, která čišela z každého pohybu pouliční kouzelnice.

„Díky, že jste přišla," řekl nejistě.

„Lišák mě navnadil. O co ve stručnosti jde?"

Sam jí věnoval chabý a nervózní úsměv. „Byl bych rád, kdybych to nemusel vysvětlovat dvakrát. Ork nepřijde?"

„Kham Svalomozek byl o schůzce informován, pane Twiste. Abych zajistil, že přijde, považoval jsem za vhodné ho nechat při tom, že jde o schůzku s podnikovým sponzorem."

„Až přijde, přijde," řekla Sally a pohodlně se usadila v jediném čalouněném křesle v místnosti. „Doufám, že tu nebudu mařit čas."

Sam byl na rozpacích. Nevěděl, o čem si má s těmito lidmi povídat, a se svým příběhem chtěl ještě chvíli počkat. Nebyl si jistý, zda by byl schopen všechno popisovat dvakrát. Runneři se rozptýlili po místnosti a tiché čekání jim vadilo zjevně méně než jemu.

Ork Kham se objevil o několik minut později. Bouřlivě se přivítal se svými druhy, ale když spatřil Sama, jeho nálada byla ta tam a viditelně ochladí. Kham na Samovu podávanou ruku jen cosi zavrčel a posadil se na židli v rohu, odkud si

Sama prohlížel planoucíma očima. Pak blýskl po Sally pohledem, v němž se mísil zmatek a podezření, a zeptal se: „Tak vo co de?"

Sam začal váhavě vyprávět o své rostoucí nespokojenosti s Renraku, odchodu z Pasáže a všem, co se od té doby stalo. Vyprávění mu zabralo více času, než původně předpokládal, protože musel co chvíli něco zdůraznit či vysvětlit. Vše zakončil svým objevem, že Drakovi se pod pláštíkem extrakce Sama a Hanae podařilo nastrčit do Pasáže dvojníka. Taková byla fakta. Zmínil se však i o svých dedukcích, protože doufal, že mu to pomůže je přesvědčit o správnosti své věci. O svých dotecích s magií a smrtí mluvil spíše proto, že se s tím chtěl někomu svěřit, než že by to bylo důležité.

Některé věci jim zamlčel. Jednou z nich byla povaha nastrčené osoby. On sám jen stěží věřil v dvojníkovu existenci, a to viděl důkazy. Jak jim měl vysvětlit, že ve vědecké laboratoři stvořili magickou bytost, kterou pak nechali infiltrovat do Renraku místo loajálního zaměstnance? To znělo ještě mnohem bláznivěji než imaginární rozhovor se Psem. Kdyby jim o dvojníkovi řekl, možná by si mysleli, že se díky všem těm útrapám v pustině pomátl. Nemohl si dovolit, aby se mu posmívali, nebo jím pohrdali. Chtěl a potřeboval jejich pomoc.

Když Sam konečně dovyprávěl svůj příběh, ork byl první, kdo promluvil. „Tak si to vyjasníme. Chceš, abysme ti pomohli dostat toho Draka, páč hraje proti Renraku a při tom přišlo vo život pár lidí, kerý se mu připletli do cesty?" Kham se zašklebil a pak blýskl pohledem po tvářích svých druhů. „Máš vyhořelej mozek, ouřado."

„Khame, já věřím, že Drake je zodpovědný za smrt mnoha dalších lidí, s nimiž jsem se po útěku z Renraku setkal. Na moji hlavu nebyla vypsána žádná odměna. Nic jsem jim nevzal a svým odchodem jsem je nepoškodil. Pracoval jsem pro Renraku celá léta, bylo mi domovem i rodinou. Dělá mi starosti, když si pomyslím, co jim ta nastrčená osoba může vyvést. Nemůžu jen tak nečinně přihlížet, jak Drakovo spiknutí ničí společnost."

„Tak jim vo tom pověz, ať si dojdou pro krtka sami."

„Nikdy by mi nevěřili, vůbec by mě neposlouchali. Kromě toho jim nemůžu dát žádné důkazy ani jméno nastrčené osoby."

„Takže jsi pořád jejich," řekl Duch.

„To ne," odporoval Sam. „Tohle je osobní."

„Pomsta, pokud dobře rozumím."

„Je v tom trochu víc," odporoval Sam. „Tím, že to spiknutí překazím, splatím vše, co Renraku dosud dlužím". Budu moct říct, že jsme si kvit."

„A co oni? Budou si myslet totéž?"

Sam nevěděl a ani mu na tom nezáleželo. Musel dělat, co považoval za správné. „To záleží na nich."

„Mluvíš jako muž." Duch si složil ruce na prsou. „Pomůžu ti."

„Rychlé rozhodnutí, pane Břitváku, zvlášť když uvážím, že o protivníkovi máš jen kusé informace," poznamenal Lišák. Protože Duch nic neříkal, pokrčil elf rameny a obrátil se na Sama. „Takže si to vyjasníme. Tvým cílem je pouze překazit Drakovo spiknutí?"

„Ne. Chci, aby Drake zaplatil za své zločiny."

„A co ta nebezpečná slečna Hartová?"

„Jo, a ten had. Ty taky vodstranili pěknejch pár lidí. Ty nejsou špatný?"

Sam si shadowrunnery změřil. Věděl, že Tessien zabíjel a že Hartová byla v tomto spiknutí, které zahrnovalo chladnokrevné vraždění, namočená až po uši. Sam však na druhou stranu věděl, že víc dosáhnout nemůže. Zdálo se, že runneři měli z pověsti Hartové a Tessiena pořádný respekt. „Jsou jen Drakovými nástroji. Jestli půjdou před soud, tím lépe, ale Draka chci především."

Lišák sebou zavrtěl a uvolnil napětí ve svých svalech. Sam to pochopil jako znamení, že to byla moudrá slova. Když Sally přikývla, byl si jistý, že je získal na svou stranu.

„Kdyby se ti podařilo vyřídit Draka dřív, než se ti dva dozví, že ještě žiješ, nemusely by být žádné problémy. Hartová je profík. Jestli zdroj dosavadního příjmu vyschne, půjde jinam a had s ní. Ví, že z věcí tak vznešených, jako je pomsta, nebude mít žádná procenta. Pokud ovšem její smlouva neobsahuje klauzuli o tělesné stráži."

„Doufám, že máš pravdu, Sally."

„Bojíš se jich, ouřado?"

„Ano."

„To je moudré," poznamenala Sally. „Toho Tessiena neznám, ale s každým drakem jsou problémy, a jestli se s ním dala do party Hartová, pak to jistě nebude žádný elév. Hartová je špičková runnerka. Nerada bych jí zkřížila cestu."

„Takže pokud je jediným cílem Drake, pomůžeš?"

Sally si hlasitě povzdechla a pak zavrtěla záporně hlavou. „Dobře poslouchej, můj milý kouzelnicky učni. Pomůžu ti najít tvou cestu. Seznámím tě s naším malým polosvětem." Svůdně se na něj usmála. „Pomůžu ti i zapomenout na tenhle zmatek, jestli si myslíš, že sneseš stres."

Sam se zachmuřil. „O takovou pomoc mi nejde."

„Ale potřebuješ ji," řekla vážně a škádlivě zároveň.

„Chci, abys mi pomohla dostat Draka," naléhal Sam.

„Vernere, ty ses ocitl na ulici. Tělo se musí chovat prakticky. Jestli se s námi chceš zapojit do stínového provozu, dám ti šanci. Ukázalo se, že máš jisté možnosti. Zajímavé možnosti. Ale jestli poběžíš se mnou, musíš se držet nejdůležitějšího principu. Nic není zadarmo. Tvůj návrh nám nemůže přinést žádný zisk."

„Sally má pravdu, ouřado. Z toho nekouká ani nuyen. Zbytečně sme ztráceli čas." Ork se prudce postavil, až se jeho židle se zarachocením převrhla, a zamířil ke dveřím. „Se svým časem dovedu nakládat rozhodně lip."

„Khame," zavolal na něj Sam. Ork ho ignoroval, otevřel dveře a vyšel do tmavé chodby.

„Je svobodný a má právo se rozhodnout," řekla Sally tiše a její hlas téměř zanikl v hluku, který způsobil Kham, když

sestupoval po vratkých schodech. „Ty se taky rozhodni sám, Vernere. Dnes v noci bychom se mohli mít báječně."

Sam cítil, že Lišák po jeho boku ztuhl. Když se ohlédl, spatřil, že sleduje Ducha. Indián se tvářil klidně a vyrovnaně. Později se Lišáka zeptá, co to mělo všechno znamenat. Sam chtěl, aby mu Sally pomohla, protože magie, s níž se dosud nenaučil zacházet, jí byla druhou přirozeností. Její dovednosti mu mohly poskytnout právě tu výhodu, již potřeboval, aby Draka dostal. Kdyby s ní dnes v noci šel, možná by se mu podařilo ji přesvědčit. „To zní zajímavě," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl nenucené.

„Skvělé," rozzářila se Sally. „V devět na rohu Harrisonovy a Melrose. Připrav se na párty." Rázně vstala, zavířila. třásněmi, které zdobily její kožené oblečení, a vytancovala ze dveří, jež Kham nechal otevřené. „Budu se těšit, kouzelníku."

V místnosti se Samem zůstali jen Lišák a Duch. Věděl, že elf byl rozhodnut a Duch prve řekl, že do toho jde, Sam si však nebyl jistý, zda by na to stačili ve třech.

„Duchu, myslíš, že ji přesvědčím, aby pomohla?"

„Má svou vlastní hlavu, bledá tváři."

Podtón v Duchově hlase atmosféru v místnosti poněkud zmrazil. Zdálo se, jako by indián zneklidněl, ale výraz v jeho tváři Sama varoval, aby nekladl žádné otázky. Sam si řekl, že se bude držet své věci, a doufal, že ledy roztají v zápalu debaty nad problémy, jež je čekají. S Hanae to tak alespoň fungovalo. „Lišáku, zjistil jsi o Drakovi ještě něco?"

„To je vpravdě záhadný muž. Odhalil jsem toho dost na to, abych si ověřil, že není o nic reálnější, než kterýkoli pan Johnson, co nabízí podnikovou almužnu. Jeho pravé jméno i povaha je obestřena tajemstvím, ale dozvěděl jsem se, že používá křestní jméno Jarlath."

„Co je to zájmeno?" zeptal se Sam.

„To nevím," připustil Lišák.

Duch přistoupil k oknu, jež bylo zatlučeno prkny. Paprsky neonových světel, které sem pronikaly zvenku, dělaly dojem, jako by byl namalován válečnými barvami. „A jsi si jistý, že Hartová a ten had pro něj pracují?"

„Sami to řekli."

„Slyšel jsem, že se zúčastnili likvidace běhu proti dokům United Oil."

Sama to potěšilo. „Třeba je to místo, kde bychom měli začít. Jestli tam ti dva byli, možná to znamená, že Drake pracuje pro United Oil."

42

Sodíkové lampy na budovách vrhaly prudké, ploché světlo. Velké i malé předměty v zajetí jejich záře vrhaly daleko dopředu dlouhé stíny. Světlo a tma tvořily dva zřetelně oddělené světy.

Sam se krčil ve tmě a na osvětlená místa pohlížel se smíšenými pocity. Kdysi žil v tom druhém světě, kde světlo představovalo bezpečí. Mnohokrát se tehdy smutně zamyslel nad skutky teroristů a zločinců, kteří rozvraceli bezpečný podnikový život. Nyní byl součástí druhého světa, země stínů, jež přežívala jen díky drobtům z podnikových stolů a arogantnímu plýtvání korporací. Kdysi, uzavřen v bezpečném krunýři vědecké racionality, se domníval, že pokud není magie podvod, dokázal by ji vysvětlit nějaký obskurní fyzikální či biologický zákon. Nyní mu všichni říkají, že je kouzelník, stejně jako jeho vlastní podivné zkušenosti. To pomyšlení ho stále ještě děsilo, ale zároveň ho lákalo a fascinovalo.

Vábení a obavy z magie se navlas podobaly pocitům, které v něm vzbuzovala Sally. Včera večer mu ukázala použití magie, o němž se mu nikdy ani nesnilo. Srdce se mu při té vzpomínce prudce rozbušilo. Sally byla úplně jiná, než ženy, které znal. Byla stejně krásná, energická a vzrušující, jako děsivá.

Kam se to jen dostal?

Do doků United Oil, připomněla mu bdělá část jeho mysli. Zde, ve stínu jedné z mnoha budov, které dohromady tvořily rafinérii. A nyní právě čekal na Ducha, jenž kráčí do sebe, až se vrátí z průzkumu. Všude bylo ticho, stejně jako když přelézali obvodový plot. Sam nevěděl, zda má cítit úlevu, že se jim podařilo obejít vnější hlídky, nebo se má obávat, že bezpečnostní týmy je ze zálohy pozorují a baví se pošetilou bezstarostností narušitelů.

Lišák si byl jistý, že obvodový bezpečnostní systém vyřadil z činnosti. Bylo to snadné, tvrdil, když jim dal veřejným telefonem venku na ulici znamení, že se mohou pustit do práce. Byl velmi sebejistý, k čemuž měl dobrý důvod. On dovnitř se Samem a Duchem nepůjde.

Jakmile se ocitli uvnitř, začalo to být těžší. Bezpečnostní strategie United Oil nekladla důraz na neproniknutelné hraniče. Místo toho soustřeďovaly bezpečnostní aktiva v samotných budovách. Každá z nich měla navíc vlastní úroveň protiopatření, jejichž rozsah a složitost se měnila v závislosti na hodnotě obsahu a snadnosti, s jakou mohli narušitelé tento obsah poškodit či odnést. Lišák očekával těžkosti při překonávání opatření proti vniknutí do cílové budovy. Spoléhali na něj, že vyřadí poplachový systém, ale zda se mu to opravdu podařilo, se dozvědí až při pokusu vstoupit dovnitř. Nedokázali se shodnout na signálu, kterým by na sebe zároveň neupozornili i hlídky United Oil. Uvnitř budovy už budou moci relativně bezpečně komunikovat pomocí místního počítačového systému. Do té doby však Duch se Samem projdou bezpečnostními bariérami budovy a vypnou všechna zbývající funkční poplašná zařízení.

Sam věděl, že Lišák je dobrý, přesto se však nedokázal zbavit napětí. Otřel si zpocené dlaně o hrubou látku tmavých montérek.

Cílová budova stála na druhé straně vozového parku a její průčelí se nijak nelišilo od ostatních skladišť, s nimiž sousedila. Cihly, z nichž byla postavena, se drolily, okna byla špinavá a střecha zrezivělá, takže jediným rozlišujícím znakem bylo špatně čitelné orientační číslo. Nic nenasvědčovalo tomu, že je to kancelář místní bezpečnosti.

Očekávali jen lehká bezpečnostní opatření, avšak podle plánů, jež jim obstaral Švindl, byly všechny vchody, až najeden, opatřeny poplašným zařízením. Tyto dveře bylo možno otevřít v kteroukoli denní i noční dobu, aniž by

spustily poplach. Dveře spojovaly oplocené prostranství, které se táhlo po celé délce jižního křídla budovy a zda jsou všechny venku. Nechtěl ani domýšlet, co by se stalo, kdyby nebyly. Pokud by se s nimi setkali v úzkých kójích jejich hnízd, parazvířata by měla všechny výhody na své straně. Jeden druhému by překážel a na efektivní střelbu z pistole by zvířata byla příliš blízko. Kokatrice byly navíc velmi rychlé.

Sam zíral na dveře a nehnul se z místa, pevně ovládán pozemskými smysly. Sally ho varovala, že kokatrice byly schopny Vnímat astrální přítomnost a zasáhnout jeho astrální tělo stejně smrtelně, jako jeho pravé tělo. Snad se ho jen pokoušela odradit od toho, aby se do běhu pustil, ale jestli Sally mluvila pravdu, představovaly ty bytosti dokonce větší nebezpečí pro jeho astrální jsoucno než fyzické bytí. Už věděl, že astrální tělo bylo jakýmsi odrazem esence osoby. Byla esence totéž, co duše? Kdyby ho jeden z těch tvorů během astrální projekce zasáhl, co by se stalo s jeho duší?

Duch se náhle zjevil po jeho boku a Sam téměř vykřikl. Indián chvilku čekal, než Sam začne zase normálně dýchat, a pak ho zatahal za paži.

„Pojďme. Hlídky právě vyšly na obchůzku. Vrátí se až za deset minut."

Rychle a tiše přeběhli parkoviště a snažili se krýt za vozidly. Zastavili se po větru, pár metrů od oplocené oblasti. Sam si olízl rty, které díky maskovacímu make-upu chutnaly olejem a popelem. „Možná bys měl střílet ty."

„Je to tvoje pistole a tvůj běh." Z Duchovy tváře se nedalo nic vyčíst. „Ty střílej."

„Tak dobrá," Sam rezignovaně hrábl do sumky na opasku a vytáhl zásobník. Trochu neohrabaně jím nahradil původní, který měl předtím v pistoli. V současné chvíli nepotřebný zásobník vstrčil do kapsy.

„Máš ten pravý, bledá tváři?"

„Snad ano," zašeptal Sam trochu nazlobeně. Pokud indián od Sama chtěl, aby se toho úkolu zhostil, mohl alespoň Samovi důvěřovat. „Ty máš kyberzrak. Mohl bys mi přečíst, co je tam napsáno?"

„Dvaatřicet cé cé somulinu smíchaného s alfa-dexoryladrinem," odříkal Duch. „Pak tam nezapomeň dát zpátky původní zásobník, pro případ, že bychom narazili na stráže. Člověk, který dostane takovou dávku, se nedožije rána."

„Já vím, já vím." Indián s ním jednal jako s dítětem. „Chceš, aby tě jedna z těch věciček škrábla?"

V prchavém záblesku světla se mihly indiánovy nerovné zuby v křivém úsměvu. „Ty myslíš, že jsou dost rychlé na to, aby škrábly ducha?"

„To nevím. Chceš se o tom přesvědčit na vlastní kůži?"

„Ne," odpovědi Duch vážně.

„Dobrá." Sam byl spokojen, že konečně zabodoval. „Vyměním zásobníky, jakmile projdeme ohradami."

Sam namířil nabitou a odjištěnou pistoli na nejbližší spící kokatrici, která vypadala jako tmavá hromada peří. Stlačený vzduch tiše foukl a pistole mu v ruce mírně poskočila. Peří kokatrice se mírně zachvělo, ale pak se opět začalo pohybovat nahoru a dolů jako předtím.

„Myslíš, že jsem ji dostal?"

„Kdybys ji jenom škrábnul, začala by pekelně ječet. Buď spí, anebo jsi ji minul úplně." Duch se odmlčel. „To zjistíme, až budeme vevnitř. Vyřiď ten zbytek."

Narkojekční pistole Lethe foukla ještě čtyřikrát a uspala další čtyři kokatrice. Sam vyměnil zásobník a vypálil dalších pět nábojů. Aby dostal i poslední dvě, musel vyměnit zásobník ještě jednou. Každý zásah se projevil stejně málo, jako ten první.

„Všechny?"

„Pokud vím."

„Jdeme," řekl Duch a vedl ho vpřed.

Branka měla jednoduchý visací zámek, který je však mohl zdržet až do té doby, než se vrátí hlídka. Duch připevnil k zámku dekodér. Krabička jemně předla a na displeji běžela série čísel. Trvalo to skoro dvě minuty, než se čísla zastavila ve shodě se zvolenou kombinací a pásek vyskočil ze zámku. Zaslechli výbuch smíchu, kterým jeden ze strážných odměnil vtip svého druha. Hlídka se blížila.

Vnikli rychle do ohrady. Sam se obával, že několik zvířat je ihned napadne, ale žádné se ani nepohnulo. Ohrada páchla zatuchlinou, která mu vzdáleně připomínala opeřeného hada Tessiena. Pach však nebyl tak ostrý. Sam přemýšlel, zda jde o pach peří, šupin, obojího, anebo snad o pach magie. Jednu po druhé sesbíral své šipky s třemi bodci, opatrně, aby jeho pokožka nepřišla do styku s jakoukoli částí těla zvířete. Úkol to nebyl složitý, ale jeho strach, umocněný tím, že se blížila hlídka, způsobil, že se mu při tom třásly ruce. Nechtěl však nechat šipky válet ve výběhu kokatricí, aby se hned zjistilo, že jejich spánek není přirozený.

Sebral poslední šipku a připojil se k Duchovi, který na něj čekal u vchodu do hnízdiště. Indián měl v levé ruce Ingram smartgun, zatímco pravá spočívala na lítacích dveřích. Kývl na Sama, otevřel je a naslouchal. Pak Duch vnikl dovnitř a nechal Sama okusit plnou váhu vracejících se dveří. Indián se už mezitím pohyboval mezi temnými kójemi.

Sam vyčkával u dveří, protože jeho hledí na zbytkové světlo nedokázalo proniknout hlubokou temnotu sníženého podlaží hnízdiště. Světlo zezadu osvětlilo Duchovu siluetu, která opatrně kráčela vpřed. Duch mířil k průzračné stěně, jež oddělovala hnízda od prostoru pro ošetřovatele. Ve tmě se ozval tichý šramot a Sam se roztřásl. Uvnitř s nimi byla nejméně jedna kokatrice. Duch ten zvuk také zaslechl a prudce se otočil právě ve chvíli, když se na něj vrhla záplava peří a šupin.

Sam stál u dveří. Pustit se do křížku se zvířetem se bál, ale zároveň nechtěl nechat Ducha na holičkách. Sam viděl, jak se indián vyhnul prvnímu útoku. Bytost přistála na dvou silných nohou s velkými pařáty a ihned se otočila. Hlava se silným zobákem hledala muže, který vnikl do jejího hnízda. Se syčením se pohnula vpřed a divoce přitom mrskala ocasem. Duch opatrně kroužil kolem ní a snažil se mít neustále dost místa k manévrování. Druhou rukou vytáhl další Ingram a obě zbraně teď držel napřažené před sebou. Nevystřelil však.

Sam si uvědomil, že hluk by je prozradil. Proto pozvedl svou vlastní zbraň, ale nemohl pořádně zamířit, protože kokatrice si s Duchem neustále měnili pozice ve snaze zasáhnout, či se naopak zásahu vyhnout. Samuraj se zatím díky své rychlosti dokázal krýt svými zbraněmi a vyhýbat se útokům parazvířete, avšak zároveň byl zatlačován stále hlouběji do hnízda, do tmy, z volného prostranství uprostřed skladiště. Dříve či později zakolísá nebo uklouzne.

Sam si byl vědom, že pokud zasáhne Ducha střelou z Lethe, způsobí mu smrtelné zranění, jenže oba soupeři neustávali v pohybu. V zásobníku měl už jen tři náboje a navíc se blížily hlídky. Kokatrice vysoko vzlétla a snažila se Ducha zasáhnout svým ocasem. Samuraj se shýbl a skočil zpět do otevřeného středu haly. Bytost těžce dopadla na zem a jen s námahou udržovala rovnováhu. Pak se otočila, udělala krok k Duchovi a svalila se na podlahu. Sam vstoupil do ohrady a pustil lítací dveře. Opřel se o stěnu a ztěžka dýchal. Téměř se stalo neštěstí. První šipka totiž skončila v Duchově opasku.

Když strážní procházeli kolem, Sam už dýchal opět klidně. Pokračovali dál na své obchůzce a nic nenaznačovalo, že by si povšimli narušitelů. K budově se vrátí až za půl hodiny.

Přestože se Sam s Duchem nacházeli uvnitř, neznamenalo to, že mají přístup do všech částí budovy. Z hnízdiště viděli do přípravné místnosti, kde měli ošetřovatelé kokatric svá tuhá vodítka, silné izolované rukavice a' bidla. Byly tu však i zavřené dveře, jimiž se pravděpodobně dalo proniknout dál do budovy. Do přípravné místnosti však vedl zapečetěný průchod, jehož zámek byl přes průhlednou umělohmotnou stěnu nepřístupný. Pokud se Lišákovi nepodařilo proniknout do systému, dál se nedostanou.

Duch rýpl Sama do žeber a ukázal na bezpečnostní kameru, která se pomalu otáčela jejich směrem. Čočka zaměřovače se točila a umělé oko mrkalo, aby mohlo lépe vyhodnotit, co vidí. Sledoval je někdo? Odpovědí jim byl zvuk odmykajícího se zámku. Lišák pronikl do bezpečnostního systému budovy a měl ho pod kontrolou. Duch zamával do kamery a pohotové světlo třikrát zablikalo v odpověď na smluvený signál. Než Sam zaregistroval třetí bliknutí, Duch už byl ve dveřích. Sam ho následoval a po cestě vyměňoval zásobník své Lethe.

Chodbou kráčeli opatrně, protože věděli, že v budově se stále nachází několik lidí. Pokud na ně bude Lišák dohlížet, nehrozilo, že by spustili nějaký poplach, přesto však museli být opatrní, aby se nepotkali s nějakými pracovníky United Oil. Měli namířeno do kanceláří denního provozu, vyhnuli se monitorovací místnosti, ubytovacímu křídlu a instruktážní místnosti. Duch se krátce zastavil před otevřenými dveřmi do recepce, pak rychle přeskočil nekrytý prostor, nahlédl dovnitř a pokynul Samovi, aby ho následoval.

Sam doufal, že světlo pronikající z otevřených dveří pochází od zapomenuté lampy. V recepci však seděl u počítače muž a účinně bránil v přístupu do dalších kanceláří. Košile s krátkými rukávy neměla přísný vojenský střih, což muže řadilo spíše mezi úředníky, kteří si chtěli prací přesčas udělat očko u svého šéfa.

Duch poklepal prstem na svůj Ingram, ukázal na Sama a potom na muže. Sam zavrtěl hlavou. Nevěděli, na čem muž pracuje. Přerušení by mohlo spustit poplach, zvlášť pokud používal síť. Lišák by nebyl schopen přefiltrovat reakce kohokoli, s nímž úředník možná právě komunikoval. Sam ukázal na Ducha a na muže. Pak před sebou zkřížil zápěstí. Duch přikývl na znamení, že mu rozumí, a vplížil se do místnosti.

Odraz na počítačové obrazovce musel indiána prozradit. Než stačil Duch popadnout židli a odtáhnout úředníka od klávesnice, muž otočil hlavu. Při pohledu na vetřelce se mu oči zúžily a rukou rychle hmátl po saku, jež měl položené na stole. Duch skočil za židli, a než mohl muž něco udělat, udeřil ho levorukým Ingramem do zápěstí. Při prudkém střetu vypadla z pouzdra ukrytého v záhybech saka pistole. Pažbou jednoho Ingramu Duch přišpendlil muži zápěstí ke stolu, zatímco hlavní druhého ho přinutil pozvednout bradu.

„Pro práci přesčas není zrovna nejlepší noc, pane Obleku," řekl.

Muž po něm blýskl pohledem.

„Ani se nehni, jestli nechceš přijít k úrazu. Radši spolupracuj a všichni budou spokojení. Ty, já, dokonce i United Oil. Alespoň nebude muset objednávat drahé čištění koberců a hledat za tebe náhradu."

Muž nic neříkal, jen roztáhl prsty na uvězněné ruce a uvolnil svaly předloktí. Duch mu dovolil se narovnat a odstoupit od stolu.

Do místnosti vešel Sam, zavřel za sebou dveře a přistoupil k počítačové obrazovce. „Máte dost vysoké postavení." Sam poklepal na identifikační kartu a přečetl jméno jejich zajatce. „Pane Fuhito. Jistě nám prominete, když teď využijeme vašeho postavení v systému."

Fuhitovi se vrátil hlas. „Tohle vám neprojde. Víte, kdo je ředitel bezpečnostních jednotek naší společnosti?"

Duch se usmál, přistoupil opět k Fuhitovi a přiložil ústí hlavně pravorukého Ingramu smartgun k mužovu oku. „Velký drak jménem Hässlich. A velice by nás potěšilo, kdyby tu byl. Ale on tu není, takže jsi proti nám sám. Snad by ses měl zamyslet nad svou budoucností a spolupracovat."

„Nehodlám zradit svého zaměstnavatele."

„To nebude nutné, pane Fuhito." Sam pohlédl do okuláru bezpečnostní kamery. „Lišáku, dokážeš proklouznout do tohohle vstupního kanálu?"

Monitor pod kamerou, který ukazoval klidný vozový park, náhle pohasl. Na ztemnělé obrazovce se objevil nápis: „Nikoli. Zamčeno příliš důkladně. Seberte, co se dá."

„Dobře." Sam si přitáhl židli a posadil se ke klávesnici. Fuhito nebyl napojen přes jack, což bylo dobře. Manuální vstup do Matrixu se Samovi zamlouval víc. Byl sice pomalejší, ale méně bolestivý než deckování. Pokud byla cesta ven stejně těžká, jako cesta dovnitř, potřeboval mít všech pět pohromadě. Bolest hlavy, kterou by si přivodil, kdyby se napojil, by znamenala jisté riziko.

Zrovna, se chystal odložit soubor, na němž Fuhito pracoval, když tu si povšiml známého jména, Andrew A.Wilson. Sam si začal soubor prohlížet se vzrůstajícím překvapením. Dokument byl totiž plánem násilné extrakce Wilsona speciální operační jednotkou United Oil. Zdroj extrakce nebyl uveden, ale Sam věděl, že takové věci může schválit jen

vyšší vedení. Stejné vedení by zároveň vědělo, kdyby Wilson pracoval pro United Oil už dnes. Pokud pracoval, žádné násilné extrakce by nebylo třeba. Jestliže tedy Drake pracoval pro United OH, uzavřel dohodu s Wilsonem bez vědomí svých nadřízených. Zachoval se Drake jako ničema? Anebo ho s United Oil nespojovalo vůbec nic a jejich výlet byl zbytečný?

Odpověď mohli najít v databázi. Sam uzavřel soubor a hledal odkazy na Draka, Hartovou či Tessiena. Nenašel nic. S prsty nad klávesnicí přemýšlel, co dál.

„Hledáte informaci o Katherine Hartové," ozval se Fuhito. Ze svého místa zřejmě viděl na obrazovku. Sam otočil židli a pohlédl na něj.

„Správně. Mimo jiné chceme zjistit, pro koho pracuje. Je zapletena do něčeho, co bychom rádi zastavili. Můžete nám pomoct?"

Fuhito se narovnal. Bylo jasné, že stojí před nelehkým rozhodnutím. „Řeknu vám, pro koho pracují."

„Myslel jsem, že nechceš zradit svého zaměstnavatele," poznamenal Duch.

‚A to také dodržím. Elfí děvka a její červ pracují přímo pro Hässlicha. Mají s ním osobní smlouvu."

„Tím červem myslíš Tessiena?"

Fuhito přikývl.

„Proč nám to říkáte?" zeptal se Sam.

„Hartová představuje pro bezpečnost United Oil větší nebezpečí než vy dva. Drak té nevyzpytatelné hrabivé žoldačce vyzrazuje různá tajemství. Její přítomnost je políčkem organizaci naší bezpečnosti, urážkou společnosti."

„Proč to neoznámíte svým nadřízeným?" zeptal se Sam. Fuhito mrzutě mlčel. Buď už to udělal a byl ignorován, anebo se to bál udělat. „No dobrá. A co Jarlath Drake?"

„O žádném Jarlathu Drakovi nic nevím. Další z Hässlichových dobrodružství?"

„Tady se ptáme my, kámo," upozornil ho Duch.

Fuhito se na něho rozhořčeně obořil. „Musím o tom Drakovi vědět. A vy mi řeknete, jestli nějak ohrožuje bezpečnost United Oil."

Duch se tiše zasmál. „Uklidni se, tygře. Jediné nebezpečí, které tě právě teď ohrožuje, jsme my."

„Vy nejste žádné nebezpečí," řekl Fuhito pohrdavě. „Živí se odsud nedostanete."

Duch zasunul jednu z pistolí do pouzdra, přistoupil k Fuhitovi a vlepil mu políček. Muž upadl na zem. Indián se špičkami prstů jemně dotkl mužova hrdla a přejel mu po krční tepně. Sam viděl, jak Fuhito zbledl a vyvalil vyděšeně oči. Duch měl rty pevně sevřené a zlověstně se usmíval.

„Už jsi někdy zkoušel zabít ducha?"

Výjev přerušilo zapípání bezpečnostního monitoru. Napříč obrazovkou několikrát přeběhla slova: „Čas, čas, čas." Duch odstoupil od třesoucího se Fuhita a zamířil ke dveřím. Sam povstal, vytáhl pistoli a namířil Lethe na muže z United Oil.

„Bylo to poučné setkání, pane Fuhito, ale už jste měl být dávno v posteli," řekl a pomalu stiskl spoušť. Šipka zasáhla cíl a Fuhito sebou překvapeně trhl. Pak se mu na tváři na okamžik objevil pohrdavý výraz a vzápětí omdlel. Duch ho zvedl a společně se Samem ho posadili ke stolu, aby se zdálo, že při práci usnul. Než zavřeli dveře, automatický systém monitorující délku inaktivnosti na tajných souborech vypnul obrazovku a vyhodil Fuhitův počítač ze sítě.

Když spěchali chodbou zpátky k ohradám, Duch zašeptal: „Myslím, žes přišel o svou neviditelnost. Ráno Hässlichovi všechno vyzvaní."

„V tom nemáš pravdu. Když jsem dělal v japonské centrále Renraku, takových jako on jsem poznal spoustu. Ke společnosti jsou loajální, ale zároveň jim záleží na osobní cti." Pak už se ocitli ve vozovém parku. „Pan Fuhito je ve skutečnosti major Fuhito, Hässlichuv zástupce," pokračoval Sam. „Kdyby se rozneslo, že byl chycen dvěma runnery, kteří vklouzli do jeho panství a zase vyklouzli ven, aniž by spustili jediné poplašné zařízení, obrovsky by ho to zostudilo. Při oslovení jsem záměrně nepoužil jeho hodnost, aby si myslel, že nevíme, s kým mluvíme. Může si to vyložit tak, že se nikde nezmíníme, koho jsme chytili. Pokud ani jeden z nás nepromluví, dnešní noc jako by nebyla. Pro něj to nebude nic těžkého.

Fuhito je nepochybně ambiciózní, proto pracuje dlouho do noci. Chce to někam dotáhnout, ale zároveň chce mít svět kolem sebe přehledně uspořádaný. Hässlich se svými osobními agenty ho obtěžují, protože jsou příliš nestálí a nepředvídatelní. Takoví žolíci ve hře Fuhita nepochybně znepokojují. Nejraději by je ze svého světa vypudil, a takovou službu mu my můžeme prokázat hned několikrát. Když Hässlichovy agenty zničíme, odhalíme, nebo jim jednoduše překazíme jejich plány, způsobíme Hässlichovi nesnáze.

A jeho nesnází pak bude major hledět využít ve svůj prospěch. Pokud je Drake nějak ve spojení s Wilsonem a Hässlichem a hlavouni z United Oil o tom nic nevědí, myslím, že major má, co potřebuje. Pokud Hässlichovi soukromí pracovníci pokazí operaci United Oil tím, že ohrozí takovou lukrativní akvizici, jakou Wilson bezesporu je, drak tím u vedení United Oil příliš nezaboduje. S poklesem Hässlichových akcií budou zároveň stoupat Fuhitovy. A my, když budeme pracovat na tom, abychom odhalili Drakovu operaci, uděláme za majora kus práce a pomůžeme mu získat Hässlichovo místo. Ne ne, pan Fuhito bude o noční návštěvě pěkně zticha.

Alespoň víme, že můžeme pronásledovat Draka, aniž bychom se dostali s United Oil do sporu." Sam se rozhlédl. ‚Ale kudy teď ven?"

„Jen klid, bledá tváři. Následuj mě."

43

Hartová stála u ohrady kokatric. Zvířata vypadala ospale, ale bylo ještě brzo a nebe zatažené. Sama byla trochu ospalá a nejraději by si vlezla zpátky do postele. Dnešek byl pro spánek jako stvořený Jenže kvůli obchodům se jen

málokdy mohla oddávat sladkému lenošení. Dnešní obchod se jmenoval Hässlich a povolal ji a Tessiena, aby překontrolovali zabezpečení doků. Neřekl přesně proč, ale chtěl, aby bylo všechno řádně pod zámkem. Měla podezření, že v nejbližších dnech má přijít nějaká zvláštní zásilka.

Tessien dorazil jako obvykle doprovázen oblakem prachu. Odpověď na její pozdrav vyzařovala popudlivost. Ano, pomyslela si vskutku rozkošné ráno.

Tessien byl příliš velký, než aby se vešel do bezpečnostní budovy, a tak se porada konala venku. Byla zvědavá, jak se dnes major Fuhito vypořádá s japonskou zdvořilostí, podnikovou ctí a osobní antipatií k vetřelcům a jak dlouho tudíž budou muset čekat. Doky se zatím připravovaly pro pracovní den a zatím se mnoho nedělo. Sledovala kokatrice v ohradě, jak se zmítají a zarývají své paňáty do země.

„Jsou omámené."

„Cože?"

„Jejich smysly byly uměle utlumeny." (Nepochopitelný výraz.) Tessien promítl své rozhořčení do mysli Hartové. Had nerad něco vysvětloval.

Nenapadal ji jediný důvod, proč by mělo United Oil omámit celé hejno strážných zvířat. Něco se stalo a Hässlich bude bezpochyby chtít vědět co. Kdyby se jí podařilo na to přijít a předstoupit tak před draka s uzavřeným případem, mohla dostat prémii. Přinejmenším by se jejich pracovní vztah mohl zase zlepšit. Neočekávala od zvířete skutečnou vděčnost, ale třeba ho to aspoň naučí vážit si víc jejích profesionálních schopností.

K tomu, aby svou profesionalitu projevila, se jí teď nabízela příležitost. Major Fuhito a tři příslušníci jeho bezpečnostního sboru právě sestupovali po schodech. Na rozdíl od bezvadně upravených pobočníků Fuhito vypadal, jako by ve svých šatech spal. Oči se mu klížily a pohyboval se jako ve zpomaleném filmu. Když se blížili k místu, kde na ně společně s hadem čekala, povšimla si, že majorova chůze je poněkud neobvyklá. Krátkou úsečnou promluvou, jež u dračích forem znamenala šepot, Tessien její domněnku potvrdil.

„On byl také omámen."

Po formálním přivítání vzala Fuhita pod paži a odvedla ho za Tessiena, stranou od pobočníků. Kdyby se je pokusili následovat, Tessienův ocas by jim v tom zabránil.

„Nuže, majore," řekla s úsměvem, „chcete o tom povědět mně, nebo to všechno sdělíte přímo Hässlichovi?"

Fuhito zamrkal jako sovok, kterého znenadání vytáhli na světlo. „O čem to mluvíte?"

„O tom včerejším vniknutí, samozřejmě."

Fuhito ztuhl. „Jak o tom víte?"

„Za to, že o takových věcech vím, jsem placená," odpověděla sladce a čekala, až si sesumíruje v hlavě vhodnou odpověď. Kdyby nebyl po té látce, co mu vetřelci dali, tak otupělý, určitě by to dokázal snáz.

„Neudělal jsem nic, čím bych poškodil United OH," prohlásil.

„Z ničeho vás neobviňuji, majore. Co chtěli?"

Jeho pomalá odpověď ji varovala, zejí řekne buď lež nebo polopravdu.

„Hledali Jarlatha Draka."

Draka. Ale major ještě cosi tajil. Náhle v ní začalo klíčit hrozné podezření. „A jak vlastně vypadali?"

„Dva muži. Indián s vylepšeními a běloch s datajackem. Pracoval s nimi i decker, kterému říkali Lišák."

Lišák také. Její podezření k nijako ozvěna přicházelo i od Tessiena.

„Byl ten běloch blonďák s oříškově hnědýma očima? Průměrně vysoký a silný, s datajackem v pravém spánku, čtyřmi malými jizvami na pravé ruce a podnikovými špeky?"

„Všechno souhlasí, až na jeho hmotnost. Byl hubený." Fuhitův hlas už zněl jistěji a v očích mu vypočítavě jiskřilo. „Váš podezřelý nosí bradku?"

Když ho viděla naposled, tak ne. Ale popis a detaily pozoruhodně seděly. Až příliš. Po prodělaném utrpení mohl zhubnout a na to, aby si nechal narůst přirozenou bradku, měl spoustu času. Popisu mohli odpovídat i jiní muži, ale kolik z nich by se sem vypravilo pátrat po Drakovi? Tím narušitelem musel být Verner. To byl velice nešťastný obrat, ale tentokrát mohla vyčítat jen sama sobě, že se osobně nepřesvědčila, zda je Tessienova oběť opravdu mrtvá.

Verner už dvakrát unikl jisté smrti. V tom muselo být něco víc než jen pouhé štěstí. Vernerovi se nějak podařilo ji obelstít. Byl mazanější, než si myslela.

Nebojí snad Tessien lhal? Nezdálo se, že by k tomu měl nějaký důvod. Jejich čtyřleté partnerství jim oběma vyhovovalo. Alespoň si to myslela. Byla přesvědčena, že tam v Tiru ji nezradil Tessien, ale možná, že už tehdy jí lhal. Pokud pro něj jejich partnerství už nebylo důležité, mohl had využít příležitosti a pokusit se jí zbavit. K žádným dalším pokusům o její likvidaci sice nedošlo, ale to bylo samo o sobě k obnovení důvěry trochu málo. Možná, že čekal jen na vhodnou příležitost. Přestože ji Tessien nikdy v minulosti nezradil, s lítostí si uvědomila, že už jeho slovu nemůže věřit.

„Nesmí na to přijít," oznámil jí Tessien, jakmile zjistil, co vše ze včerejší Vernerovy návštěvy vyplývá.

Hadovo myšlení se velice podobalo jejímu. Ať už byly její problémy s Tessienem jakéhokoli druhu, oba měli společný problém jménem Samuel Verner. I kdyby Verner nebyl tak mazaný, jak si začínala myslet, zůstával nevyřešenou záležitostí, která je mohla oba přijít draho. Nevyřešené záležitosti bylo třeba uzavřít jednou provždy. Tentokrát si dá pozor, aby ho nepodcenila.

Protože si Fuhito povšiml jejího mlčení, usmála se na něj, aby před ním zakryla své starosti. „Majore," řekla vesele, „proč bychom my dva měli jít proti sobě? O včerejší noci Hässlichovi nepovím, pokud mi řeknete vše o těch návštěvnících. Vaše trapné tajemství bude u mě v bezpečí."

Fuhitův úsměv byl až příliš dravci, než aby mohl znamenat, že mu spadl kámen ze srdce. Nesměla tedy věřit všemu, co jí řekne.

44

Bylo už dopoledne, když se vrátili do Samovy nové čtvrti. Na ulicích dosud nebyl příliš velký provoz a chodníky byly zaplněné jen z poloviny. Mezi chodci se prohánějí děti a hrály hry, jež neměly pevná pravidla. Prodavači už čekali na zákazníky ve svých obchodech, jiní prodávali přímo ze svých aut. Několik obchodů se opozdilo s otvíráním a mělo stále ještě stažené rolety. Kolem nich se shromažďovaly skupiny místních a při čekání si vyměňovali klevety. Hloučky byly hodně promíchané, takže ani elf, indián a běloch, kráčející vedle sebe, nebyli ničím nápadní.

Duch najednou popadl Sama za ruku a zatáhl ho pod plachtu stánku s nudlemi. Sam byl otupělý únavou a neměl ani sílu se ohradit, když si Duch s Lišákem sedali na stoličky u pultu. Nechápavě se posadil na volnou, stoličku mezi ně.

„Potíže?" zeptal se Lišák.

Duch přikývl. „Zdá se."

Kuchař zavrčel, aby si něco objednali nebo vypadli. Lišák mu hodil kreditní hůlku a objednal tři misky ramenu. Jakmile se mrzutý starý prodavač otočil ke kamínkům, Duch kývl hlavou k budově, kde Sam bydlel.

„Naproti přes ulici je pes a štěká na trpaslíka."

Sam s Lišákem se podívali naznačeným směrem. Štěkající zvíře spatřili hned. Páří nehybně stál a vytrvale ňafal na malou postavu v odřeném záplatovaném kabátě. Chodci se jim obloukem vyhýbali. Drbán nakonec máchl poloprázdnou lahví po zvířeti, které po hrozící ruce chňaplo a jen o vlásek ji minulo. Pes ještě několikrát zaštěkal, a pak, když se k němu šedovlasá hromada hadrů rozběhla, uskočil stranou a dal se na útěk.

„Vyděděnec společnosti, bez peněz a bez domova. Vyhmátl jsi skutečný problém našeho světa, pane Falešný poplachu."

„Bezdomovci U sebe nemívají prvotřídní výzbroj."

Sam a Lišák se podívali ještě jednou a sledovali otrhaného muže, jak se vrací k výklenku obchodu v přízemí domu. Sam nic neviděl, Lišák však zřejmě ano.

„Dobrá matko nás všech! Máš pravdu."

„Zpárované Ares Predátory?" zeptal se Duch.

„Mohly by být. Ty jsi odborník na železné zboží, pane Břitváku, ne já. Ať už jsou jakéhokoli druhu, rozhodně jdou do páru."

„Jak sis ho všiml?" zajímal se Sam.

„V tom výklenku byl jeden z mých lidí."

Sam si povšiml hněvu v Duchově hlase. ‚A ty myslíš, že..."

„Trpaslík ho dostal. Můj chlapec by nikdy svévolně neopustil své stanoviště."

Sam po něm ještě jednou střelil pohledem. Drban nevypadal nebezpečně, až na to své chování. „Co myslíte, že tu dělá?'

„Čeká na tebe, pane Twiste," odvětil Lišák.

„On a jeho přátelé se už nejspíš vloupali do tvého bytu," dodal Duch.

„Vloupali do —" Samovi se sevřel žaludek. „Tam měla být Sally."

Duch otočil hlavu a pohlédl na Sama. Oči se mu zúžily a z konečků jeho prstů vyjely chromované břity. Tvář muže, s nímž společně prožil noční dobrodružství, postrádala jakýkoli výraz, a právě to Sama vyděsilo. Muž, kterému věřil na život a na smrt, jako by byl náhle ochoten ho zabít.

Břity zmizely, Duch se otočil a sklouzl ze stoličky přímo Lišákovi do náruče. Elfovy ruce byly široce rozpřažené a bránily Duchovi v pohybu. Elf jimi indiána pevně objal dřív, než mu mohl pouliční samuraj proklouznout. Elf Duchův pohyb očekával.

„Diskrétně, Duchu. Když tam vtrhneme jen tak nazdařbůh, tak jí nepomůžeme." Chvilku to vypadalo, že indián je odhodlán se prát i s Lišákem. Pak napětí v Duchových svalech polevilo a Lišák uvolnil své sevření. „Nevíme ani, co se vlastně stalo."

Lišák otočil Ducha čelem vzad a přinutil ho, aby si sedl zpátky na židličku vedle něj. Elf se naklonil nad pult a přes Ducha řekl: „Same, tvoje magie by nám mohla pomoct."

„Jaká magie? Vždyť neznám ani žádná zaklínadla."

„Astrální projekce. Můžeš prozkoumat budovu a byt. Jestli tam na tebe čeká nějaký nepřítel, nebude předpokládat, že bys něco takového dokázal. Všichni, kteří vědí, že jsi kouzelník, jsou tvými přáteli a přišli by jen na kus řeči."

„Greerson," zašeptal Duch.

„Cože?" nechápal Sam.

„Kdo?" ptal se Lišák.

„Greerson. Ten trpasličí lovec trofejí. Slyšel jsem, že loví ze zálohy."

Lišák se Samem si vyměnili pohledy. „Ty ho znáš?" zeptal se Lišák.

Duch zavrtěl hlavou. „Jen jsem o něm slyšel. Nejhorší půlčák na celém pobřeží."

„No, pane Twiste, zdá se, že o tvém úmrtí začínají některé kruhy pochybovat. Taky se zdá, že tvůj průzkum nebude jen vhodný, ale zhola nezbytný. Nemůžeme si být jistí, zda Greerson neví i o tvých přátelích. Vzhledem k tomu, že ani jeden z nás nemůže nepozorovaně projít kolem něj, musíme udělat druhou nejlepší věc. Jen tvá astrální projekce dokáže proklouznout dovnitř a ověřit, zda je naše podezření namístě. A co je ještě důležitější, můžeš zjistit, zda je paní Tsungová držena v zajetí v tvém příbytku."

Lišákův poslední argument byl nejvýmluvnější. Pokud Sally padla do zajetí, budou se muset dozvědět vše, aby ji pak mohli zachránit. „Tak dobrá. Pokusím se."

„To je slovo statečného potulného rytíře."

Sam se vůbec necítil jako rytíř. Cítil se spíše jako necvičené páže, které se chystají navléknout do brnění a vrhnout do

boje, aniž mu dali meč. „Řekl jsem, že se pokusím, ale nejsem v tom příliš dobrý. Polovina z toho je jen halucinace a já si nejsem jistý, jestli vždycky dokážu rozeznat, která polovina je která."

„Ale pokusíš se o to." Když Sam pomalu přikývl, Lišák dodal: „Můžeš dokázat jen to, čeho jsi schopen."

Sam zavřel oči ve snaze uniknout vjemům z ulice a pokusil se zkoncentrovat. Nešlo to hned, ale zvuk projíždějících vozidel ho pomalu ukolébával. Čím víc se snažil, tím těžší mu připadala jeho hlava. Hlava Samovi podklesávala, ale pak ji náhle prudce zdvihl a celé své úsilí zmařil. Zkusil to znovu. Když opět prudce zdvihl hlavu, zjistil, že stojí. Hlava i celé tělo byly náhle lehké, otevřené a čisté, jako by se chtěl vznést. Otevřel oči a pohlédl na sebe. Všechno vypadalo jako obvykle, až na to, že veškerá jeho výbava a osobní věci, s výjimkou fosilního zubu, vypadaly jaksi nehmotně. Zub byl však stejně skutečný a hmatatelný jako jeho tělo.

Otočil se a chtěl něco říct Lišákovi a Duchovi, ale zjistil, že pečují o osobu, která leží obličejem na pultě. Tou osobou byl on. Když to Sam viděl, poznal, že se mu to podařilo a to mnohem lépe než kdy předtím. Tentokrát si svou přítomnost v astrálním prostoru uvědomoval a stejně tak věděl, že jeho vlastní tělo nehybně čeká na jeho návrat. Bylo to osvobozující, povznášející a nesmírně vzrušující zjištění.

Poprvé vnímal astrálně prostředí, které znal. Nebo si to alespoň myslel. Svět kolem něj se změnil. Barvy se posunuly, budovy vypadaly rozmazaně, zatímco lidé na městském pozadí přímo zářili..

Na dosah ruky jasně hořely ohně označující Lišáka a Ducha, avšak zřetelně se v nich rýsovaly díry. V postavě pouličního samuraje jich bylo víc než v elfovi. Prodavačova aura byla překrytá žlučovitě zelenou vrstvou, jež odporně — páchla. Nebyl to sice ten správný výraz, ale přesto docela přesně odpovídal jeho smyslovému vjemu.

Sam přešel k trpaslíkovi, který prve upoutal jejich pozornost. Když se k němu blížil, spatřil záři, která byla silnější než původní otrhaná podobizna, již si pamatoval. Nevěděl jak, ale poznal, že tento trpaslík kypí zdravím. Jeho aura „nepáchla"jako prodavač nudlí a nebyla tu ani žádná skvrna, která by prozrazovala, že trpaslík zneužívá nějakou drogu, jak se snažil předstírat. Záře této osoby byla pokrytá fleky a tmavými, mrtvými místy ještě víc než Duchova — Sam pochopil, že to byl znak rozsáhlých kybernetických vylepšení.

Sam se k němu přibližoval proto, aby vyzkoušel, zda je opravdu pro běžného pozorovatele neviditelný. Přistoupil k falešnému drbanovi tak, že ho nemohl nespatřit, ale žádné reakce se nedočkal. Sam se spokojeně otočil a přešel ulici.

Ulice připomínala vířivý rej zářících lidí, stínových strojů, prchavých záblesků světel neznámého původu a letmých pohybů, jež okrajově zachytily jeho smysly. Vzrůstající síla těchto vjemů ho přinutila rychle přejít. Vklouzl do budovy, stranou od běžného shonu, a byl rád, že v hale nikdo nebyl. Na chvilku se zastavil, aby se upokojil, a pak pokračoval dál.

Protože nevěděl, jak si má přivolat astrální výtah, prošel dveřmi, jichž se jeho ruka nemohla dotknout, a stoupal nahoru po schodech. Když zdolal několik pater, zjistil, že nedokáže přečíst číslo, které označovalo každé poschodí. I když patra viděl a cítil, čím se jedno od druhého liší, nedokázal si vjemy správně vyložit. Litoval, že ho nenapadlo počítat odpočívadla. Na každém podlaží začal nakukovat do dveří a hledal trosky a jiné vady na kráse, které charakterizovaly jeho poschodí. Naštěstí mu to nezabralo příliš mnoho času.

Pomalu kráčel ke dveřím svého bytu. Klíč nepotřeboval, klidně .prošel panelem. V bytě bylo všechno rozházené. Co se dalo rozbít, bylo rozbité, co se dalo roztrhat, roztrhané, a co se dalo otevřít, otevřené. Vše, co mělo nějakou hodnotu, zmizelo, nebo bylo zničeno, po Sally však nebylo nikde ani památky.

„Vůbec nepřišla," ozval se hlas, který poznával.

Sam se otočil a spatřil bytost, která ho oslovila. „Pse, co tu děláš?"

„Mluvím s tebou." Pes naklonil hlavu na stranu a věnoval Samovi široký, psí úsměv.

Samovi ta odpověď nepřipadala ani trochu legrační. „To vidím. Chtěl jsem se zeptat, proč jsi tu?"

„Máš se ještě hodně co učit."

Už zase. Sam uvažoval. Možná, že byl blázen. Unavení lidé mívají halucinace a špatné jídlo může způsobit těžké sny. Možná, že přišel domů z běhu, padl do postele a teď po té únavě a vyčerpání spí jako zařezaný. Poklekl vedle Psa. „Brzy se probudím. Ty budeš pryč a Sally u mě. Tohle je jen paranoidní noční můra."

„Skoro jsi uhodil hřebíček na hlavičku, Člověče. Skutečně je to sen, ale to neznamená, že to není pravda. A paranoia se občas hodí. Někdy je přímo nezbytná. Mohl bych tě naučit jednu píseň."

„To se mi snad opravdu jen zdá." Sam vstal. „Před vchodem do domu stojí vrah, další dva mě pronásledují, kam se hnu, sloužím jako kamufláž drakovi a můj věrný astrální průvodce mě chce naučit ukolébavku."

„No, ukolébavka by také nebyla špatná, ale tu právě teď nepotřebuješ. Měl jsem na mysli silnější píseň."

Pes začal zpívat a Sam už nevnímal nic, jen to, že se do něj Lišák pokoušel nalít trochu hořkého zeleného čaje. Chutnalo to strašně, ale Sam pil, vděčný za Všechno, co bylo skutečné a hmotné.

„Co tě tak zdrželo?" zeptal se elf. „Sally nikdy netrvá astrální průzkum tak dlouho. Už jsme mysleli, že dostali tvého ducha."

„Hovořil jsem s..." Sam zjistil, jak směšně by to znělo, a zarazil se. „Na tom nezáleží."

„Co jsi zjistil?" naklonil se k němu Duch.

Sam potlačil hysterický smích a opatrně vážil slova, která chtěl indián slyšet. „Někdo se tam vloupal, ale Sally tam nebyla. A s tím trpaslíkem máš nejspíš pravdu. Je samý drát a chrom."

„Musíme změnit vzduch," prohlásil Duch.

Pokud mohli soudit, pozorný trpaslík si tří čerstvých zákazníků prodavače nudlí nevšiml.

Změnou vzduchu se rozuměl přesun na Duchovo území. Pro runnery to znamenalo i trochu jídla a několik hodin spánku. Když se Sam probral, měl hlad jako vlk. Rychle zhltl další potravu, aby zasytil žaludek. Zatímco spal, Lišák i Duch se činili. Spojili se se Sally, která je ujistila, že je v pořádku a že ji nikdo neohrožoval. Příslušník Duchova kmene,

jenž hlídal byt, zmizel a všichni ho považovali za mrtvého. To byl zcela nepochybně Greersonův styl, nehledě na to, že zvěst o jeho přítomnosti v Seattlu šla na ulici od úst k ústům. Směs uklidňujících a znepokojujících zpráv korunovalo Lišákovo hlášení o dobročinné večeři v klubu Voyeur.

„Takže ty si myslíš, že Drake by se mohl zúčastnit té dnešní večeře?" odtušil zamyšleně Sam.

„Jářku, to je událost, jaká většinou přitahuje jeho milenku Naďu Mirinovou, a ta už potvrdila účast. Z toho tedy vyvozuji, že tam bude i on. Pokud ano, mohli bychom se k němu přitočit a nasadit na něj nějakou elektroniku. Třebas stopovač či práskač."

„Kašlu na elektroniku. Chci tam jít. Chci ho zase vidět."

„Jít tam jen tak by nebylo příliš moudré," poznamenal Duch. „Mohl by sis pěkně naběhnout."

‚A v tom klubu obzvlášť," dodal vážně Lišák. „Majitel je prosluly tím, že ve své restauraci absolutně nestrpí žádné násilnosti. To není místo, kde by se daly vyřizovat spory jinak než vyjednáváním. Tedy, pokud někdo není dostatečně bohatý, aby zasypal požár uspokojivým množstvím škváry."

„Nechci s ním mluvit a nechci s ním ani bojovat," ujistil je Sam. „Chci se na něj jen podívat."

„Domníval jsem se, že chceš, aby tě považoval za mrtvého."

„Nemusí mě vidět."

„Mohl bys mi tedy, pane Twiste, prozradit, co přesně máš za lubem?"

„Podívej, stejně ho nemůžeme dostat, dokud nezískáme dost důkazů. Myslím, že když se mu podívám na zoubek, leccos se dovím. Astrální projekce mi umožňuje poznat na lidech některé věci."

„Jaké věci?" zeptal se nedůvěřivě Duch.

Sam nevěděl, jak to vysvětlit, protože tomu sám příliš nerozuměl. „No, lidé vyzařují jakýsi žár. Je dost zřetelný a já ho dokážu vnímat astrálně. To by pomohlo. Víte, kdyby třeba skrýval svou pravou podobu, poznal bych to. Pak je tu ještě kyberware. Ten ruší žár, jako by ho uhasil. Myslím, že bych dokázal určit, do jaké míry je modifikovaný. Pak bychom mohli vědět, co se od něj dá očekávat."

„To nezní špatně," řekl Lišák. .

„Myslel jsem, že na magii nevěříš," připomněl mu Duch.

„Řekněme, že jsem změnil názor." Věnoval jim chabý úsměv. Nebo jsem se úplné zbláznil, pomyslel si.

Sam si vybral stůl, odkud měl dobrý výhled na ten, který si rezervovala Mirinová á její host. Nedělal si starosti, že si ho Drake všimne, protože klub Voyeur měl jistou zvláštnost. Samův stůl byl v Dolní hale, jež byla od Horní haly oddělena tím nejčistším jednosměrným transparexem. V klubu Voyeur bohatí a mocní stolovali odděleně od nižších společenských vrstev, které je mohly pro své poučení sledovat. Sam si pomyslel, že dobrovolná účast na představení v Horní hale mohla někoho napadnout snad jen z neukojené pýchy a marnivosti. Klub Voyeur byl pilířem třídního vědomí, od skvostných platinových solniček ve tvaru starověkých plachetnic za transparexem, až po nadutost číšníků, již mohl zmírnit jen tučný úplatek. Jídlo bylo samozřejmě vynikající.

Samův plán dostal hned zpočátku povážlivé trhliny. Dálkový mikrofon, který skrýval v příruční tašce, nedokázal proniknout bariérou mezi oběma halami. Z rozhovoru na druhé straně tedy neuslyší nic. Zas tak moc na tom ale nezáleželo. Nebylo pravděpodobné, že by si sdělili něco významného. Kromě toho dnes večer spoléhal hlavně na svůj zrak.

Sam právě dojídal předkrm, když dorazil objekt jeho zájmu. Naďa Mirinová vypadala ve skutečnosti ještě lépe než na snímcích ze společenské rubriky. Ačkoli byla nesmírně atraktivní, Sam nespouštěl oči z jejího společníka v tmavém obleku. Byl to Jarlath Drake, bezvadně oblečený a upravený přesně tak, jak si ho Sam pamatoval z garáže v Pustině.

Sotva se usadili, už byl u jejich stolu vrchní. Sam sice neslyšel, co povídá, ale omluvný postoj a pohyby rukou hovořily jasně. Vrchní ukázal na výklenek u vchodu, a pak tam Draka úslužně odváděl, zatímco Mirinovou se zatím snažil zabavit celý houf číšníků.

Drake se znovu objevil v jednom z mnoha zákoutí vestibulu o několika podlažích. Tato místa měla poskytovat jejich uživatelům nerušené soukromí. Drake si však zvolil takové, které měl Sam přímo na očích. Byla to šťastná shoda okolností, již Sam nechtěl za nic na světě promrhat. Na zkoušku tím směrem zaměřil mikrofon a byl odměněn několika slovy vrchního.

„...pán čekal, až přijdete. Říkal, že má pro vás nějakou zprávu, kterou vám musí předat osobně, a odmítá odejít. Samozřejmě, že jsme..."

„Nechte nás o samotě," přerušil vrchního Drake.

„Zajisté, pane," odpověděl s úklonou vrchní.

Drake vkročil do výklenku a opřel se o mosazné zábradlí. Okno mu skýtalo pohled na světla metroplexu. Z vestibulu ani z Horní haly ho nikdo kromě Sama nemohl vidět.

Posel, který ho následoval dovnitř, byl velký svalnatý muž. Vykračoval si jako tvrdý chlapík, který ví, že je nebezpečný. Jeho chromové oční štíty, diskové kybernetické uši a vlasy s vystříhanými pruhy odpovídaly, na rozdíl od hedvábného obleku, spíš pouličnímu stylu. Přestože byl oblek ušit z drahého materiálu, jeho střih nedokázal zakrýt hrozivou bouli, jež se tomu muži rýsovala pod levou paží. Další z Drakových zvláštních smluvních partnerů, domyslel si Sam.

„Potíže, pane Draku," řekl muž tiše, jako by se obával odpovědi.

Drake si povzdychl a nepřestával pozorovat město. „Mluvte."

Posla zjevně vyvedl z míry Drakův odtažitý postoj. Znervózněl a nevěděl, jak začít. To tedy musí být opravdu špatná zpráva, pomyslel si Sam.

„Jde o Wilsona," promluvil muž. „Objevil se tam nějaký inspektor a pořádně ho vylekal. Vzal do zaječích."

Drake se pomalu otočil tváří v tvář poslu. „Chcete mi snad říct, že se vám doktor ztratil?"

Muž znervózněl ještě víc. Uhnul očima, ale pak se zase pátravě zadíval do kamenného výrazu Drakovy tváře a nakonec skončil na jeho límci. „No, tak trochu. Není to s ním jednoduché, však víte. On —"

Drakova ruka náhle vystřelila vpřed a popadla ho za krk. Drake pak muže, který okamžitě zfialověl vyzdvihl do vzduchu. Muž tloukl rukama do Drakovy paže a bezmocně kopal nohama. Klidně, jako by ho udržení vzpouzejícího se muže ve vzduchu nestálo žádné úsilí, Drake řekl: „Nařídil jsem vám, abyste dohlédl na to, že se doktorovi nic nestane, dokud nebudu připraven se o něj postarat. Jestli se vám ztratil, tak jste mě hluboce, zklamal."

Drake trochu povolil stisk a umožnil muži, aby ho uchopil za paži a přiškrceným hlasem odpověděl: „Byla to nehoda."

To neměl říkat. Drakovy oči se zúžily a krátkým pohybem zápěstí sevřel mužovo hrdlo. Posel zachrčel, z úst mu vytryskla krev a jeho tělo znehybnělo. Drake pustil mrtvé tělo a chvilku se na ně díval. Pak pozvedl paži a olízl kapky krve, které mu potřísnily rukáv úzkostlivě čistého obleku.

V tu chvíli se na scéně tohoto drobného nedorozumění objevil vrchní. Při pohledu na výsledek Drakova náhlého projevu násilí ztuhl a jeho sebejisté vystupování bylo pryč. Drake rychle prošel kolem něho a vracel se do jídelny.

„Uklidťte to, prosím. Stala se mu nehoda."

Sam dobře věděl, že Drake byl muž, který se nezastaví před ničím, ani před vraždou, ale nikdy ho nenapadlo, že by si sám špinil ruce. Drake byl mnohem nebezpečnější, než si myslel, a rozhodně k tomu měl všechny prostředky. Cožpak mu Lofwyr neříkal, že ten muž je víc, než se zdá? Vražda posla dokázala, že je silně modifikován. Sam si mohl k úspěchu svého dnešního průzkumu jen blahopřát. Jenže noc ještě zdaleka nebyla u konce. Bylo načase zjistit, kolik kyberwaru obsahuje Drakovo tělo. Sam možná nezjistí, k čemu přesně Drakova zlepšení slouží, ale jejich rozsah umožní runnerům odhadnout jeho sílu. Čím víc se toho dozvědí o Drakových tajemstvích, tím spíše se jim nakonec podaří ho srazit na kolena.

Sam se soustředil. Přechod do astrálního prostoru se mu tentokrát zdál snazší. Prohlédl si restauraci. Jako obvykle ho posun ve vnímání zpočátku zmátl a nebyl si jistý, kde má hledat, stůl, za nímž seděla Mirinová. Pak ji našel. Její aura byla silná a plná energie, což ještě umocňovalo její krásu. Pohled na jejího společníka, jenž seděl stočený do klubíčka vedle ní, ho šokoval.

Křídla podobná netopýřím měl pevně přitažená k hřbetu, který tvořil oblouk dlouhého zahnutého krku se zubatými obratli. Na něm seděla hlava ve tvaru klínu, se širokými čelistmi plnými špičatých zubů. Obdobně ostré zuby se rýsovaly i na ocase, obtočeném okolo židle, na níž ta bytost seděla. Byl to miniaturní drak, jehož podoba pulzovala napětím a třpytivým sebeovládáním, které mu jakýmsi neznámým způsobem bránilo v přirozeném projevu. Samovu pozornost upoutala zlatá tlapa spočívající na stole. Na jednom z drápů byl prsten vytepaný do podoby muže, jehož rysy až příliš dobře znal. Byl to Jarlath Drake. Takže Drake byl skutečně něčím mnohem víc, než se zdál. Vůbec to nebyl člověk. Drake pro Hässlicha nepracoval. Sám byl Hässlich!

Protože Sam byl pouhým kouzelnickým nováčkem, který doposud neovládal s jistotou své schopnosti, vrátil se raději rychle do svého těla ke svým světským smyslům, na něž se mohl s jistotou spolehnout. V restauraci za transparexem nerušené večeřel milý tmavovlasý muž se svou přítelkyní.

Cožpak těch draků, kteří vstoupili do jeho života, nebylo už dost?

Nevěděl, co si počít, ale jedna věc byla jistá. Pouštěl se do něčeho, co bylo nad jeho síly.

45

Neviděl to poprvé, ale dnes na tom Lišákovi připadalo něco divného. Obávaný a renomovaný pouliční samuraj Vyvolávač duchů, mezi bližšími přáteli známý jako Duch, jenž kráčí do sebe, připravoval sojovou kávu v ubohé předsíni, která jim zároveň sloužila jako kuchyně. Možná, že v tom byla mírná neohrabanost indiánových pohybů, nebo způsob, jakým neustále nakláněl hlavu, jako by čekal na nějaký signál. Něco tu nesedělo. Když Duch odstoupil od dřezu a v každé ruce držel hrnek, Lišák si povšiml, že třetí hrnek zůstal ležet na boku vedle konvice. V tom to bylo. V minulosti vařil Duch jen pro Sally a nechával elfa, aby se o sebe postaral sám.

„Díky," řekl Lišák a vzal si nabídnutý hrnek.

Duch se posadil se zkříženýma nohama na podlahu. Několik minut seděli a mlčky usrkávali kouřící sojovou kávu. Pak Duch řekl: „Odvahu tedy má." Zavrtěl hlavou. „Chce obvinit draka z vraždy a pohnat ho před soud."

„Vypadá to, že už si nejsi tak jistý. Přál by sis to zabalit?"

Duch na něj zachmuřeně pohlédl. „Přání s tím nemá co dělat."

To je lež, pomyslel si Lišák. Je tu přání, které s tím má strašně moc co dělat. Lišák však nechtěl být první, kdo ho vysloví nahlas. „Sam by to pochopil. Od té doby, co jsi slíbil, že mu pomůžeš dostat Draka, se spousta věcí změnila."

‚A jak budu vypadat, elfe? Dal jsem slovo, a před svědky. Je mi jedno, že spousta mizerů a chuligánů, kteří si říkají pouliční samurajové, si myslí, že chrom a krutost je všechno, co potřebují. Jenže to nestačí. Staří Japonci chápali, v čem je rozdíl, téměř stejně dobře, jako mí předci. Válečník musí být čestný muž. Drží slovo a je silnější než ostatní, zvláště svým srdcem."

„Přestože jsi pouhým pouličním samurajem, Duchu, jenž kráčí do sebe, jsi čestný muž a válečník."

„Skutečně?"

„Dokonce i staří samurajové byli především muži."

Indián mlčky odložil svůj šálek. Jeden z jeho ručních břitů vyklouzl ze své ektomyelinové pochvy. Třpytící se karbidová ocel poškrábala podlahovou krytinu a nechala za sebou drobné prstence umělé hmoty.

„A co ty, elfe? Proč už jsi dávno neutekl do lesa?"

„Cest není výsadním majetkem samurajů, pouličních či jiných," ohradil se Lišák a snažil se, aby to znělo hodně dotčeně.

„Nikdy ses ale o ni moc nestaral."

Duch ho znal až moc dobře. Mohl tvrdit, že to dělá, aby se pobavil, tak jako v minulosti. Ani to by mu ale Duch nevěřil. Lišák však sotva mohl přiznat; že vlastně neví, co ho k tomu všemu vedlo.

Duch natáhl nohy a zvedl se z podlahy. „Už jdou," řekl. Přistoupil k oknu a opřel se s hranou nonšalantností o stěnu.

Duch měl pravdu. Za okamžik se z průchodu ozval smích. Sally lezla oknem první. Přestože byla oblečena do třpytivé kombinézy, jež se od její obvyklé pracovní výstroje značně lišila, přes rameno měla zavěšeny křížové pásy a u boku se jí houpalo pouzdro s magickým mečem. Když se zachytilo o parapet, Sam se rychle natáhl, aby ho uvolnil. Za okamžik vklouzl dovnitř i on. Natáhl po ní paži, ale ona se mu vyvinula, takže ji jen letmo políbil na tvář. Až potom Sam zjistil, že v místnosti je Lišák a Duch. S rozpačitým úsměvem je přivítal.

Lišák úsměv opětoval. Jen zdvořilost mohla zachovat civilizovanou úroveň. Duch Sama ignoroval a oslovil Sally.

„Přišla jsi pomáhat?"

„Pomáhat s čím? Potřebuješ snad pomoc při vaření?" zeptala se Sally se zářivým úsměvem.

„On potřebuje pomoc," odsekl Duch a kývl hlavou směrem k Samovi. „Ani bych neřekla." Poslala Samovi vzdušný polibek, chvíli se jen tak procházela po místnosti a nakonec se rozvalila na spací matraci. Opřela se o loket a pohladila pouzdro s magickým mečem. „Myslím, že mu to jde docela dobře."

Duchovo chřípí se rozšířilo. „Copak ti neřekl, co zjistil?"

Pohodila hlavou a cop jí sklouzl na záda. ‚A co s tím mám podle tebe udělat?"

Lišák pozoroval Sama, jenž těkal pohledem z jednoho na druhého a zjevně nechápal podtext jejich vzájemné výměny názorů. Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale Duchův náhlý výbuch mu v tom zabránil.

„Co děláš, je jen tvoje zatracená věc. Mě se to nijak netyká. Ale jestli neuděláš nic, dotkne se to jeho. A asi to bude jeho smrt. Tenhle běh už není o nějakém mizerném panu Johnsonovi."

„A co já můžu změnit?" vykřikla.

„Máš magii, kterou on zatím ještě neovládá. Krucinál, ženská! Teď je v tom i drak."

„Draci v tom byli i předtím."

„Nemůžeme se postavit drakům bez pomoci magie."

„Raketa je stejně dobrá jako ohnivá koule."

„Kham tě uznává za vůdce. Mohla bys ho přivést, a pak bychom měli šanci."

„Kham se chová jako dospěly, na rozdíl od některých. Je velký a může se rozhodovat sám za sebe."

Duch spolkl odpověď a zamířil k oknu. Lišák se domníval, že indián teď odejde, ale ten se náhle zastavil a otočil. Když promluvil, jeho hlas už zněl klidněji, zato však naléhavěji.

„Víš přece, že jenom my tři na Hässlicha nestačíme. Ať už provádí tu operaci v Renraku na vlastní pěst nebo ne, ten drak je jednou ředitelem bezpečnosti United Oil v Seattlu a to mu dává zatraceně velkou moc."

„Jenže kdyby ji použil, byl by odhalen svými nadřízenými," namítl Sam, který byl rád, že se už jednoznačně mluví zase k věci.

„Nemusel by," řekla Sally. „Ten červ je mazaný. Však on by přišel na nějaký způsob, jak to navléknout, aby se zdálo, že jdete po aktivech Uni Oil, a tím ospravedlnit použití podnikových sil."

„I bez bezpečnostních oddílů Uni Oil je tu ještě ten druhý drak a Hartová," upozornil je Duch.

„Pokud pro něj stále ještě pracují," podotkl Sam.

„Máš nějaký důvod si myslet, že ne?" zeptala se Sally.

„Greersona," odpověděl. „Kdyby měl Hässlich stále ještě Hartovou a Tessiena, proč by na mě posílal Greersona?"

„Kdo říká, že Greersona poslal on," řekla Sally.

„Paní Tsungová, ty něco víš? Vstoupil snad do hry někdo další?"

Sally pokrčila rameny „Možná. Možná, že Greerson pracuje pro Hässlicha už od samého počátku, jenomže vy jste na něj ještě nenarazili. I kdybych pomohla, i kdybych přemluvila Khama a jeho gang, aby se přidal na vaši stranu, jste v pěkné bryndě. Odstranit Hässlicha není jen tak."

„Takže pomůžeš." Duchova otázka zněla jako konstatování.

Sally se beze slova zvedla a odkráčela do kuchyňky, kde si nalila hrnek sojové kávy. Pak se obrátila, opřela o dřez a naráz vypila polovinu šálku. Uchopila šálek do obou rukou a chvilku přemýšlela.

„A co Lofwyr?" navrhla Samovi. „Poslal tě, abys za něj udělal špinavou práci. Třeba by přiložil ruku k dílu, anebo by celý ten špektákl aspoň částečně financoval."

„Můžu se zeptat," odpověděl Sam.

Lišákovi se zdálo, že Sam si vůbec není jistý, jestli to opravdu může udělat. Pokusí se, protože ho o to Sally požádala. Elfa zajímalo, co si od toho Sally slibovala.

„Vítej v týmu, paní Tsungová."

„Ne tak rychle, Lišáku. Počkáme, až jestli ten quebecký červ bude ochoten do toho vrazit nějaký peníz. Pak teprve do toho půjdu."

46

Jacqueline se podívala, která linka zvoní. Byla vyhrazena Vernerovi. Zřejmě konečně odhalil povahu svého protivníka. Spustila záznamník a nahlédla přitom do kalendáře. O dva dny dříve, než byl původní předpoklad.

Zapnula simulátor, který jí s půlvteřinovým zpožděním poskytne podobu Karen Montejacové, což byl právě čas, který simulační program potřeboval, aby sladil pohyby obličeje s jejími slovy.

„Ano, pane Vernere?" řekla a navázala spojení.

Ten hoch si zasloužil její obdiv. Rychle skryl své překvapení, že ho oslovila, jakmile se s ním spojila. „Chci mluvit s

Lofwyrem," řekl.
„Lituji, ale teď právě je zaneprázdněn. Mám mu něco vyřídit?"
„Potřebuju s ním mluvit osobně," pravil naléhavě Sam. „Vyřiďte mu, že jde o naši dohodu."
„Chcete ji zrušit?"
„Ne." Jejímu zkušenému oku neušlo, že je zmatený a vystrašený. „Podívejte, já s ním musím mluvit. Všechno je jinak, než říkal, a já si s ním potřebuju promluvit o Drakovi."
„Aha," odpověděla chladně jako pravá sekretářka. „Spojí se s vámi jeden z našich arbitrů. V šest večer před vaším domem?"
„Ehm, ano. Řekněme v šest."
„Výborně. Očekávejte pana Entericha."
„Ale vy nevíte, kde jsem."
„Pan Enterich je o všem informován, pane, a jsem si jistá, že všechny stížnosti vyřeší k vaší naprosté spokojenosti. Ještě něco, pane?"
„Myslím, že už nic."
„Přeji vám příjemný den, pane Vernere." Přerušila spojení a vyprskla smíchy. Vždycky ji bavilo, když označení neměli ani tušení, co se děje. Pak se opět opanovala a navázala spojení s Lofwyrem. Na obrazovce se objevila hlava se zlatými šupinami, která na ni upřeně hleděla. „Verner se ohlásil, pane. V šest hodin seattlovského času se setká s panem Enterichem ve věci Drake."
„Vyhovuje," oznámil jí drak a hned po tom se odpojil.

Crenshawová přikývla a Ridley vykopl dveře. Z rámu lítaly třísky. Část panelu se odlomila a vzala s sebou zuřivě odolávající zámek. Dveře se vyvrátily a odhalily pokoj, který před odpoledním sluncem chránily těžké závěsy. Světlo vycházelo z dvojice červených žárovek, zašroubovaných do laciných podlahových lamp, jež měly vypadat jako svícny.
Z postele se vyděšeně škrábal nahý tlusťoch. Jeho společnice, právě tak obnažená drobná Asiatka, zůstala s vykulenýma očima ležet. Nic jiného ani udělat nemohla, protože byla s roztaženýma rukama a nohama přivázána ke sloupkům postele.
Crenshawová pustila Ridleye a Markowitze napřed. Detektiv se zastavil hned u dveří, zatímco břitvák pokročil vpřed a popadl naháče, který rychle sbíral své šaty z podlahy.
„Ale, ale, frajere," řekl Ridley, popadl muže za vlasy a zvrátil mu hlavu obličejem vzhůru. Břitvák se usmíval, když se muž prohýbal pod jeho sevřením a řval bolestí. „Neměl bys odcházet, ještě jsme se neseznámili."
Ridley přinutil kunčofta vstát a dvakrát ho prudce udeřil do břicha. Muž se zkroutil, zachrčel a začal dávit. Ridley zatáhl muže za vlasy a otočil ho tak, aby nebyl potřísněn zvratky. Když muž vydávil vše, co v něm bylo, postrčil ho Ridley ke dveřím. Muž se potácel pryč a rukama si zakrýval přirození.
„Tohle nechceš?" otázal se posměšně Ridley a zvedl šaty. Muž utekl a Ridley se hlasitě rozchechtal, až se to rozléhalo po chodbě. „Ach jo. Chlap jaksepatří."
„To jste nemusel dělat," řekl Markowitz.
„Já aspoň nemusím holky uvazovat k posteli, abych je dostal. A co vy, Marky? Zvládnete to bez pout?"
„Nechte toho, vy dva. Máme tu práci." Crenshawová se otočila k ženě na posteli. „Přišli jsme si s tebou popovídat, Candy."
Candy natáhla krk a pokoušela se rozvázat řemínky svými zuby, ale Crenshawová jí dala pár facek a posunula řemínky tak, aby na ně nedosáhla.
„Ještě chvilku vydrž, zlatíčko."
„Nemám vám co říct." Oči Candy žhnuly nenávistí, ale navenek zůstávala klidná. „Právě jste mě připravili o 500 nuyenů a jestli hned nezmizíte, Alfie na vás pošle svý gorily."
„Jen ať to zkusí, děvenko." Ridley pozvedl svá předloktí a ohnul zápěstí dovnitř. Z pevně zapuštěných pouzder se vysunuly devět centimetrů dlouhé chromocelové břity, které se v červeném světle leskly. „Gorily si dávám k snídani, než vyrazím do ulic na pořádný jídlo."
Crenshawová usedla na pelest postele. „Tak vidíš, Candy. Svým obhroublým způsobem vykreslil můj společník situaci docela věrně. Nemusíme se bát pochopů tvého přítele Alfieho, protože se o sebe dovedeme dobře postarat. Na druhou stranu, ty nemáš nikoho, kdo by tě před námi ochránil. Takže nám radši pověz, co chceme vědět, a necháme tě na pokoji."
Candy vysunula bojovně hlavu a odvrátila tvář.
„Víme, že navštěvuješ podnikového manažera jménem Konrád Hutten."
Nereagovala.
„Víme také, že pracuješ pro Příjemné společnice, přes které ses dostala k Huttenovi. Kdo je tvůj šéf, Candy?"
„Běžte si to najít do Veřejné knihovny."
Crenshawová kývla na Ridleye. Přistoupil k posteli tak, aby ho Candy viděla. Shýbl se a přejel jí břitem po tváři. Mělká brázda se ihned zalila krví.
„Rozmysli si to, děvenko, nebo jinak přijdeš o něco, co je ti milé a blízké."
„Strč si ten svůj břit někam."
„Špatná odpověď, děvenko," Ridley prudce švihl předloktím a jeho břit projel dívčiným zápěstím. Ruka spadla na podlahu, potřísněná krví, jež se řinula z otevřeného zápěstí. Candy začala ječet.
„Ridleyi!" Markowitz se vrhl vpřed, ale krvavý břit, jehož hrot se ocitl méně než centimetr od jeho pravého oka, ho zastavil.

„Tak to holt chodí, kámo," procedil Ridley skrz zuby. „Chceš to zkusit sám?"

Crenshawová si jich nevšímala a oslovila dívku. „Za chvíli vykrvácíš, pokud mi neřekneš, co chci vědět. Tak dozvím se, pro koho pracuješ?"

„Nenecháte mě umřít?" zeptala se Candy třesoucím se hlasem. Byla v šoku.

„Jistěže ne, zlatíčko. Ale napřed musíš mluvit."

Candy se rozplakala. Její dech byl přerývaný a nepravidelný. „Pro tu elfí děvku," zakvílela. „Říká si Hartová."

„Tak to je jméno, které už jsem slyšela. Měla jsi promluvit dřív, Candy. Nemuselo to tolik bolet." Crenshawová vstala. „Markowitzi, zavažte jí tu ruku, a pak zavolejte DocWagona."

Markowitz věnoval Ridleymu ještě jeden hněvivý pohled a prošel kolem břitváka k posteli. Rychle odvázal volný řemen a použil ho jako škrtidlo. Ještě než byl hotov, ztratila Candy vědomí.

„Nemusel jste ji zmrzačit," řekl.

„Přestaňte prskat, Marky." Ridley poklepal čepelí jednoho břitu o svou chromovou ruku. „Takováhle holka má vždycky někde uloženej kredit. Koupí si techno. Udělaj jí tu ruku rychlejší, silnější, lepší!"

Ridley se divoce rozesmál a Crenshawové se přitom sevřel žaludek. Ten muž byl vyšinutý a bylo potřeba ho hlídat. Když na to přijde, mohla by ho poslat proti Hartové. Na elfku by pravděpodobně neměl, ale Crenshawová by ho aspoň měla definitivně z krku.

47

Roh ulice vypadal stejně jako stovky jiných v metroplexu v tuto denní dobu. Kolem spěchali podnikoví dělníci, úředníci a sekretářky a všichni hleděli být doma dřív, než do ulic vtrhne noční život velkoměsta. Anebo se k němu právě chystali sami připojit. První várka nočních ptáků už byla venku. Čipíci, práškaři a jackové hlavy už žebrali o peníze na svou dávku, zatímco rockoví fanoušci, teplouši a nezletilí vyrazili za dalším nočním dobrodružstvím. Tento roh byl výjimečný jedině tím, že blízko něj zastavilo u obrubníku Mitsubishi Nightsky.

Dveře u chodníku se otevřely. Z limuzíny se vyvalila statná orčka a postavila se do pozoru jako bdělá stráž. Šedá livrej, již měla na sobě, byla střižena tak, aby zvýraznila její už tak úctyhodnou postavu. Otevřenými dveřmi Sam viděl, že šofér má na sobě podobnou uniformu. I on byl ork.

Otevřené zadní dveře odhalily skvěle vybavený temný vnitřek vozu. Žena, v níž poznal Lofwyrovu sekretářku, seděla na sklopném sedátku zády k přepážce, jež oddělovala požitkářské zadní kupé od ovládací části vpředu. Naproti ní seděl muž, jehož tvář neznal. Muž vypadal natolik uvolněně, že byl bezpochyby vlastníkem vozidla. Měl štíhlou postavu a na sobě skvělý oblek. Bylo mu kolem padesátky a vypadal ctihodné, i když šedé vlasy měl ostříhané poněkud staromódním způsobem. Když se usmál, odhalil zlaté zuby.

„Nastupte si, prosím, pane Vernere," řekl muž. „Chodník není vhodným místem pro obchodní jednání."

Sam si prohrábl vlasy, což bylo znamení Duchovi, že kontakt dorazil. Zaslechl, jak indián startuje motocykl, ale zvuk rychle zanikl v hlučném provozu, který v okolí panoval. Protože podobnou možnost předpokládali, byl Duch připraven ho sledovat. „Asi to tak bude lepší."

Sam se sehnul, vklouzl do Nightsky a usedl na luxusní kožené sedadlo. Dveře se neslyšně zavřely a ulice za oknem se dala do pohybu. Sam ani nepocítil, že by se orčka vrátila na své sedadlo, nebo že by se auto rozjelo. Obrátil se ke svému hostiteli: „Vy jste pan..."

„Enterich," dopověděl a napřáhl pravici.

Sam napřáhl svou, ale pak ztuhl a zíral na mužův stříbrný prsten. Byl vytepán do podoby draka. Stříbrný dračí prsten nosil i Hässlich, když vystupoval jako pan Drake.

„Líbí se vám můj prsten? Dokonalá práce, že? Jde o rodinné dědictví, které pochází, tuším, ze čtrnáctého století. Ta podobizna je něco jako slovní hříčka. Víte, měl jsem poněkud ambiciózní předky. Podobiznu ohnivého draka považovali za lepší znak pro rodinu na vzestupu, než nějakého opeřence z rybníka."

„Tomu nerozumím."

„Drake, pane Vernere." Sam zřejmě vypadal stále zmateně, protože jeho hostitel dodal: „Ohnivý drak se někdy nazýval jednoduše drak. Enterich je německy totéž, co anglicky drake... kačer, neboli samec kachny."

Sam se nervózně zasmál.

„Věříte v osud, pane Vernere?"

„Předtím jsem nikdy nevěřil."

„Což znamená, že teď věříte."

Sam si už nebyl ničím jisty, ale co bylo tomuhle chlápkovi do toho? „Proč se ptáte?"

„Zdá se, že ten můj prsten vás nesmírně přitahuje. Možná jste pochopil můj prsten či mé jméno jako znamení. Dnes takovým věcem věří spousta lidí. Předpokládám, že to souvisí s oživením magie."

„Ne," zavrtěl Sam hlavou. „Nepochopil jsem to ani jako znamení, ani jako cokoli jiného." Až na to, že ty bys sám mohl být drak.

„Takže mám to potěšení jednat s racionálním mužem. Jsem si jistý, že tím se spousta věcí výrazně zjednoduší. Teď bychom si snad mohli pohovořit o vaší stížnosti ohledně Lofwyra."

„Než se do toho pustíme, dovolte prosím, abych zatelefonoval svým společníkům a dal jim vědět, že jsem v pořádku. Nečekali, že mě někam odvezete."

„Chápu, pane Vernere. Karen vytočte našemu hostovi číslo."

„Ech, děkuju, ale mám svůj vlastní, díky," řekl Sam a poklepal si na hlavu.

Entericha to zřejmě pobavilo. „Aha. Karen, prosím, vypněte komunikační bariéru. Pan Verner si zavolá sám."

Sam se pohodlně opřel a svěsil hlavu na prsa, jak to vídal u pravidelných uživatelů hlavových telefonů. Zavřel oči,

jako by se soustředil na vytočení správného čísla. Místo toho se však pokusil proniknout do astrálního prostoru.

Přechod přišel velmi rychle a Sam otevřel astrální oči, aby si prohlédl domnělého pana Entericha. S překvapením zjistil, že stále vypadá jako muž. Když se Sam obrátil ke Karen, spatřil chlupatou bytost, již znal jako saskvačku Jacqueline. Takže ho nešálil zrak, a pořád byl ještě schopen prohlédnout přetvářku. Pro jistotu zkontroloval i orky na předním sedadle. Byli to opravdoví orkové, jen měli spoustu kybernetických implantátů. Pak se vrátil do reálného světa a přestal předstírat, že telefonuje. „Už je vše zařízeno," prohlásil.

Hostitel mu věnoval vřelý úsměv. „Výborně. Takže se můžeme vrátit k vaší záležitosti ohledně Lofwyra?"

„Něco z toho už jste sám naznačil."

Teď byla řada na Enterichovi, aby vypadal nechápavě. „Což jest?"

„Lofwyr věděl, že Drake je Hässlich. Vy jste řekl v podstatě totéž, aniž bych vám já něco řekl."

„V tom nebylo nic neupřímného, pane Vernere. Lofwyr vám přece naznačil, že pan Drake není tím, kým se zdá. To vám pomohlo, abyste se o tom přesvědčil sám, čímž jste projevil pevné odhodlání pokračovat. To zase přesvědčilo draka, že vaše úsilí si zasluhuje jeho podporu."

„Jaké jsou tedy jeho další plány?"

„Plánování nechává Lofwyr na vás. Jeho vlastní účast v této záležitosti by nebyla vhodná."

„Takže předpokládá, že se s Hässlichem utkám sám?" Sam nevěřil vlastním uším. Co zmůže člověk, když se i samotný drak bál do toho jít?

„Není třeba se znepokojovat, pane Vernere. Můžu vám s určitostí říct, že Lofwyr od vás neočekává, že byste se s Hässlichem utkal přímo či bez podpory. Až budete mít plán, kontaktujte mě. Pokud se ukáže, že má šanci na úspěch, můžeme vám zajistit jisté pomocné zdroje. Diskrétně, samozřejmě."

„O jaké zdroje jde?"

„Mohu vám snadno obstarat zásoby, výbavu a peníze, pokud se vaše požadavky budou pohybovat v rozumných mezích. Rovněž pro vás mohu sehnat dodatečný, neodborný personál. Do té doby laskavě využívejte služeb mé spolupracovnice Karen Montejacové, která bude fungovat jako spojka a poradkyně."

Sam pohlédl na ženu, o níž věděl, že je to saskvačka a kouzelnice. Věděla, že to ví? „Můžu vám říkat Jaq?"

„Bude mi potěšením," usmála.se na něj vesele.

48

„Jenny?"

„Na příjmu, šéfko." Deckerka se Hartové ozvala z počítačového terminálu.

„Něco nového s Candy?"

„Nic. Pořád je v narkóze a nenašli jsme nikoho, kdo by se k popisu útočníků hodil. Štěstí, že její pojistka zahrnuje i protézy."

„Po tom, co ta věc udělala první kurýrce, bych bez ní do Pasáže nikoho nepustila. Candy bude za pár měsíců v pořádku."

„Hele, šéfko, myslíte, že na ni uhodili, protože byla kurýrka?"

„Z toho mám právě obavy. Ona jediná byla v Pasáži dvakrát."

„Než jste ji zaměstnala, dělala šlapku," řekl Jenny. „Třeba šlo o něco osobního."

„Doufejme. Hledej dál."

„Rozumím."

Hartová se vrátila ke studiu kartotéky známých runnerů, kterou jí poskytl major Fuhito. Byla tu jen velmi malá naděje, přesto však nepřestávala hledat jakoukoli stopu, která by vedla k Vernerovi přes jeho spolupracovníky. Samotáři se ve stínech sice nevyskytovali, ale pod tím jediným jménem,jež měli, bylo záznamů poskrovnu. Ten Lišák byl sám téměř jako stín, jenže žádny decker, který byl tak dobrý, jak naznačoval záznam, se nedal jen tak polapit. Právě záznam přečetla podesáté, když tuji přerušila Jenny.

„Šéfko, vypadá to, že útok na Candy nebyl osobní. Alfie má dole společnost."

„Jakou společnost?"

„Ženu, která si říká Alice Crenshawová. Trvá na tom, že vás chce navštívit."

„Crenshawová? Z renracké bezpečnosti?"

„Kolik jich může být toho jména?"

„A chce navštívit majitele, je to tak?"

„Ne tak docela, šéfko. Ptala se na vás osobně." .

To bylo zlé. Aby se zástupkyně náčelníka renracké bezpečnosti zastavila u nepřítele na kus řeči, to rozhodně nebyl standardní postup.

„Jenny, chytneš ještě dnešní kurýrku?"

„Ano."

‚Ať vyřídí té věci, že zítřejší jízdou to skončíme. Začíná to být příliš nebezpečné."

Crenshawová následovala svého průvodce do schodů. Nedělala si přehnané starosti. Fyzické zabezpečení budovy bylo nedostatečné a nezabránilo by jí v úniku, kdyby snad Hartová znervózněla a chtěla dělat potíže. Ne, že by podobnou reakci očekávala. Z toho, co slyšela, si o Hartové udělala obrázek dokonalé profesionálky, žoldačky do morku kostí. Crenshawová byla přesvědčena, že se s elfkou dá vyjednávat.

Příliš naolejovaný svalnatý krasavec ze svobodné Kalifornie otevřel poslední dveře a vkročil dovnitř.

„Díky, Ralphie," řekla a proplula kolem něj.

„Jmenuju se Alfie."

Nevšímala si ho, protože se soustředila jen na to, aby si z první ruky vytvořila co nejpřesnější představu o mezinárodně uznávané Hartové. Hartová seděla, ale bylo vidět, že je vysoká, jako většina příslušníků jejího druhu. Měla rovněž hladkou elfí pleť, oválnou tvář a jemné, prohnané rysy, na něž muži, normální či elfí, letěli stejně jako na štíhlou až vychrtlou postavu. Crenshawová si připomněla, že Hartová je určitě také chytrá. Jinak by nemohla v tomto řemesle tak dlouho vydržet.

Hartová Crenshawovou nijak nepřivítala. Zůstala nehnutě sedět ve svém křesle a chladně vyčkávala. Ruce nebylo, pod deskou stolu vidět. Crenshawová ignorovala čalouněné křeslo a místo toho si přitáhla ke stolu židli z chrómu a umělé hmoty. Hartová stále mlčela.

Crenshawová pečlivě volila slova. „Než uděláte něco, čeho bychom mohly obě litovat, ráda bych vám řekla, že jsem si s vámi přišla jen promluvit. Napadlo mě, že bychom se mohly jako dvě profesionálky osobně setkat. Rovněž cítím povinnost vám oznámit, že moji spolupracovníci se nacházejí nedaleko a neradi by viděli nějaké projevy násilí.-"

„Mají nabito proti drakovi?" zeptala se Hartová tiše.

„Co prosím?"

„Můj opeřený přítel se rovněž nachází nedaleko a ani on by, jak říkáte, nerad viděl nějaké projevy násilí."

„Ach tak, ten had, který vám pomohl při extrakci Samuela Vernera z Pasáže. Dobrá. Pokud jsou síly vyrovnány, můžeme přejít rovnou k věci." Hartová naklonila hlavu, což si Crenshawová vyložila jako souhlas. „Jak se daří panu Vernerovi?"

„Nemám tušení."

Ten kamenný obličej jí jde opravdu báječně, pomyslela si Crenshawová. „A teď vážně, slečno Hartová. Vím, že vy dva pracujete společně."

„Pak tedy víte víc, než já."

„Chcete říct, že Samuel Verner nestojí za tím pokusem přetáhnout člena renrackého zvláštního ředitelství?"

Hartová svraštila čelo. „Nerada vám usnadňuji práci, Crenshawová, ale Verner je někdo, koho bych se ráda zbavila. Dělal trochu potíže."

Zjištění, že se runneři pohádali, bylo zajímavé, ale nikterak neobvyklé. „Ať už se ke spolupráci s Vernerem přiznáváte nebo ne, vaše účast je zřejmá. Také vím, že jste získala Konráda Huttena, i když ještě musíme přijít na to, jak pevně ho máte v hrsti."

„Pokud jste našli slabý článek ve vašem podnikovém řetězu, proč ho jednoduše nevyjmete?"

Crenshawové se ta výměna líbila. Soupeři, kteří stáli za to, byli vzácní. Pokud ji tato hra zabezpečí pro zbytek života, protihráčka hodná obdivu z toho udělá dvojnásobně památnou událost. „Mám své vlastní zájmy, slečno Hartová. Pokud budu moct být klidná, že nedošlo k žádnému narušení bezpečnosti Renraku, můžu si dovolit čekat a na oplátku přistupovat ke každému aspektu této situace odděleně.

V této chvíli se zajímám o Samuela Vernera. Vy tvrdíte, že byste se ho taky ráda zbavila. Možná bychom pro tento případ mohly odložit nepřátelství a spojit své úsilí."

Obličejové svaly Hartové se mírně napjaly, což Crenshawová pochopila tak, že elfka zvažuje různé možnosti. „Co navrhujete?" zeptala se Hartová a Crenshawová věděla, že má napůl vyhráno.

„Protože nás Verner obě neustále obtěžuje výpady ze stínů, snad bychom ho mohly vyhnat na světlo. Vím, že je zapleten do té věci na zvláštním ředitelství, ale vy tvrdíte, že k vám nepatří. Ať už je to jakkoli, ani jedna z nás nechce, aby ten projekt zmařil. Vy proto, že ho chcete získat pro sebe. Já proto, že patří mé korporaci. Kdyby věřil, že má možnost si vzít, co chce, a současně to před vámi zatajit, udělal by to?"

„Dost možná," připustila rychle Hartová. „Ale co z toho budu mít já?"

„To je přece jasné. Vaše konkurence bude zničena." „Zatímco vy rozložíte mou operaci zevnitř." Crenshawová se usmála. „Ale ne. Alespoň ne hned. Doktor Hutten je stále nepostradatelnou součástí projektu. Naskytnou se vám ještě další příležitosti."

„Zatímco vy ho budete na každém kroku sledovat." „Neslibovala jsem vám, že to bude snadné." Operace Hartové byla určitě složitější, když o ní někdo z Renraku věděl. Elfka uhádla, že Crenshawová vpustí ji i Vernera do Pasáže, aby se mohli spojit s Huttenem. Hartová bude o její pasti vědět, její společník Verner nikoli. Elfka bude moci předhodit Vernera příslovečným vlkům, ve zmatku uniknout a pokusit se vzít Huttena s sebou. Přesně to by Crenshawová na jejím místě udělala. Nebyla to sázka na jistotu, ale jaké jiné možnosti Hartové zbývaly? Jejím velkým problémem bylo, že Crenshawová o operaci zaměřené na Huttena věděla. Bude-li bezpečnost v plné pohotovosti, Hartové se extrakce podaří jedině ve zmatku kolem Vernerova dopadení.

„Crenshawová, vaše nabídka smrdí. Ale já nemám příliš na vybranou. Verner musí padnout, a to rychle. Otázkou zůstává kdy." Hartová namířila prst na obrazovku terminálu na svém stole. „Náš muž se měl sejít se... mnou dnes večer a podat něco jako průběžné hlášení. Jelikož po něm jdete, asi to zruším."

, Dobrý výpad, pomyslela si Crenshawová. Hartová se snažila Crenshawovou donutit, aby uspěchala své přípravy, a bezpochyby doufala, že Crenshawová něco opomene nebo nedokončí, což by jí umožnilo rozplést tenata renrackých pastí a vyklouznout z nich. Rovněž Sáto očekával brzké rozhodnutí, a Crenshawová by také ráda dostala Vernerovu kůži co nejdříve. Nehledě na to, že i Hartová mohla udělat ve spěchu nějakou chybu. „To v žádném případě nedělejte. Potřebujeme přece vytáhnout Vernera se stínů, abychom ho mohly zmáčknout."

„Nemate strach, že náš muž uteče?"

Crenshawová se sebevědomě usmála. „Projekt se nedostal příliš daleko," lhala. „Když ho vytáhnete teď, za svou práci nedostanete skoro nic."

Crenshawová si teď mohla být jistá, že Hartová se určitě pokusí vytáhnout Huttena ven. Pokud Hartová věřila, že

nachytá Crenshawovou na švestkách, nebude ve svých přípravách tak pečlivá. Elfku bude očekávat náležité uvítání a past může sklapnout. Hned, jak sedne na vějičku Verner, přijde na řadu Hartová. Crenshawové bylo jedno, jestli dostane Hartovou živou nebo mrtvou. V každém případě bude vysoce hodnocena za odhalení zrádce, zneškodnění odpadlíka a likvidaci obávané shadowrunnerky Hartové.

„Váš plán, jak se zbavit Vernera, je poněkud děravý," upozornila ji Hartová. „Nemůže přijít, pokud se o tom spichu nedozví."

„Žádný problém," prohlásila Crenshawová. Určitě bys mu to mohla říct i sama, zlatíčko, jenže já musím předstírat, že ti věřím. „To se dá snadno zařídit."

Hartové se ulevilo, když za Crenshawovou konečně zapadly dveře. Ta žena byla prvotřídní manipulátor a její podivné narážky jen potvrdily obavy, které Hartová delší dobu chovala. Crenshawová věděla příliš mnoho a bylo jen málo pravděpodobné, že zbytek renracké bezpečnosti nevěděl totéž. Přišel čas odepsat ztráty. Pokud by to šlo, vytáhla by tu věc ven ještě dnes v noci.

Už zase tu byl ten Verner. Marně se snažila zjistit, kde je, a teď si najednou přijde Crenshawová a z čistá jasná jí nabídne, že ho vláká do pasti. Ta žena byla tím chlapem přímo posedlá a vůbec nevěřila, že s ním Hartová není ve spojení. Crenshawová si dokonce mohla myslet, že Hartová lhala, aby Vernera kryla. Z toho mohla Hartová něco vytěžit. Jen ať si Crenshawová dělá falešné závěry, jak je libo. Díky tomu se dopustí potřebných chyb.

Hartová věděla, že Crenshawová bude očekávat, že se pokusí věc vytáhnout zítra v noci. Nebyla si však jistá, zda ta žena ví, co vlastně do zvláštního oddělení nasadili. Crenshawová se bude vší silou snažit udržet ubohého zbloudilého doktora Huttena ve vřelém objetí Renraku a zároveň se zbavit několika obtížných shadowrunnerů. Hartová už musela čelit, a úspěšně, zamotanějším a lépe položeným pastem. Nabídka Crenshawové by jí vlastně pomohla proniknout za hranice bezpečnostního okruhu. Pak už by se musela spolehnout sama na sebe.

Renracká bezpečnost bude čekat, že s sebou odvede svého koně, jenže to právě neměla vůbec v úmyslu. Hartová ve skutečnosti potřebovala jen údaje.

To byla v současnosti její největší starost. Doufala, že ta děvka Crenshawová blufovala, když tvrdila, že tým nebyl příliš úspěšný, protože Hässlicha by vůbec nepotěšilo, kdyby mu jeho hračka nic nepřinesla. Všechny dvojníkovy předběžné zprávy vyznívaly optimisticky a naznačovaly, že věci pokračují podle drakových představ. Pokud Crenshawová mluvila pravdu, mohla ta věc hrát svou vlastní hru. Wilson je ujišťoval, že bude zcela loajální, ale nejméně jednou se už zmýlil. Hartová si vzpomněla na tu hrůzu, kterou prožila ve sprše, zatímco ta věc číhala ve tmě. Věc si místo Huttena skoro vzala ji, protože Wilson špatně vykalkuloval její reakci na tlumící drogy. Hässlich naznačil, že o dvojníkovi ví něco, o čem starý Wilson neměl tušení, ale nechtěl se o to tajemství s Hartovou podělit. Drakovi šlo pouze o to, aby ta věc nezradila jeho. Znamenalo to tedy, že může zradit jí?

Stálo to za riziko? Hässlich by nic nenamítal, kdyby ji zabili, protože znala jeho plán. Slyšela, že k podřízeným, kteří ho zklamali, se choval velice příkře, bez ohledu na to, čí vina to byla. Úměrně s délkou služby u toho starého červa se snižovala možnost, že z toho vyjde živa.

Když nechá Vernera padnout do léčky, vyřeší tím spoustu problémů. Pokud podnikne příslušné kroky, může si být jista, že bude zabit. A dvojník také. Dokonce ani Hässlich by ji nemohl vinit z toho, že renracká bezpečnost zničila jeho hračku. Její smlouva o ochraně drakovy investice v této operaci bude dodržena.

Kromě vylákání Vernera už dvojník nemohl přinést žádný užitek. Crenshawová věděla o krtku, který ryl v projektu AI. Padne-li Verner do léčky, Renraku ho schramstne a podrží si své tajemství. Pokud tam půjde i Hartová, možná se jí navzdory všemu podaří vytáhnout potřebné údaje ven. Ať už zítra v noci dodá Hässlichovi s údaji i dvojníka, či nikoli, tento běh se s určitostí chýlil ke konci.

Opřela se o opěradlo, zvažovala své možnosti a přemýšlela, jak přečká nadcházející finále.

49

Šedé světlo zvěstující svítání začínalo pronikat žaluziemi vyhořelého bytu, který Duch zvolil za místo jejich strategické porady. Ze všech přítomných pouze Karen Montejacová vypadala stále čerstvá, ale Sam věděl, že je to jen iluze. Napadlo ho, zda si toho všimli i ostatní.

„Má někdo ještě jiný nápad?" zeptal se.

„Ano," řekla Sally a promnula si oči. „Pojďme se vyspat."

„Vskutku, pane Twiste. To je ze všech možností ta nejméně špatná. Už jsme to probrali mockrát. Pokud nedojde k nějakému zvratu, naší jedinou možností je vydloubnout Huttena z Pasáže."

„A já trvám na tom, že jít tam a pokusit se ho odtamtud vytáhnout je příliš nebezpečné," zabručel Duch.

„Já vím, Duchu," přikývl Sam. „Já vím. Ale jinak to nepůjde. Hutten je důkaz, který potřebujeme proti Hässlichovi."

Duch si založil ruce na prsou a zamračil se. „Spíš bys měl toho červa dostat. Fyzicky. Dřív, než on dostane tebe. Srážka s Pasáží je moc riskantní."

„Ale to právě nechci udělat," řekl Sam unaveně. „Tady jde o spravedlnost, ne o pomstu. Hässlich není runner, který by se spokojil s tím, že vyšel naprázdno. Vybral si život v podnikovém světě a přijal místo bezpečnostního ředitele u United Oil. Má dokonce i své OIČ. A protože tu práci vzal, stal se součástí společnosti a podléhá zákonům. A já jsem si předsevzal, že dohlédnu, aby byl podle zákona potrestán. Podle zákona. Ne mimo zákon."

Duch pokrčil rameny a odvrátil se. V místnosti se rozhostilo ticho. Sam se podíval na Lišáka a hledal u něj podporu, ale elf se jeho pohledu vyhnul. U Sally to ani nezkoušel. Začínal ztrácet půdu pod nohama. Jaq si opatrně odkašlala.

„Jste si vědom toho, že vám možná nezbude jiná možnost, než draka zabít? Ani jeden z plánů, které jsme tu probrali, vám nedává rozumnou šanci, že získáte důkazy, které potřebujete. Přímá odveta je možná jedinou možností, jak

Hässlicha zastavit."

Sam na ni pohlédl a pod blonďatou maskou Karen Montejacové si představil chlupatý obličej. Skrývala se za jejími slovy ještě další tvář, kupříkladu Lofwyrova? Na zabití měl přednostní právo stát. Každý jednotlivec, který vzal toto právo do vlastních rukou, spáchal vraždu a vražda byla hříchem. Sam nebyl ochoten o ni rozmnožit řadu svých hříchů, kterých v posledních dnech povážlivě přibylo.

Bože, proč jsi dopustil, aby to bylo tak těžké?

Ostatní nevěřili, že pro draka bude platit jiná spravedlnost než jejich vlastní. Mýlili se? Věděl, čím Hässlich je, a bál se, co všechno mohl ještě provést. Byla Samova duše cennější než bezpočet jiných, které budou zkaženy či zničeny, pokud nechá Hässlicha žít?

Byl k smrti unaven. Snad byl příliš unaven. Jejich řešení bylo nejsnadnější. Zabít draka a hotovo. Ale bylo to morální řešení?

A kdyby se dohodli, že draka zabijí, jak to udělat? Viděl, jak Tessien zničil Begayův pancéřák, a to byl Tessien menší a snad i slabší než Hässlich. Zabití draka navrhl Duch. Byl válečník a vyznal se ve zbraních a taktice. Možná, že by Duch dokázal přijít na způsob, jak se dostat drakovi na kobylku, aniž by do toho museli zapojovat další lidi.

Když se Sam obrátil k místu, kde Duch seděl, bylo prázdné. Indián se krčil u dveří, Ingram v pravé ruce. Ostatní se rovněž probrali z letargie a napjatě sledovali, co se bude dít. Sam se natáhl po své zbrani.

Duch chvilku naslouchal a pak prohlásil: „Kham přichází."

Sam si zhluboka oddychl a zasunul napolo vytaženou zbraň zpátky do pouzdra. Za okamžik už slyšel těžké kroky na dřevěných schodech. Dveře se otevřely a do místnosti vkročil trochu zadýchaný Kham.

„Jdeš pozdě, pane Tesáku."

„Lišáku," okřikl ho Sam. „Jsem rád, že ses rozhodl přijít, Khame."

„Našpicuj uši, Vobleku," zavrčel ork a prošel kolem něj k Sally. „Právě sem vodmít pozvání na párty, která by tě mohla zajímat. Fůra lidí z Renraku, těžce vobrněný hoši, budou voslavovat společenskej debut jistý důležitý vosoby."

„Kdy?" zeptala se Sally.

„Kde?" kontroval Sam.

Kham věnoval Samovi kyselý pohled a opět se obrátil k Sally. „Letadlo přistává na letišti SeaTac v jedenáct. Poslední zastávka je Pasáž Renraku, de se vočekává, že čestnej host vstoupí na palubu."

Lišák hvízdl. „Pan Červ zapíská a jeho pejsek přiběhne. Bohužel pro intrikány však renracká bezpečnost prohlédla jejich plány a Huttena předtím zajistí."

„Možná," řekl Sam. „Slyšel jsem, že korporace někdy čekají, dokud se uprchlík nepokusí vstoupit na palubu letadla. Až pak se do toho vloží a vrátí ho zpět. Další zahanbení způsobí, že odpadlík zkrotne a je mnohem poslušnější. Budou-li čekat na letišti, nemusejí vědět, že utíká k drakovi. Tam bychom mohli provést únos."

Kham se rozřehtal. „Hele, ty červený hoši z Raku tam na tom letišti čekaj. Je jich fůra. Nepotřebujou žádný megasvaly a těžký dělostřelectvo, aby vodchytili slabou laboratorní myš."

„Jestli čekají draka, můžeme jim ho přenechat," řekl Duch. „Ať si zatancují s červem. Možná, že po tom ohňostroji něco zbyde i na tebe. Jestli Raku očekává draka, Huttena z letiště v žádném případě nebude možné unést."

„Pak se k němu budeme muset dostat jinak," rozhodl Sam. „V tom je naše šance. Jakmile opustí zdi Pasáže, dostaneme se k němu snáz, protože bezpečnost Pasáže už nám v tom nebude překážet. Khame, jak jsi na tohle přišel?"

Ork už mu nestačil odpovědět.

Střelba z automatických zbraní provrtala závěsy a vyryla do vnitřní stěny brázdu. Kham stál té smrtící dávce přímo v cestě. Přepadl přes stůl a zasténal překvapením a bolestí.

Za další vteřinu se děravé závěsy nadmuly pod tělem chromového zabijáka. Vetřelec vskočil do místnosti a povalil Sally, která seděla u okna. Břitvák vyřízl svými dvojitými břity do látky díru, aby mohl projít, a vrhl se na orka. Duch vystřelil dávku ze svého Ingramu, ale kulky jen proletěly vzduchem.

Kham se na stole zavrtěl a otočil se právě ve chvíli, kdy se k němu břitvák blížil. „Ridleyi, ty bláznivej —"

„Tumáš, kanče," zařval Ridley a probodl orkovu pozvednutou ruku, až se špička břitu zapíchla do Khamova svalnatého stehna. Ork zavyl a zhroutil se na zem zbrocen krví. Ridley už nevěnoval svému padlému protivníkovi pozornost a přeskočil stůl.

Sam nepochyboval o dalším břitvákově cíli. V zrcadlových očích se totiž odrážela jeho vlastní tvář. Sáhl po své zbrani, ale věděl, že i kdyby stihl na toho divého muže vystřelit, Ridley ho podřízne dřív, než droga začne působit.

Zdálo se, že čas běží nesmírně pomalu. Sam viděl, jak Ridley dopadl a ztlumil náraz pokrčením kolen. V témže okamžiku za ním zahlédl i Ducha, jak pozvedává svůj Ingram. Ridley se napřímil a zvedl se z úkrytu, který mu poskytoval stůl. Sally, která se vzpamatovávala z následků břitvákova prvotního nárazu, se také zvedala, Duchovi přímo do rány.

Sam sevřel Lethe. Ridley pokročil vpřed a pozvedl svou paži s hroty stříbřité smrti. Samovi hučelo v uších, když sledoval, jak zkrvavená čepel počíná sestupovat dolů.

Chromová paže se však Samova těla nedotkla. Jaq srazila vlastní paží smrtící končetinu stranou a vykřikla přitom bolestí. Ridley na okamžik zakolísal, ale brzy nabyl opět rovnováhy a pohlédl na Samovu zachránkyni.

Malé zdržení Duchovi bohatě stačilo. Nejprve první, a pak i druhý z jeho Ingramů vyslal náboje, které se zaryly do napůl kovového břitvákova těla. Ridley se pod nárazem zatočil, avšak většina nábojů minula živé maso. Jiskřící a krvácející Ridley se otočil znovu proti Samovi a ve tváři měl krutý .úšklebek, Další Duchovy dávky dotlačily břitváka trhanými pohyby až ke stěně. Narazil do ní a svezl se na podlahu. Na stěně zanechal krvavou šmouhu.

Duch zastrčil jednu pistoli zpátky do pouzdra, vytáhl místo toho pětadvacet centimetrů dlouhý lovecký nůž a poklekl k rozbitému zabijákovi.

„Kanec teď nebude mluvit." Ridley kašlal krev, ale usmíval se. „Na indiána to nebylo špatný, chlape. Ale vsadím se,

že kdybych k tobě stál čelem, tak bys to nedokázal."

„Teď nemůžeš bojovat."

„Však oni mě dají zas do kupy, opičáku. A pak ti sežeru srdce."

„Aby tě mohli dát do kupy, budou potřebovat mozek," řekl měkce Duch a vrazil čepel nože Ridleymu pod bradu tak, že projela měkkou tkání až do lebky. Břitvák sebou křečovitě zaškubal.

Smrad z výkalů přehlušil štiplavý pach střelného prachu. V místnosti byl znovu klid.

„Bylo jich víc?"

„Na chodbě byli ještě dva," řekl Lišák a zasouval svou automatickou pistoli Sandler do pouzdra. „Ale nezbylo z nich skoro nic."

„Auto s řidičem na ulici," řekla Sally. Její slova podtrhla následná exploze. „A teď, když už je klid, si konečně zdřímnu." Sklouzla podél zdi, opřela hlavu o okenní parapet a zavřela oči.

Sam obešel stůl a přistoupil k Jaq, která ošetřovala Khama. Ork byl ve zuboženém stavu a hodně krvácel. „Je snad... ?"

Jaq zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Jeho pancíř zadržel kulky. Modřiny mu moc neublíží. Ruka je skoro pryč a stehenní svaly má ošklivě potrhané. Nějakou dobu si poleží v nemocnici."

„Nemůžeš něco udělat?"

„Zázraky neumím. Potřebuje doktora a dobrého."

„Naše svaly jsou pryč," řekl Duch. Jediným znakem toho, co právě udělal, byla krev na pravé ruce. Nůž už schoval.

„Jak to myslíš?" zeptal se Sam.

„Khamovi hoši s námi nepoběží, když bude muset ležet. Bez nich to v žádném případě nedokážeme."

„A co tvůj kmen?" Duchova tvář zkameněla a Sam poznal, že řekl něco, co neměl.

„Nemají na tom žádný zájem."

Duch měl samozřejmě pravdu. Bojovníci do toho nepůjdou kvůli někomu, kdo nepatřil k jejich kmeni. Duch nebude Samovi bránit, aby je o to požádal, ale indiáni sotva budou riskovat životy pro naplnění jakési bělošské představy o spravedlnosti, zvlášť pokud by to neschvaloval jejich náčelník.

Byli tu však i jiní, kteří měli na této věci zájem a nepotřebovali k tomu Duchovo požehnání. Jejich pomoc sice následně obnášela celý soubor závazků, jenže Sam neviděl jiný způsob, jak rychle získat potřebné prostředky, aby dokázal využít Huttenova odchodu.

„No, Jaq," řekl. „Zdá se, že nakonec budeme potřebovat pomoc tvých lidí."

50

Ebenový chlapec v lesklém plášti běžel po pulzujících cestičkách počítačů metroplexní kontroly vzdušného provozu. Neomylně mířil k cíli, který už předtím navštívil. Vystoupil po schodišti a prošel zářivými dveřmi. Klestil si cestu hierarchií subsystémů a procházel bariérami, jako by tam ani nebyly. Když konečně dosáhl velícího střediska, ponořil ruku do potoku dat a zanechal za sebou povel. Pak opět proklouzl mezi protiopatřeními, která ani nezaregistrovala, že tam vůbec byl, a zmizel.

Letoun, který měl přistát na letišti Aztechnologie, nabere zpoždění na přistávacím polštáři u Mitsuhamy. Místo něj přistane na renrackém polštáři přesně v 22:42 koleoptera Federated Boeing Commuter s označeními Aztechnologie.

Při zastávce na dispečinkovém stanovišti, jež patřilo firmě Hadleyho drožky, se ebenový chlapec ujistil, že signál k odletu byl vyslán v rámci komunikace mezi nevinným panem Hadleym a jeho křižujícími taxíky. Tímto signálem byl zahájen Samův plán. Tým únosců už mířil k místu určení a on s nimi potřeboval navázat spojení. Ebenový chlapec roztáhl plášť a vzlétl k temnému nebi Matrixu. Jeho cílem byla velká černá pyramida Re n raku.

Opatrně kroužil kolem výtvoru a hledal jakoukoli stopu, která by naznačovala, že systém je jiný než obvykle. Když po třech obletech nespatřil nic podezřelého, snesl se poblíž týchž zadních vrátek, která mu .onehdy ukázal Sam. Pomocí ukradeného kódu vstoupil dovnitř a velice se mu ulevilo, když zjistil, že uzel je klidný. V tom rozrušení zapomněl aktivovat maskovací program, a tak to udělal teď. Pak se na chvilku zastavil a uvažoval, jak nejlépe vstoupit do bezpečnostních systémů, dohlížejících na přistávací polštář 23.

Pasáž byla stále ve výstavbě. Zdravý rozum však velel instalovat některé bezpečnostní systémy průběžně. Instalace znamenala plány a plány pro Lišáka znamenaly mapu. Proběhl monitorovacími spoji výtahové údržby do systému, který používali montéři, a jejich linkami zpětně pronikl do hlavního plánu.

Lišák proklouzl do subprocesoru a byl bohatě odměněn. Vzorec energie, jenž pulzoval na stěnách, byl přesně to, co hledal. Prsty se dotkl povelů na displeji, zatímco ebenový chlapec prováděl rukama jakási pseudomystická gesta. Před ním se rozzářila mapa kontrolních systémů bezpečnostních monitorů. Na další gesto se obraz rozšířil a osvětlil přechodné spojení mezi jeho současnou polohou a subprocesorem, který dohlížel na servisní bezpečnostní uzly, jež měly na starosti přistávací polštář 23. Prozkoumal cestu, a pak znovu vyrazil. Své dílo nechal rozplynout do nicoty.

Po dvou dalších uzlech si povšiml, že výtvory jsou podivně prosvícené. Všechno vypadalo, jako by to někdo důkladně vyleštil. Ebenový chlapec se zastavil a zíral na svůj vlastní odraz na stěnách ve středisku vzkazů. Pulzující obvody, typické pro architekturu výtvorů, mizely pod zrcadlením povrchů.

Ebenový chlapec se dal na úprk, ale ocitl se přímo tváří v tvář slonovinové dívce, jejíž gagátový plášť se třpytil, jako by byl vyroben z inkoustově černého diamantu.

„Osobně jsem ani nedoufala, že se vrátíš."

Lišák nenacházel slova.

Prsty se rozlétly po klávesnici a hledaly správný program, s jehož pomocí by bylo možno z uzlu uniknout. Ebenový chlapec se točil dokola a hledal východ. Zmáčkl únikové tlačítko, ale výsledkem bylo jen to, že se zrcadla ještě víc

rozjasnila.

„Osobně jsem si přála tvou společnost," řekla dívka hlasem svůdnějším, než jaký kdy Lišák slyšel od pozemské ženy. Natáhla ruku a pohladila ho po tváři. „Pojď."

A pak se náhle ocitli jinde.

Nový výtvor měl stěny z myriád jak uhel černých zrcadel, z nichž každé bylo součástí zdí, podlahy nebo stropu. Nebyl tu žádný vchod ani východ. Slonovinová dívka, jejíž štíhlé elfí tělo skrývaly záhyby pláště, byla uprostřed místnosti téměř neviditelná. Jasně viděl jen její elegantně tvarovanou hlavu. Přestože hlava neměla ani vlasy či určité rysy, Lišák byl nezvratně přesvědčen o její kráse a ženskosti. Byla to kybernetická bludička, která toužila po jeho duši, jež tu stála oddělena od jeho těla a čekala.

Toužil se pohnout a vzít ji do náruče.

„Není tady úplně celý, víš," ozval se nový hlas.

Lišák si náhle uvědomil, že ve výtvoru je přítomna ještě jedna persona. Na protilehlé straně komnaty stála další ženská postava, jejíž obrysy byly zamlžené a jakoby smrštěné v roztávajícím ledu. Zdálo se, že má na sobě cyklistické šortky, které však byly spíše z chrómu než z černé umělé kůže. Dlouhé platinové vlasy jí splývaly po jedné straně tváře a zakrývaly levé sklo jejích slunečních brýlí se zlatými obroučkami.

„Kdo jsi, panno v ledu?"

„Přátelé mi říkají Jenny. A ty musíš být Lišák."

„Ubohý hříšník, paní Jenny. Víš snad, kde se nacházíme, nebo kdo je ona?"

„Ona?"

„Naše roztomilá hostitelka."

„Tvoje obvody rozhraní se pokazily, Lišáku. Spojení roztomilá hostitelka bych sotva použila v souvislosti s nejkouzelnějším kusem pořádného chlapa, který jsem kdy viděla."

Lišák naslouchal jejím slovům a celou dobu přitom zíral na jejich hostitelku. Tohle nebylo obvyklé matrixové zjevení. „Věřím, že mé obvody jsou v pořádku. Jenny, začínám si myslet, že jsme se přenesli do minulosti."

„Skvělé. Chci zpátky domů."

„Domů," řekl příjemný kontraalt, ale Lišák měl podezření, že Jenny slyší mužný bas.

Jeden ze zrcadlových panelů na stěně se rozsvítil bělostnou barvou a postupně se zaostřoval tak, že připomínal Holly Brightonovou, mezinárodní simsensovou hvězdu. „Jsem tak ráda, že můžete dnešní večer prožívat se mnou," řekla Hollyina podobizna, a pak znehybněla. Na protější stěně se rozsvítil další panel, na němž se objevil vetchý stařec, stojící na holém pódiu se závěsem. „Dnes večer jsme pro vás připravili velkou show," oznámil a pak i jeho podoba znehybněla.

Pak se rozsvítil třetí panel. Tentokrát se na něm objevil mladý muž s uhrančivým pohledem, který vypadal jako hezoun z přelomu století. Stál v jakési konferenční místnosti, ukazoval na obrazový záznam a prohlašoval: „Zlo v čisté a jednoznačné podobě, které —"

Postupně ožívaly i další panely, podobizny se zapínaly a vypínaly rychlostí, jež otupovala pozornost. Lišák nechápal, jaký to má význam, dokud se za okamžik nezačaly zpomalovat. Každý z panelů vysílal vlastní slepenec šotů z bezpečnostních kamer Pasáže a mezinárodních vysílacích kanálů. Jeden z nich se nakonec ustálil na výjevu přistávací plochy. Na téže scéně se zastavil i další panel. Následoval třetí, čtvrtý, až všechny ukazovaly stejný obraz. Obklopovaly ho tisíce pohledů na přistávací polštář 23.

51

Na přistávacím polštáři stála Crenshawová. Začínala být už trochu nervózní. Bylo 22:38 a Verner pořád nikde.

„Addisone," zavolala do svého komunikátoru, „nějaká známka o průniku do Matrixu?"

Chvilku bylo ticho, než tázaný odpověděl: „Myslím, že ne. Několik krátkodobejch poruch napětí, ale kromě toho nic, co by vypadalo jako nepřátelskej decker. Nikdo nezakop o spouštěče subprocesorů kolem polštáře."

„Kdyby k něčemu došlo, okamžitě mě kontaktujte. Konec."

Vernerův tým hrál dost vysokou hru, takže potřeboval deckera kvůli krytí. To byl Vernerův decker tak dobrý, že uklouzl jak standardním IC Pasáže, tak Addisonovi?

Vkročila na přistávací plochu, odkud měla lepší výhled na pozorovací podlaží. Vítr jí vehnal vlasy do tváře, ale neposlušné pramínky jejím protézám nevadily tolik, jako skutečným očím. Přizpůsobila zrak záři reflektorů a spatřila skupinku lidí, kteří sledovali přistávací polštář z tepla a bezpečí haly s vnějším štítem z transparexu. U mosazného zábradlí stál Sáto s rukama za zády. Po levém boku měl své osobní strážce, po pravém Marushigeho a Sillu. Když Crenshawová zaregistrovala nežádoucí přítomnost bezpečnostního ředitele, zachmuřila se. Tohle měla být její akce.

Pozemní četa v bílých uniformách vyběhla z velícího střediska, aby zaujala určená stanoviště. Letoun se už pravděpodobně blížil. Pasažéři čekající u přepážky se začali zvedat. Nedočkavost, pomyslela si, ale zdaleka nešlo o turisty, kteří se těšili na dovolenou. Až na Huttena to byli samí bezpečnostní agenti Renraku, kteří na rozkaz Crenshawové nahradili skutečné cestující. Měli očekávat runnery před nebo během přistání letounu.

Ale kde se ti runneři zdrželi? Hlášení, které Crenshawová právě obdržela z monitorovacího střediska vzdušné dopravy, hovořilo jen o blížícím se letounu Aztechnologie. Ani pozemní obvodová hlídka nezaznamenala kromě běžné dopravy nic neobvyklého. Posílená četa Rudých samurajů rozmístěná v budově by zabránila Vernerovým lidem v přístupu zevnitř, pokud by se jim předtím náhodou podařilo proniknout do Pasáže.

Přešla ke skupince u dělící přepážky. Hutten stál zhruba uprostřed. Matné osvětlení polštáře mu prodlužovalo tvář a dodávalo mu divošský výraz, jakého si U něj ještě nikdy nevšimla. Nic divného, pomyslela si. Od dnešního dopoledne, kdy za ním přišla a řekla mu, že Hartová má obavy, zda se mu podaří přijít na smluvenou schůzku, se choval jako

medvěd, kterého uprostřed zimy vyhnali z pelechu. Přestože ho Crenshawová ujišťovala, že patří k operaci Hartové, zřejmě tušil nějakou zradu. Samozřejmě, že oprávněně. Dnes večer však ještě neměl být cílem. Jeho čas přijde později.

„Letoun tu bude co nevidět. Už si můžete dát pohov."

Hutten se rozhlédl kolem sebe a přitiskl aktovku na prsa. Naklonil se vpřed a zašeptal Crenshawové: „Někteří z nich jsou ozbrojeni. Něco se muselo stát."

„Nebojte se," uklidňovala ho. „Je rok 2051. Každý, kdo má v hlavě mozek, má i zbraň. Jen klid, Letoun už přistává."

Kabina se otřásala rytmickým hukotem motorů. Křídlo Commuteru se obrátilo z letové polohy vpřed do polohy vzhůru a hnací vrtule se proměnily v přistávací rotory. Jacqueline sledovala z oken zářící zkosené stěny Pasáže Renraku a do hlavy jí začalo stoupat opojení z nadcházející akce.

S nevraživým souhlasem svých kolegů rozdělil Sam skupinu na dva týmy. Jaq mířila do Pasáže s úkolem unést nepravého Huttena dřív, než nastoupí do letadla. Ten na letiště, kde na něj i jeho patrona číhala po zuby ozbrojená renracká bezpečnost, vůbec neměl dorazit. Když Jacqueline společně se Samem vyjednávali s Enterichem o výzbroji, dostali informaci, že Hässlich se nakonec na letišti neobjeví. Drak přenechá vyzvednutí svým agentům a převezme si náklad na bezpečnějším místě — opuštěné části doků United Oil. Samovi se při té novině ulevilo, protože to znamenalo, že tam nebudou žádní náhodní kolemjdoucí, kteří by mohli být zabiti, až povede druhý tým proti Hässlichovi. Podle plánu se měl střetnout s drakem, zatímco na letišti by Hartová s Tessienem čelila oklamaným renrackým hlídkám. Bylo to pro něj malé zadostiučinění.

Jaq pohlédla na palubní hodiny. Druhý tým už bude touhle dobou na místě. Samovo rozhodnutí rozdělit skupinu ji zprvu znepokojilo, ale nakonec se ukázalo, že to vůbec nevadí. Přestože Sam nebude únosu přítomen, našla způsob, jak potřebné věci zařídit. Kdyby všechno selhalo, měla ještě k dispozici magii.

Jacqueline se ujistila, zda jsou připraveni i její společníci. Přes Duchovu nechuť jít do akce, která se týkala Pasáže, se z jeho kmene přihlásilo pět dobrovolníků. Byli to chladnokrevní veteráni pouličních bojů, jejichž tváře pomalované válečnými barvami vypadaly hrozivě. Připadali jí jako dobří rváči, jejich přítomnost však sotva ovlivní plán. Někteří z nich měli jen nejnutnější modifikace. Pouze Jason, jejich vůdce, by mohl dělat potíže. Kdyby měla víc času, zjistila by toho o jeho modifikacích víc. Pořád to ale bylo lepší než Duch. Jason nebyl tak bystrý jako jeho náčelník, přesto si však na něj bude muset dát pozor.

A taky na Tsungovou. Jako jediná další kouzelnice v úderné skupině představovala potenciální problém. Zatím jen slepě tápala a zdálo se, že si není vědoma, že podoba Karen Montejacové je pouhou iluzí.

Kdyby Tsungová pojala podezření, mohla by proniknout dost hluboko a rozpoznat druhé zaklínadlo. Pokud by zjistila, že pro renracký personál používá jinou podobu, všechno by se tím pokazilo. Její pán si přál, aby byl z nájezdu na Pasáž obviněn Verner. Šalebné zaklínadlo, který z Jaq udělá Sama, to elegantně zařídí. Zatímco Sam se ke Karen Montejacové choval jako k obchodní partnerce, Tsungová byla spokojena, že tato akce neohrožuje její zájmy, a o Jaq se příliš nezajímala. Lidská arogance a sobeckost byly skvělé vlastnosti, z nichž Jaq velice často těžila.

Jakmile bylo jasné, že pár odvážlivců se k nim přece jen přidá, Jaq si pomyslela, že bude taktické, když se jejich počet bude shodovat s počtem jejích vlastních vojáků. Přivedla pouze pět žoldnéřů, nepočítajíc v to riggerskou osádku letounu. Všichni měli zkušenosti z podnikových válek a příslušné modifikace podle své specializace. Vyzrálí profíci se rychle dohodli a vytvořili kompaktní četu. Protože nesnášeli uskok, zpočátku se vzpírali vzít na sebe syntetickou kůži a namalovat se válečnými barvami Indiánů, ale brzy se podvolili a ještě dělali obhroublé vtipy, co všechno je člověk schopen pro peníze udělat. Byli to dobří vojáci. Desítka profesionálních žoldáků by si se standardními strážemi na přistávacím polštáři snadno poradila i s minimálním použitím střelných zbraní. Nesourodý útok otrhaných městských Indiánů nebude mít takový psychologický účinek. Jaq doufala, že neztratí příliš mnoho drahocenných žoldáků.

„Minuta do přistání," oznámil pilot palubním reproduktorem.

Kabinu naplnilo cvakání kontrolovaných zbraní.

Tsungová se usmála, pohlédla na Jaq a ukázala palcem nahoru. Jaq jí to gesto vrátila. Pak si kouzelnice nasadila sluchátka. „Lišáku," řekla do mikrofonu. „Lišáku." Zachmuřila se. „Měl být na místě a uzavřít vchod na přistávací polštář."

„Třeba má moc práce," řekla Jaq.

„Nelíbí se mi to."

„Ať se vám to líbí nebo ne, teď už nemůžeme couvnout."

Přistávací světla Commuteru se rozsvítila.

Přistávací světla zalila polštář. Když letoun klesl níž, bylo v jejich záři vidět prach zvířený dvojími rotory. Žena v bílé kombinéze vstoupila do světelného kuželu, který vycházel ze špičky letounu a mávala červenými směrovými hůlkami. Couvala před koleopterou a naváděla ji do středu přistávacího kruhu.

Crenshawová zvýšila kompenzaci záření, aby její zrak mohl proniknout jas obklopující letoun. Na ocase zářilo aztécké slunce, jež naznačovalo, že stroj je majetkem Aztechnologie. Jakmile se kola dotkla přistávací plochy, dveře kabiny se otevřely a ven se vyhrnulo několik postav.

„Verner," řekla nahlas, když poznala první osobu sestupující po žebříku. Chytil se na tu historku, kterou dala dohromady s orkem. Byli tam i další, včetně ženy, která jí kohosi vzdáleně připomínala. Hartová to nebyla. Crenshawová se však brzy přestala zajímat o ženinu totožnost. Mezi indiány, kteří vyskakovali z Commuteru, spatřila několik známých tváří. Jak se jmenují nevěděla, ale pamatovala si je velmi dobře. Jeden z nich, mizera se zrcadlovýma očima, vedl tu chátru, která ji unesla, když zrádce společně s ostatními vyrazil na svůj běh. To byla nečekaná prémie. Jestli to ten chlap přežije, určitě se setkají, ale tentokrát bude mít navrch ona.

„Jsou tu," ohlásila Crenshawová do komunikátoru. „Vezměte si je. Všechny je postřílejte."

Hutten po jejím boku ztuhl a zíral na ni velkýma, tmavýma očima.

Jaq vyběhla se svými žoldáky ven a rozmístila je tak, aby ze všech stran kryli letoun proti útoku. Každému pozorovateli by se zdálo, že jde o útok skupiny indiánů pod vedením kouzelnice Tsungové a jejího nového milence, odpadlíka Samuela Vernera. Když její žoldáci zaujali postavení, cestující čekající za přepážkou začali reagovat. Do davové paniky to však mělo velice daleko. Místo toho se rozdělili do malých skupinek a vytáhli zbraně. Jak se Jaq obávala, byla to past. Místo jednoduchého únosu tu co nevidět dojde k boji na život a na smrt.

„Kód alfa," vykřikla. Žoldáci začali uskutečňovat svůj kontraplán. Rawlins, specialista na těžké zbraně, sklopil zaměřovači hledí a upravil si popruhy dalekonosné pušky. Proti oknu pozorovacího podlaží začal z granátometu umístěného pod hlavní pálit jeden náboj za druhým, až dokud nebyl zásobník prázdný. Beton a sklo se s řinkotem sypalo na přistávací plochu. Vytí podobné hejkalímu Jaq málem ohlušilo, když se jeden ze zbloudilých úlomků odrazil od vířících rotorů Commuteru.

Jaq se usmála. Z vyvýšeného vyhlídkového podlaží už po nich žádní ostřelovači střílet nebudou. Další žoldák nalevo od ní házel dýmovnice, které vyslaly do ovládacího centra vlnu černého kouře a znemožnily výhled. V husté černé mlze se tu a tam mihly ustupující postavy v bílých montérkách. Ostatní žoldáci zahájili soustředěnou palbu proti falešným cestujícím.

Tsungová přiběhla a zalehla vedle ní. „Co to, sakra, děláte?"

„Je to past," řekla Jaq klidně. „To nejsou cestující, ale bezpečáci. Copak nevidíte ty pancíře?"

Tsungová se podívala pozorněji. „Kruci!"

„Seberte Huttena," nařídila Jaq a ukázala na muže, který nehybně stál mezi zmateně pobíhajícími postavami. „Budeme vás krýt."

Tsungová mávla na Jasona a ostatní indiány. Vyrazili vpřed ve formaci obráceného klínu a Tsungová se vydala za nimi.

Jaq se znovu usmála. Nádherné krveprolití.

Hlášení Crenshawové přišlo téměř pozdě. Narušitelé spustili palbu právě v okamžiku, když se její lidé dali do pohybu. Někteří padli už při prvním náporu a další následovali, když exploze rozervaly průčelí Pasáže.

„Ne!" vykřikl vedle ní Hutten. „Ne!"

„Lehněte si, vy blázne," nařídila mu Crenshawová a uchopila ho za rameno, aby ho mohla strhnout na podlahu.

S překvapivou lehkostí se z jejího sevření vymanil. Pak natáhl druhou ruku a promáčkl jí šaty i pancíř, který měla pod nimi. „Zrádkyně!" vykřikl s divoce planoucíma očima. „To nedopustím! Ještě ne. Ještě ne! Slíbil mi, že budu mít vlastní život."

Crenshawová se zmítala v jeho sevření. Opřela se mu o paži a udeřila ho do lokte. Její ruka narazila do nepoddajného povrchu, až ji to zabolelo. Hutten žádné modifikace neměl. Zběsilý vztek zřejmě způsobil svalovou křeč, na niž silou nestačila. Na tohle nebyla vhodná chvíle. Narušitelé zatím střídali tak, aby nezasáhli svůj poklad, ale ostřelovač ji dříve či později nepochybně zastřelí přímo v Huttenově náručí. I svaly v křeči však musejí povolit, když budou rozřezané. Vysunula ruční břity a jako hráběmi jimi přejela po Huttenově předloktí.

Zpod roztrženého rukávu se vyvalila krev, ale jeho sevření nepovolovalo. Řezala dál a dál a bylo jí jedno, jestli mu z ruky udělá sekanou, než ji konečně pustí. Rukáv už byl na cáry, takže viděla, jaká zranění mu působí. Pak se její strach změnil v děs, když spatřila, že zranění se hojila skoro tak rychle, jak vznikala.

To nebyl muž!

S vypětím všech duševních sil potlačila paniku, jež hrozila, že ji zachvátí docela. Když řízla Huttena poprvé, zavrčel. Pokud to znamenalo, že cítil bolest, nebyl nezranitelný. Nakopla ho mezi nohy, protože věděla, že alespoň jednu věc dělal jako muž.

Hutten zahekal bolestí a překvapením. Zlomil se v pase, což Crenshawové umožnilo kopnout podruhé a zasáhnout ho ze strany do kolena. Noha mu podklesla a oba se zhroutili na zem. Crenshawová se odvalila stranou a přikrčila se.

Její protivník dopadl jak široký tak dlouhý a držel se za genitálie. Jednu nohu měl podepřenou o zábradlí čekárny. Bez váhání mu na ni dupla a s uspokojením slyšela praskot lámané kosti. Hutten zavyl.

Ne, vůbec nebyl nezranitelný.

Přestřelka kolem nich byla v plném proudu. Zahlédla, jak se z vyhlídkového podlaží kouří. Byla v pěkné kaši. Nesměla se příliš vystavovat střelám, přímým, či odraženým. Sklonila se nad svíjejícím se Huttenem.

„Zavinil jste si to sám, ať jste, co jste," řekla a z pochvy na zádech vytáhla nůž. Jednolité vlákno, připevněné k jeho ostří, dokázalo rozříznout skoro všechno, dokonce i ocelovou strunu, jíž byla Huttenova aktovka připojena k pásce, kterou měl na zápěstí. Přiložila mu Čepel k ruce a při jeho výkřiku se usmála.

Pak vytáhla odříznutou ruku z pásky, která byla dosud neporušená, a v hlubokém předklonu zamířila na opačný konec polštáře. Oplocení přistávací plochy jí poskytovalo kryt. Mířila k služebním dveřím, jimiž se dostane zpátky do Pasáže, aniž by musela proběhnout oboustrannou křížovou palbou, která po opožděném příchodu záloh Rudých samurajů ještě zesílila.

Crenshawová už sahala po ovládacím zařízení dveří, když tu do ní zezadu někdo vrazil. Těžce dopadla na beton a bolestivě se odřela o jeho drsný povrch. Zakrvácené držadlo jí vyklouzlo z prstů a aktovka doputovala až na samou hranici přistávací plochy, kde balancovala nad propastí. Převalila se, připravena bránit se runnerovi, který ji dostihl, ale pak ztuhla.

Byl to Hutten, který držel její kotník v železném sevření. Vycenil zuby a položil pahýl své ruky, který už nekrvácel, na její holeň. „Začneme tímhle," řekl a prudce ji udeřil.

Crenshawová vykřikla, až když spatřila roztříštěné úlomky kostí vystupovat pod kůží. Bez ohledu na bolest se zvedla a opřela o plot, aby nepřepadla přes hranu přistávacího polštáře. Její horečné pohyby převrátily aktovku, která sklouzla a zřítila se dolů místo ní.

Hutten vyrazil rychleji, než by si dokázala představit, ale místo, aby na ni znovu zaútočil, naklonil se přes plot a zakvílel. Otočila hlavu a zahlédla, jak aktovka narazila na výstupek jednoho z nižších pater a otevřela se. Zevnitř se začaly sypat kazety a čipy. Hutten se zhroutil a zůstal viset přes zábradlí.

K tomu, aby ho přehodila přes, stačilo jen málo. Avšak když se dotkla jeho kotníků, odkopl ji stranou. Crenshawová si olízla krev z rozseknutého rtu. Natáhl se, zvedl ji za vlasy vzhůru, zkroutil jí niku za zády a přitlačil ji ke zdi.

„Za to by mě nechali žít," zakřičel jí do tváře.

Přestože byl rychlý a ona měla roztříštěnou nohu, byla si jista, že mu unikne, pokud ho oslepí. Vysunula břity na volné ruce a pozvedla ruku k úderu. Pocítila však pouze, jak se jí zařezávají do dlaně, protože Hutten sevřel její ruku v pěst. Jeho nová ruka byla bledá a dětsky malá, přesto však měla sílu sevřít a drtit její kosti.

Popadl ji a vyzvedl nad propast. V posledním projevu vzdoru mu plivla do tváře. Slízl směs krve a slin neúměrně dlouhým jazykem a pak uvolnil své sevření.

Padala a věděla, že pokud se neuhodí o nějaký výstupek, dosáhne mezní rychlosti. Nezbyde z ní skoro nic, co by stálo za to dávat dohromady. Doufala, že omdlí dřív než dopadne.

52

Jedna stěna zablikala a obraz boje na přistávacím polštáři 23 vystřídal detail prchající ženy, kterou ďábelskou rychlostí pronásledoval kulhající muž. Dohonil ji a začal s ní bojovat. Jakási aktovka přitom spadla z plošiny dolů. Narazila na výstupek, otevřela se a z jejího nitra se vysypaly obvodové desky a počítačové čipy.

Plášť Lišákovy hostitelky se sám od sebe zavlnil a jeho smysly se propadly do tmy, která zahalovala ji i vše ostatní. Ostrý vřískot přehlušil přestřelku a mezi tím vším slyšel její hlas.

„Ztracena. Není pro mě naděje. Pryč. Proklouzla mi mezi prsty. Moje roztříštěné já je pryč."

Zrak se mu vrátil a ona zmizela.

Sílený kaleidoskop se zase rozběhl a na jednotlivých plochách se míhal jeden obraz za druhým. Za několik vteřin zmatek přestal a jednotlivé panely potemněly anebo se naopak rozzářily bělostnou barvou. Skupiny panelů se najednou zastavily v celých blocích, které představovaly kříže či stupňovité trojúhelníky. Každý geometrický obrazec znázorňoval nějaký výjev, ale všechny panely, které utvářely jeden tvar byly stejné. Panely jednoho obrazce zachytily muže se zlatýma očima, jenž se pokoušel vyhrabat z trosek v místnosti plné dýmu a mrtvých těl. Další představovaly malou kóji, v níž seděl za stolem zhroucený vychrtlý decker. Kůži okolo datajacku měl zčernalou. Třetí, o níž si Lišák původně myslel, že jde o záznam, bylo okno do monitorovacího střediska vzdušné dopravy, kde osazenstvo lhostejně vysedávalo u svých pracovních stolů. Vzadu zahlédl Lišák piloty z odvetné letky, jak sedí v instruktážní místnosti, pijí, jedí, či hrají karty. Nástěnné hodiny ukazovaly správný čas. Objevily se i jiné výjevy z Pasáže, avšak ani ty nesvědčily o tom, že by byl vyhlášen nějaký poplach. Plochy na podlaze se pak naráz zastavily a vrátily se na polštář 23, kde trojský letoun právě vzlétal k nebi.

V levé části Pasáže Renraku se zableskla ohnivá koule. Tři z nekrytých strážců shořeli na popel a pár příliš horlivých Rudých samurajů bylo v dýmu vrženo zpět ke vchodu do budovy.

„Skvělý zásah, Tsungová," zvolala Jaq.

Tsungová jí pokynula a ukázala na zbývající strážce na přistávací ploše. Jaq přikývla a nařídila svým žoldákům, aby zaměřili palbu tím směrem. Aby mohla Tsungová dostihnout Huttena, potřebovala, aby ji kryli.

Jejich cíl se pustil do boje s jednou z renrackých strážných. Jaq nečekala, že z toho strážná vyjde vítězně, nicméně se jí to podařilo. Alespoň na chvíli. Pak ji Hutten dohonil a shodil ji z plošiny. Teď tam stál a vypadal zaraženě.

Když ho Sally doběhla, jeho prvotní reakcí byla ostražitost. Cosi mu říkala, ale Jaq v tom hluku boje neslyšela, co to bylo. Zřejmě něco jako: „Přišli jsme vás zachránit," protože Hutten pohlédl na Commuter, přikývl a vyrazil k němu. Sally a indiáni začali překotně ustupovat z boje.

V pravý čas, pomyslela si Jaq. Pustila po větru prášek ze svého váčku a začala odříkávat zaklínadlo. Měřila vzdálenost, která dělila Huttena a runnery od letounu, a pokoušela se zaklínadlo dokonale načasovat.

Kusy zdiva, oken a vnitřního vybavení, které se válely na plošině, se zvedly jako spadané listí v sychravém podzimním větru. Zavazadla se valila na kolečkách anebo se převracela z boku na bok, hrnula před sebou odhozené zbraně a roztroušené nástroje, a vršila před Commuterem barikádu. Když ji Hutten přeskakoval, byla už metr vysoká. Vyrostla na dva metry, když do ní Tsungová, která ho chtěla následovat, narazila. Tři z indiánů padli dřív, než se jí podařilo je provést kouřovou clonou na opačnou stranu bariéry.

V té době už měla Jaq Huttena na palubě a přivolala zbývající čtyři žoldnéře. Právě zavírala průlez, když ji Tsungová spatřila.

„Počkej na nás," volala a rozběhla se k letounu.

Jaq vydala příkaz ke startu. „Promiň, Tsungová. Musím doručit zásilku. Dobře se tu se samuraji bav."

Tsungová a indiáni vyskočili do výšky a pokoušeli se zachytit podvozku Commuteru, který se odlepil od přistávacího polštáře. Jednomu z indiánů, Jasonovi, se to podařilo, ale pilot ho rychlým manévrem setřásl. Jaq viděla, jak indián těžce dopadl na plošinu a zůstal v bezvědomí ležet. Tsungová k němu poklekla a pohybovala zářícíma rukama. Očima fixovala Commuter, který nabíral výšku.

Jaq soustředila svou zaklínači obranu, aby chránila letoun a pilota, ale energie proklouzla kolem ní a udeřila jinde. Jaq se otočila a její zrak padl na Huttena, který ležel natažen na podlaze kabiny. Na kůži se mu objevily mokvající puchýře.

Žoldáci se s odporem odvraceli.
„Sama se dobře bav, ty děvko," ozval se z rádiového spojení Sallyin hlas.

Lišák zjistil, že se může opět hýbat, avšak zároveň se obával, že návrat jeho hostitelky vše změní. Nedokázal vysvětlit proč, ale stále cítil její přítomnost. Chtěl utéct, odpojit se, dokud to šlo, jenže viděl, jak Commuter odlétá bez Sally a Duchových lidí. Potřebovali pomoc. Musel se odtud dostat, pokud měl být něco platný.
Otočil se a zjistil, že Jenny mizí v jednom z panelů, který potemněl dřív, než dokázal postřehnout, co předtím představoval. Tamtudy se dalo uniknout. Vydedukoval, že podoba se mohla vztahovat k určování polohy v Matrixu, a přikročil k bloku, na němž bylo devět obrazů zemřelého deckera. Patřil k majetku společnosti a jeho vybavení bude napojeno na okamžitý vstup. Tam bude dobré začít. Lišák pokročil vpřed a ocitl se v subprocesoru, který ovládal bezpečnostní systém polštáře 23.
Lepší umístění si ani nemohl přát.
Vstoupil do archivu kamer, odstřihl záznam boje a natáhl ho do průběžného kódu, který měl odeslat, jakmile tým dostane Huttena. Kód prohnal spojením do přenosového monitoru a poslal ho jako naléhavou zprávu dál. Sam bude alespoň vědět, co se stalo. Snad tomu bude rozumět.
Protože Lišák, pokud to bylo jen trochu možné, vždy pilně zálohoval, nastavil paměť na příjem změti trideových záznamů. Když se znovu pokusil o vstup, zařízení hlásilo chybu. Rychlá kontrola mu ukázala, že po jeho předchozím vstupu byl soubor vymazán. S největší opatrností opustil uzel.
Do počítačového systému polštáře to byl jen skok. Aktivoval služební výtah a na monitoru dečku si vyťukal výsledek své práce. Sally byla zle tísněna blížícím se Rudým samurajem a rychle vzala za vděk anonymně nabídnutou únikovou cestou. Spolu s indiány vskočila na klesající část plošiny. O patro níž z ní seskočili. Lišák poslal výtah zpátky nahoru a uzamkl ho, aby znemožnil přímé pronásledování.
„Sally, jsi v pořádku?" zeptal se přes spojovací systém údržby.
„Lišáku! Kde jsi sakra byl?"
„Na to není čas. Sestupte šachtou dolů na polštář 19. Kód 7723 otevírá zámek. Snad vám něco seženu."
Slyšel, jak ho volá, dokud nepřerušil spojení, ale musel jít dál. Zamkl všechny přístupové cesty na jejich podlaží, a pak teprve zamířil do ovládacího střediska polštáře 19. Obratně do něj vsunul povolení k odletu podnikové helikoptéry a dal pilotovi povel k okamžitému startu. Označil žádost oranžovým kódem, aby se rigger na nic neptal a myslel si, že jde o běžnou podnikovou špionážní operaci. Zprávu o tom, co udělal, se Sally dozví, jakmile použije kód, který jí dal. Než opustí údržbářskou šachtu a vykročí na přistávací polštář, bude vědět, co ji čeká. Pak ho napadlo, že by měl zařídit i povolení k vyzbrojení helikoptéry, a už se chystal to udělat, když stěny uzlu náhle začaly prosvítat. Musel znovu rychle pryč.
Přeskočil na servisní uzel, který ovládal klimatizaci kanceláří na podlaží nákupního střediska, a doufal, že na nižší bezpečnostní úrovni bude méně nápadný. Chtěl se vrátit, aby měl jistotu, že Sally a chlapci jsou z toho venku, ale bál se znovu vstoupit do míst, která před chvílí opustil. Prostě neměl dost síly na to, aby se postavil fantomu mašiny. Když stěny začaly opět blednout, pochopil, že běžel, jak nejdál to šlo. Musel se odpojit, dřív než bude pozdě.
„Hodně štěstí, Sally."

53
Sam vyhlédl z okna helikoptéry. Ploty a budovy, které ho obklopovaly, ani nevnímal. Signál k odletu pro Duchovu skupinu přišel skoro před půl hodinou. Touhle dobou už se svými soukmenovci nejspíš překonával obvodovou hranici doků United Oil. Sama překvapilo, kolik dobrovolníků se přihlásilo, když jim Duch oznámil, že se do toho pustí sám. Pro Entericha však nebyl žádný problém je všechny vyzbrojit. Sam nevěděl jak, ale rozhodně by se jim pokusil účast rozmluvit, kdyby neměl k dispozici dostatek zbraní a pancířů. I s dobrou výbavou bylo riziko velké.
Všude bylo ticho, což, jak doufal, znamenalo, že je vše v pořádku. Do objektu tentokrát pronikalo mnohem víc lidí, než při Samově a Duchově běhu, ale tento dav neměl v úmyslu vstupovat do některé z budov. Mělo by jim to vyjít. Protože Lišák kryl část operace, která probíhala v Pasáži, museli se spolehnout na deckerku, kterou dodal Enterich. Při přepisování obvodových poplašných systémů se jí zřejmě, dařilo. Pozemek, na němž přistála helikoptéra, nebyl daleko, takže Sam by rozhodně slyšel výstřely nebo houkání. Nezbývalo, než čekat na signál, že Sally a Jaq úspěšně vyzvedly Huttena z Pasáže. A bát se.
Nebyl to zrovna nejlepší plán, ale povzbudilo ho, když se Duchův poručík a čtyři jeho kamarádi odhodlali, že únos provedou. Sam byl rád, že Sally bude mít za sebou ještě někoho jiného, než jen jaquelininy žoldáky. Jasonovi lidé sice nebyli Samovou krevní skupinou, ale Sam si nikoho nevybíral. Dobrovolníci byli lepší, než svěřit se výlučně do péče Lofwyrova agenta.
Počtvrté za poslední půlhodinu překontroloval schránku na vedlejším sedadle, aby se ujistil, že obvody stále pracují. Lišák do ní měl pomocí signálu odvysílat trideový záznam únosu, který pak Sam přehraje drakovi. Poslouží mu to jako důkaz, že Huttena uklidili do bezpečí, a zároveň tím posílí svou pozici při vyjednávání s Hässlichem. Všichni si byli jisti, že Hässlich bude ochoten vyjednávat, aby dostal svého dvojníka zpět, ale nikdo nevěřil, že přistoupí na Samovy podmínky. Ani Sam si tím nebyl jist, jenže neviděl jinou cestu. Musí se to pokusit vyřešit tak, aby měl čisté svědomí. Pokud Hässlich nebude ochoten naslouchat, zbýval ještě Duchův způsob.
Schránka zapípala a návěští signalizovalo, že obdržela Lišákovo kódované vysílání. Hotovo. Únos byl proveden. Jakmile vysílání skončilo, Sam zajistil přijímač.
„Indramine," řekl nahlas, protože věděl, že rigger je na příjmu. Rigger nebyl na palubě, protože Sam nechtěl, aby ještě někdo jiný riskoval setkání s drakem. Indramin bude řídit helikoptéru pomocí dálkového ovládání. „Je čas."

Motory letounu zakašlaly a vrtule se roztočily. Stroj prudce nabral výšku a Sam zamířil na svou schůzku s Hässlichem.

Sledování, které Hartová na Crenshawovou nasadila, vedlo ke Greersonovi. Hartová ho překvapivě snadno přesvědčila, že i ona s Crenshawovou spolupracuje. Trpaslík ji potom zavedl na místo, kde Verner sešikoval své oddíly a rozdělil je na dvě skupiny. Z rozhovoru, který odposlechli přes Greersonův dálkový snímač, vyrozuměla, že jeden tým má namířeno do Pasáže, odkud chce unést Huttena. Ti blázni vběhnou přímo do pasti, nastražené Crenshawovou, ale možná, že ušetří Hartové starosti s tím, jak se té děvky zbavit.

Byla ráda, že se vzdala úmyslu vpadnout do Pasáže. Šance na úspěch vypadaly velice chatrně. Možnosti proniknutí do Matrixu nebyly o moc lepší. Ale pokud by Jenny nedokázala vklouznout do Matrixu Pasáže a okopírovat od dvojníka údaje o projektu AI, Hässlichův plán se nezdaří. Po dnešním nočním nájezdu bude ten Hutten pevně pod zámkem, pokud ovšem přežije. A Hässlich vyjde naprázdno. Raději ani nechtěla vědět, jak by červ přijal takovou porážku.

Hartovou překvapilo, že se Verner oddělil od Ducha a jeho skupiny. Vycítila, že Verner má složitý plán, a přesvědčila Greersona, aby Vernera hned nezabíjel. Trpaslík souhlasil, že s tím počká, dokud nezjistí, co má za lubem, protože si byl jistý, že ho dostane, kdy bude chtít. Skoro hodinu strávili tím, že sledovali, jak Verner sedí v zhasnuté helikoptéře. Když konečně motory naskočily, Hartová byla zmatena. Nikdo se k Vernerovi nepřipojil, přesto však odlétal pryč. Ať už byl jeho plán jakýkoli, právě teď byl zřejmě v plném proudu. Bez vzdušné dopravy ho nebudou moci s trpaslíkem sledovat. Takže pokud si to s ním chtěli vyřídit, museli to udělat hned. Hartová začala pochybovat, že se někdy dozví, jaký plán to vlastně měl.

„Je ve vzduchu," prohlásil Greerson a posunul si hledí na čelo.

Hartová zírala do tmy a hledala zdroj hluku rotorů. Nakonec zahlédla pohybující se stín. Byla to neosvětlená helikoptéra, která mířila zhruba jejich směrem.

„Víte, elfí dámo, jednu chvíli jsem si myslel, že na tom máte nějakej zájem. Kruci, možná, že ho máte pořád, ale ani vaše dlouhý nohy nedokážou držet krok s vrtulníkem. Stará A.C. dostane metamladý, jestli se na tý její párty neukážete ani vy, ani Verner. Ještě, že mi dají tu vodměnu, co vypsali na jeho hlavu." Greerson sundal hledí, zavrtěl hlavou, a pak se natáhl po raketometu, který si připravil, jakmile zaujali stanoviště. Hartová se dotkla jeho paže, aby ho zadržela.

„My po něm jdeme déle. Právo sqattera."

„Jak chcete," pokrčil rameny trpaslík. „Dostanu zaplacíno, pokud se ten hoch nedočká rána."

Hartová zapnula vysílačku. „Tessiene. Je v tmavé helikoptéře a letí podél pobřeží na jih směrem k nám. Postarej se o něho."

Let byl krátký, ale to Samovi vyhovovalo. Alespoň si to nebude moci rozmyslet. Vrtulník prolétl nízko nad obvodovým plotem United Oil a měkce přistál na otevřeném prostoru poblíž přístaviště. Nebyli tu žádní protivníci, poplach ani střelba. Enterichovi informátoři měli určitě pravdu v tom, že Hässlich bude chtít přijmout zásilku soukromě. Drakovou politikou bylo co nejméně svědků. Dokonce i náhodné spojení mu stačilo, aby nařídil vraždu Hanae a Sama.

Jakmile se rotory letounu zpomalily, Sam si navlékl dlouhý kabát, hodil si schránku přes rameno a vylezl ven. Poodešel několik metrů od stroje, položil svůj náklad na zem a rozhlížel se. Místo vypadalo opuštěné. Hässlich, ať už v lidské či dračí podobě, tu nebyl.

Čekal. Lopatky vrtulí za ním se zatím přestaly otáčet, ale vzdálený hukot tryskového letadla ho přiměl vzhlédnout. Proti hvězdám se pohyboval tmavý stín, který mířil od Soundu. Když se stín přiblížil, Sam rozeznal dlouhé esovitě stočené tělo, zavěšené mezi párem velikých křídel. Bylo mu jasné, že to je dračí forma.

Byla už téměř nad břehem, když Sam zjistil, že to nemůže být Hässlich. Nebyl to vůbec západní drak, ale opeřený had. Zadní nohy s mocnými drápy se rozevřely, když se na něj had vrhl.

Náhle had zastavil svůj útok a stočil se vzhůru. Sam brzy poznal proč. Nedaleko od něj se pomocí velkých blanitých křídel vzneslo do vzduchu tmavé tělo, mnohem objemnější než hadovo. Přestože byla tma, Sam nepochyboval, že tahle druhá bytost, která zkřížila té první cestu, je západní drak.

Když do sebe obě mohutná těla narazila, ozvalo se syčení a ryk. Ve směru dalšího letu každého z nich pak vířila oblaka peří. Had nepravidelně tloukl křídly a jeho let už zdaleka neměl bývalou jistotu. Západní drak se širokým obloukem vrátil a prudce sestupoval dolů. Tentokrát Sam viděl, jak jeho paráty vyryly do těla druhého krvavé brázdy. Had zaskučel bolestí a stočil se ve snaze vyhnout čelistem svého protivníka.

Když se tyto čelistí zakously do hadova krku, oslabené zvíře reagovalo tím, že pevně obemklo západního draka svým tělem. Oba padali střemhlav dolů. Deset metrů nad zemí se však západní drak uvolnil z hadova sevření a zuřivě mával křídly, aby se udržel ve vzduchu. Smrtelně zraněny had pokračoval v pádu a narazil na betonovou plochu přístaviště takovou silou, až se země otřásla.

Druhý drak se na něj vrhl a trhal ho paráty a čelistmi na kusy. „Hartová!" naříkal žalostně had. Západní drak mu vzápětí rozsápal hrdlo.

Vítěz zvedl hlavu a oblizoval si krvavý čenich. Opatrné rýpnul do hada tlapou, ale když poznal, že je mrtvý, otočil se k tělu zády a vykročil směrem k Samovi.

„Hässlichu," řekl Sam.

„Dobrý večer, človíčku."

Sam stál pod drakových strašlivým pohledem jako přibitý a začínal se divit, co ho to popadlo něco takového zkoušet. Drak byl nevyzpytatelný, alespoň podle lidské logiky. Jak mohl očekávat, že ustoupí jakémukoli nátlaku z jeho strany? „Proč jsi zabil Tessiena? Myslel jsem, že ho platíš."

Sam pocítil všude kolem sebe pohrdání. „Platil jsem ho, ale takové, co mé zklamou, už nemohu potřebovat. Ještě méně pochopení mám pro ty, kteří mi lžou, a on lhal, když mi poprvé hlásil tvou smrt. Bude z něj ale dobrá večeře."

„Udělal chybu a tys ho za to zabil? A teď ho sníš?"

„Jistě. Jeho společnice skončí stejně, hned jak dorazí s mou zásilkou."

„To nepřipustím."

„Ale tomu ty nemůžeš zabránit, človíčku." Přes Sama se převalila vlna pobavení. „Když jsme se setkali poprvé, pomyslel jsem si, že bys mohl dělat potíže, ale nestalo se tak. Sice jsi vrtal a šťoural do mých věd, ale úplné zbytečně. Ani v nejmenším jsem neměl důvod k nějakému znepokojení."

Sam toto arogantní zvíře nenáviděl a zoufale toužil ho pokořit. Vše, co Hässlich udělal a co se ještě chystal udělat, bylo špatné, ale drak si toho zřejmě nebyl vědom. Sam už nepochyboval, co musí udělat. Dnešní nocí Hässlichova hrozba skončí.

„Měl bys být znepokojen," řekl. „Vím, že tvá operace v Pasáži byla připravena bez vědomí tvých šéfů z United Oil. Už tě podporovat nebudou. Není v jejich zájmu chránit vraha, který zneužívá podniková aktiva k vlastním cílům. Jakmile budou zveřejněny důkazy, Uni Oil s radostí přivítá, až před soudem dostaneš nejvyšší možný trest. Tvá drzost zřejmě nezná hranic, draku, ale lidé nejsou hračky pro tvé pobavení a nemůžeš je beztrestně vraždit.

Přišel jsem ti dnes v noci nabídnout, aby ses vzdal. Vzdej se policii a zastav krveprolití. Soud pak k tobě bude možná shovívavější. Ale i kdyby ses nevzdal dobrovolně, stejně budeš souzen."

„K tomu může sotva dojít," odpověděl Hässlich a zdálo se, že se baví ještě víc, než předtím.

To byla přesně odpověď, jakou Sam očekával. Nečekal však emocionální podtón, který se objevil v drakově vysílání. Hlad. Kolena se mu roztřásla. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl být sněden. Začínal být na vahách, ale pak si vzpomněl na Hanae a Begaye. Byli to dobří lidé, jejichž život toto zvíře z pouhého rozmaru zkrátilo. O těch ostatních, kteří byli zabiti té noci v Tiru, věděl jen málo, ale i oni měli své místo v konečném součtu těch, kdo byli zabiti na Hässlichův rozkaz. Dnes v noci to skončí. Sam se vypjal a natáhl krk, aby mohl pohlédnout drakovi do tváře. Hässlichovy tesáky zářily v měsíčním světle.

„Hodláš mě teď zabít?" zeptal se Sam s klidem, který ho samotného překvapil. „Moc velký kus masa sice nejsem, ale zato se ti pořádně vzpříčím v krku."

Sam pocítil v drakově emocích zvláštní vibrace. Domníval se, že to asi musí být dračí smích.

„ Tvoje smrt už není nutná. Budu mít, co chci, až mi to Hartová dnes v noci přivezu. Tvé hrozby sice postrádají smysl, tím víc se však bavím tvým blufováním."

„Mýlíš se draku. Tvůj plán nebude dnes večer dovršen, ale bude naopak odhalen." Sam pustil nahrávku. „Dívej se."

Na stěně přilehlé budovy se objevil přízračný obraz přistávacího polštáře 23. Federated Boeing Commuter s označením Aztechnologie právě přistával.

Hartová cítila Tessienovu smrt. Když ho slyšela, jak volá její jméno, zmrazilo ji to až do morku kostí a pochopila, že on ji nikdy nezradil a že ho podezírala neprávem. Otřesena poslouchala, co si Hässlich s Vernerem povídají a po tvářích jí přitom stékaly slzy. Dálkový snímač zachytil každé slovo. Když nad ní Hässlich vynesl rozsudek smrti, zachvěla se.

„Vypadá to, že jsi bez práce, holka," řekl Greerson, čímž prozradil, že na tu historku o spolupráci s Crenshawovou Hartové vůbec neskočil. Prohlédl její dvojí hru, ale to se teď nezdálo důležité. Greerson se jí přikrčil u nohou a začal skládat odstřelovací pušku. „Ale já mám na toho kluka pořád ještě smlouvu. Nechcete se mnou udělat ještě jednu na toho červa? Ten raketomet ho sejme stejně spolehlivě, jako helikoptéru. Až dostanu Vernera, rád si o tom s váma promluvím."

Hartovou smrt v té chvíli příliš nezajímala. „Jaký by to mělo smysl?"

„Obchodní smysl, elfí dámo. Vždycky jen obchodní."

Hartová se zahleděla na rozsápané pozůstatky Tessiena, jediného tvora, s nímž se za posledních deset let sblížila natolik, že mu důvěřovala. Nyní byl mrtvý. Zemřel a před smrtí ji ještě volal, ale ona ho zradila dlouho předtím svou ničím nepodloženou podezíravostí.

Tessien byl mrtvý. Projela jí zlost, která přerostla v zuřivost. Mohl za to Verner? Měla ho nenávidět za to, že on stále ještě žil, zatímco Tessien byl mrtvy? Nebo měla svou zlost obrátit proti Hässlichovi, který hadovi rozsápal hrdlo? Nebo měla nenávidět sebe za to, že poslala Tessiena zabít Sama a vehnala ho přímo do Hässlichovy smrtící náruče?

Vernerovo přenosné trideo mezitím promítalo na zeď svůj příběh. Ukazovalo Vernera, kterého celou noc sledovala a který tam tudíž vůbec nemohl být, v čele útočníků na přistávací polštář 23. Past, nastražená Crenshawovou, proměnila bleskovou akci v úporný boj. Obrazy zkázy a smrti vrhaly odlesk na muže a draka, kteří jim společně přihlíželi. Na zdi právě Crenshawová bojovala s dvojníkem. Hartová sevřela Greersonovo rameno. „Na tohle byste se měl podívat."

Greerson si nasadil hledí právě včas, aby ještě spatřil, jak dvojník shazuje Crenshawovou z přistávací plošiny. „A kruci!" Posadil se a prudce vydechl. „Šek je v tahu." Začal znovu rozkládat odstřelovací pušku.

„Co to děláte?"

„Co asi, elfí dámo? Balím. Tahle práce skončila." Části zbraně nacpal do své objemné kabely. „Určitě nechcete, abych dostal toho draka? Když už jsem tady, můžu vám udělat cenu."

Zavrtěla hlavou.

„Nabízím stavovskou slevu."

„Myslím, že pokud to má být uděláno, mělo by to být osobní."

Teď zavrtěl hlavou Greerson a poškrábal se ve vousech na bradě. „Osobní obchod je špatnej obchod, elfí dámo. Můžu odejít stejnou cestou, kterou jsme sem přišli?"

Přikývla a začala se věnovat dění pod sebou. Slyšela, jak Greersonova kotva zarachotila, když zatřásl lanem, aby ji

uvolnil, a pak už ho pustila z hlavy.

Hässlichovi se to divadlo ani v nejmenším nezamlouvalo. Pokud si při promítání všiml Samovy podoby, zmatek, který způsobila, brzy vystřídal drakův vztek. Jeho zuřivost vzrůstala, až měl Sam pocit, že by si na ni mohl sáhnout. A všechen ten hněv pramenil výhradně z toho, že selhal plán. Sam byl znovu ohromen arogancí toho zvířete.

Bylo mu záhadou, že na záznamu vidí sám sebe, ale to nebylo v tom okamžiku důležité. Viděl, jak umírají lidé. Někteří umírali pro dobrou věc. Jiní umírali, protože konali svou povinnost. Mrtví byli mrtví, ať už šlo o shadowrunnery nebo podnikové zaměstnance. Viděl se, jak zrazuje a opouští Sally a ostatní, a náhle mu došlo, že Sam Verner musí být nějaká maska, kterou použila Jacqueline. Původně plánovaný bleskový únos, při němž neměli mít překvapení a přečíslení renračtí strážci čas se vzpamatovat, se zvrhl ve vražedné orgie, ničení a zradu. Vše, co se nějak dotýkalo Hässlichových plánů, jeho malicherných snah po rozšíření své moci, bohatství a vlivu, končilo smrtí. Ale drak viděl jen to, že jeho plány byly zmařeny.

Vzduch drakovým rozhořčením jen jiskřil. Zvíře bylo bez sebe zuřivostí a Sam věděl, že ho dlouho žít nenechá. Drak nemohl vědět, že Sama zradili agenti dalšího draka, a ani by mu na tom nezáleželo.

Drak zaklonil hlavu a zařval. Mezi zuby mu probleskly plameny věštící ohnivou bouři. Sam doufal, že to bude rychlejší než čelisti. Smrt za smrt, řekl Lofwyr, ale drak měl zřejmě na mysli něco jiného. Umírání je snadné; to ta další část bývá zrádná, řekl Pes. Nuže, tu další část mel v rukou někdo jiný. Hässlich brzy sklidí, co se chystal zasít.

Sam si náhle připomněl píseň, kterou rozechvělým hlasem zpíval Pes. Opravdu zvláštní čas, aby mu v hlavě utkvěla píseň. Neměl mu teď před očima probíhat celý jeho život? Slyšel, že bláznivi lidé nic necítí. A tak začal zpívat s sebou.

Hässlich sklonil hlavu, ohrnul pysky a obnažil své tesáky. „To je jen malá útěcha, že ses pomátl strachy při pomyšlení, že co nevidět uhoříš."

„Tak pojď, červe," vykřikl Sam rozjařeně do rytmu písně. „Pojď si pro mě, jestli máš kuráž."

Drak vypustil z hrdla ohnivý dech, který Sama ihned celého pohltil. Sam se pod tím náporem zapotácel. Ze všech pórů se mu řinul pot, který se ihned vypařoval. Měknoucí asfalt mu pod nohama začal bublat. On však zůstal uprostřed plamenů nedotčený, protože ho chránila kouzelná píseň.

V odpověď na drakův výbuch hněvu zahájil Duch se svými soukmenovci palbu ze všech skrytých stanovišť. Hässlich zařval, spíše překvapením než bolestí, a vypustil zbytek ohně k nebesům. Roztáhl silné zadní nohy, zamával mocně obřími křídly a vznesl se do tmy.

Drak rychle nabíral výšku a unikal z dosahu svítících střel. Pak- náhle přitáhl křídla k tělu, zaburácel jako hrom a vrhl se dolů přímo na největší skupinu útočníků.

Někteří z Duchových soukmenovců se při tom pohledu dali na útěk, ale jejich samurajský vůdce zůstal neochvějně stát opřen o nízkou zídku. Dokonce i jeho nabíječ utekl a nechal schránku s nábojovým pásem ležet u Duchových nohou. Krabice z lehkého kovu vyklouzla z plátěného přenosného vaku a tancovala po střeše, zatímco se z ní odvíjel pás, který se snažil ukojit nenasytný hlad minikulometu Vindicator.

Drak se kroutil a vlnil a všemožně se snažil vyhnout proudu svítících střel, které se mu měly dostat na kůži, jenže každý manévr ho vzdaloval od možnosti útočníky zasáhnout. Duch otáčel gyroramenem a sledoval každou drakovu kličku, takže se mu vždy podařilo zvíře několika náboji zasáhnout. Hässlich, prostřílený křížem krážem a s vyrvanými kusy masa z těla, se ve vzduchu zastavil a vyhnul se tak smrtelné dávce, již na něj vyslal muž na střeše.

Pak Hässlich provedl další nečekaný manévr, který Ducha překvapil natolik, že jeho dávka šla dobrých dvacet metrů mimo. Drak však utrpěl taková zranění, s nimiž se nemohl udržet ve vzduchu, a padal jako kámen přímo do temných vod Puget Sound. Hladina se nad ním zavřela a Hässlich byl pryč.

54

Sam klečel na asfaltu a cítil, jak se komexovým vláknem jeho kombinézy šíří sálající žár. Ohořelé a zčernalé cípy dlouhého kabátu ležely rozhozeny kolem něj. Z trideo-přehrávače u jeho nohou zbyla jen spečená masa.

Smrt za smrt, řekl Lofvvyr. A slova velkého zlatého draka se vyplnila. Hässlich zaplatil smrtí za smrt Hanae, ale to nebylo proto, že by se tak Sam rozhodl. Chtěl spravedlnost, a místo toho dosáhl pomsty. Jakýkoli útok na jeho osobu byl signálem, aby Duch se svými soukmenovci zahájil soustředěnou palbu, z níž nebylo úniku. Drak si sám přivodil smrt tím, že se pokusil Sama zabít. Smrt za smrt. Sam čekal, že dnes v noci zemře a obětuje svůj život, aby mohl být drak chycen přímo při jednom ze svých zločinů. Nebylo snad spravedlivé, že vrah při pokusu o vraždu zahynul?

Sam byl nesmírně unaven, ale na odpočinek teď nebyl čas. S Hässlichem už zúčtoval, ale lidé, kteří riskovali své životy, aby mu pomohli, nebyli dosud v bezpečí. Jaq opustila Sally v Pasáži. Pokud by Sally dostali živou, bude muset vymyslet nějaký způsob, jak ji osvobodit. Zajímalo ho, zda Duch viděl záznam boje na přistávacím polštáři 23. Duchovo postavení však svíralo s improvizovanou promítací plochou příliš ostrý úhel. Pokud ho neviděl, bude mu to třeba říct.

Sam musel opustit pozemek Uni Oil dřív, než se tu ukáže někdo, kdo bude klást trapné otázky. Díky dračímu ryku a střelbě je bezpečnost United Oil bezpochyby už na cestě sem. Prohlédl si střechu, odkud Duch skolil draka. Byla prázdná. Duch už tu nejspíš nemínil dál okounět a stahoval své lidi k místu setkání. Sam potřeboval jen nastoupit do helikoptéry a nechat se Jacquelinným riggerem dopravit stejnou cestou zpět. Vyčerpaně se zvedl a zalezl do letounu. Jakmile byl uvnitř, svalil se do sedadla.

„Letíme domů, Indramine."

Žádná odpověď nepřicházela. Neozýval se žádný zvuk. Nestanovaly žádné motory.

A na pozemku se rozječela siréna.

Po pozemku křižovala světla a sirény tklivě houkaly. Hartová se podívala dolů do uličky mezi budovami, kudy se

valilo množství po zuby ozbrojených strážných. Mezi nimi rozeznala i osobní bojový pancíř majora Fuhita. Do doků běžně nechodil, jen když musel. Ten ctižádostivý bastard musel sledovat, co dělá jeho šéf, a protože něco tušil, tak se sem dnes v noci vypravil. Tip mu pravděpodobně dal Hässlichův rozkaz, aby se tu neukazoval. Samozřejmě, že počítal se vším, a proto si oblékl pancíř.

Hartová sledovala, jak Verner vybíhá z helikoptéry a rozhlíží se, kudy se dát. Jeho kámoši se už dávno rozplynuli ve tmě. Byl sám.

Mohla mu poradit, jak se dostat ven, ale proč by to dělala? Co mu byla dlužná? Tessienovu smrt. A Hässlichovu také, jak se zdálo. To ji trochu znepokojilo. Neříkal snad zákon, že život za život znamená vyrovnání?

Pokud se Verner nedá správnou cestou, strážní ho zaženou do slepé uličky. Ta krysa Fuhito s ním nebude jednat zrovna v rukavičkách, zvlášť když zjistí, že Verner je podnikový uprchlík. Nenávidí Vernera natolik, že dopustí, aby ho Fuhito dostal? Projevil se jako mazaný a schopný runner. Anebo měl možná jen štěstí. Ať tak či onak, Hartová už dnes v noci viděla dost mrtvých. A nechtěla vidět padnout i jeho.

Přiběhla k okraji střechy a spatřila ho, jak se tiskne ke zdi a sleduje stíny, než se odhodlá zahnout za roh. Zapískáním upoutala jeho pozornost. Rychle obrátil hlavu vzhůru a rukou sjel pod kabát, kde nahmátl svou pistoli. Držela ruce od těla tak, aby na ně viděl. „Co bylo, bylo, Vernere. Šlo o obchod, ale smlouva už neplatí."

Neodpovídal, ale vypadal o něco klidněji.

Usmála se na něj, pomalu se natáhla a zamávala lanem, které viselo na cestu pod ní. „Pojďte, ukážu vám zadní vrátka."

Jeho tvář odrážela "vnitřní boj, ale nakonec si uvědomil, že bez její pomoci je ztracen. Hartová viděla, zejí nedůvěřuje, a ani se mu nedivila.

Za rohem vedlejší budovy se začalo ozývat syčení jako od vřících čajových konvic. Kromě strážných byly venku i kokatrice.

Verner přeběhl přes ulici a začal šplhat po laně vzhůru.

Sam se díval, jak Hartová odchází. Od té doby, co ji poznal, pro něj byla jen nelítostnou nájemnou vražedkyní. Copak se ho předtím nepokoušela zabít? Ale místo, aby ho nechala napospas strážným a kokatricím, zachránila ho. Když si pomyslel, že doufal, že se na letišti dostane do konfliktu s Rudým samurajem! Sam cítil jakousi podivnou úlevu, že se se samurajem nesetkala, a nebylo to jen v tom, že si díky ní zachránil kůži.

Hartová měla zřejmě své vlastní zájmy a svůj vlastní přístup k řešení problémů. Zradil ji Hässlich, stejně jako jeho zradil Lofwyr? Jaké byly její motivy? Když sejí na to vyptával, odsekla mu, aby se staral sám o sebe.

Osaměly Sam pohlédl k nebi. Hvězdy se začínaly schovávat za mraky. Brzy bude pršet.

Teď už potřeboval jen...

Z míst, kam odešla Hartová, se ozval štěkot. Když se Sam otočil a pohlédl zpět, spatřil, jak se k němu ze tmy řítí pes. Zvíře bylo díky živoření na ulici vychrtlejší a špinavější, ale Sam Inua ihned poznal. Pes musel nějak uniknout z Pasáže, ale po všech těch událostech dnešní noci se Sam sotva mohl pozastavit nad tím, jak to, že se zvíře objevilo právě v tuto chvíli na tomto místě.

Inu byl sám, takže Kiniru zřejmě zůstala v Pasáži. Taky dobře. Akita se nikdy nenaučila samostatnosti. Byla stejně závislá na lidech, jako byl on kdysi závislý na své korporaci. Inu však patřil na ulici a nikdy na to nezapomněl..

Sam se s úsměvem shýbl a nechal se zvířetem povalit v nadšeném přivítání. Po několika minutách, co se znovu navzájem seznamovali, se oba rozběhli ulicí, aby zachránili paní Tsungovou.

Jaq pozorovala, jak její tým zatemňuje okna Commuteru. Zlaté slunce za několik minut nahradí stříbrozelená písmena MPT, logo Mitsuhamových počítačových technologií. Bez kontroly registračního čísla letounu žádný pozorovatel nepozná, že Commuter nepatří do Mitsuhamova leteckého parku. Její tým byl v podobných věcech zběhlý.

Vyplatila žoldáky a nádavkem jim dala ještě tučnou prémii. Vedli si dost dobře a ráda by s nimi počítala i do budoucna.

Zatímco se Commuter připravoval k dalšímu letu, dva dělníci budovali přepravní klec pro stabilizační jednotku. Nákladní kontejner bude méně nápadný a projde s ním celnicí snáz, než kdyby měla mrtvého dvojníka v aktivní stabilizační jednotce v kabině pro cestující. Stačilo jen rozdat několik úplatků. Kladiva dělníků náhle přestala bušit. Jaq se otočila a spatřila, že zírají na pana Entericha.

„To zatím stačí, hoši," řekla a vykročila mu vstříc. „Běžte si na kafe."

Dělníci odhodili náčiní a zmizeli.

Enterich vstoupil do klece ze strany, která byla dosud otevřená. Pohlédl na obrazovky. „Mrtev?"

„Dočista, zásluhou Sally Tsungové."

„Těšil jsem se, že dostanu tu věc, pro kterou ho tam Hässlich poslal."

„Ani on ji nedostal," řekla nervózně. „Máme sadu tří programů softwarových dovedností, které byly vloženy do podkožního čipového nástavce. Podle předběžné prohlídky je na nich stručný přehled parametrů počítačové struktury. Nepochybně umožnily té věci předstírat odbornost skutečného Konráda Huttena."

Enterich neprojevil žádný zájem.

„Ty čipy jsou velmi dobré. Nejde sice o žádné unikáty, ale jsem přesvědčená, že pro ně najdu kupce. Prodej by měl pokrýt část provozních nákladů."

Enterich ji chladně pozoroval. „Cílem operace byl dvojník. Měla jste mi ho dodat živého."

„Nebyla to moje chyba. Tsungová ho zasáhla zaklínadlem, když jsem si myslela, že jde po letounu. Nemohla jsem ho ochránit." Doufala, že se příliš nerozzlobí. „Snad se dá něco zjistit i z mrtvého těla. Stabilizační jednotka by měla zachovat buňky v neporušeném stavu, aby bylo možné provést analýzy DNA. Výzkumné laboratoře Genomics to

dovedou."

„Doufejme, že máte pravdu," řekl a naklonil se, aby se podíval dovnitř.

Jaq rovněž přistoupila blíž. Svraštila čelo, protože zjistila, že něco není v pořádku. Pak si povšimla, že průzory jsou zevnitř orosené. Překontrolovala monitory. Všechny parametry jednotky byly funkční. Ta zatracená věc měla být stabilní, ale místo toho se začala rozkládat.

Enterich udeřil pěstí do jednotky až transparex na několika místech popraskal. Jaq ustupovala. Její pán byl velice nespokojen.

55

Když se Sam znovu připojil k Duchovi a jeho soukmenovcům v místě setkání, zjistil, že paní Tsungová záchranu ani nepotřebovala. Byla na rádiovém příjmu.

„Kde jsi?" zeptal se Sam a bylo mu jedno, zda někdo slyší jeho starostlivý hlas.

„Vysoko v oblacích," odpověděla se smíchem. „Lišák nám pronajal vrtulník s velice ochotným pilotem. Asi za dvacet minut přistaneme blízko podniku U Hillary."

„Dohlídnu, aby Švindl poslal auto, které vás tam bude čekat," vmísil se do toho Duch. „Jste všichni v pořádku?"

„Willy, Silniční běžec a Orlí oko odešli ke svým předkům." Sallyin hlas náhle zvážněl. „My ostatní se pořád ještě držíme. Neškodilo by, kdyby Švindl přidal do auta něco zdravotnického materiálu."

„Bude to tam," ujistil ji Duch.

„Skvělé! Za chvilku na shledanou." Pak se odpojila.

Sam zaklonil hlavu a povzdychl si. Sally byla v bezpečí, takže se nemusel obávat další návštěvy Renraku. Trideo, které Lišák v Pasáži ztopil z bezpečnostních kamer, jasně ukazovalo Sama jako vůdce nájezdníků. Neměl tušení, jak se to Jaq povedlo, ale co na tom záleželo? Pro Renraku to byl Sam, kdo vedl útok proti polštáři 23. Díky Jacquelinině zradě za sebou tentokrát neodvratně spálil mosty.

Nyní měl zaručen statut nepřítele korporace, což znamenalo, že by nedokázal vyjednat Sallyino propuštění. Aby ji mohl osvobodit, musel by podniknout další nájezd a Sam děkoval Bohu, že to nebylo nutné. Ničení a zabíjení už bylo až příliš.

Ať byla cena jakákoli, Sam věděl, že ji zaplatil. Teď byla jeho rodinou Sally a ostatní. Jim byl zavázán především. Závětří korporace už opustil definitivně a navždy. Když otevřel oči, spatřil, že na něj hledí Duch.

„Jak ses dostal z doků, bledá tváři?"

„Hartová mi pomohla. Nevím proč, ale pomohla mi."

„Tak to musí být Hässlich mrtev."

„Oba jsme ho viděli, jak spadl do Soundu. Neviděl jsem, že by se vynořil. Ty ano?"

„Neměli jsme čas se dívat. Bezpečnost Uni Oil nám byla v patách a my museli vypadnout."

Duchův rezervovaný tón působil Samovi starosti. „Měli jste problémy?"

„Ne."

Duchovu zamítavou odpověď ihned vyvrátily hlasité projevy jeho soukmenovců. Jeden přes druhého začali vyprávět o úděsných věcech, s nimiž se na útěku setkali, ale všichni potvrdili, že bez Ducha by to nedokázali. Povyk pokračoval, až dokud se neobjevil Lišák.

Elf vypadal vyčerpaně, ale usmíval se. Podali si s Duchem ruce a poklepali se vzájemně po rameni. Jejich tváře se rozzářily, ale neřekli si ani slovo. Pak se Lišák obrátil k Samovi, popadl ho za ramena a pořádně jím zatřásl. Inu zuřivě štěkal, dokud ho Sam neutišil.

„Pane Twiste, jsem rád, že jsi stále mezi námi. Tvůj plán se vinou okolností pořádně zamotal, ale zdá se, že nakonec všechno dobře dopadlo. Ale prosím tě, abys už mě nikdy nenutil vkročit do Matrixu Renraku."

„Myslel jsem, že by sis troufl na jakýkoli systém. Copak? Máš pocit, že už na to nestačíš?"

„Obávám se, že nejde o ztrátu mé výkonnosti. Jde o tu věc, která se v té černé pyramidě skrývá."

„A co to je?"

„Umělá inteligence, která se vymkla jejich kontrole."

„Cože? Lišáku, o čem to mluvíš?"

Lišák jim vyprávěl o svém zajetí v zrcadlové místnosti a tlumeným hlasem popsal i onu tajemnou personu. Když Sam poslouchal, jak před ní elf prchal a nakonec jí šťastně unikl, pomyslel si, že kdyby to vyprávěl někdo jiný, pravděpodobně by to celé pokládal za výmysl. Znělo to jako další historka o fantomu mašiny.

„Jsi si jistý, že to bylo skutečné?" zeptal se.

„Tak jako cokoli pod elektronickým nebem," potvrdil vážně Lišák.

„Ale nebylo to dost dobré, aby to zadrželo Lišáka. Dostal ses ven, ne?"

„V tom máš pravdu." Elfova nálada se zlepšila a nakonec se obrátila v nefalšovanou radost, když do místnosti vešla Sally společně se zbylými nájezdníky.

Sam ji sevřel do náruče a zatočil se s ní dokola, zatímco Inu kolem nich poskakoval a štěkal. Políbil ji a s rozkoší vnímal teplo jejího těla. Vrátila mu to, jako by to měl být poslední polibek v jejím životě. Když se přestali objímat, nahrnuli se kolem nich indiáni a dychtivě čekali, co bude Sally vyprávět. Zatímco Sally povídala, Sam se rozhlédl kolem a hledal Ducha, ale ten zmizel přesně podle svého jména.

Nájezdníci se holedbali svým hrdinstvím a navzájem si blahopřáli. Byl v tom však spíš projev úlevy, že přežili další shadowrun, než cokoli jiného.

„Oslavu platím já," oznámila náhle Sally.

V bouři nadšení se Lišák naklonil k Samovi a pošeptal mu: „Oslavy vítězství této dámy jsou legendární."

„Jaké vítězství? Smrt není žádnou odplatou za smrt. Znamená to jen, že kolo se točí dál."

„Meč spravedlnosti nicméně dopadl na viníky, pane Twiste. Stíny Hanae, Joshe Begaye a těch zpozdilých běžců, kteří pracovali pro Hartovou, chápou správnost toho, co bylo uděláno."

„A to je vítězství?"

„Ó, nikoli," zasmál se elfa táhl Sama za odcházejícími shadowrunnery. „Jediné skutečné vítězství je to naše. Přežili jsme."

U vchodu do budovy se Sam zastavil a pozoroval neuspořádaný, povykující průvod, který Sally vedla. Byli špinaví a zakrvácení, ztratili dobré přátele, ale smáli se. Nevázaně se radovali z toho, že zase jednou vyzvali smrt na souboj a vyhráli.

Několik indiánů začalo zpívat. Ten zpěv mu pronikl až k srdci a Sam si připomněl úryvky z písně, kterou zpíval Pes. Pochopil, že ta slova byla hymnou života, oslavou možností. Ta píseň ho naplnila radostí, kterou dosud odmítal. Před několika hodinami hleděl do jícnu smrti, ale nebyl vtažen do jeho temnot. Přežil a mohl se tak vrátit do stínů, kde život neustále visel na vlásku.

Teď už chápal veselí runnerů. Žil! Smrt a temnota se mu dnes vyhnuly a to byl víc než dobrý důvod k oslavě. Cítil se svobodný. Krev se v něm bouřila a už to nedokázal v sobě zadržet. Odskočil od Lišáka a začal křepčit po ulici v divokém tanci, který si sám vymyslel. Inu pobíhal kolem a vzrušeně štěkal.

„Tak pojď, Lišáku," zvolal Sam. „Dát dámě košem se nevyplácí."

„Ne. To se nikdy nevyplácí," odpověděl Lišák a zavrtěl hlavou. Elf natáhl své dlouhé nohy, předstihl Sama a začal závod, kdo dřív dožene Sally. Vyhrál samozřejmě pes.

Robert N. Charrette:
Never Deal with a Dragon, Volume 1
Robert N. Charrette:
Nezačínejte si s drakem, svazek 1
Překlad: Stanislav Kadlec
Ilustrace na obálce a v knize: FASA Corporation
Vydal Blackfire Games s. r. o.,
V luhu 14, 14000 Praha 4,
ve spolupráci s United Fans, a. s.,
v roce 1996
Sazba: Brhlík & Modřinka (systém TEX)
Vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s.
Cena: 135 Kč